C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Seymour_Gerald-Hranice_v_pisku.PDB

PDB Name: Seymour_Gerald-Hranice_v_pisku
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.7.2006
Modification Date: 30.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Gerald Seymour

Hranice v písku

Prolog

Veděl, že je tu naposledy.
Zdvořile mu otevřeli. Prošel dvojitými dveřmi administrativní bu-dovy, do obličeje ho udeřilo odpolední, již klesající slunce. Dočasně oslepený a dezorientovaný zamrkal a zastavil se. Stáhl sluneční brýle z temene hlavy na můstek nosu. Všichni se shromáždili kolem něj, tís-nili se ve vchodu. Jeho přátelé - ne pouze lidé, se kterými by ho poji-ly pracovní záležitosti, skuteční přátelé.
Auto čekalo. Řidič stál u zadních dvířek a uctivě se usmíval. Tech-nici, inženýři a administrativní pracovníci se tlačili, aby si s ním po-třásli rukou, stiskli mu paži, otřeli se mu polibkem o tvář. Ženy za-městnané u počítačů a rýsovacích prken se držely za muži, jejich oči pod pevně utaženými šátky prozařovala vřelost, ale nedotýkaly se ho, ani nehovořily. Toto přátelství vyživoval celou řadu let. Před tře-mi nebo čtyřmi minutami opustil kancelář vedoucího projektu a vy-dal se na pomalou, neustále přerušovanou pouť dobře stíněnou chlad-nou chodbou, u každých dveří se zastavoval a loučil. Přáli mu šťastnou cestu, bezpečný návrat domů, ujišťovali ho, jak se těší, až se zase příště vrátí.
Věděl, že nebude žádné příště.
Plné slunce, přecházející ze zlaté do šarlatové, útočilo na jeho tvář a pronikalo ochranou tmavých brýlí. Usmíval se a odpovídal na pro-kazované projevy přátelství a důvěry. Zradil je. Vedoucí projektu ho vzal za paži a vedl k autu, opět tlumeně děkoval za to, že vyhověl žá-dosti na změnu termínu návštěvy, stiskl mu paži a vyjádřil díky za dárek, laptop od toshiby. Při každé návštěvě, třikrát do roka, přinášel do komplexu celou řadu dárků, lišících se podle významnosti posta-vení toho kterého přítele v komplexu. Přivážel vybavení pro počíta-če, zlatá a stříbrná pera, toaletní mýdla, krabičky se zubní pastou. Při-cestoval, jako vždy na pět dní, se zavazadly obtěžkanými dárky, které utužovaly jejich přátelství a posilovaly důvěru. Do krku mu stouply zvratky, těžce polkl. Pokaždé když přijel, ho jakožto přítele zvali do restaurací, kde si dával drcené garnáty, šrimpy nebo bělomasé ryby, i do svých domovů. Celá léta předstírání investoval do vybudování toho přátelství a důvěry.
Řidič otevřel dvířka auta. Vedoucí projektu chvatně přeletěl prsty po tlačítkách osobního organizátoru, drobného dárku z předchozí ná-vštěvy, aby si ověřil datum jeho příštího příjezdu. Pohlédl za vedou-cího projektu, na skupinku roztroušenou u dvojitých dveří, všichni se usmívali a mávali. A znovu, jako už tolikrát předtím za posledních pět dnů, zopakoval, že mu nepůsobilo sebemenší potíže přijet o týden dřív oproti původnímu plánu. Popřál jim hodně zdaru. Nevěděl, co se s nimi stane. Dokázali mu své přátelství a svou důvěru tím, že opustili klimatizované kanceláře a ateliéry, stáli tu na prudkém slun-ci, aby ho viděli odjíždět, a on je zradil. Nedokázal pohlédnout do je-jich tváří ani do očí vedoucího projektu.
Než se sehnul a nastoupil do auta, přejel pohledem po objektech poznamenaných horkým sluncem a solí přivátou větry od moře, jako by bylo důležité, aby si zapamatoval každičký detail.
Co Gavin Hughes viděl... Komplex tvořila série drátěnými ploty ohraničených prostorů. Nad ploty z drátěného pletiva se kolem všech pozemků táhly stříbřitě a rezivě zbarvené spirály ostnatého drátu. U brány každého ohraničeného prostoru se kupily pytle s pískem vy-plňující strážní místa, stíněná vetchým plachtovím, ochranou před sluncem. Strážní věže v rozích se tyčily na dřevěných, vlivem povětr-nostních podmínek poničených kůlech, klesající slunce ozařovalo hlavně kulometů, vyčnívajících nad předprsněmi. Mezi oddělenými prostory ležela čtyři stanoviště protiletadlové obrany, dvě z nich vy-bavená děly Oerlikon s vícenásobnými hlavněmi, dvě opatřená trsy při zemi sedících raket země-vzduch. Nebýt přátelství a důvěry, ne-získal by Gavin Hughes, obchodní zástupce strojírenské firmy, pří-stup do komplexu... Spatřil vstupní tunel budovy se zapuštěnými be-tonovými stěnami a stropem odolným proti pumám. Uvnitř se řešil Projekt 1478, ale on se tam nikdy nedostal. Spatřil budovu, ve které byla nainstalovaná výheň. V ní se za horka lisoval materiál pro kuže-le hlavic nesoucích nálože, ten se pak chladil, soustružil, brousil a fré-zoval. Domov Projektu 972. Budovy byly roztroušené na jasném pís-
ku uvnitř komplexu tři kilometry dlouhého a dva kilometry širokého a obsahovaly soustruhy, míchací stroje, lisy a obráběcí stroje. Zítra, nejpozději pozítří, se ho zeptají, jestli nezahlédl něco zvláštního, od-lišného od předchozích

návštěv.
Klesl na zadní sedadlo, řidič za ním zabouchl dvířka. Stáhl okénko a vyklonil se, aby si naposledy potřásl rukou s vedoucím projektu, ale stále mu nedokázal pohlédnout do očí. Když se auto dalo do pohybu, vyprostil ruku a zamával davu u dvojitých dveří.
Projeli kolem třípodlažního bloku dormitáře obývaného Číňany. Nikdy se s nimi nesetkal, vídal je jen zpovzdálí, pracovali na Projek-tu 193, v němž soustruhy dávaly tvar článkům pevného paliva... A kolem tenisových kurtů, o chladnějších večerech zaplavených svě-telnou září, postavených pro Rusy, s nimiž nikdy nehovořil. Míjel je na chodbách, ale jeho přátelé mu je nikdy nepředstavili. Pracovali na Projektu 1478, v němž stroje, které dodával, míchaly nátěr, schopný přestát 3000 stupňů vznikajících ve spalovací komoře rakety... A ko-lem volejbalového hřiště vydobytého z hrubého písku a kamene se-verními Korejci, využívaného za slabého světla úsvitu.
Přibližovali se k hlavní bráně komplexu, řidič zpomalil. Gavin Hughes se potil a musel si povolit vázanku. Obrátil se a naposledy zadním okénkem pohlédl na malou skupinku, ještě pořád setrvávají-cí u hlavních dveří administrativní budovy, miniaturní postavičky mu mávaly na rozloučenou.
K autu se přiblížili dva strážní. Když do komplexu přijel poprvé, mračili se na něj a dlouze zkoumali jeho doklady. Teď se usmívali a salutovali mu, automatické pušky jim ležérně visely z ramen.
O předposlední návštěvě jednomu z nich věnoval benzínový zapalo-vač s motivem Harley Davidson. Druhému při předchozí návštěvě dovezl karton marlborek.
Tahle návštěva bude poslední. Už ty lidi nikdy neuvidí. To se na posledním brífinku rozhodlo zcela jednoznačně. V diskrétním pokoji ve druhém patře georgiánského domku za řadou pánských klubů v Pall Mall připnuli na nástěnku satelitní fotografie komplexu. Stře-chy budov, vchody do podzemních dílen, tenisové kurty, dokonce
i volejbalové hřiště a rozmístění protivzdušné obrany se zobrazily dokonale ostře.
Tohle bylo království Gavina Hughese. Měl sem přístup. Pracoval jako obchodní zástupce firmy dodávající běžné víceúčelové stroje a mohl je poučit o tom, co potřebovali vědět a co jim obrázky prozra-dit nemohly. Na posledním brífinku, večer před jeho odletem, jim nad olezlými sendviči a mizernou kávou vysvětlil, proč se cesta o tý-den uspíšila, co se v komplexu bude dít v době, kdy se měla odehrát
původně plánovaná návštěva. Žádný ze satelitů ani nejjakostnější optika jim nemohly poskytnout takovou důležitou informaci. Přeru-šili jednání. Dvě hodiny čekal v místnosti pouze ve společnosti své nadřízené, rezervované, na slovo skoupé ženy, mladší než on sám. Když se jednání obnovilo, vybídli ho, aby ještě jednou všechno zopa-koval - proč byl termín jeho návštěvy posunut kupředu. Na tomto druhém sezení se objevili dva noví muži. Vpravo kousek od něj seděl Američan, potící se v tvídovém obleku se vzorem rybí kosti, nepro-mluvil jediné slovo. Izraelec s koženou tváří a se zlatou Davidovou hvězdou zabořenou do chlupaté hrudi v rozhalence zůstával stejně mlčenlivým.
Nakonec nadřízená doprovodila svého agenta do hotelu a varova-la ho, aby během návštěvy zachovával zvýšenou opatrnost, aby zby-tečně neriskoval. Posledními slovy před rozchodem mu znovu připo-mněla, že jakékoliv podezření by se mu stalo osudným, přivodilo by mu smrt... Jako by to Gavin Hughes sám dobře nevěděl.
Poté co strážci křikli svoje ‚šťastnou cestu', se zvedla závora a auto vyrazilo po přímé cestě dunami. Cesta na letiště potrvá půl hodiny, pak bude následovat let bez formalit přípojnou linkou do hlavního města.
Pokud... pokud projde bezpečnostní kontrolou, bude ho zítra ráno po výstupu na Heathrow čekat další auto a další řidič ho doveze na další brífink. Pokud vědí o hloubce jeho zrady, budou na něj čekat u konečné kontroly a pověsí ho, jak mu vylíčila jeho nadřízená, na nejvyšší jeřáb... Nevěděl, co se na tomto místě odehraje v příštích ho-dinách nebo dnech, a neměl ani tušení, co si budoucnost nachystala pro něj.

Kapitola 1

Pochop se celý zkroutil a odstraňoval si vlhké lepkavé bahno z peří pod křídly. Usilovně pracoval na lnoucí špíně, jako by jeho divoká primitivní mysl před startem na celodenní let na sever nutně po-třebovala dosáhnout dokonalého očištění. Sluneční svit rozbřesku ještě přikrašloval zlatorudý odstín jeho peří. Dravec na něm pracoval strašlivým zakřiveným zobákem s ostrým koncem, vyškubával bláto, vyplivoval je a vykašlával do bažinaté vody pod svým bidýlkem na nehostinně působícím uhynulém stromě. S prvním světlem dne se vydal na lov. Střemhlavým letem dostihl kačenu s jasně zbarveným chocholem, její na kost obraná mršina teď ležela zaklíněna v rozvět-vení mrtvého stromu. Bahno ptákovi vystříklo pod křídla, když rych-lostí padajícího kamene zaútočil na nic netušící kořist.
Náhle bez jakéhokoli předchozího varování pomalu zamával kříd-ly, vznesl se z bidýlka, opustil úlovek. Zamířil na sever, pryč od hor-ké vlhké půdy západní Afriky, vydané napospas blížící se zimě.
Poletí bez odpočinku celý den, neomylně nastoupí zpětný kurs své první migrační cesty. Jakožto zabiják, predátor, neznal pochop pocit ohrožení nebo nebezpečí.

*****

Stanový tábor spatřili, teprve až se v nárazech vichřice dostali pří-mo nad něj. Hledali ho celé dopoledne, snížená viditelnost způsobe-ná vířícím pískem je nutila držet se velice nízko. Pilot první helikop-téry se potil, a to ho považovali za nejlepšího a nejzkušenějšího, měl nad pouští odlétáno spoustu hodin, skvěle se osvědčil při operaci
Pouštní bouře, kdy létal za hranice Iráku a zásoboval zvláštní jednot-ky. Klesli na výšku sto stop, kde byl vítr nejzrádnější, a stěrače před ním se zanesly zrnky písku. Pouhou minutu poté, co pilot prstem v rukavici zaťukal na měřič

paliva a zamumlal jim do sluchátek, že už moc času nezbývá, zahlédl major námořní pěchoty tábor, poklepal pi-lotovi na rameno a ukázal dolů. Plukovník Národní gardy tiše podě-koval svému bohu.
Duane Littelbaum zaslechl ve sluchátkách vzrušené hlasy a po-myslel si, že pro mládež je to možná skvělá hra, sebe pro podobné maléry považoval už za příliš starého. Přistáli vedle stanů. Přivolali obě doprovodné helikoptéry, pilotované též Američany, a ty vyklopi-ly příslušníky místní Národní gardy. Rotory vrtulníků nadzvedly do výše dva ze sedmi stanů, ale piloti odmítli vypnout motory a nepři-pouštěli žádné námitky. Chtěli co nejdřív vypadnout.
Když třicet příslušníků Národní gardy uzavíralo tábor, rotory jim do tváří chrlily oblaky bolestivě bodajících jemných zrnek. Oba stany dopadly na nízký křovinatý porost bodláčí sto yardů od tábora, ale ložní prádlo a oblečení se stále ještě volně vznášely vzduchem, pole-tovaly nad pískem. Piloti ukončili krátkou poradu. Řvali majorovi ná-mořní pěchoty do ucha: bouře se nehodlá zvednout, písek z prud-kých návalů větru infiltruje do všech otvorů v motorech, musí bezesporu a okamžitě odprejsknout. Jim všem, saudskému plukovní-kovi, příslušníkům Národní gardy Saúdské Arábie i Duanu Littelbaumovi, už bylo jasné, že útok nevyšel.
Člověk, kterého hledali, unikl.
Littelbaum to vnímal nejintenzivněji. Stál uprostřed tábora, nahr-bením se chránil proti větru a silnému proudu vzduchu od rotorů, rozhlížel se kolem sebe, písek se mu usazoval na obličeji. Ta informa-ce zněla skvěle. Zachytili signál digitálního mobilního telefonu. An-téna na východním pobřeží identifikovala polohu místa na druhé straně zálivu, odkud bylo voláno, a polohu v Rub al-Chálí, kde hovor přijali. Mělo je to zavést k muži, po němž Duane Littelbaum usilovně pátral.
Získali zajatce. Podsaditý muž s podbradkem ležel na břiše, ruce spoutané za zády, kotníky těsně svázané. Ustrojení ukazovalo na be-duína, ale stavba těla a velikost břicha vylučovaly příslušnost k této skupině domorodých pastevců velbloudů. Littelbaum znal zajatcův obličej ze spisů. Věděl, že pochází z Rijádu a že je kurýrem muže, kte-rého sleduje.
Domorodci se choulili na bobku u vyhaslého ohniště, ohraničené-ho ožehlými kameny. Plukovník na ně řval, kopal do nich a oni se před ním klidili. Dvakrát je přetáhl hlavní pistole, ale žádný z nich
nevykřikl, ani když začali krvácet. Maličcí mužíčkové s hubenými tě-líčky zůstávali tváří v tvář jeho hněvu dokonale lhostejní. Mohli by jim pohrozit čepelí meče nebo hlavní pistole, stejně by nepromluvili.
Velbloudi stáli uvázáni ke kolíkům a odvraceli hlavy před silou větru. Littelbaum si pomyslel, že ten bezejmenný muž bez tváře odjel na velbloudu do poryvu větrem poháněného písku. Nezanechá za se-bou žádné stopy a není šance sledovat ho ze vzduchu. Zná jen jeho pověst, právě pro ni ho hledají jako hotový svatý grál.
Pilotovi první helikoptéry došla trpělivost. Gestikuloval na plu-kovníka, ukazoval na hodinky, na helikoptéru a nahoru na oko bou-ře. Plukovník vydal rozkazy. Bezmocného zajatce odvlekli ke dvíř-kům v trupu letadla. Přes řev bouře za sebou Duane Littelbaum zaslechl štěkot kulometu, pak skučení velbloudů. Bez zvířat budou beduíni trpět, možná i zemřou žízní nebo podlehnou podmínkám di-vočiny Rub al-Chálí. Je to setsakramentská země, kam ho odveleli, probíhá v ní setsakramentská malá skrytá válka, a jemu se nepodaři-lo najít svého nepřítele.
Možná proto, že se jeden z vyzáblých domorodců náhle skrčil, aby se vyhnul ráně pažbou pušky, vyhaslé uhlíky na kratičkou chvilku ztratily ochranu před větrem. Littelbaum zaregistroval, že mezi oho-řelými kousky dřeva povlávají zčernalé proužky papíru. Prodral se mezi beduíny a gardisty, padl na kolena a vytáhl malé igelitové sáč-ky, které mu nikdy nechyběly v kapse.
Opatrně, tak jak se naučil před více než dvaceti lety na Akademii v Quanticu, vsunul útržky papíru do pytlíků. Při zběžném pohledu působily dojmem, že na nich zůstaly neurčité stopy po arabských znacích.
Do helikoptéry nastoupil jako poslední, sáčky opatroval jako ostat-ky svatého. Odlepili se od země a tábor, do nějž vkládal tolik naděje, se ztratil v písečné bouři.

*****

„Ne."
„Uvědomuji si, že je to pro vás složitá chvíle, ale to, co vám říkám, jsme zjistili během minulého měsíce."
„Ne."
„Chápu vás, není nejlehčí vstřebat tak nepříjemnou informaci."
„Ne."
„Jsou to nebezpeční lidé, pane Perry. Víte to vy, víme to i my. Nic se nezměnilo... Proboha, jezdil jste do Íránu tak často, jako já navště-vuji supermarket. Nedokážu pochopit, že nevěříte tomu, co vám ří-kám. Nepohybujeme se v nějakém účetnictví nebo obchodu, kde máte právo očekávat zcela srozumitelné výkazy. Nemůžu vám vysvětlovat
detaily. Tohle je práce zpravodajské služby, skládání mozaiky ze zlomků informací a následná analýza toho mála, co se získá. Nejsem oprávněn prozrazovat vám podrobnosti, které analýzu doprováze-ly... Byl jste tam, znáte ty lidi... Pokud vás najdou, pokusí se vás za-bít."
Geoff Markham stál ve dveřích, sledoval Fentonův projev a už mu dávno došlo, že to šéf pěkně pokopal. Ten člověk, Perry, se k nim ob-rátil zády a pozoroval z okna déšť pozdní zimy, bubnující na okenní tabulky. Jakožto zkušený řídící pracovník k tomu Fenton mohl při-stoupit šikovněji. Měl Perryho pěkně usadit, dojít do baru pro whis-ky, nalít velkorysou míru a vtisknout mu skleničku do ruky. Měla z něj vyzařovat vřelost, zájem a cit pro odpovědnost, namísto toho se do Perryho domu vřítil jako slon do porcelánu. Takhle to kvapně spě-lo od deseti k pěti. A jak se situace komplikovala, nabíral Fentonův hlas řezavé úsečnosti.
Geoff Markham stál ve dveřích a do hovoru se nevměšoval. Neby-lo na místě, aby zasahoval, když jeho nadřízený něco vorá. Viděl, jak se s každou novou urážkou Perryho svěšená ramena ještě víc hrbí.
Perryho hlas zněl tiše a tlumeně a Markham se musel namáhat, aby ho vůbec slyšel.

„Neposloucháte mě... Ne."
„Nemáte jinou volbu."
„Zvolil jsem si to, co jsem řekl... Ne."
„Takovou možnost nemáte... Poslyšte, jste v šoku. A také jste vzdorovitý a zatvrzelý, odmítáte pochopit realitu -"
„Ne. Už ne. Nebudu podruhé utíkat."
Zaslechl zasyknutí, dokládající šéfovu podrážděnost. Bože, nejsou v tom domě ani patnáct minut. Přijeli z Londýna bez předchozího ohlášení, zaparkovali auto na vzdálenějším konci zeleně, směrem k čelní straně domu. Fenton se spokojeně usmál, protože uvnitř se svítilo. Otevřeli nízkou vstupní branku a blížili se po cestičce k domu, v horním okně zahlédli obličej. Markham z Perryho výrazu poznal, že už vytušil, co je sem přivádí. Jejich obleky prozrazovaly Londýn. Fen-ton měl velice pečlivě zastřižený ‚kaprálský' knírek, měkký plstěný klobouk hnědé barvy a kufřík s patinovaným zlatým symbolem krá-lovny Alžběty IL
Hlavní vchod nekryl žádný přístřešek, a ještě než si otřeli boty o ro-hožku, věděl Perry, co jsou zač, šéf a podřízený od Bezpečnostní služ-by. Neotevřel hned, nechal je čekat a moknout... Fenton neopouštěl Thames House zrovna dvakrát často, jako vedoucího oddělení jeho čas stravovalo čtení hlášení a navštěvování schůzí. Podle Geoffa Markha-ma už dávno ztratil kontakt s tou obrovskou masou lidí, která se den-
ně přelévala sem a tam po nábřeží Temže pod vysokými stěnami jejich budovy na Millibanku. Fentonovi ti lidé překáželi, komplikovali mu svět čisté kontrašpionáže... Markhama napadlo, jak by asi reagoval on, kdyby u jeho dveří zazvonili cizí lidé, ukázali by mu průkazy, ve-cpali by se mu do domu a začali mluvit o otázce života a smrti.
Fenton vyštěkl: „Máme nejrůznější kanály informací, některé spo-lehlivější, některé méně. Musím vám zdůraznit, že tato naše informa-ce je prvotřídní. Ta hrozba skutečně existuje - "
„Nebudu už utíkat."
Fenton udeřil pěstí pravé ruky do své levé dlaně. „Nenaléháme na vás pro nic za nic. Podívejte se, udělal jste to už jednou - "
„Ne."
„Můžete to udělat i podruhé."
„Ne."
„Mám dojem, že si děláte iluze ohledně vážnosti té hrozby. Takže abychom si rozuměli. Nemám ve zvyku opustit na celý den svůj pra-covní stůl a cestovat jen tak pro vlastní potěšení do podobného zapa-dákova!"
„Nebudu už utíkat - moje poslední slovo."
Fenton zavřískl do temene Perryho hlavy: „Máme důkazy o znač-ném nebezpečí. Chápete? Prokazatelné důkazy, o skutečném nebez-pečí..."
Ze své pozorovatelny u dveří Geoff Markham sledoval, jak sebou ramena Perryho tmavé siluety mírně škubla, jako by dostal ránu obuškem. Pak znovu zpevnil postoj, napřímil se.
„Nebudu znovu utíkat."
Fenton neklidně vysvětloval: „Podívejte se, jde o naprosto triviální postup. Jsme na to odborníci. Přestěhujete se, přijmete novou totož-nost... Sumu v hotovosti, která vás přenese přes s tím spojené výda-je. Nechte to na nás. Nové sociální pojištění, nové číslo zdravotní po-jistky, nové daňové identifikační číslo - "
„Už ne. Ne."
„Sakra, pane Perry, prokažte mi tu laskavost a vyslechněte mě. Znají vaše jméno, ne to původní, znají jméno Frank Perry - zapište si to za uši. Pokud znají jméno, musíme zvážit pravděpodobnost toho, že vědí i to, kde žijete..."
Perry se odvrátil od okna. Byl teď bledý, čelist mu ztuhla, ochabla a znovu ztuhla. V očích mu seděla únava. Nekrčil se strachy. Vypínal se v celé své výšce. Upíral na Fentona zrak. Geoff Markham neznal podrobnosti z jeho souboru, nedali mu ho přečíst, ale pokud si vy-sloužil takovou hrozbu, muselo se v jeho minulosti nacházet něco, co vyžadovalo pořádnou tvrdost.
„To je váš problém."
„Omyl, pane Perry. Je to váš problém, protože jde o váš život."
„Je to váš problém a postarejte se o něj."
„To je absurdní."
Hlas se ztišil v pouhý šepot: „Přišli vám podobní muži, oznámili mi, co mi hrozí, a řekli mi, že musím zmizet, utéct. Poslechl jsem je, zmizel jsem, utekl jsem. Nehodlám strávit zbytek svého života, každý den, který mám ještě před sebou, jako kuře v kurníku, děsící se, jestli ho neobjeví liška. Odpovědnost padá na vaši hlavu, jste mi za-vázáni. Pokud liška přijde, zastřelte ji. Rozumíte mi? Zastřelte ji... Co jste kdy pro svoji zemi udělali vy?"
Geoff Markham zaslechl Fentonovo odfrknutí, následoval ostrý sarkasmus: „A jsme u toho, že? Hrajeme si na vlastence. Jeden literát kdysi napsal, že patriotismus je posledním útočištěm lumpů."
„Pracoval jsem pro svoji zemi. Položil jsem za ni hlavu na špalek."
„Zatímco jste si pěkně mastil kapsu..."
„Zůstanu, tady je můj domov."
Pěkný pokoj, pomyslel si Geoff Markham. Poctivý nábytek, solidní příborník a skříň z tmavého dřeva. Konferenční stolky. Hodily se do tohoto pokoje, působil pěkně zabydleně. Dýchal domovem. Pokud nepřespával u Vicky, vracel se z práce do svého anonymního sterilní-ho dvoupokojového bytu v západním Londýně. Tady se na zemi po-valovaly dětské knížky, otevřený časopis technického zaměření a ba-vlněný pytlík, z něhož vykukovalo dámské vyšívaní. Na římse nad krbem stály pozvánky na drink a jiné společenské události. Pokud by tohle všechno patřilo Markhamovi, taky by se mu to nechtělo opus-tit... Ale v Irsku vídal těla mužů, kteří za sebou nezahladili stopy a vy-dali se tak napospas svým vrahům. Viděl jejich neživé bílé obličeje, zaschlé kaluže krve pod jejich hlavami, vlasy slepené

mozkovou tká-ní a úlomky lebečních kostí... Stačilo by jen zavolat stěhovací společ-nost, mají své lidi, kteří jim poskytují diskrétní služby. Mohli by ho vystěhovat do čtyřiadvaceti hodin, pak bude pryč, zmizí.
Fenton do Perryho zabodl prst. „Nemůžu vám poskytnout žádné přesné údaje, ale můžu vás ujistit, že téhle záležitosti - otázce vašeho života a smrti - přiznávají vysokou prioritu. Posloucháte mě?"
„Neopustím svůj domov."
„Vydávají se na cestu. Nevíme, kdy vyrazí, mohlo k tomu dojít už před pár týdny. Je to pro ně, pane Perry, daleká cesta, ale můžete si být jistý, že na jejím konci jste vy coby jejich cíl..."

*****

Dhou, arabská plachetnice, vezla přes Záliv sušené ryby a žoky s bavlnou. Náklad na zpáteční cestu tvořily bedny datlí, videorekor-
déry a televizory ze skladů v Abú Dhabi, koření od indických ob-chodníků a ten člověk. Velká plachta zůstala svinutá, loď poháněl sil-ný motor. Ten člověk představoval důležitý náklad a stroj pracoval na plné obrátky. Muž seděl sám na přídi a hleděl do pěnící vody pod sebou. Noc předtím ho všech pět členů posádky vidělo, jak se za tmy naloďuje, jak hladce sklouzává po žebříku z přístavní hráze. Hovořil s ním pouze majitel lodi, okamžitě pak vydal příkaz k odvázání lan a nastartování motoru. Od počátku plavby se držel stranou. Ale zvuk jeho mobilu upoutal i pozornost posádky. Právě se nakláněl přes zá-bradlí a pozoroval temný obrys žraloka, dost velkého na to, aby za-útočil na člověka. Než se ponořil, podplaval příďovou vlnu.
Nikdo z posádky se k němu nepřibližoval, kromě okamžiků, kdy mu přišli nabídnout lahev vody nebo pytlík sušených datlí. Tehdy muž zvedl tvář. Měl zarudlou kůži kolem očí, horní část tváří i čelo odřené. Členové posádky, stírající palubu, svinující lana a střídající se u kormidla, pochopili. Přicestoval přes nepříjemnou prudkou pí-sečnou bouři. Do telefonu mluvil tiše a ze sedmiminutového ho-voru nikdo z nich neslyšel ani slovo. Teprve pozdě odpoledne uvi-dí siluetu vysoce položených městských budov, minarety, mešity a zahálející zalomené jeřáby přístavu. Neměli ani ponětí, jak se jme-nuje, ale dokázali rozpoznat, nakolik je důležitý, protože se plavili v noci, s poloprázdným nákladním prostorem, jen aby ho dovezli domů.
Cestoval v otrhaném, zašpiněném obleku příslušníka domorodého kmene, táhl z něj pach velbloudí špíny, ale členové posádky i majitel - prostý zbožný člověk, který ve vodách Zálivu projel i ty nejhorší bouře - by museli přiznat, že jim ten tichý muž nahání strach.
Později, když získali dobrý výhled na budovy, minarety a jeřáby Bandar Abbásu, je zastavila rychlá loď pasdaranu, převzala si pasažé-ra a odvezla ho směrem k uzavřené vojenské části přístavu, využíva-né Revoluční gardou. Ulevilo se jim, jako by jejich loď opustil mrazi-vý zimní stín, a snažili se zapomenout na jeho tvář a jeho oči.

*****

„Tenkrát jsem je poslechl."
„A udělal jste dobře. Zachoval jste se rozumně, pane Perry."
„Odnesl jsem si jen dva kufry oblečení. Dokonce jsem z koše na prádlo vytahal svoje špinavé věci a vzal je s sebou."
„Sebelítost není k ničemu."
„Chlapi v zatracenejch nepromokavejch pláštích posbírali všechny moje pracovní poznámky, řekli, že už je nebudu potřebovat, že se jich zbaví. Kde skončil můj pracovní život, na nějaké skládce?"
„Hrabání se v minulosti málokdy pomůže."
„Měl jsem na spakování šest hodin. Ti chlapi v pršiplášt ích se he-mžili po celým domě. Moje žena - "
„Pokud jsem tomu dobře porozuměl, chystala se s vámi rozvést, našla si ‚přítele'."
„A byl tu syn. Teď je mu sedmnáct. Od té doby jsem ho neviděl. Nevím, u kterých zkoušek uspěl, ze kterých vyletěl, kam chodí, co dělá..."
„Není dobré propadat sentimentalitě, pane Perry."
„Měl jsem tam zatraceně dobré přátele, s nikým z nich jsem se ne-rozloučil, prostě jsem se sebral a odešel..."
„Nevybavuji si, že by ve vašem spisu stálo, že na vás byl činěn ne-zákonný nátlak."
„Pracoval jsem pro skvělou společnost, nedovolili mi ani vyklidit si stůl. To zařídily pršiplášt ě."
Fenton se ušklíbl: „Jak jsem to pochopil já, měli ředitelé té společ-nosti kliku, že necelili obžalobě Úřadu pro celní a nepřímé daně, stej-ně tak jako vy."
„Vy parchante!"
„Vulgarity, pane Perry, podle mých zkušeností zřídkakdy dobře zastoupí zdravý rozum."
„Všeho jsem se vzdal!"
„Život, milý příteli, není jen album fotografií ukazovaných o Vá-nocích příbuzným a známým. Bahněním se v minulosti nic nezískáte. Život je od toho, aby se prožil. Máte na vybranou - přestěhujete se a budete žít, nebo si tu zůstaňte a můžete si začít sepisovat vlastní po-hřební řeč. Taková je pravda, pane Perry, a měl byste jí pohlédnout do očí."
Déšť zesílil, bičoval okenní tabule. Temný mrak postupoval od vý-chodu, od moře. Geoff Markham zůstával u dveří. Mohl sáhnout po vypínači vedle sebe a zahnat šero, ale neudělal to.
Markhamovi bylo jasné, že šéfovo chování je hotová katastrofa. Po-chyboval, že by se Fenton dokázal vcítit do okleštění cizího života -Perry utekl od ženy, která ho přestala milovat, od syna, přátel a sou-sedů, i od své práce, od škádlení a vzruchu obchodního oddělení, od celé své minulosti. Pokud na vyklizení domu dostal šest hodin, pak čas přidělený na volbu nového jména nemohl překročit krátké tři mi-nuty. Možná mu ho přidělily pršiplášt ě.

Perry se zase obrátil k oknu a Fenton přecházel z místa na místo, jako by nevěděl, co dodat... Markhama napadlo, jestli Perry ještě rok nebo dva nepřicházel ke škole sledovat z druhého konce ulice školní vrata, aby alespoň před školou zahlédl svého syna, nohatého mladí-ka se špatně zastrčenou košilí a povolenou vázankou. Možná se z chlapce stal samotář, dosud traumatizovaný ze zmizení svého otce. Pršipláště mu nejspíš vysvětlily, že děti neudrží tajemství, že všechno vyžvaní, že by ohrozil sebe i dítě, kdyby s ním navázal styk... Sledo-vali dřívější vazby Franka Perryho, jeho bývalý život, dokud se ne-přesvědčili, že jsou všechny stopy zahlazeny.
„Musíte se postavil čelem k faktům a ta vám diktují nutnost pře-stěhovat se."
„A můj nový domov, nová rodina, nový život, noví přátelé?"
„Začnete znovu."
„Mám opustit svůj nový domov, protáhnout svoji novou rodinu tak těžkou zkouškou?"
„Pochopí to. Nemají jinou možnost."
„A za rok nebo za tři roky to všechno zase zopakovat? A pak zas a znovu? Věčně se pokradmu ohlížet, pomočovat se strachy, sedět na spakovaných kufrech? Copak by takový život za něco stál?"
„Tak vypadá vaše situace, pane Perry." Fenton si prstem pohladil knírek. Přes šero v místnosti Markhamovi neušlo, že jeho nadřízený Zbrunátněl. Fenton snad není zlý člověk nebo nějaký tyran, jen po-strádá citlivost... Podá návrh - v Thames Housu návrhy přímo milu-jí - na vedení, že by bylo vhodné uspořádat kursy na citlivost. Usta-noví komisi na citlivost a povolají externí školitele. Uspořádají přednášku ‚Citlivost (jednání se zatvrzelci, tvrdohlavci a paličáky mezi ‚řadovými' občany)'. Mohli by zavést dvoudenní kursy citlivos-ti pro vyšší řídící pracovníky.
Fenton si prošlapával cestičku mezi hračkami a vyšíváním.
„Neudělám to."
„Jste blázen, pane Perry."
„To si klidně říkejte, ale utíkat nebudu, tentokrát ne."
Fenton popadl z opěradla židle kabát, vklouzl do něj a pečlivě ulí-zaný účes schoval pod klobouk. Geoff Markham se otočil a tiše ote-vřel dveře obývacího pokoje.
Fentonův hlas stoupl: „Hádám, že takhle jste to chtěl, ale vstupuje-me tak na neznámou půdu..."

*****

Končil třetí týden jeho pouti. Před dvaceti dny pták opustil zimu očekávající zemi jižně od Sahary, nabral váhu, sílu a tuk v mokřinách Senegalu nebo Mauretánie. Tuto noc odpočíval na nejjižnějším vý-běžku Charente Maritime a za rozbřesku se vypravil na lov.
Pracoval pro v Paříži sídlící pojišťovací společnost. Sjednával pen-zijní pojištění, pojištění proti požáru a krádeži, pojištění domácnosti a motorů, životní a úrazové pojistky v oblasti mezi La Rochelle na se-veru, Rochefortem na jihu, Mortem a Cognacem na západě. Podob-
ném obchodování se daří nejlépe přes víkend, kdy jsou lidé doma a odpočatí, ale v březnu a říjnu se o víkendech práci nikdy nevěnoval. Místo toho brzy ráno opouštěl svůj dům v Loulay a se svým typicky tmavě rezavě zbarveným křepelákem odjížděl do dvanáct kilometrů vzdálené, po zimě hojně zaplavené mokřiny Charente Maritime. V kufru auta převážel svůj nejcennější majetek, skvělou dlouhlavňovku Armi Bettinsoli. Každé sobotní a nedělní ráno brzo na jaře a pozdě na podzim zaparkuje auto a pušku zabalenou v pytlovině do-nese o kilometr dál. Proti jeho koníčku, provozovanému už i jeho ot-cem a dědečkem, teď protestují ti městští zabedněnci, prohlašující se za ochránce ptactva. Musí se ukrývat a po každém výstřelu změnit místo, protože ti parchanti pronásledují muže věnující se legálnímu koníčku a strkají do všeho nos. O zbývajících měsících střílí bažanty, koroptve, králíky a lišky, ale zábava., které holduje ze všeho nejvíc, nastává v březnu, kdy se ptáci stěhují na sever, a v říjnu, kdy se vra-cí na jih, aby unikli před zimou.
Toho sobotního rána na konci března zahlédl dravce nejprve jako vzdálenou skvrnu a přiložil k očím dalekohled, který nosil pověšený na hrudi, aby ho na dálku identifikoval. Už dvakrát vypálil a dvakrát se přemístil. Pes mu donesl vlaštovku, rozdrcenou silou rány, a ještě žijícího kropenatého vodouše. Zlomil mu vaz.
Vlaštovky létaly v rychle se pohybujících semknutých hejnech a šly snadno sundat. Kropenatí vodouši se drželi ve skupinkách a nebylo těžké je trefit. Ale pták, který se teď blížil od jihu a držel se nízko nad rákosím, představoval správný terč pro dobrého střelce. Dobře znal zbarvení peří pochopů, dokázal ho rozpoznat dalekohledem na vzdá-lenost půl kilometru. Tenhle cíl stojí za to. Tihle ptáci létají vždycky sami, nízko, rychlostí až padesát kilometrů za hodinu, to je přibližně 140 metrů za deset sekund. Sestřelením pochopa rákosního se mu vrátí peníze investované do nábojů na víkend. Jeho přítel Pierre, vycpavač amatér, vždycky dobře platí za dravce a pochopa rákosního ocení obzvlášť. Přikrčil se, zrychlil se mu dech. Ten pták má skvělý zrak, ale on se drží při zemi a je schovaný za vějířovitě listy kapradí.
Zvedl zbraň a zamířil. Pochopa měl přímo před sebou, proletí těs-ně nad ním. Viděl jeho bílou chocholku a červenožlutou náprsenku na krku. Bude to ještě nedospělé mládě, ale dobře se během zimy strá-vené v Africe vykrmilo. Vypálil. Pták poklesl, vzepjal se a začal ztrá-cet výšku. Pes vyrazil kupředu, vřítil se do bažinaté vody. Vypálil z druhé hlavně a křikl na psa, popoháněl ho, aby se vrhl do stěny rá-kosí. Ještě dobíjel zbraň, když ho pták minul ve vzdálenosti pěti met-rů. Proletěl v úrovni jeho hlavy, pak zmizel. Pohyboval se kupředu pracným, trhavým letem, křídla pracovala nepravidelně. Roztřásly se
mu ruce, náboj mu vyklouzl z ruky a zapadl do vody. Zavyl zklamá-ním. Když dobil pušku a pes se vrátil, otočil se. Dravec už byl mimo dostřel, ale slyšel jeho křik. Dlouho ho sledoval jen očima, potom po-mocí dalekohledu. Mířil na sever, na La Rochelle. Pokud neztratí sílu, přeletí ústí řeky v Nantes a řeku u Rennes a pak dosáhne pobřeží Ka-nálu. Hádal, že broky zasáhly svaly, šlachy nebo vazivo pochopova křídla, ale ne kost. Zlomenina kosti by ho spolehlivě

sundala. Jak se zdá, nepřežije, nepřeletí Kanál na anglickou stranu.

*****

Tísnili se všichni tři v hale, tiskli se na pověšené kabáty. Boty pat-řící členům rodiny se neuspořádaně válely na kachlíčkové podlaze. V koutě stály o zeď opřené tenisové rakety, na zemi ležel jasně zbar-vený kyblíček na písek s lopatkou a změť kamínků z pláže. Stejný milý nepořádek, jaký Geoff Markham znal z domu svých rodičů.
Perry se natáhl za ně a otevřel dveře. Měly starou zástrčku a nový zámek. Geoff Markham se otřásl - v Belfastu se psychopati ke svým obětem propracovávali pomocí perlíku.
Fenton to ještě naposledy zkusil: „Je to kvůli tomu, že se jí to bojíte říct?"
„Komu? Co?"
„Bojíte se své ženě přiznat, co jste udělal? V tom je ten problém?"
„Nikdy mi neřekli, co jsem udělal. Řekli mi, že bude lepší, když to nebudu vědět."
„Ví něco o vaší minulosti?"
„Nepotřebovala nic vědět."
„Žijete s tajemstvím? Hryže vás, že?"
„Vypadněte."
„Radím vám, pane Perry, dejte to s ní do pořádku a pak začněte spolupracovat."
„Vyřiďte tam, odkud jste přišli, že odpověď zní ne."
„Bylo by o hodně lepší, pane Perry, kdybyste sebral odvahu a řekl své ženě pravdu. Není to náhodou jen vaše družka?"
Cestou k brance Fenton uklouzl na mokré dlaždici cestičky. Klopý-tl a zaklel.
Geoff Markham se chystal vyrazit za ním, když ho Perry náhle chy-til za rukáv. Po obličeji mu stékal déšť. Zasyčel: „Tohle tady je moje. Je to všechno, co mám. Nebudu znovu utíkat. Vyřiďte jim to. Tohle je můj domov, tady žiju se ženou, kterou miluju. Mám tu přátele - sku-tečné a dobré přátele. Nehodlám strávit zbytek života schováváním jako nějaká krysa v díře. Zůstanu tady, se svojí ženou a se svými pří-teli... Víte, jaké to je být sám a na útěku? Ty pršipláště s vámi nezů-stanou, víte to? Jsou s vámi týden, deset dní, pak odejdou. Měsíc vám
nechají kontaktní telefonní číslo, pak ho odpojí. Jste tak strašně sám. Vyřiďte jim, ať už vás poslal kdokoli, že je mi líto, jestli jim to působí potíže, ale já už utíkat nebudu."
Fenton stál u auta, choulil se vedle něj, aby se ochránil před deštěm. Markham došel k autu a otevřel šéfovi dveře. Ohlédl se. Dveře už byly zavřené.

Kapitola 2

Okrasné stromky v zahradách za rodinnými vilkami z cihel a flinto-vého kamene, po jejichž zdech se plazily popínavé růže a zimolez, ještě neobalený lístečky, teprve začínaly ožívat a moře mělo břidlico-vou barvu s bílými ploškami. Mezi domy a skrze stromy viděl, jak se bez hranic táhne do dáli. Po horizontu plula osamělá nákladní loď, možná z Felixstowe. Moře připomínalo obrovskou stěnu, jíž se ves-nice chránila, bariéru bez konce co do šířky i hloubky.
„Bože, ochraňuj ho pánbůh."
Kvůli tomuhle ho na dnešní den vytáhli z kanceláře. Fentonovi se nechtělo řídit ani přizpůsobovat se diktátu vlakových jízdních řádů a čekajícímu taxíku. Úkolem Geoffa Markhama bylo řídit a ne sehrát roli v čemsi, co se mělo stát klidným a věcným sjednáním příjezdu stě-hovacího vozu. Stěrače pracovaly spolehlivě, ale katastrofu představo-valo zadní okénko. Jako by na něj někdo lil celá vědra vody. Opatrně zacouval, v zrcátku viděl starou belu, pak prudce otočil volantem. Auto vyrazilo kupředu. Fenton se snažil vyprostit z kabátu, z něhož ka-palo, a drknul Markhamovi do ruky, takže auto vybočilo ze směru. Při-blížilo se k ženě v umělohmotné pláštěnce, tlačící kolo. Než srovnal vo-lant, vyšplíchly na ni pneumatiky obsah kaluže. Ozvalo se zanadávání.
Fenton se zašklebil. „První známka života, na kterou jsme v téhle díře narazili..."
Markham by měl zastavit a omluvit se, ale pokračoval v cestě, chtěl se odtud co nejdřív vymotat. O moři nic nevěděl a nijak zvlášť ho ne-přitahovalo. Působilo na něj mrazivě a hrozivě.
Projeli kolem malého krámku s keramikou a pohlednicemi ve vý-loze, z níž je pozorovaly obličeje. Jistě i tam slyšeli ženiny protesty. Vedle obchodu stála čajovna, na zimu zavřená a zabedněná. Rychle projeli kolem venkovské radnice, nízké budovy, před kterou stál sta-rý morris. Následovala hospoda s prázdným parkovištěm.
„Díky bohu, před námi je otevřená cesta. Dokázal byste tu žít, Ge-offe, v takovém mrtvém místě?"
Zahlédli to oba. Cedule realitní kanceláře s nápisem ‚Na prodej' byla zasazena do nezastřiženého živého plotu, hned vedle žalostně visících vrátek s vybledlým názvem Růžová chata. Za plotem malá zanedbaná zahrada a temná chata se zataženými závěsy v oknech, ni-kde žádné světlo. Dešťová voda se valila z ucpaných okapů a ve stře-še chyběly tašky. Budou to ‚tři ložnice, koupelna, dva obývací poko-je, kuchyň, potřeba modernizace'. A taky to bude, tady na pobřeží Suffolku, devadesát tisíc liber, ještě než vstoupí stavební dělníci. Ale nic z toho nemělo pro Markhama význam. Zajímalo ho, jak se Perry vyrovnává se spouští, kterou po sobě zanechali.
„... V takovém místě, Geoffe, bude nejspíš hlavní zábavou mimo se-zónu souložit s vlastní sestrou, dcerou nebo neteří. Co?"
Od chvíle, kdy se vrátil z Irska a přidělili ho k sekci Středního vý-chodu (Islámské země), neslyšel svého šéfa vyslovit

něco tak nevkus-ného. Šokovalo ho to, nečekal, že by byl schopen takové vulgarity. To ho tak nadzvedla ta hořká konfrontace s Perrym.
Jeli po dlouhé rovné ulici, lemované napřed řadovými domky, pak, když zrychlil, většími vilami prozrazujícími blahobyt, usa-zenými hlouběji v zahradách, a jachtami na příjezdových cestách přikrytými nepromokavým plátnem. Geoff Markham se vyznal v kostelech, rád se kolem nich potloukal a u tohohle při pohledu z postranního okénka odhadl, že by zasluhoval tak čtvrt hodiny. Měl pěknou věž, masivní jako u pevnosti, širokou chrámovou loď, bezpečné útočiště. Za ním se táhla holá fasáda kamenných ruin, okna horní části střední chrámové lodi trčela do šedi mraku. Otočil se, aby si zříceninu mohl lépe prohlédnout. Vedle něj se ozvalo za-chechtání.
„Stejně mrtvé jako celá tahle mizerná díra."
Fenton, jak věděl, žije v Beaconsfieldu, ne z peněz vydělaných pra-cí, ale díky rodinnému jmění. Nemohl by si dovolit Beaconsfield, res-taurace, lahůdkářství a elegantní obchody s oděvy, které navštěvuje jeho žena, z platu vedoucího sekce. Geoff Markham neměl k myšlen-kám na peníze nikdy daleko, trápily ho podobně jako kapající ko-houtek. Celá jeho budoucnost s Vicky je o penězích. Šlápl na plyn.
Je to divné, ale jako by tu vesnici před necelou hodinou cestou tam vůbec nevnímal. Nepůsobila jako součást přítomnosti a budoucnosti. Ta vesnice představovala minulost, která půjde stranou, až přijede stěhovací vůz. Jenže žádný stěhovací vůz nepřijede a vesnice - její uspořádání, vstupní a výstupní cesty, topografie, společenství - je stejně důležitá jako kterákoli z těch farem s bílými zdmi v Jižním Armaghu, Feramanaghu a Východním Tyronu.
Fenton si opět začal masírovat knírek a nevykazoval zájem o nic kolem sebe. Za stromy se blýskala stříbrná šeď doširoka se rozprostí-rajících vnitrozemních vod. Silnice před ním byla rovná a prázdná, nemusel se moc soustředit na řízení. Jeho mysl se věnovala krajině, jako tomu bývalo, když cestoval Irskem.
Dojeli na křižovatku, k hlavní silnici na Ipswich, Colchester a Lon-dýn. Zastavil, dal přednost v jízdě a Fentonovu tvář prozářil úsměv. Zkontroloval, jakou vzdálenost ujeli od domu.
„Už bylo na čase. Neodpověděl jste mi - dokázal byste tam žít? Já teda, sakra, ne."
Markham nepovažoval za nutné zbytečně šéfovi odporovat. „Já ne, ale pro něj je to správné místo."
„Cože?"
„Vybral si to dobře, ten Perry."
„Nemluvte v hádankách."
Markham zabočil na hlavní silnici a několikrát přeřadil, nabral rychlost.
„Nebude utíkat, chce si tu udělat stanoviště... Má tu na to vhodný terén. Tam i zpátky vede jediná cesta. Za ním je moře a to lze sledo-vat. Zaplavené bažiny na severu a na jihu tvoří přirozenou překážku, není možné tudy přijet vozem. Kdybyste bydlel v nějaké ulici ve měs-tě nebo u silnice na předměstí, podobnou ochranu byste nezískal. Po-kud skutečně hodlá zůstat, vybral si dobře."
Za tři hodiny se vrátí do Londýna, na Millbank. Pak začnou vy-zvánět telefony a svolá se schůze.

*****

Pohyboval se jako náměsíčník po přízemí svého domu, a jako by nepoznával věci, které tu za čtyři roky nahromadili. Frank Perry si ve vlastním domě připadal jako cizinec. Uvařil si tři šálky instantní kávy, poseděl nad nimi, vypil je a začal zase korzovat.
Samozřejmě pochopil opravdovost hrozby. Ať už informací jím při-nesených na brífinky do domu za Pall Mall využili jakkoli, stal se tr-valým nepřítelem íránských úřadů. Hádal, že díky jeho informa-cím znemožnili dodávky zařízení a chemikálií z továren bývalého východního bloku i ze západní Evropy, z dílen jeho staré firmy
v Newbury. Vypudili íránské obchodní zástupce, Írán ztratil své zdroje valut a program se zpozdil. Samozřejmě, ta hrozba je reálná, o tom nepochyboval.
Byť se sebevíc snažil zbavit se minulosti, nepouštěla se ho. Někdy ho ovanula ve tváři jako lehký větřík, jindy mu silou vichřice zaúto-čila do zad. Provázela ho celé čtyři roky. Nikdy nedokázal, a sám bůh ví, jak se snažil, minulosti uniknout. Celé ty roky na ně Frank Perry vlastně čekal. Nedokázal dosadit rysy jejich obličejům, ale věděl, že přijedou, v oblecích, s kufříkem, který neotevřou, a s vědomostmi, o něž se s ním podělí jen částečně. Okamžitě je pozná a bude přesně vědět, s čím přijíždějí. Od chvíle, kdy je viděl přebíhat od auta k hlavním dveřím, věděl, co jsou zač a co mu poví. Vícekrát, než by dokázal spočítat, si přeříkával, co jim řek-ne, a teď to použil.
Přestal přecházet. Díval se z okna za zelený trávník. Pěsti držel za-ťaté. Všechno co viděl, domy jeho přátel, krám, radnice a hospoda na konci silnice, zůstávalo stále stejně normální a nepozoruhodné jako před příjezdem těch mužů z Londýna. Těžko uvěřit, že se všechno změnilo, ale stalo se a on si to dobře uvědomoval.
Prudce zaryl nehty do dlaní. Bude bojovat, aby si udržel všechno, co pro něj má nesmírnou cenu.

*****

Celou cestu od auta, brankou po cestičce k předním dveřím, drže-la Meryl Perryová dítěti nad hlavou paraple, chránila ho před deš-těm. Čekali, až se otevřou dveře. Dítě se klepalo chladem. Carstairsovi bydleli v pěkném domku na hlavní třídě, jediné ulici táhnoucí se vesnicí. Oba pracovali a v práci zaujímali vysoké postavení, ona prá-vě dorazila domů, on se nevrátí dřív než za hodinu. Dítě vběhlo do otevřených dveří.
„Jsi hotová světice, Meryl. Děkuju mockrát." „Neboj se, Emmo, nenechala bych ho promoknout." „Ty ne, ale jiní nejspíš ano. Podívej se, sama jsi celá zmáčená. Jsi po-klad."
„Odvezu je ještě zítra a ty si vezmeš zbytek týdne, ano?" „Vlastně, Meryl, chtěla jsem tě poprosit - nemohla bys je vozit

celý týden? Mám moc práce a Barry na ně jezdí moc brzo. Vrátím ti to příš-tí týden."
„Žádný problém. Od toho přeci máme přátele." „Jsi skvělá. Nevím, co bych si bez tebe počala." Dveře před ní zabouchly. Déšť jí zmáčel kotníky, provlhly jí po-nožky. Měla Emmu Carstairsovou ráda a Barry se stal Frankovým nejlepším přítelem. Užili si spolu. Na počátku je spojil odvoz dětí do
školy v Halesworthu. Než se přestěhovala do vesnice, neměla tak blízké přátele jako jsou Emma a Barry. Spěchala zpátky k autu, déšť do ní šil, když skládala deštník. Vyrazila, musí ještě vysadit Donnu. Zabočila za radnicí, projela kolem kostela a nahoru k obecním dom-kům. Donnu vyklopila u branky.
„Mockrát děkuju, paní Perryová."
„Na té zastávce bys promokla na kost."
„Vince mi nezastavil, ani ta namyšlená Mary Wroughtonová."
„Nech toho, Donno, nejspíš tě přehlédli."
„Zničila bych si účes, jste moc hodná."
„A uvidíme se příští týden, až si s Frankem vyrazíme ven."
„Ráda u vás hlídám, paní Perryová. Ještě jednou moc děkuju."
Děvče vystoupilo a utíkalo k vchodu do domu. Stephen vedle ní se mračil, ale to nic, je mu teprve osm a děti v tomhle věku mívají vý-hrady k děvčatům na hlídání. Šťouchla do něj, vyplázl na ni jazyk a oba se rozesmáli. Ve městě mívala problémy s jeho výchovou, ale co se přestěhovali na venkov, vymizely, nemohla pro Stephena udělat nic lepšího než ho vzít sem. Sjela zpátky do vesnice. Před domem paní Fairbrotherové nestálo žádné auto, nemá hosty. Minula zatím zavřenou Martindalovu hospodu, je ještě příliš brzo. Před řadovým domkem zahlédla Vincovu dodávku, je divné, že si u zastávky Don-ny nevšiml. Dominic Evans, ten se k ní vždycky chová moc pěkně, právě odnášel do obchodu reklamní stojan inzerující prodej zmrzliny, nejspíš se chystá brzo zavřít. Vždycky je ochotný přiložit ruku k dílu, on i Euan.
Zaparkovala co nejblíž u vrátek, Stephen hned úprkem vy-razil k domu. O dveře Wroughtonovic garáže se opíralo nedbale po-stavené Peggyino kolo. Meryl ještě s deštníkem nad hlavou zavírala auto, když se na cestičce vedoucí od Wroughtonovic domu objevila Peggy.
„Počkejte, Meryl."
„Ano, Peggy."
„Nesu vám to psaní na stroji. Říkala jste, že to uděláte?"
„Jistě."
„Pro Červený kříž a Život v přírodě."
„Žádný problém."
„Ani vám nedokážu dostatečně vyjádřit dík za všechno, co jste od svého příchodu udělala. A, Meryl, nezvládla byste ještě Minuty pro institut? Fanny je hrozně nastydlá - a myslím, že je o čem psát."
„Zařídím to."
„Díky, Meryl."
„Měla byste se rychle vrátit domů, Peggy. Vypadáte, jako by vás někdo polil hadicí."
„To vám tedy povím, Meryl, ti lidé, co navštívili Franka, zatímco jste byla pryč, to vzali rovnou louží a přitom se jí klidně mohli vy-hnout. Použila jsem pěkně jadrný výraz. To už musí být, abych tako-vé slovo vypustila."
Stephen za sebou nezavřel a déšť pronikl na dlaždice v hale. Sun-dala si kabát a svědomitě ho vytřepala ze dveří. Zavolala: „Franku, dorazili jsme."
„Jsem v kuchyni."
Dole se nesvítilo. Stephen zmizel rovnou do pokoje ke svým kníž-kám a hračkám. Zamířila do kuchyně. Seděl u kuchyňského stolu, ale byla moc velká tma na to, aby na něj dobře viděla.
„Jsi v pořádku, lásko?"
„Dobrý."
„Měl jsi moc práce?"
„Ne."
„Nějaká návštěva?"
„Ne, nikdo."
Poprvé za ty čtyři roky, co ho zná, mohla s jistotou říct, že lže. Pro-hlásila, že uvaří čaj, a rozsvítila.

*****

Nakopnout kočku by bylo příliš snadné řešení, začít mlátit plešatí-cí hlavou o zeď dost ubohé zadostiučinění.
Littelbauma napadlo, jest-li ti dobří, značně ignorantští lidé z Audobony v západní Iowě, kteří se dřou jako koně a poctivě platí daně, tuší, kde ty jejich těžce vydě-lané peníze končí. Mají o tom páru v Kalifornii a Jižní Karolíně? V Te-xasu? V Montaně? Nebýt těch peněz z daní, mohl být Saddám Husajn v Dhahránu a ajatolláhově by pronikli do Rijádu. A zástupci těchto poplatníků daní se k němu chovali jako k psímu hovnu, ale on se ne-přestával usmívat. Celý den promarnil na střeženém ředitelství zpra-vodajské služby, kde si ho přehazovali z jedné klimatizované kance-láře do druhé. Nabídli mu ovocnou šťávu a dort, zdvořile s ním pokonverzovali, ale nedosáhl ničeho.
Vězně - pro Littelbauma představoval číslo 87/41 - měl celý den nejspíš přímo pod sebou v celách předběžného zadržení v suterénu. Už popáté se neúspěšně pokusil získat k němu přístup. Ten člověk bude tam dole v celách a nejspíš by ho nepoznala ani vlastní matka. Možná mu na prstech chybí nehty. Možná má pevně utažený prová-zek na penisu a do hrdla mu lijou vodu.
Littelbaum nezná jméno muže, kterého pronásleduje, ani jeho tvář. Má jen stopy. Vězeň by mu mohl prozradit jméno,

popsat jeho tvář.
Řidič ho zavezl zpátky na velvyslanectví. Mohl by si vyžádat sly-šení u velvyslance a trochu si zahulákat. Velvyslanec by pokrčil ra-
meny a vyjádřil svoji lítost. Mohl by poslat další protestní dopis do Hooverovy budovy a ten by zařadili k předcházejícím.
Za chvíli už bude ve své kanceláři bez oken, za dveřmi zabezpeče-nými proti pumovému útoku, střeženými mladým mariňákem, a se sakem se vzorem rybí kosti přehozeným přes ramena bude stát před velkou nástěnnou mapou oblasti a bude se dívat na stopy, na špend-líky s pestrobarevnými hlavičkami. Celé dva týdny musel čekat, než mohl do mapy zabodnout další špendlík, zanést další stopu. Ke špendlíkům připínal malé papírové vlaječky s datem. Tyhle stopy sle-duje už dva a půl roku a konečně mu začínají dávat smysl.
Existuje mobilní telefon, přijímající zakódované, proti odposlechu zabezpečené hovory z jedné kanceláře Ministerstva informací a bez-pečnosti v Teheránu a volající tamtéž. Počítačům se nepodařilo pro-niknout do zakódovaných hovorů, ale dokázaly určit a identifikovat místo, odkud hovor přichází nebo kam je směrován. Špendlíky s peč-livě uvedenými daty jsou roztroušeny po celém území Íránu a Saúd-ské Arábie. Dva a půl roku uplynulo od exploze v kasárnách Národní gardy v Rijádu, při níž zahynulo pět Littelbaumových spoluobčanů. Den před explozí se na mapě objevil špendlík a vlaječka s datem. Dva roky minuly od chvíle, kdy výbuch bomby na vojenské základně Khobar Tower u Dhahránu zabil devatenáct Američanů, a špendlík s datem přibyl den před tím masakrem. Každé nové zvěrstvo mu umožnilo získat stopu muže beze jména a bez tváře.
Nahlásit umístění zabere počítači čtrnáct dní. V Rub al-Chálí je za-píchnutý špendlíček s datem starým třiačtyřicet dní. Obešel tehdy všechna byrokratická nařízení, ignoroval všechny platné směrnice, využil všechny možné páky a získal výjimečnou přátelskou výpo-moc, vypůjčil si helikoptéry námořní pěchoty a gardisty Saúdské Arábie, a přesto dorazili zatraceně pozdě. A další špendlíček ukazuje do mezinárodních vod na obchodní trasu mezi Abú Dhabi a írán-ským přístavem Bandar Abbás.
Nemá jméno, nemá obličej, může jen sledovat stopy jako těžce se belhající, pomalu postupující stavěcí pes.
Mary-Ellen mu donesla denní přehled hovorů z dešifrovacího od-dělení a kafe. Někdy do něj přidávala bourbon, což v této arogantní, nevděčné a zkorumpované zemi představovalo téměř hrdelní zločin. Spolehlivá opora, doktorka filozofie, potomek staré bohaté rodiny z Long Islandu a přitom se tváří, jako by péči o muže středního věku z chudé farmy v Audoboně v západní Iowě považovala za vrchol své kariéry.
Šestnáct dní od chvíle, kdy antény nebo parabolické mikrovlnné antény nasály digitální informaci, počítačům trvalo, než dokázaly lo-
kalizovat přijímač a předat informaci Duanu Littelbaumovi. Mary-Ellen mu podala dva špendlíky a dvě datem označené vlaječky. Byla moc malá na to, aby na nástěnné mapě dosáhla až na severní Írán. Za-mručel a vytáhl se. Přidal špendlíky na místa dvou hustě osazených shluků.
Vypil kávu.
I když toho nebylo třeba, poznamenala: „Tam jezdí vždycky. Volá z Alamútu a den nato z Quasvinu, následuje ticho, pak se ozve a hned nato zabíjí. Takhle to dělá vždycky."
„Ten papír, co jsem našel, ten ohořelý papír, co z něj v Quanticu vy-táhli?"
Pokrčila rameny, Hooverova budova se neobtěžovala nahlásit, co zjistili soudní znalci v Quanticu.
„Vyrazil zabíjet, že?"
„Podle těch stop to tak vypadá. Volal z Quasvinu a den předtím z Alamútu. Jako by dodržoval nějaký rituál. Pak se pohne a zabíjí."

*****

Hasan-i-Sabah sháněl dobrovolníka, který by zabil vezíra. Jeden odvážný mladý muž vystoupil z řady a Nizam al-Mulk byl ubodán k smrti v nosítkách cestou do stanu svých žen. Hasan-i-Sabah napsal: „Zabití ďábla je branou k blaženosti."
Ta slova byla zapsána před 906 lety na místě, kde teď sedí. Všech-ny stěny pevnosti v horách, vybudované Hasanem-i-Sabahem, jsou teď zničené. Už poosmé vystoupal na horu úzkou cestičkou v kame-nitém svahu, používanou jen ovcemi, divokými kozami a vlky hleda-jícími potravu. Sráz pod ním ho neděsil, ale kdyby na kterémkoli ze svých výstupů uklouzl, zahynul by. Nacházel se dva tisíce metrů nad hladinou moře, seděl na vyvýšeném místě na malé skále vysoko nad údolím. Tady čerpal sílu.
Mezi rozvalenými kameny pevnosti si jen těžko dokázal představit, jak to tu kdysi vypadalo. V údolí bývala Rajská zahrada. Mladí muži, hledící dolů k zahradě a nabývající v pevnosti dovedností, byli fidá'í-jové. Jejich profesí se stalo zabíjení. Chápali svou povinnost i osobní oběť, kterou po nich jejich práce vyžadovala. Toužili po odměně, místu v Rajské zahradě plné stromů rodících sladké ovoce, čistých, rychle se valících potůčků a nádherných žen. Noc přečkal ve stanu u malého ohně a za úsvitu se sbalil a začal stoupat svahem. Ať svítilo slunce, ať nastaly zimní mlhy, ať napadal sníh a cestička se stala ještě nebezpeč-nější, nikdy nevynechal pouť ke zničené pevnosti. Došel nahoru a bude hodiny sedět s tichým údolím pod sebou a přemítat o přiděleném po-slání, o nutnosti naprosté poslušnosti a sebeobětování a o odměně ve formě mučednické slávy. Až klesne slunce nebo potemní mraky, pou-
žije telefon, dárek od muže, jenž je pro něj téměř otcem, podobně jako býval Hasan-i-Sabah pro fidá'íje, a vydá se na cestu. K vozu se vrátí, teprve až bude padat tma, a odjede do tábora v Quasvinu. Z Quasvinu vyrazí na cestu, jako kdysi dávno vyráželi na své výpravy fidá'íjové.

*****

„Něco není v pořádku?"
Hlučně odložil vidličku.
„Nechutná ti?"
Odstrčil talíř. Hleděl teď dolů na prostírání.
„Není to nic moc, ale Stephen to rád. Teď je na stížnosti trochu poz-dě, měl jsi to říct dřív."
Rozkrájel a snědl sotva půlku klobásy. Na vidličku si nabodl pár hranolků a sotva nějakou fazolku.
„V čem je problém, Franku?"
Chlapec vybral talíř do posledního sousta. Z očí mu hleděla němá hrůza, strach dítěte z hádky dospělých.
„Dobrá, nestojí to za moc, ale měla jsem perný den. Psala jsem na stroji... No tak, Franku, o co jde?"
Zavrtěl hlavou, krátce jí trhl ze strany na stranu.
„Je ti špatně? Nechceš aspirin?"
Znovu zavrtěl hlavou, tentokrát pomaleji.
„Pro kristovy rány, Franku, co se děje?"
Ozvalo se nepříjemné zaskřípění Stephenovy židle, chlapec vyběhl z kuchyně, slyšeli dupot jeho nohou po schodech. Pak bouchly dveře jeho pokoje.
„Víš co? Ohromně se zlepšil z angličtiny, ještě nikdy se mu tak ne-dařilo. Nemohl se dočkat, až se ti pochlubí, ale nedostal příležitost, víš? No tak, Franku, vždycky se k němu chováš tak pěkně."
Seděl s hlavou zabořenou do dlaní.
Nepromluvili si, alespoň ne pořádně, od chvíle, kdy přišla domů a pochopila, že jí zalhal. Před tím, než udělala večeři, pracovala v ku-chyni na těch věcech pro Peggy a on neopustil obývací pokoj.
Ještě pořád nerozsvítil. Obrátil židli od nezapáleného krbu a tele-vize a usadil se tak, aby se mohl dívat z okna. Zešeřilo se dnes brzy a on nezatáhl závěsy. Hleděl do zeleně a na pouliční osvětlení na dru-hé straně trávníku. Neposlouchal zprávy jako obvykle, ani neotevřel noviny, které mu donesla.
Frank jí ještě nikdy nezalhal. Zmocnila se jí zoufalá úzkost. Potka-la ho před čtyřmi lety, byla svobodnou matkou, která ani neznala jméno otce svého dítěte. Pracovala coby kancelářská myš v malé fir-mě ve východním Londýně a on tam přišel jako poradce v jakési tech-nické záležitosti ohledně zabudování topení do podlahy staré továr-
ny. Rozesmál ji a bůh ví, že to bylo už pěkně dávno, co se to někomu podařilo. Příští týden, 3. dubna, přijde Donna hlídat Stephena a oni si vyjdou oslavit čtvrté výročí dne, kdy se Stephenem přijela do vesnice se svými kufry, celým svým bohatstvím, a nastěhovali se do domu, který si s Frankem našli. Řekla by, že život s ním a na tomto místě při-nesl jí i Stephenovi nejhezčí léta života.
Nervózně se dotkla svého účesu, poupravila si světlé vlasy. „Týká se to mě?"
„Ne."
Vzala Stephenův talíř a zasunula ho pod svůj. „Jde o něj? Řekl něco - nebo udělal?"
„Ne."
„Jde o tebe?"
„Je to můj problém," odpověděl. Slova tlumily jeho ruce.
„Nepovíš mi o tom?"
„Až se na to připravím."
Vstala, odnášela talíře. „Samozřejmě, nejsme manželé. Žijeme jen na hromádce s nemanželským dítětem. To je přece rozdíl, že?"
„Nevykládej takové nesmysly, zbytečně si působíš bolest."
„Podívej se na mě, Franku. O tomhle se přece nikdy nebavíme, viď? Minulost je u nás něco jako zakázané téma, že? Přišli sem dva muži a ty jsi mi zalhal. Mají vztah k tvé minulosti?"
Odstrčil židli, vzal od ní talíře a odložil je do dřezu. Přitiskl ji k sobě a něžně ji pohladil po vlasech. Políbil ji na oči, které se zalily slzami. „Dej mi trochu času, prosím... Potřebuje to čas." Půjčil jí kapesník a odešel nahoru do Stephenova pokoje, aby se ho zeptal na hodnoce-ní z angličtiny.
Seškrábla zbytky jídla do odpadkového koše, utřela stůl a pak se vrátila k Minutám pro institut, podrobnostem studijního výletu do přírody a dopolední prodejní akci Červeného kříže.
Slyšela ho, jak se baví s chlapcem. Protože do domu přišli dva muži z jeho minulosti a on jí zalhal, nabyla dojmu, že někde v té tmě ven-ku číhá nebezpečí.

*****

Večer předtím do tábora v Quasvinu přivezli v uzavřeném nákla-ďáku čtyři muže a jednu ženu z Mujahiddin-e-Khalqu. Obvykle mu do Abyeku dodávali těla popravených zločinců - násilníků, překup-níků drog a vrahů -, ale protože tihle čtyři muži a ta žena byli bídní odpadlíci, přivezli je živé. Slyšel je celou noc, jak si monotónně pro-zpěvují tichými hlasy. Vyrazili z cvičné základny v jižním Iráku směrem na sever, hranici překročili v horách mezi Saqqezem a Mahabadem, kde na ně ze zálo-
hy padli členové jednotek pasdar. Větší část přepadového oddílu unikla, ale pět jich zajali. Po výslechu, soudním přelíčení a vynesení rozsudku je převezli do tábora Abyek v Quasvinu.
Mrtvá těla obvykle podepřeli tvrdými dřevěnými židlemi nebo nízkými zídkami z pytlů s pískem, ale jednou, když shledali vinným ze špionáže pro Velkého satana jakéhosi důstojníka letectva, nabídli mu ho jako živý terč.

Abyek není tábor ve smyslu vojenského ležení, spíš samostatné městečko na okraji Quasvinu, hotové miniaturní vydání Babylónu, protože rekruti hovoří celou řadou dialektů. Roztažená řada domů a krámů postavených z betonových dílů, trh, kde se prodává zeleni-na, maso a rýže, mešita. Tábor Abyek po mnoho let mátl špionážní sa-telity Američanů, ale teď už ne. Teď se po jeho obvodu zpřísnila bez-pečnostní opatření a dává se větší pozor na všechny způsoby komunikace. V táboře dokončují výcvik jen ti nejlepší a nejodhodla-nější z Palestinců, Libanonců, Turků, saúdských Arabů, Alžířanů
a Egypťanů.
Mnozí se přišli podívat, sešikováni svými instruktory do skupi-nek podle národností. Před nimi, v písečnaté půdě, táhnoucí se až k obvodovým drátům a dál do otevřené krajiny, byly nízké hroma-dy pytlů s pískem a židle. Jeho tvář zakrýval šátek. I ty nejoddaněj-ší víře a nejodhodlanější z rekrutů mohli chytit a vyslýchat a mohlo by se stát, že by jim chybělo předsevzetí těch, kteří přicházejí z hory Alamút. Nenatáhl kohoutek kalašnikova, dokud teroristy nevyved-li z cel a dokud se nedostali na doslech kovového zvuku. Nezavá-zali jim oči.
Dovedli je k židlím a pytlům s pískem. Nesvázali jim nohy v kot-nících. Důstojník od letectva, provádějící špionáž pro Velkého satana, se snažil utéct, což vyžadovalo lepší trefu. Bylo by dobré, kdyby se někdo z nich pokusil o útěk. Vyslechli obžalobu velitele tábora, který přečetl stránku textu. Následovalo ticho, slunce jim pálilo na neza-kryté obličeje. Krátkou práskavou salvou zastřelil dva z nich a viděl, jak padli dozadu mrtví. Do dalšího vypálil dlouhou dávku, dvanáct kulek, a pozoroval, jak sebou tělo škubá v křečích. Na čtvrtého muže vypotřeboval hodně nábojů, ale mysl mu pracovala tak jasně, že do-kázal určit, kdy mu zbyla přesně jedna kulka. Ona, poslední na řadě, stála na kraji. Hleděla na něj. Žádný z mužů mu nedopřál to uspoko-jení, aby začal utíkat, ani ona ne. Střelil ji do čela, padla dozadu. Ozval se potlesk. Odložil zbraň a odešel.
Zatímco rekruti pálili do mrtvol - zvykali si tím na palbu do živých těl -, zavolal ze svého digitálního telefonu. Je připraven vyrazit.
* * *
„Nemůžu vyčarovat věci jen tak z ničeho. Můžu jen předat, co jsme dostali od Američanů, a to jsem udělala. Dotlačila jsem to až na nej-zazší mez. Pokud s ním nedokážete hnout, je to váš problém."
Penny Flowersová dorazila do Thames Housu z Vauxhall Bridge Crossu na kole, ruksak a helma ležely na židli vedle ní. Jede z práce a je unavená, pomyslel si Geoff Markham. Chce odsud vypadnout a domů. Je starší než on a výše postavená. Nevnímala jeho přítom-nost. Seděl na druhém konci stolu a sepisoval protokol z jednání.
„Projdeme si to ještě jednou. Zastavte mě, pokud se zmýlím. Máme materiál FBI... hlášení o razii do pouště v Saúdské Arábii, v rámci sle-dování zachyceného, ale zakódovaného telefonického hovoru. Proná-sledovaný unikl, ale našli zbytky ohořelých papírů, které poslali do laboratoře k prozkoumání."
Barnaby Cox byl kariérista a Geoff Markham velice často slýchal, že povýšení dostal na své chabé schopnosti příliš rychle. Vedl vě-tev G, měl na starosti prevenci islámského terorismu a jeho podvrat-ných aktivit ve Velké Británii. Zvolil si, jak Markham slýchal, snadný způsob přežití - umíněné lpění na detailech a urputné vyhýbání se ja-kémukoli rozhodování. Pod tíhou odpovědnosti mu předčasně ze-stárl obličej a zešedly vlasy.
„Což jsem vám řekl už včera odpoledne, Barney. Jejich soudní znalci přišli se jménem Franka Perryho, napsaného velkými písme-ny, latinkou, s datem, časem a číslem doku v přístavu Abú Dhabi, psáno arabskými číslicemi. Den nato proběhl druhý hovor z místa uprostřed Zálivu, mezi Abú Dhabi a Bandar Abbásem. Američané prověřili jméno - Frank Perry - na svých počítačích, nic nezjistili, a tak to zkusili u nás. My jsme ho měli v rejstříku, což jsem vám řekl už včera."
Ke stylu Harryho Fentona nepatřilo projevovat přehnanou úctu mladšímu muži, jenž ho přeskočil na žebříčku. Fenton se vrátil z ne-šťastného výletu na ověřenou domácí půdu. Měl vlastní prostředky a nebyl nikterak závislý na penzi, ale toho dne se mu nedařilo a v jeho hlase zaznívala přehnaná prudkost. Geoff Markham čmáral po bloku a čekal na něco, co bude stát za zaznamenání.
„Pokud nedostanu fakta, ze kterých bude možno posoudit stupeň ohrožení, nemá smysl, abych tu seděl. Prostředky nerostou na stro-mech. Po pravdě řečeno je dost ubohé, že nedokážete přesvědčit ohroženého člověka, aby se přestěhoval na bezpečnější místo." To promluvil superintendent ze Zvláštního oddělení. Při vstupu do místnosti ze sebe strhl sako, připraven na rvačku. Nudil se. Geoff Markham dobře věděl, že spor o vliv mezi Zvláštním oddělením a Bezpečnostní službou nabral na intenzitě. Bavilo ho to sledovat.
„Využít obchodníka! Fatální chyba, to se nikdy nevyplácí," za-mumlal Cox.
„Je to prostě hlupák, nedokáže vzít rozum do hrsti," rozčiloval se Fenton. „Jenže my na to, sakra, musíme reagovat."
„Pokud to má být financováno z mého rozpočtu, musím znát fak-ta," vyštěkl superintendent.
Tak to hoďte na Geoffa Markhama. Mladej napíše zprávu a roz-hodnutí se odloží do jejího přijetí. Vedle náčrtků viktoriánských ná-hrobních kamenů a dvou kostelních věží se špičkou zapsal číslo klap-ky Penny Flowersové do Vauxhall Bridge Crossu a číslo policisty ze Scotland Yardu. Když z baru vytáhli lahev whisky, opustil je a vrátil se do svého kumbálku v přepážkami rozděleném vnějším obvodu otevřeného prostoru používaného oddělením G/4.
Nad stolem mu visí zvětšená fotografie z fotokopírky. Z ní se na něj mračí ajatolláh Chomejní, upírá na něj chladný, neuhýbající pohled. Je šikovné mít tu ten obrázek. Pomáhá mu porozumět. Ten portrét na stěně je lepší než všechno, co si kde přečetl nebo co mu řekli. Ta momentka zachycuje nedůvěru a nepřátelství. Zavolal Vicky, aby jí oznámil, že nepřijde včas na večeři. Dostal co proto a položil jí tele-fon, nemínil se s ní hádat. Rozevřel na stole spis a zíral do tří bezcen-ných papírů zabývajících se změnou identity, k níž došlo před pěti lety. Ve spisu nebylo nic, co by se týkalo jména a života před onou změnou. Vážili takovou cestu předčasně a nepřipraveni, známá his-torka. Vytočil znovu Vickyino číslo, usmířili se a dohodli, kdy se se-jdou.
Na list papíru si poznamenal otázky, na něž musí, pokud má na-psat slušnou zprávu, nalézt odpovědi. Jak vypadala minulost Franka Perryho? Co udělal a kdy? Jaké následky měl jeho čin? Jakým stup-něm se má ohodnotit úroveň

ohrožení? Co bylo zdrojem informací toho Američana? V jakém časovém rozpětí mohou očekávat pokus o vraždu? Ví jen, že nesmí napsat, že na něj Frank Perry působil sym-paticky.
Kolem vládlo ticho, sousední, přepážkami oddělené stoly, zůstaly opuštěné. Obličej na něj shlížel. Dávno mrtvé oči uchované na foto-grafii neznaly slitování. Zavolal na registr a nahlásil jim, co potřebu-je zjistit. Geoff Markham žil dobrý a bezpečný život a přemýšlel, jaké by to bylo, kdyby nepřátelství takových očí ohrožovalo jeho samot-ného.

*****

Loudal se hlavní třídou. Déšť zeslábl, ve sbírajícím se větru po něm zůstal jen náznak. Ulici osvětlovalo pouhých pár pouličních svítilen a nejezdila žádná auta. Netušil, co jí řekne ani kdy. Dokázal si vyba-
vit každý den i každou hodinu prvního měsíce před pěti lety, kdy se dvěma kufry opustil dům v Newbury. Dva dny strávil se svými ochránci v prázdné důstojnické ubytovně opuštěné vojenské posádky ve Warminsteru, čtyři dny s nimi bydlel v zařízeném bytě na cliftonském předměstí Bristolu, pět dní s nimi prožíval těžké časy v hotelu kousek od Norwiche, pak ho opustili. Další dva dny zůstal ve stejném hotelu sám, pak se na tři týdny přestěhoval do penziónu v Bournemouthu, potom si začal hledat něco stálejšího a snažil se vcítit do své nové identity. Přestěhoval se do bytu v jihovýchodním Londýně. Ty první dny pociťoval zoufalou osamělost a lítost, toužil zavolat své ženě a synovi, kolegům z kanceláře, zákazníkům ze svého diáře. Na nekonečných brífincích o nové identitě do něj Penny Flowersová ho-dinu co hodinu hučela, aby svůj starý život odložil kompletně. Žád-né řečičky kolem, jen chladně zdůraznila a stále znovu opakovala, že pokud pláštík poruší, najdou ho, a pokud ho najdou, zabijí ho. A pak odešla spolu s ochránci, odřízla ho od sebe, opustila ho a tu noc, co odešli, on, dospělý muž, v posteli plakal.
„Brej večír, Franku."
Obrátil se, zmatený, napjatý jak struna. Zíral do stínu.
„To jsem jen já, Dominic - viděl jste snad ducha? Promiňte, polekal jsem vás?"
„Asi ano - bylo to znát, že?"
„Jako byste čekal, že po vás střelím. Jen venčím psa... Slyšel jsem, že Peggy hodila Meryl na krk to přepisování. Je moc hodná, že to vza-la. Dnes večer jsem dával dohromady účtování spolku - váš příspě-vek byl skutečně velkorysý, díky. Chtěl jsem vám poděkovat radši osobně, než posílat děkovný dopis."
„Zapomeňte na to."
„Zaslouží si to poděkování. Jsme rádi, že jste se s Meryl přistěho-vali, kéž by sem všichni ‚cizí' tak pěkně zapadli."
„Moc se nám tu líbí."
„Přátele nic nenahradí, že?"
„Obávám se, že ne."
„No, tak jsme se trochu provětrali, je čas myslet na návrat. A pro-miňte, že jsem vás polekal. Poslyšte, říkala vám Meryl o tom květno-vém studijním výletu do přírody? A o té blížící se přednášce? Dou-fám, že oba přijdete. Vybaví nás vědomostmi o pochopech rákosních v Southmarshi pro ten výlet - právě se začínají vracet z Afriky. Neu-věřitelní stěhovaví ptáci - malí divocí dravci, zabijáci, ale nesmírně krásní. Radši se už vrátím. Dobrou noc, Franku."
Odšoural se do noci. Dominic toho psa miluje snad stejně jako Euana. Perry vyrazil dál, zvolil si cestu vedoucí podél toku staré řeky,
teď úzké, plné náplav, a přes severní kraj Southmarshe. Přelezl s podklouzáváním a podjížděním nohou kamennou bariéru z vyplavenin moře a sešel na pláž. Nohy se mu bořily do písku, zvlhlého po odli-vu. Mezi rychle plujícími mraky, přinášejícími poslední ustupující déšť, tmou kolem něho pronikalo měsíční světlo. Ticho narušovalo jen hučení moře klouzajícího po valouncích. Rozhlížel se po světlech lodí, ale žádné neviděl. Netušil, kolik jí toho ze své minulosti prozra-dí, ani kolik by se měla dozvědět o budoucnosti.
Kráčel tmou, nohy se mu bořily do hladkých kamínků a prázdných mušlí. Obrátil se zády k moři. Hrozny světel vesnice obklopovaly ob-rovské černé plochy Southmarshe a Northmarshe. Zalil ho pocit bez-pečí, sounáležitosti. Tohle je jeho domov. Pohnul se, po vlastních sto-pách se vrátil zpátky do vesnice. Blížily se k němu rychlé energické kroky, poskakující paprsek osvětlil chodník, pak se zvedl a našel jeho obličej.
„Nazdar, Franku, Basil. Zkouška sboru se protáhla, proto jsem ven-ku tak pozdě a - nejspíš jako vy - jsem si za toho dnešního deště na vikářství připadal jako ve vězení. Musel jsem vypadnout, nadýchat se před spaním trochu čerstvého vzduchu."
„Dobrý večer, pane Hackette."
„Prosím, Franku, nač tolik formalit mezi přáteli, i mezi takovými, které, odpusťte, nevídám na nedělních bohoslužbách!"
„Zasloužil bych klepnout přes prsty."
„Nebojte se. Důležité je, jak se lidé chovají, a ne, kde jsou vidět. Kdyby se všichni věřící zajímali o blaho vesnice tak jako vy s Meryl, byl bych šťastným člověkem... Vypadáte docela zničeně, špatné zprá-vy?"
„Všechno v pořádku."
„Než na to zapomenu, doneslo se mi, že Meryl chodí navštěvovat paní Hopkinsovou. Je nesmírně laskavá, té paní to ohromně pomáhá. Je hrozné, když artritida takhle zmrzačí ženu v aktivním věku. A za-psal jsem vás na letošek do seznamu služeb na sekání trávy na hřbi-tově."
„To je v pořádku."
„No, postel volá. Dobrou noc, Franku."
„Dobrou."
Prošel vlhkou trávou ke světlu nad předními dveřmi a k svému do-movu. Ještě pořád nevěděl, kolik jí toho řekne a kdy.

Kapitola 3

Atmosféra visela v domě jako otravný plyn, a to už tři dny a tři ve-čery. Držela se místností, pronikala do všech koutů, nedalo se před ní uniknout. Každý si šel po svém, jako by jim diktovala, že nesmí zů-stávat spolu. Nepříjemná chuť ticha, které s sebou nosili, lpěla na ná-bytku, oblečení, prosakovala jim do mozku.
Stál na trávníku před vrátky a hleděl přes střechy domů k rozleh-lému, matně se lesknoucímu modrošedému moři.
Každé ráno Stephen sestoupil ze schodů, spolykal polovinu své ob-vyklé snídaně a pak čekal u dveří na matku, než ho odveze do školy, nebo u vrátek, než ho vyzvedne Emma Carstairsová. Odpoledne se vrátil domů, zavřel se ve svém pokoji, ukázal se u večeře a hned zase prchl nahoru. Atmosféra panující mezi matkou a nevlastním otcem infiltrovala i do jeho pokoje. Dvakrát ho Perry od úpatí schodiště sly-šel plakat.
Ráno působilo jasně. Později určitě začne pršet a vítr přinese ochla-zení od východu.
Od chvíle, kdy požádal Meryl o poskytnutí času, o svém problému nemluvil. Jednala s ním stroze a co nejmíň. Pronikavým hlasem ho přivolávala k večeři, postavila před něj jídlo a zatímco jedli, úsečně pronášela bezvýznamné poznámky. Jako by závodili o to, kdo první dojí, co navařila, aby tu hru na normálnost měli co nejdřív za sebou. Pokud si rozložil práci na kuchyňském stole, usadila se s vyšíváním v obýváku. Pokud se jí naskytla příležitost odejít, využila jí, celý jeden den ze tří pomáhala s úpravou herny ve školce a pozdě do večera
myla ve škole podlahy. Věděl o její lásce k domu i vesnici i o obavě, že ji o oboje něco nepříjemného připraví. V noci spali na společném lůžku, zády k sobě, kus od sebe. Mezera mezi nimi čišela chladem. Jen jednou mu pohlédla do obličeje, jen jednou jí v očích vzplanul hněv, odstrčila ho a vyběhla po schodech za synem, aby ukonejšila jeho pláč.
Pozoroval nad mořem líně poletující racky a záviděl jim, že je po-dobné starosti netrápí.
V těch třech dnech si v duchu mnohokrát přehrál svůj život. Vzpo-mínal na přátele v Šírázu, kde se plyny míchaly před tím, než projekt přesídlil do Bandar Abbásu, kde se vyráběly hlavice s náloží, a na své další přátele tam. Snažili se ho dobře pobavit, líbali ho na tváře, když jim předával dárky, a on je podvedl. Když si připomněl svoji zradu, tiše zaúpěl přes zimou zežloutlou vegetaci, střechy, po nichž se plazil první ranní kouř z komínů, a otevřené hluboké moře. Nebyla to jeho vina, neměl šanci zachovat se jinak.
Dorazila usměvavá a svěží Emma Carstairsová. Otevřela dveře auta, zatroubila. Stephen kolem něj proletěl, nevěnoval mu ani po-hled a vnořil se dovnitř vozu, jako by představoval prostředek úniku.
Zaslechl za sebou Merylino řízné zavolání. Auto už odjelo. Má te-lefon. Londýn, ministerstvo vnitra. Vrátil se do domu a slyšel, jak oplachuje nádobí od snídaně. Nezeptala se, proč ho volají z minister-stva vnitra. Zvedl sluchátko.

*****

Připadal si jako nějaký Philby nebo George Blake. Takhle si mu-sel připadat Bettany, který pak hnil ve vězení za vyzrazení státního tajemství, když se poprvé skontaktoval se Sověty. Geoff Markham vyšel z Thames Housu, dvakrát zahnul za roh a spěchal po Horseferry Road k nejbližším telefonním budkám. Ozval se pivovar, ne-chal se přepojit na obchodní oddělení a požádal, aby mu zavolali Vicky. Cítil v tom porušení přísahy a to tajnůstkářství ho podivně rozjařilo. Oznámil jí, že si ho objednali do banky na pohovor, jeho přihláška na místo investičního makléře postoupila do nejužšího výběru tří kandidátů. Zavřeštěla radostí, lichotila mu, jak je skvělý. Vylíčil jí podrobnosti. Zavrčela, prý ho zabije, jestli u pohovoru vy-bouchne, a hned začala vykládat, že ho naučí, jak při něm postupo-vat. Od okamžiku, kdy spolu poprvé skončili v posteli, na něj nalé-hala, aby nechal toho, co nazývala prací nahánějící husí kůži, a našel si pořádné zaměstnání. Zavěsil. Nechtěl volat z budovy. Neodvážil by se tohle sdělovat z Thames Housu. Zmítal se v euforii, vždyť se dostal do užšího výběru, a zároveň se styděl stejně, jako když do banky zasílal žádost o přijetí s nutně omezeným životopisem. To
Vicky ho k tomu přiměla, vytrhla inzerát z časopisu nabízejícího pracovní místa.
Zadními uličkami dorazil k mostu a přešel přes něj. Obrovská bu-dova, sídlo Tajné zpravodajské služby, monstrum z tónovaného skla zasazeného do zelené a krémové, představovala pro většinu jeho nadřízených z Thames Housu nepřátelské území. Kdykoliv si Cox nebo Fenton zaskočili přes řeku do Vauxhall Bridge Crossu, nemohli se pak prý zbavit neodbytného pocitu, že si musí umýt ruce. Ptal se po paní Flowersové a ochranka v recepci se na něj kvůli jeho průka-zu pracovníka Bezpečnostní služby dívala jako na naprostou nulu.
Odvedla si ho do prázdné vyšetřovací místnosti v přízemí. Na sto-le před sebou rozložila spis, opřela se o něj, lokty zakrývala jeho spodní část.
Pustil se do díla. „Když jsme se za ním rozjeli, nebyli jsme vůbec připravení, ve svých znalostech jsme měli obrovské mezery. Věděli jsme, že se prozradilo jeho jméno a identita, ale nevěděli jsme kde a ja-kým způsobem. Oznámili jsme mu, že je jeho život ohrožen, ale ne-znali jsme rozsah hrozby... Bylo těžké posoudit, kdo je slepý a kdo jednooký. Posíláme mu Modrou knihu. Potřebujeme pomoc a musí-me znát odpovědi na některé otázky."
Posměšně si odfrkla. „Jen se ptejte. Jestli odpovím, je už jiná otáz-ka. Ale měl byste vědět, jak velký význam přisuzujeme otázkám írán-ského programu ozbrojení. Pozornost nezasvěcenců se dlouho zamě-řovala na Irák, ale tam jde jen o komiksové figurky z karikatury. To Írán je významný hráč. Irák nemá žádné celosvětové stoupence, Írán je středem zájmu miliard muslimů. To na Íránu záleží." Chránila spis svými lokty.
„Kým byl Frank Perry?"
„Jmenoval se Gavin Hughes, jako přičinlivý mladý obchodní zá-stupce pracoval pro jednu strojírenskou firmu z Newbury. Prodával míchací zařízení, převážně pro export."

„A spojení s Íránem?"
„Íránci potřebovali mísicí zařízení pro svůj program vývoje ZHN. Víte, co to znamená? Zbraně hromadného ničení, biologické, chemic-ké a atomové."
„Ale export takových zařízení do Íránu legislativa zakazuje, hlídá to Úřad pro cla a nepřímé daně. Nemám pravdu?"
„To zařízení je víceúčelové, o tom jistě víte, a právě po tom jde cel-nice. Takové zařízení může být legálně vyvezeno k mísení žvýkaček nebo zubní pasty v průmyslovém měřítku a nelegálně k mísení vý-bušnin a výchozích chemických sloučenin nervových plynů a biotoxinů, jako je antrax, nebo k podobným skutečným účelům. Stroje z jeho firmy, vyvážené se zfalšovanými doklady, vybavovaly vojen-ské továrny."
„Jak moc byl významný?"
„Byl to dobrý obchodník, jak jsem řekla, všeobecně oblíbený. Do-kázal v lidech vzbudit sympatie, snadno se s kdekým spřátelil. Čło-věk, kterého mají všichni rádi a který si dokáže udělat přátele, získá leckams přístup. Možnosti jeho přístupu přesahovaly důležitost do-dávaného produktu. Na co si s ním dávat schůzky v Teheránu, po-zvali ho rovnou dolů do Šírázu nebo Bandar Abbásu, problém vyře-šili na místě a ušetřili si tím čas. Oblíbili si ho a nebyl žádný hlupák. Nemusel na nic tlačit, stačilo mít oči a uši otevřené a povzbuzovat přátelství dárky. Dospělo to ke stavu, kdy sotva zaregistrovali, že tam je. Vůbec nepřeháním - byl skvělý, jeden z nejcennějších zdrojů, jaké jsme kdy měli."
„Kdo ho řídil?"
„Ke konci, když už to začínalo být citlivé, v podstatě já osobně. Vle-těli jsme na něj osmnáct měsíců před tím, než to celé skončilo. Sebra-li jsme ho za nezákonné jednání. Vyslýchali ho z Úřadu pro celní a ne-přímé daně, šel by sedět. Pěkně bychom mu to přišili a on to dobře věděl. Vždycky projevoval značnou ochotu ke spolupráci. Nepotře-bujete vědět, kdo přesně ho zverboval, kdo na něj přitlačil a kdo ho odstavil. Nevěnovali by vám ani minutku svého času."
„K čemu ‚ke konci' došlo? Jak to skončilo?"
„My i ostatní útvary jsme si uvědomili, jaké tempo rozvoj chemic-kých výbušných hlavic nabral. Potřebovali jsme ten postup zastavit, nebo alespoň zdržet. Přijali jsme nutná opatření."
„O jaká opatření šlo?"
„Nepokoušejte se nikdy rozběhnout, dokud jste se nenaučil pořád-ně chodit, pane Markhame. Tohle se vás netýká."
„Promiňte, ale týká se mě to, když mám za úkol ohodnotit úroveň ohrožení."
„Pokud šťouráte klackem do vosího hnízda, podrážděte vosy. Sna-ží se vás pobodat. V takové situaci je nejlepší co nejrychleji vypad-nout. Tak by vám to mělo stačit."
„Jak Íránci přišli na to, že zdrojem informací byl právě on?"
„Nejsou to žádní pitomci, alespoň v našich očích ne. Ve chvíli, kdy odklízejí trosky, zmizí, opustí svoji práci i svůj domov. Dokážou si to spojit. Nesmírně se rozzlobili."
„Postarali jste se o něj?"
„To už přece znáte - nový život, žádný Úřad pro celní a nepřímé daně ho nedrží pod krkem, dostal novou identitu. Postarali jsme se o něj dobře a stálo nás to dost peněz."
„Došlo k tomu před více než pěti lety. Mohl jejich hněv přetrvat tak dlouho?"
„Vzhledem k přijatému opatření ano. Ten hněv mohl uzrát, ale ne-zmenšil se."
„Co se od nás teď očekává?"
„Bože, proč se ptáte mě? Uplynulo už tolik času. Pro nás ani pro ni-koho jiného nemá žádnou cenu, je to jen jakýsi inženýrek, který si dělá, co inženýři obvykle dělávají."
„Ale pokud byl tak skvělý a pozoruhodný, něco mu dlužíme."
„Pochopte, své jste si splnili, nabídli jste mu pomoc. Vím i, jak na nabídku reagoval. Jak si ustlal, tak si lehne. Neuznáváme dluhy vůči civilistům, nějakým obchodníkům. Pracují pro nás, my jim vysvětlí-me riziko, pak se postaví na vlastní nohy. Vlastně v jeho případě jsme byli až překvapivě velkorysí. Nejsme mu nic dlužní."
„Ještě poslední otázka. Nakolik spolehlivá je ta informace o obno-veném ohrožení?"
„V Rijádu pracuje Američan, takový legrační človíček z FBI. Je to jejich íránský guru. To on padl na Perryho jméno, taková drobná útě-cha za nezdařenou razii. Jestli mu budete volat, nedělejte to v době, kdy vás bude čekat nějaká schůzka, a nečekejte, že někdy zadrží dech a nechá vás taky promluvit. A pochopte, Perry neboli Hughes je prázdná nábojnice a nemá žádnou důležitost. V recepci vám ukážou, kde tu máme toaletu. Ten Američan z Rijádu se jmenuje Littelbaum..."

*****

Puštěný větrák vždycky zkresloval televizní obraz a zvuk zas na-rušoval skřípot rozvrzané klimatizace ve zdi. Pouštět zpravodajství v místním jazyce dostala na starost Mary-Ellen, protože Littelbaum prostě nebyl schopen zapamatovat si vysílací časy. Seděl u stolu, vět-rák rozevlával před ním ležící papíry. Krcálek v budově velvyslanec-tví, který sdílel s Mary-Ellen, a větší prostor v sousedící chodbě, síd-lo CIA, neobhospodařoval centrální systém chlazení vzduchem. Potrubí odřízli a utěsnili. Bezpečnostní kontrola přede dvěma lety rozhodla, že FBI musí ochránit před možným ohrožením zavedením smrtícího plynu do systému, a tak dostali svou vlastní klimatizaci, hlučnou a nespolehlivou, hotovou noční můru, která ještě potřebova-la posílit elektrickými větráky.
Přehled zpráv v místním jazyce obvykle tvořil výčet setkání v krá-lovském paláci a veřejná vystoupení urozených princů. Obraz byl příšerný, zvuk ještě horší a obsah zanedbatelný, takže sledování dnes přenechal jí. I přes vrzání klimatizace a hukot větráku zaslechl, jak za-lapala po dechu. Littelbaum se otočil v židli.
Muž měl sklopenou hlavu, mluvil jednoslabičně a šeptem. Sakra... Navlékli ho do bílé thobe, dlouhého košilového hábitu, hrbil ramena, jako by ho opustila veškerá naděje. Z obličeje pod volně nařasenou gutrou, šálou zakrývající mu

hlavu, hleděly oči, z nichž vyprchal ži-vot. Sakra, do prdele, sakra... Ten člověk recitoval předem nacviče-nou zpověď. Littelbaum poslouchal, jak se přiznává k terorismu a podvracení království. Od té doby, co ho viděl naposledy, tehdy ho táhli k helikoptérám, se celý scvrkl, jako by vyschl. Ti parchanti, ti prolhanci, podvodní, lstiví parchanti... Popadl sako z látky se vzorem rybí kosti a rychlým kolébavým pohybem vyrazil ke dveřím, chvátal chodbou k mariňákem střeženým zamřížovaným vratům, k výtahu a do velvyslancova patra.
Když ze sebe vyrážel svoji stížnost, tyčil se v plné výšce své zava-lité postavy a celý se třásl hněvem.
„To jsou klasické obstrukce. Šestkrát mě k němu na zpravodajské nepustili, víc než dvacetkrát jsem volal tam, na ministerstvo a bůh ví kam ještě. Nejen že mi nedopřáli si s tím mužem promluvit, nedo-volili mi ani přečíst si materiál z výslechu. Sakra, to mají být naši spojenci? - Ano, pane, vím, jsou na to nesmírně hákliví, a vím, že jsou hrdí a nezávislí, a prosím, nevykládejte mi, že jim mám dělat po-myšlení, ale je mi, k čertu, jedno, co se v týhle zemi děje. Tohle mís-to je žumpa, zkorumpovaný, scestný, prolhaný a neodůvodněně spokojený samo se sebou. V Dhahránu a Rijádu umírají Američané? Pokud se ten člověk zpovídá v televizi, pak už ho postavili před soud, shledali vinným a odsoudili k smrti. V Rijádu zemřeli tři Ame-ričané, v Dhahránu devatenáct. A já mám za úkol pronásledovat vra-hy Američanů. Tenhle člověk, pane, znal strůjce těch zločinů a mě platí za to, abych ho odhalil a chytil. Tenhle člověk mi mohl prozra-dit jeho jméno a popsat mi, jak vypadá, ale oni mě k němu nepustili. Tím, že dostal jízdenku na Tempo tempo náměstí, jsem ztratil šanci z něj tu informaci dostat. Byl jsem tak strašně blízko. Tak co, sakra, řeknete našim milým spojencům? Víc než dva roky se honím za po-dobnou příležitostí, která by mě k tomu parchantovi přiblížila. Co mi na to řeknete?"
Velvyslanec si zamnul ruce a řekl, že někam zavolá, což říkal vždycky. Littelbaum se vrátil do svého krcálku. Větrák rozházel pa-píry na stole a Mary-Ellen mu do kafe nalila pořádnou dávku bour-bonu.
Vylepšená káva by mu snad mohla pomoci přenést se přes skuteč-nost - nemá ani jméno, ani tvář, které by ho mohly postrčit kupředu,
a neví, kam ty stopy vedou.
* * *
Prudce šlehající vítr s ní nedokázal pohnout. Mohutně se vzpínají-cí mořské vlny jí nedokázaly otřást.
Vyplula z terminálu na ostrově Kharg. Patřila k majetku íránské národní rejdařské společnosti, identifikační volací znak EQUZ. Na délku, od přídi k zádi, měřila 332 metrů, přes šířku, od levoboku po pravobok, 58 metrů a výtlak, od čáry ponoru po nejnižší bod v tru-pu, činil 22,5 metrů. Vezla 287 000 tun íránské ropy. Bez ohledu na počasí si udržovala konstantní rychlost 21 uzlů. Na cestě je už tři-náct dní, vyjela z ostrova Kharg, minula přístav Bandar Abbás, pro-jela Hormuzským průlivem, na severu Rudého moře zabočila do průplavu a z Port Saidu vyplula do Středozemního moře. Po proje-tí Gibraltarské úžiny se zdaleka vyhnula mořským trasám vedou-cím do Lisabonu. Dva dny plavby ji dělí od západních přístupových koridorů Anglického kanálu. Plné osazenstvo posádky tvoří dvaa-třicet státních příslušníků Íránu a Pákistánu a kapitán toto číslo na-prosto pravdivě uvede úřadům ve švédské rafinérii. Je monstrem, prořezávajícím si cestu vpřed, bezohledně se přesunujícím k místu určení.

*****

„Jen si tu příručku přečtěte, pane Perry, najdete tam všechny rady. Netvrdím, že je to něco světoborného. Jen konstatuje rozumné věci."
Jakmile Meryl vyšla ze dveří, rozplakala se. Snažila se doma ne-plakat, ale rozbrečela se, jakmile se ocitla na schodech, štkala cestou k brance. Perry viděl, jak si u auta otírá oči, pak zavřel dveře. Ještě není připravený jí to říct. Bylo by pro něj snazší, kdyby vyvolala kon-flikt. Opřel se o stěnu haly, zabořil hlavu do kabátů. Ozval se zvonek. Usmívající se muž středního věku mu ukázal průkaz, ústřední oddě-lení ministerstva vnitra, a následoval ho dovnitř.
„Všechno máte v tady v té brožurce. Říkáme jí Modrá kniha, pro-tože má modrou obálku. Střídejte trasy z domu a do domu, pozoruj-te podezřelé neznámé lidi, kteří věnují přílišný zájem vašemu domu. Vidím, že nemáte garáž. Parkujete na ulici, to je problém. No, připa-dáte mi šikovný, sežeňte si staré zpětné zrcátko, přidělejte ho na bam-busovou tyč a každé ráno se pod auto podívejte, zkontrolujte hlavní šasi a zvlášť ty nepěkné skryté části nad koly, zabere to pouhou chvi-ličku. Zkuste si představit všechna místa pod autem nebo pod kapo-tou, kam by se dala schovat půlkilovka cukru, jenže to nebude cukr, ale vojenská výbušnina a půlkilo toho materiálu spuštěné rtuťovým spínačem dokáže zničit celé auto. Vždycky buďte velice opatrný a zkontrolujte si to, nezabere vám to ani minutu."
Procházeli spolu domem, jako by ten člověk byl agent realitní kan-celáře a místo na prodej. Ale to není pravda, zůstává. Prohlédl si ná-
bytek, dekorace, obrazy a vybavení kuchyně. Perry uvařil pro oba kávu a návštěvník si vzal tři sušenky, spokojeně je žmoulal a nadro-bil na stůl.
„Jde především o auto. Nemyslete si, že jste jediný. V kanceláři si moc nepobudu. Spousta armádních důstojníků, kteří pracovali v Se-verním Irsku, si to potřebuje pořád osvěžovat. Mám skvělý seznam gentlemanů, které navštěvuji, samý soudce a státní zaměstnanec. Ne-vzrušujte se, žádnému z mých gentlemanů se nikdy nic nestalo. Ale všem říkám, pozor na auto... Nechám vám tu katalog zámků, dveří a oken, všechno vybavíme na naše náklady. Víte, ročně na to a na mě a na mé kolegy jde pět milionů liber, takže se nenechte deprimovat a nemyslete si, že jste v tom sám. Neřekli mi, koho jste nevhodně po-šimral, nikdy mi to neříkají..."
Sešli ze schodů. Sušenky byly dojedené, káva vypitá. Muž znovu vrazil do obývacího pokoje. Ve tváři se mu objevil úděs, jako by na něco zapomněl a považoval to za svoje osobní selhání.
„Ach, záclony."
„Co je na nich špatného?"
„Je strašné, že jsem si toho nevšiml. Nejsou síťované. Měly by být. Vaše žena by je mohla ušít."

„Nenávidí síťované záclony."
„To je na vás, pane Perry, aby se jí začaly líbit, ne na mně. Jsem si jist, že pokud jí to patřičně vysvětlíte..."
„A vy máte doma síťované záclony?" Zeptal se bez rozmyslu a hned, jakmile tu otázku položil, si uvědomil, jak zní hloupě.
„Není třeba. Mně nic nehrozí, já jsem nikomu na palec nešlápl. Víte, síťované záclony zachytí střepiny skla z menší, podomácku vy-robené výbušniny."
Poděkoval mu za jeho čas a rady. Popřál mu bezpečnou cestu zpát-ky do Londýna.
„A poslední rada, buďte rozumný, přečtěte si Modrou knihu, udělejte, co jsem vám řekl. Jak říkám všem svým gentlemanům, nemyslete si, že dneškem končí život, musíte se jen naučit žít pod kuchyňským stolem. Pokud se vyskytne zvláštní nebezpečí, řekně-me ohrožení druhého stupně, odstěhují vás odsud, vaše noha se ani nedotkne země - nebo se vám, nedej bože, budou po celém domě plížit ozbrojení policisté... Na shledanou, pane Perry, děku-ji za pohostinnost. Dejte mi vědět do kanceláře, jaký zámek jste si vybral, a nezapomeňte na síťované záclony. Asi tak za šest měsíců se zase ozvu, pokud to ještě bude aktuální. Na shledanou... Není to s vámi tak zlé, to by se vám tu ježily zbraně - nebo by vás vy-stěhovali..."
Poté, co si Frank Perry brožurku přečetl, schoval ji mezi své papíry na místo, kam se Meryl nikdy nedívala. Ještě pořád nevěděl, co a kdy jí řekne.

*****

Prej hotová hračka, tvrdili chlapi z vedení v Londýně, cesta rovnou na geriatrii, jen ať si to zkusí sami. Zaklel. Je mu jedenapadesát, po-malu aby myslel na důchod, na tohle skotačení je už moc starý. Jeho problémem je, že se sám snaží zastat práci, která by příslušela čtyřem.
U řadového domku to začalo slibně, tam. sledovaného nabral bez po-tíží. Sledovaný v poklidu pěšky zamířil do centra Nottinghamu a de-tektiv seržant vyrazil za ním. Do obchodu se sportovními potřebami. Detektiv seržant se prohrabával pláštěnkami a sledovaný si vybral a po-sléze zaplatil spací pytel, pohorky na tlusté podrážce, vlněné ponožky, maskáče a vojenskou blůzu z bývalých armádních zásob. Možná je sta-rý a nemá daleko do důchodu, ale stačil zaznamenat výšku sledované-ho a velikost bot, které byly nejméně o dvě čísla menší než jeho nohy.
Ve všech univerzitních městečkách v zemi měly místní policejní stanice přiděleny dva muže ze Zvláštního oddělení. Dřív se zabýval Iry, ale to skončilo. Teď detektiva seržanta a jeho kolegu zaměstnáva-ly islámské záležitosti, íránští studenti studující strojařinu, fyziku, chemii a metalurgii a fanatici verbující mládež v areálu univerzity. Jen v tomhle městě by se našlo dost práce pro dvanáct chlapů, ne pro dva chudáky. Bezpečnostní služba jim poskytla jména a adresy a na ostatní se vykašlala, a tak detektivu seržantovi nezbývalo, než se pla-hočit po ulicích a psát ty zatracený hlášení.
Sledovaný působil ostražitě, dvakrát se zastavil ve dveřích do krá-mu a on musel projít kolem. Vzal si nové boty, tlačily ho a měl pocit, že se mu roztrhne močový měchýř. Detektiv seržant byl zkušený, ale je zatraceně těžké někoho sledovat, když je na to člověk sám. Skonči-li v knihkupectví. Prohlížel si detektivky a sledovaný hledal cosi kon-krétního v regálech na opačné straně obchodu.
S tímhle člověkem ještě nikdy neměl co do činění. Sledovali obvy-kle tolik lidí, že každý přišel na řadu tak jednou za měsíc. Jsou to tepr-ve tři měsíce, co jim ten mladík z Londýna, mlíko mu ještě teklo po bradě, udal nikterak vyčerpávající údaje o zájmu Bezpečnosti o kon-vertitu k islámu Yusufa Khana, dříve Winstona Summerse. Vysoký širokoplecí černoch z karibské oblasti se stal jedním z mnoha, které sledovali vždycky jeden den z třiceti, od devíti od rána do sedmi do večera. Netušil, čím se tenhle třicetiletý uklízeč z univerzity dostal na seznam občasně sledovaných... On tu není od přemýšlení, on je tu od toho, aby makal a, sakra, zhebl - a získal hovno slávu za otlačený nohy a ztrápený močový měchýř.
Sledovaný popadl knihu, rychle přešel k pokladně, u níž nestáli žádní jiní zákazníci, zaplatil v bankovkách a drobných mincích a vy-šel na ulici. Detektiv seržant znal svoji práci a byl skutečně svědomi-tý. Zjistil si, které regály sledovaný prohledával. Cestovní příručky a průvodce po Velké Británii. Ten člověk už byl venku. U pokladny teď zacláněla nějaká žena s dítětem, vybírali dárkový poukaz na zbo-ží. Půl minuty ztratil tím, že se k prodavačce musel prodírat, vylovil průkaz, ukázal jí ho a zeptal se, jakou knihu si koupil předešlý zá-kazník. To zabedněné děvče si to nepamatovalo a muselo to hledat v počítači.
Stál na chodníku před obchodem a nadával.
Neviděl sledovaného a po obou stranách hlavní třídy se táhlo úzké podloubí.
Zaklel.
Oběhal podloubí a okolí, zkontroloval autobusovou zastávku a okolí, ale nikde nezahlédl hledanou nakrátko ostříhanou hlavu ani pestrobarevné igelitové tašky z obchodů. Jak to zformuluje jeho syn, až se přiblíží jeho narozeniny a on bude muset sáhnout hluboko do peněženky a koupit zesilovač nebo tuner: ‚Zaplatíš málo a koupíš šmejd.' Platí si jediného muže, aby jednou za třicet dní někoho sledo-val, a je jedenáct dopoledne a ten šmejd ztratil svého člověka.
Najde si místo, kde by se mohl vyčurat, a pak se vrátí do té bezú-těšné ulice řadových domů, bude sedět v autě a vymýšlet omluvy, potom je zakomponuje do svého hlášení a nebude mít nejmenší tuše-ní, proč Yusuf Khan, původně Winston Summers, koupil ty boty, maskáčové kalhoty a košili, které by mu byly příliš malé, tlusté vlně-né ponožky, spacák a průvodce po pobřeží severního Suffolku. Co si pamatuje z mokré, studené a mizerné dovolené před dvaadvaceti iety, strávené v karavanu, jsou tam jen nekonečné šedé plochy moře a bažin. Ale z nouze o lepší informace to uvede ve své zprávě.

*****

„Sledoval vás někdo?"
Yusuf Khan si to nemyslel.
„Neudělal jste nic, co by vzbudilo podezření?"
Yusuf Khan o ničem podobném nevěděl.
Důstojník zpravodajské služby byl muž inteligentní a vyrovnaný. Dětství od revoluce trávil v nádherné vile na úpatí Albourzu, shlíže-jící na smogem zahalený slepenec teheránských čtvrtí. Předchozí ma-jitel uprchl v roce 1980 a jeho otec získal majetek jako odměnu. Ho-vořil plynně německy, italsky, arabsky a anglicky a podařilo se mu proniknout do neformální londýnské společnosti Palestinců, Liba-nonců, saúdských Arabů a Egypťanů. Nezasvěcenci by ho mohli po-
važovat za obyvatele dálného italského jihu, třeba Kalabrijce nebo Si-ciliána. V Londýně strávil tři roky a věřil, že nahmatal tep britského života... a jeho pochopení ho dovedlo k zverbování konvertity Yusufa Khana, původně Winstona Summerse. Sám byl nábožensky zalo-žený, a pokud to bylo možné, modlil se v určené hodiny. Posedlost konvertitů vírou přijímal jako cosi směšného, ale užitečného. Slídil za konvertity, lovil je v mešitách odštěpených komunit, které nedbaly na tradice učení sunnitů a šíitů. Vyhledával je na univerzitách. Ty nej-lepší z nich, ty, kteří neskrývali vášnivý obdiv k imámu Chomejnímu, verboval.
Yusufa Khana vyslýchala bristolská policie poté, co nožem zaútočil na arabského obchodníka, který na ulici před nočním klubem políbil bílou ženu. Totožnost nezaměstnaného, zahořklého a nepřátelsky na-laděného Yusufa Khana, žijícího v Nottinghamu ve východní části střední Anglie a navštěvujícího mešitu šajcha Amíra Muhammada, si důstojník zpravodajské služby zjistil už před třemi roky. Před tři-dvaceti měsíci, když už v jejich vztahu panovala důvěra, důstojník Yusufu Khanovi vysvětlil, jak nejlépe by mohl posloužit památce imáma. Přesvědčoval ho celý dlouhý večer. Příštího dne Yusuf Khan zdánlivě opustil víru a přijal místo uklízeče na univerzitě. Monitoro-val postoje íránských studentů na strojní fakultě, sledoval, s kým se přátelí, odposlouchával jejich rozhovory. Objevil dívku, jež zkonver-tovala k víře a stala se užitečnou. Důvěra narůstala.
Důstojník výzvědné služby se se svým člověkem sešel na parko-višti restaurace u řeky. V ulicích města a ve vjezdech do patrových parkovišť je instalováno příliš mnoho kamer. Motor běžel, vnitřek vozu se zahřál, okna se zamlžila. Byli sami a nikým neviděni.
„Nebudou vás v práci postrádat?"
Jeho přítelkyně zavolala na univerzitu a omluvila ho, že je nachla-zený.
„Určitě jste nevzbudil podezření?"
Yusuf Khan si byl jistý.
Dozvěděl se všechno - nesmí se vrátit domů, dokud svůj úkol ne-splní, kam má odjet vlakem, kde si má půjčit auto, jaké auto a kde má do určené doby přespávat. Zkontrolovali seznam věcí nakoupených den předem - oblečení, boty, spacák, plátěný ruksak v khaki barvě -a vyzvedli je z úschovny zavazadel na autobusovém nádraží. Zkontro-lovali všechny ostatní věci, knihu, mapy a fotografie a dostal další sva-zek pevně srolovaných bankovek. Dostalo se mu ujištění, jak nesmírné oblibě se těší u vzdálených mužů na vysokých místech, jejichž jména se nikdy nedozví, a o jejich vděčnosti za to, co udělal, a o tom, s jakou lás-kou o něm hovoří. Důstojník zpravodajské služby sledoval, jak se Yu-suf Khan nadýmá pýchou, a cítil z jeho dechu chilli. Natáhl se dozadu, rozepnul obrovskou podlouhlou tašku a odhalil její obsah. Neuniklo mu neskrývané vzrušení ve tváři Yusufa Khana. Předvedl mu do ubru-su zabalený raketomet, náboje, automat se složenou rukojetí a plné zá-sobníky. Otevřel plátěný ruksak pod taškou a ukázal granáty. Uchopil muže za ruku, povzbudivě mu ji stiskl a odvezl ho na nádraží.
Řekl, že v jazyku farsí imáma nazývají Batl Al-Mustadafin, a to znamená Mistr vyděděnců, a proto je i mistrem Yusufa Khana. Podle jeho slov si zaslouží lásku všech, kteří následují slovo imáma Cho-mejního. Jedno mu však důstojník zpravodajské služby neprozradil, že stěžejním znakem jeho práce v Londýně je ‚nedokazatelnosť.
Před nádražím zopakoval Yusufu Khanovi slova ajatolláha Fazl-Allah Mahalatiho. Hovořil horečnatě. „Jestliže věřící vidí, jak je islám pošlapáván, a neudělá nic, aby tomu zabránil, skončí v sedmém kru-hu pekla. Ale ten, kdo popadne pušku, dýku, kuchyňský nůž nebo jen kámen a zraní jimi nebo zabije nepřítele víry, má zajištěné místo v nebi..."
Pozoroval Khana, jak s ruksakem a kabelou prolinutou pod tíhou zbraní, míří k nádražní budově. Cestou do Londýna se krátce zastaví v malé mešitě v Bedfordu, v kulturní asociaci, již, jak známo, podpo-ruje jeho velvyslanectví. Tato schůzka mu pomůže vytvořit nutný předpoklad pro dodržení ‚nedokazatelnosti'.

*****

„Nezlobte se, že to říkám, Franku, ale vypadáte příšerně. Nepřišla na vás daňová kontrola? Vypadáte přesně tak, jak si připadám, když mi sem začne strkat ten svůj zatracenej rypák!"
Martindale se zachechtal bez jakékoli stopy po veselí. Vedl ve ves-nici hospodu, Červeného lva, a čelil značným finančním problémům, nepotřeboval se znepokojovat ještě starostmi svých zákazníků.
„Nic nepřiznávejte, nic nepřipouštějte. V nejhorším jim můžete na-mluvit, že vám paragony sežral pes. No tak, Franku, netahejte mi sem svoje problémy. Tenhle bar je zóna bezstarostnosti. No tak..."
Frank pohlédl na jeho hubený obličej, hostící kyselý úsměv. Babrá se s jedním půllitrem už půl hodiny. V hospodě seděli stálí zákazníci a za tlumeného hovoru čekali, až jim majitel přijde otřít pocákaný stůl. Dobře, že ho Martindale usadil k baru.
Vince ho praštil do ramene. „To není správný, že se na vás pověsi-li z berňáku, vás měli nechat na pokoji. Co takhle

šipky, Franku? Po-každý, když půjdete na dvacítku, představte si, že je to obličej toho chlapa z berňáku. Když přišli posledně čenichat ke mně, řekl jsem jim, ať mě neserou. Jo, mohl bych se příští tejden zastavit a opravit ten komín, nemyslete si, nezapomněl jsem..."
Vince byl místní opravář všeuměl, zastal všechny práce. Loni v li-stopadu, když se jim za silné bouřky posunulo pár tašek na střeše, on ve větru a dešti vylezl po žebříku nahoru a pohyboval se tam s jisto-tou kamzíka. Kdyby čekal, až se bouře přežene, napršelo by jim na půdu, nakapalo by jim do ložnice a měli by s tím spoustu práce a sta-rostí. Vince moc mluvil, hrál si na kdovíjakého tvrďáka, ale nebyla to pravda.
Franka uvedlo do rozpaků, že zatáhl svůj problém do hospody. Kdykoliv se ho někdo zeptal, jak se mu daří, očekával pouze jednu odpověď, ‚dobře'. Všichni mají své problémy a přišli se napít, aby na ně zapomněli.
Nastalo krátké trapné ticho, pak Gussie navrhl: „Nezaházíme si?" „Co by ne, Gussie?"
„Vv jste vzdělanec, Franku, nevíte něco o Austrálii? Uvažuju, že bych si tam příští rok zajel. To by byl tým, vy a já - házejte jako prv-ní. Až bude pár dní sucho, zryju vám záhony. Měl byste začít myslet na sázení zeleniny."
Gussie mu podal šipky. Byl to obrovský kolohnát, přátelský mla-dík. Široký jako spací vagón, ne zrovna boháč, ale dokázal uživit mat-ku a mladší sourozence z platu zemědělského dělníka ve vepříně. Většinu večerů se posiloval v baru a bavil se staršími muži jako jim rovný živitel rodiny. Zeleninovou zahradu dokázal zrýt v polovičním čase než Frank a žádal za to směšný obnos. Hodný chlapec, ale do Austrálie se nikdy nedostane.
Paul mu vytáhl z ruky prázdnou sklenici. „Žádné odporování, pla-tím já - ještě pintu, že? Teď sis vypil jednu sám, je čas na tři společné, ne, Franku?"
„Jsi moc hodný, Paule, díky."
„Pomýšlím na to, že bychom tě mohli zvolit do radničního výboru, jsi obratný organizátor. Nebude to žádný problém, udělají, co jim řek-nu. Celý město se zhroutí, pokud nezačneme něco dělat, a já jsem je-diný, kdo má dost fištrónu, aby si to uvědomil Počítám, že by se nám spolu dobře pracovalo, jsme přeci přátelé. Samozřejmě, o hlavních vě-cech budu rozhodovat já. Co ty na to?" „Rád pomůžu."
Paul nebyl ani předsedou radničního výboru, ani církevní rady, ale věci šly vždycky po jeho, protože měl lepší informace než ostatní. Jeho život představovala vesnice, stejně jako tomu bylo u jeho otce a děda. Do všeho šťoural, ale neškodil. Pokud mu někdo zalichotil, stal se jeho bezvýhradným přítelem, a Frank Perry, bývalý obchod-ník, dokázal manipulovat marnivostí ze všech nejlépe. Dokonce toho člověka měl i rád.
Během večera si zahrál šipky s Vincem, Gussiem i Paulem. Moc toho nenamluvil, ale konverzace kolem něho zurčela a dělala mu dobře.
„Neslyšel jsi, Paule, co je s Růžovou chatou?"
„Prý ji nabídli k prodeji. Nevíš, kolik si za ni řekli?"
Do řeči se vmísil Gussie: „Říká se, že něco přes sto táců a spousta dalších se bude muset investovat."
„To je to poslední, co by tohle místo potřebovalo, další zatracený přivandrovalce - promiň, Franku."
„Chceme tu jen lidi, kteří znají naše zvyklosti a respektují je."
Jak postupovali ve hrách a vypili víc piv, začal Frank házet přesně-ji - tohle je jeho domov, jeho přáteli jsou hostinský, opravář všeuměl, dělník z vepřína, důležitý muž z radničního výboru a církevní rady... Bože, potřebuje přátele, protože existuje ta brožurka v modrém oba-lu, schovaná mezi jeho papíry, na místě, kde na ni Meryl nikdy nena-razí. On a Gussie vždycky prohráli, ale vůbec mu to nevadilo.
Vyšel do noci.
Rozešli se různými směry a Martindale za nimi pozhasínal světla baru. Jeho přátelé na něj povzbudivě pokřikovali.
„Hodně štěstí, Franku."
„Neztrácejte úsměv."
„Franku, najdeš mě na radnici, ozvi se sám."
Rok strávil bez přátel. Od chvíle, kdy od něj odešel poslední ochránce a zanechal ho jeho osudu, do dne, kdy sem s Meryl přišel a koupil dům na travnaté ploše s výhledem na moře. Dvanáct neko-nečných měsíců strávil bez přátel. Žil v dvoupokojovém bytě v no-vém domě pár ulic od centra předměstské části Croydonu. Celé ty měsíce se snažil zvyknout si na novou identitu, nikdy se na schodech nezastavil na víc než na pár slov s některým z nájemníků. Možná tam žili hodní, laskaví a vřelí lidé, ale jemu chybělo sebevědomí k tomu, aby si je otestoval. První Vánoce bolely. Nesměl se zkontaktovat se synem, poslat dárky, na stuhách nevisela žádná přání, žádná novo-roční návštěva u otce a matky v Lake Districtu. Celých čtyřiadvacet hodin proseděl sám v bytě, naslouchal zvukům televizí, smíchu, ve-selému halekání, nesoucímu se ozvěnou nahoru schodištěm, a viděl přijíždět lidi s náručemi plnými zabalených dárků. Jak se večer pro-dlužoval, odvážil se do hospod, vždycky si vybral židli a stůl co nej-vzdálenější od baru a veselého přítelíčkování. Zjistil, že pro nikoho nic neznamená. Začal se hroutit, dokázal to včas rozpoznat a stálo ho nesmírné úsilí setřást ze sebe osamělost. Pustil se do čtení odborných časopisů a začal si hledat menší práci na volné noze. Ve druhé továr-ně, kde se ucházel o zakázku, pracovala Meryl. Pamatuje si naprosto
živě, jak vypadl z kanceláří firmy se smlouvou v kapse a jejím úsmě-vem v mysli.
Mávl přes rameno a jejich smích a přátelské žertování se neslo za ním. Šel a přemýšlel, kde sežene staré zpětné zrcátko, které by přivá-zal k bambusové tyči.

*****

„Co vás, pane Markhame, vede k přesvědčení, že máte kterýkoli z předpokladů nutných pro práci v moderním bankovnictví?"
„Jsem zvyklý pracovat pod silným tlakem. Právě proto při rozho-dování zvolím tu správnou variantu. Dokážu pracovat

samostatně i v týmu."
Seděla na židli obráceně, nakláněla se přes opěradlo, nohy měla roztažené, takže se jí vyhrnula sukně.
„To je blbina s tou ‚prací pod silným tlakem', ale správný druh bl-biny. A to s tím ‚týmem' bylo dobrý, to zdůrazni, na to letí. Proč jste se, pane Markhame, rozhodí odejít od Bezpečnosti - ha, ha - z jistého zaměstnání ve státním sektoru? Může se stát, že k nám nastoupíte, neuspějete a za sebou necháte spálené mosty. Pročpak?"
„Moje současná práce, a jisté chápete, že jsem vázán mlčenlivostí, je podnětná a odpovědná, ale ve své podstatě omezená. Dokážu pra-covat výkonněji. A nemyslím si, že bych neuspěl."
„Skvěle, přesně tohle chtějí, trochu arogance - a chtějí přímé lidi. A jaké jsou vaše koníčky, pane Markhame? Do prčic!"
Zazvonil telefon.
„No, určitě by nechtěli slyšet o herefordshirských kostelech... Tak-že?"
Telefon nepřestával vyzvánět.
„Chození po horách - předhoď jim dlouhé túry po horách, prově-řují samou podstatu člověka. Nějakým zatraceným bankéřům nemů-žeš navrhnout výlet do Snowdonie nebo na Ben Nevis, ježíši, na ly-žovačku."
Už nedokázal dál ignorovat vyzvánění telefonu.
„Zvednu to."
Volal Fenton, uvedl se sžíravou poznámkou o dodržování pracov-ní doby. Odešel přesně v pět? Musí se okamžitě vrátit. Povolal ho v nekřesťanskou večerní hodinu. Opustil Vicky. Kdyby se u ní ještě chvilku zdržel, zabila by ho nebo by zvedla sukni ještě výš. Jel do centra Londýna proti proudu domů se vracejících návštěvníků diva-del a restaurací. Když parkoval, hodiny na Big Benu odbíjely půlnoc.
Fenton mu ukázal jediný list papíru, hlášení člověka ze Zvláštního oddělení o rutinním sledování. Markham Yusufa Khana znal, kon-vertita, fanatik z organizace Hizb-ut-Tahrir, žák šajcha Amira Mu-
hammada, uklízeč z Nottinghamské univerzity, znal ho stejně dobře jako stovku dalších ze spisů. Hlášení představovalo klasickou ukáz-ku zvorané práce. Sledovali ho, ztratili a už nenašli. Než ho ztratili, zašel si na nákup. Uklízeč na univerzitě, bez jakékoli kvalifikace, si po srážkách ze mzdy nenosil domů víc než 125 liber týdně. V krámě se sportovními potřebami nechal v hotovosti třítýdenní mzdu, jen tak, z velkodušností, protože ty boty mu nemohly sedět. A ta kniha...
Ve Fentonově kanceláři visela od stropu až k podlaze obrovská nástěnná mapa, kterou by nesmírně ocenil například takový Montgomery, nebo možná Wellington. Jako ukazovátko Fenton používal kuleční-kové tágo. Jeho koncem poklepával na oblast popsanou v průvodci, severní Suffolk, pak sjel k hranici, kde země přecházela v moře, a za-stavil se tam. Průvodce zahrnoval i ‚mrtvé místo' a ‚díru s jedinou sil-nicí'. V ruce držel rutinní hlášení ze Zvláštního oddělení a vnímal noční chlad.
„Být vámi, Geoffe, zavolal bych jí a domluvil bych to souložení na jindy - a nezdržujte se tím dlouho." Fenton se zaculil. „Do práce, pro-tože to chci mít na stole do oběda - co je to za hrozbu a odkud po-chází."
Sám to řekl: „Vybral si to dobře, pokud nebude utíkat." Konec tága se zabodl vedle jména vesnice, kterou kdosi odmítl opustit a kde sto-jí dům, chráněný pouze dveřmi s novým zámkem a starou zástrčkou.

*****

Kolem něj šlehal vítr, rval mu kabát. Byl sám ve tmě. Seděl na pa-lubě daleko od světel můstku tankeru, pod ním řvalo moře. Nočních hodin si nesmírně cenil, mohl uniknout z těch klaustrofobií vyvolá-vajících stěn kajuty, jež se za denního světla měnila v hotové vězení, protože nesměl vzbudit pozornost posádky. Zůstával uvnitř, dokud nenastala tma, pak vyklouzl ven, tiše se proplížil ztichlými chodbami ubytovací části a otevřel nepropustné dveře vedoucí na širokou palu-bu nad nádržemi s naftou. V noci, ve tmě, s úžasnou tepající silou pod nohama, pociťoval moc svého lidu a svého Boha.

*****

Frank Perry korzoval skoro hodinu po trávě, pak sešel dolů k po-temnělé loděnici s můstky na kůlech nad bahnem řeky a vystoupal po zvedajících se pěšinkách Northmarshe.
Došel k místu, kde se přílivová řeka spojovala s vnitrozemními vo-dami, lemovanými pomalu se pohupujícími rákosy. Na rákosí dopa-dalo slabé světlo půlměsíce. Ticho narušila jen vyplašená labuť, která s křikem a klapotem křídel uletěla. Nacvičoval si, co jí řekne, jak jí to poví, a do klidných vod pod nohama vypouštěl pivo ze svého močo-vého měchýře. Kdyby poslechl Fentona a toho mladého muže, stali
by se z něj, Meryl a jejího chlapce životní ztroskotanci bez domova. Možná by teď bydleli v nějakém hotelu, ve vojenském táboře nebo v nějaké neobydlené chatové osadě, prázdné, protože ještě nenastala sezóna. Nikdy by se neměli čeho přidržet, jen rukojetí stále spakova-ných zavazadel. Pokud by ji přiměl k odstěhování, pokud by teď le-želi osamělí v neznámé posteli a naslouchali nebezpečným zvukům noci, možná by s ním zůstala tři měsíce, možná rok, ale nakonec by stejně odešla... Je to jeho domov, její i jejího syna, polohlasně se mod-lil, aby pochopila... Zůstane tam, kde je v bezpečí, kde žije ona, kde oba mají přátele... Opil se. Dal si o dvě piva víc, než snesl. Už je to tak dávno, co se naposledy opil, předminulé Vánoce. Stromek svítil, Step-hen odešel do postele a rozložil kolem sebe nové hračky. Natáhli se na gauč a podělili se o lahev whisky, její hlava mu ležela na břiše, zů-stali, dokud flašku nedopili, a pak si s chichotem vzájemně pomohli do schodů. Považoval se za požehnaného.
Ale stejně dobře si vybavoval okamžik, kdy si uvědomil své pro-klетí. Bylo to druhou noc, co ho ochránci ubytovali ve vojenských ka-sárnách a na jeho vytrvalé naléhání mu povolili jediný telefonický ho-vor. Láteřili, hubovali, neopomněli mu dát najevo, že mu prokazují nesmírnou službu a pro jednou porušili pravidla. Perry zavolal otci. Každičké slovo toho

hovoru se mu jasně vypálilo do paměti. „Ahoj, tati, tady Gavin. Tati, prosím tě, nepřerušuj mě a na nic se mě neptej. A nepokoušej se zjistit číslo, ze kterého volám, protože není v sezna-mu a jen bys ztrácel čas. Měl jsem za mořem problémy a měním iden-titu. Už neexistuju. Mám nové jméno a začínám nový život. Odešel jsem z domova. Už se ti nebudu moct ozvat. Je to pro dobro nás všech. Kdybych přišel navštívit tebe a maminku, ohrozil bych sebe i vás. Prosím, nesmýšlejte o mně špatně. Zažili jsme mnoho pěkného a měli bychom na to všichni vzpomínat. Nevím, co mi budoucnost přinese, ale nikdy nezapomenu na lásku, kterou jste mi s maminkou poskytli. Odpusť, tati. Už nejsem Gavin. Zmizel. Dávej na sebe pozor, tati, a polib za mě maminku." Zavěsil.
Ochránci stáli vedle něj, a když položil sluchátko, chladně přikývli na znamení, že to provedl dobře, aniž by se obtěžovali vyslovovat to nahlas. Otec nepromluvil ani slovo, jemu v uších znělo jen ticho. Z toho ticha na drátě pochopil, že je prokletý...
Podruhé neodejde. Naslouchal vzdalujícímu se křiku labutě, přes rákosí a stojatou vodu pozoroval její přízračný let a obrátil se k do-movu.
Před domem parkovalo auto. Zastavil se u něj, pak poklekl a prsty zapátral ve skrytém prostoru nad předním kolem, jestli neskrývá pyt-lík s cukrem.
„Splaskla ti pneumatika? Píchl jsi?"
Ve dveřích svého domu stál Jerry Wroughton, v náručí držel koč-ku, malou zlomyslnou potvoru, s rozkoší zabíjející zpěvné ptactvo. Soused ji vždycky venčil, než šel sám spát.
Zalhal. „Měl jsem ten dojem, ale byl to jen planý poplach."
Kočka vyskočila a zaběhla do tmy. Wroughton se zeptal: „Není ti něco? Poslední dny nějak nejsi ve své kůži, Franku."
„Vážně?" Napřímil se a otíral si špínu z rukou.
„Chtěl jsem ti říct, i za Mary, kdyby se něco dělo a my bychom ti mohli pomoci, stačí zavolat."
„To vypadám tak strašně?"
„Tos vyslovil ty, šéfíku. Pěkně mizerně. Prostě zahoukej, od toho přece máme sousedy."
„Díky, Jerry, budu si to pamatovat - Jste moc laskaví, oba dva. Moc si toho vážím."
Zašel dovnitř, zamkl dveře a zasunul zástrčku. Osamocený si zale-zl do postele, zády k jejim chladným zádům. Ráno jí to poví. Do té doby to počká.

Kapitola 4

Dli pláží, pod nohama jim křupaly ohlazené kamínky červeného achátu, matného křemene a růžového granitu, valounky břidlice a torridonské vrstvy a polámané lastury hřebenatek, surmovek a slávek. Nepromluvil, dokud se neoctli úplně o samotě, daleko za dvěma zim-ními rybáři s dlouhými pruty ležícími na vratkých podpěrkách, za že-nou s batoletem házejícími žabky, které se odrážely a pak mizely v první vlně, mimo dohled vesnice za mořskou bariérou z nakupe-ných kamenů, mimo okolní svět. V domě jí řekl, že je připravený si s ní promluvit. Odbyla si dva krátké telefonické hovory, zrušila své závazky na dnešní dopoledne a sledovala, jak Stephen běží, jakoby pro trochu svobodného vzduchu, do Carstairsovic auta. Šli spolu, ale drželi se kus od sebe. Ruce si zastrčila hluboko do kapes kabátu, jako by mu chtěla zabránit vzít ji za ruku.
Perry vůbec nechodil kolem horké kaše. Nepodal jí to nikterak de-likátně ani jemně. Bylo by vůči ní ohleduplnější, kdyby se k tomu propracovával postupně, jenže ohleduplnost neměl ve scénáři. Chtěl tíhu svého podvodu co nejrychleji setřást ze zad.
„Zalžeš a každý další den je těžší vzít to nazpátek. Lež si žije svým vlastním životem. Dostaneš se do stavu, kdy ji začneš považovat za pravdu. Naučíš se s ní žít, i když se obáváš chvíle, kdy bude odhale-na. Na začátku ji snadno uneseš, ale postupně se stává větším a vět-ším peklem." Odmlčel se, zahleděl se na kamínky a lastury pod no-hama a pak do toho skočil. „Žádný Frank Perry neexistuje. To jméno mi přidělila jedna žena. Zeptala se, jestli mi to tak vyhovuje, a já od-
pověděl, že je mi to jedno. Dostal jsem nové jméno, nová čísla, nový život. Jejich úkolem bylo zastavit minulost..."
Rád by se jí dotkl, zrušil tu mezeru mezi nimi. Zbledla leknutím, nepohlédla na něj. Kus od nich se na valouncích tříštily vlny a na pís-ku jim docházela síla.
„Všechno, co ti teď říkám, je pravda. Jmenuju se Gavin Hughes. Až do tohoto týdne byl Gavin Hughes mrtvý a pohřbený. Zemřel, aby mohl přežít Frank Perry, pohřbili ho, aby mě zachránili. Gavin Hug-hes dokázal využít každé příležitosti, všichni ho měli rádi, byl to sym-patický chlapík, byla s ním legrace a zábava. Gavin Hughes měl ženu, která ho nejspíš prokoukla a přestávala ho milovat, měl i syna. Gavin Hughes měl pěkné místo v obchodním oddělení a odpovědnost a mno-zí mu záviděli. Byl to příjemný chlápek a dokázal si získávat důvěru. Gavin Hughes falšoval prodejní doklady, zradil všechny, kteří mu důvěřovali, prodával do Íránu mísicí zařízení a pak podával hlášení zpravodajské službě. Všechno kolem Gavina Hughese byla přetvář-ka..."
Kromě burácení větru a hukotu opadávajících vln na pláž pronikal křik ptáků ze Southmarshe za mořskou bariérou. Rackové, kolihy, kolihy malé, vodouši a tenkozobci kroužili a vrhali se střemhlavým letem dolů. Nezvedla hlavu, nepomohla mu.
„Dodávaná zařízení v Íránu používali k vojenským účelům. Vyvážet je k výrobě zbraní a řízených střel je nelegální. Všechny doklady jsem zfalšoval. Klamal jsem svou firmu a své kolegy a oni se na nic neptali, protože se tím plnila kniha objednávek a na konci roku se braly prémie. Získal jsem v Íránu dobré přátele, laskavé, prosté, slušné lidi, prolomil jsem jejich nedůvěru, vozil jsem jim dárky, jejich děti mi u nich doma sedaly na kolenou a všechno, co jsem se dozvěděl, jsem

předával zpra-vodajské službě. Něco plánovali. Nevím co, protože jsem nepatřil na seznam těch, kteří o tom mají vědět. Řekli mi, že to tak bude lepší. Na-stala poslední návštěva Íránu, poslední hlášení po návratu do Londý-na a spojení bylo přerušeno, jako když utne. Gavin Hughes přes noc zemřel. Odešel jsem z domova se dvěma kufry a druhý den ráno mě pohřbili. Ať už z těch informací, co jsem jim poskytl, naplánovali, co chtěli, Gavin Hughes musel zemřít. Mělo mě to ochránit."
Na vrcholku zdi za pláží, kam moře nikdy nedosáhlo, vyrůstaly z kamení různé roztroušené rostliny, slanobýl, mořská levandule a pelyněk. Tak jako znával jména všech součástí míchacích zařízení -šneky, hubice, pouzdra převodovek, mísicí lopatky -, znal teď jména květin a kamínků.
„To, co jsem prozradil zpravodajské službě, bylo využito k akci proti Íránu. Usoudili, že můj život je ohrožen. Utekl jsem, zmizel
jsem. Pár dní se mnou zacházeli jako s nějakým balíkem v třídicí lin-ce, stěhovali mě sem a tam, přehazovali si mě mezi vojenskými zá-kladnami, bezpečnými byty, prázdnými hotely. Odhodil jsem rodinu, práci, přátele, všechny co jsem znal. A začal jsem znovu, našel jsem tebe. S tebou jsem si vytvořil nový domov, novou rodinu, získal nové přátele... Než jsem poznal tebe, připadal jsem si hrozně osamělý... Nikdy jsem se ke starému životu nevrátil. Ale neřekl jsem ti, že jsem před dvěma měsíci navštívil otce. Nemocnice použila takovou tu vý-zvu, co se vysílá rádiem, když umírá někdo z rodičů a neznají spoje-ní na dítě. Představ si, co si tam asi mysleli, stařec je na smrt nemoc-ný a syn ve středním věku si zmizí beze stopy. Tobě jsem namluvil, že mám obchodní jednání. Neumřel, když mě uviděl, rozplakal se a vyslovil mé pravé jméno. Neřekl jsem mu, jak se jmenuju ani odkud jsem přijel. Vrátil jsem se k tobě domů a ta lež znovu ožila. Myslel jsem si, že vydrží navěky..."
Šel dál směrem ke vzdáleným zřetelným obrysům lodí, vytažených na zimu na pláž a zdvižených do výšky. Teprve za chvíli si uvědomil, že není vedle něj. Obrátil se. Seděla na kamenech, tvořících hranici vlhkého písku, označujících dosah pronikání přílivu. Vrátil se a posa-dil kousek od ní.

*****

„Sepište to - plivejte si na zem, rejpejte se v nose, čurejte si do rohu. Projde vám úplně všechno, pokud to bude hotové," řekl mu Fenton.
Geoff Markham seděl zhrouceně za stolem.
Strávil u něj celou noc, hlava ho bolela, že si musel vzít dva prášky a zapít je kávou z automatu na chodbě. Měl nepříjemný pach v ús-tech, ponožky mu smrděly a zrovna jako na potvoru porušil své pra-vidlo a neměl v šuplíku rezervní. Vůbec mu nepomohlo, že si přejel tvář holicím strojkem. Cítil se příšerně.
Fenton, dokonale vymydlený, dorazil v šest hodin hned za uklí-zečkami s jejich rozprašovači, vysavači, mopy a kbelíky. Nemohl na-spat víc jak tři hodiny a vůbec to na něm nebylo znát.
Navázat spojení nebylo jednoduché. Potřeboval zajištění proti od-poslechu a na vybranou měl dvě možnosti. Mohl zajít do Vauxhall Bridge Crossu a zařídit, aby se agent FBI dostavil na britské velvy-slanectví v rijádské čtvrti diplomatů, což představovalo pěkný kus cesty z agentova vlastního pracoviště, nebo si mohl vzít taxíka na Grosvenor Square, na oddělení FBI amerického velvyslanectví v Londýně, a nechat se odtud spojit přímo s jeho kanceláří v hlavním městě Saúdské Arábie. Zvolil si druhou možnost. Umíral vyčerpá-ním. Na Grosvenor Square budou vstřícnější než ve Vauxhall Bridge Crossu.
„Přepis hovoru je rozumná věc, žádná strana se pak nemůže vy-kroutit."
Nejvíc ho ranilo, že v momentu, kdy nadřízený otevřel dveře, zrov-na spal. Podle údaje na svých hodinkách nenaspal víc než devět mi-nut, probudil se okamžitě na drobné zakašlání od dveří. Byl vzhůru celou noc, snažil se o spojení s celou sítí důstojníků držících noční službu v Londýně, prosil je, přemlouval, dohadoval protislužby s noč-ní službou na Zvláštním oddělení, se ženou na Cizině a Britském spo-lečenství a s mužem ve Vauxhall Bridge Crossu. A on ho objeví ve chvíli, kdy zaklimbá. To bolí.
„Tak kde máme toho fanatika, kde je s tím svým průvodcem? Kde jsou jeho známí společníci?" zeptal se Fenton skřípavým hlasem.
Celou noc sháněl odpovědi na tyto otázky. Seděl úplně sám ve svém krcálku, jen očima občas sklouzl k připíchnuté momentce Vi-cky, nad spisem samotného Yusufa Khana a nad mateřským spisem operace Zlatá duha. Mateřský spis obsahoval čistý výsledek operace, nejnáročnější co se týče finančních zdrojů i lidí, jakou Markham od návratu z Irska zažil. Zlatá duha tvořila základní kámen zastřešeného vyšetřování skrytého pod pompézním názvem Komise Spojených ná-rodů pro vymýcení nesnášenlivosti vůči etnickým menšinám (z is-lámských zemí). Operaci Zlatá duha spustili v newyorských a lon-dýnských kancelářích komise. Našly se zdroje k pronájmu místností a vydávání literatury, na platy dopisovatelů a telefonní záznamníky, byli objeveni spisovatelé a odborníci na tuto problematiku.
Ti z Thames Housu, kteří o operaci věděli, ji nazývali bezednou studnicí čerpající prostředky z rozpočtu Oddělení G (islámské země), ovšem jen mimo doslech Barnabyho Coxe, jenž se stal kojící matkou této operace. Jedině touto cestou se mohli prokopat dost hluboko, do islámské společnosti se v podstatě nedalo infiltrovat. K náboženství, kultuře a nenávisti muslimských radikálů ve Velké Británii se nedalo proniknout obvyklými ověřenými postupy. Najatí a prověření od-borníci nosili do vybraných mešit ve Velké Británii literaturu, mluvi-li, naslouchali, vysvětlovali. Celé tři roky trvalo, než finanční pro-středky a lidské zdroje vložené do operace Zlatá duha začaly přinášet ovoce a ukously přitom zoufale velký díl z rozpočtu Oddělení G (is-lámské země). Pomalu, jako voda kapající na kámen a erodující lišej-ník, otevřela Zlatá duha malá dvířka do světa radikálů. Zkoušeli to předtím i s Iry, s Komisí pro lidská práva Irů ve Velké Británii, ale ti byli moc mazaní, nenaletěli jim na to.
Jméno Yusufa Khana, původně Winstona Summerse, získali jako výsledek operace Zlatá duha a jméno šajcha Amíra

Muhammada, jeho duchovního otce, vytanulo z práce komise. I Faridu Yasmin (pů-
vodně Gladys Evu) Jonesovou ulovili díky komisi. Markhamovi trva-lo celou noc, tedy veškerou noční dobu, kdy zrovna neotravoval svý-mi telefonáty Zvláštní oddělení a další důstojníky držící noční služ-bu, než to jméno objevil. Po tomto úspěchu ho zaplavila vlna únavy a usnul.
Markham nahlásil: „Zvláštní oddělení si udělalo ležení před do-mem Yusufa Khana. Od té chvíle, co ho ztratili, po něm není ani vidu ani slechu."
„Naprosto typické... Zkusíte udržet oči otevřené, nebo vám sem mám nechat nastěhovat postel?" Při té otázce na něj Fenton mrkl. „Společníci?"
„Jen jeden, nějaká žena - chystám se ji nechat sledovat."
„A íránští zpravodajští důstojníci?"
„Velký chlapec strávil skoro celý včerejší den mimo Londýn. Obje-vili jsme ho na té koleji v Bedfordu, kterou financují z Komu. Malý zůstal celý den na velvyslanectví. Kdybych vás potřeboval, kde bu-dete, pane Fentone?"
Markhamův otec odcházel každé ráno do práce v obnošeném ka-bátě, pronásledován strachem, že ho propustí pro nadbytečnost. Mla-dému Geoffovi kázal o potřebě jistého finančního zabezpečení. V po-sledním ročníku na Lancasterské univerzitě, kde studoval moderní dějiny, navštívil burzu nabídek zaměstnání pro studenty. Nejvíc stu-dentů se tísnilo kolem stánků nabízejících absolventům práci u Bri-tish Airways, velkých účetních firem a Imperial Chemical Industries, on se tomu návalu vyhnul a šel rovnou ke stolu státní služby. Na váž-ně se tvářící ženu, která za ním seděla, pološeptem vyhrkl, že by se chtěl dát k Bezpečnosti. Připadalo mu, že jde o skvělou kombinaci ce-loživotního jistého zaměstnání a vzrušení z utajovaných skutečností. Ta žena ho neodmítla, jen si zapsala nutné údaje a on jí do přihlášky nadiktoval sto slov o svém přání přispět k bezpečnosti své země.
Skládal pak zkoušku a udělal ji přiměřeně a zavolali si ho na ne-mastný neslaný pohovor do nějaké anonymní londýnské budovy. Sousedé pak vykládali rodičům, šuškali jim to přes ploty zahrad nebo se k nim přitočili na ulici, že se jich na mladého Geoffa vyptávali. Při prověřování neobjevili žádné nepříjemné skvrny na minulosti rodiny, protože žádné neexistovaly. Přijali ho. Tři roky pracoval jako čekatel, dělal děvče pro všechno, nesnesitelně se nudil před obrazovkami po-čítačů a občas se cvičil ve sledování a pátraní na obchodních zástup-cích z východního bloku v Londýně. Všichni mu tvrdili, že se to po ukončení zkušebního období zlepší. Zažíval tři roky podobné frust-race v ruském oddělení, ale studená válka skočila a tým zašel na str-nulost včerejší krize, přeložili ho do Irska a všichni tvrdili, že to tam
bude lepší. Tři roky v Belfastu mu přinesly zajímavou a občas děsi-vou práci, všichni mu tvrdili, že může čekat povýšení. Vrátil se z Ir-ska, přeřadili ho k islámskému oddělení a v Londýně jako by se mu částka na výplatní listině každý měsíc scvrkávala.
Islámské oddělení mělo pramálo společného s obranou říše a jeho priorita nedosahovala ani třetiny důležitosti v porovnání s Irskem a vý-chodoevropskou civilizací. Seznámil se s Vicky. Zasnoubili se a ona našla v novinách ten inzerát a naléhala na něj, aby se přihlásil do kon-kursu. Ještě zbýval nesmírný problém oznámit rodičům, že chce pově-sit bezpečnostní službu na hřebík a začít si vydělávat na živobytí v ne-jistém světě financí. Až dojemně se pyšnili jeho prací, protože jim nikdy nevyprávěl o její obyčejnosti a neustálém papírování. Bylo by od něj kruté brát jim iluze, asi by mu nevěřili, ale opravdu nic z toho, co uděl-al, nemělo smysl a neovlivnilo ničí život. Od té doby, co si podal při-hlášku, na sobě pozoroval změny. Ožil, stal se smělejším a dokázal klást neomalené otázky, nad nimiž Fentonovi kolikrát vylétlo obočí.
„Pokud je vám co po tom, budu ve své kanceláři domlouvat schůz-ky na oběd - a připravím vás o skalp, pokud mi nedodáte plný pře-pis... Nezapomeňte, co jsem vám řekl, mladý muži, vstupujeme na neprobádanou půdu. A vypadá to, že by se situace mohla ještě o dost zhoršit."

*****

Obrovský monstrózní tanker, v husté mlze připomínající mořskou příšeru, překřížil pod pravým úhlem kurs trajektu. Působil proti němu nesmírně mohutně. Charmaine z paluby trajektu přes Kanál sledovala, jak se zase noří do mlžné stěny, pak se odvrátila. Zklama-ná dalším romantickým vztahem, který skončil ve slepé uličce, uká-zala na skvrnu na obloze.
Dravec se držel nízko nad pěnící se masou moře, hned za bílým pá-sem příďové vlny trajektu.
Nevhodný objekt její domnělé náklonnosti pokrčil rameny. „Jen ně-jakej zatracenej pták, co je na tý pitomosti zajímavýho? Pojď, vrátíme se dolů."
„Odprejskni," ucedila, obrátila se a pozorovala ptáka.
Pravidelný symetrický tlukot křídel by jistě působil naprosto do-konale. Charmaine dravce pozorovala závojem slz. Pravé křídlo se zvedalo a klesalo unaveně a ochromeně, levé mávalo o to usilovněji, jako by chtělo vadu vykompenzovat. Stála na hoření palubě, doufala, že tady ji amour nenajde, pták letěl pod ní. Nechápala, kde ten zmr-začený pták bere sílu k přeletu tak širokého moře.
Letěl jen kousek nad lámajícími se hřebeny vln a pěnící se příďovou vlnou. Klesl a jeho drápy, úlekem natažené, nabraly a rozstříkly
vodu. Zaslechla jeho nešťastný výkřik a sledovala jeho nesmírné úsi-lí znovu stoupnout, přežít. Nevěřila, že by se mu mohlo podařit do-letět k pevnině. Jestli ještě jednou klesne, jestli mu voda zaplaví kříd-la... Neovladatelně se rozeštkala.
Trajekt plul rychle dál a pták, i když na něj upínala zrak, se jí ztratil ve stěně mlhy.

*****

„Zastavte."
Řidič zabrzdil, pak se zase pomalu rozjel.
„No tak. Zastavte. Zastavte úplně."
Řidičovy oči neklidně těkaly, jako by po něm chtěl něco nezákon-ného. Ale pro Duana Littelbauma pracoval už devět let a věděl, že nemá smysl se na nic ptát. Znovu dupnul na brzdu a zajel s džípem k obrubníku. Stáli v ulici Al-Imam Torki Ibn Abdulla.
„Nedívej se tam co já, Mary-Ellen. Vyber si nějaký bod na druhé straně a zaměř se na něj. Nedívej se tam."
Poslechla, z okénka se zahleděla na telefonní ústřednu na vzdá-leném konci ulice Al-Dhahirah. On nespouštěl oči z náměstí mezi centrální mešitou, justičním palácem, velkým obchodem se suvenýry a pevností Masmak, vystavěnou z nepálených cihel. Všichni staří ma-záci z velvyslanectví mu přezdívali náměstí Tempo tempo.
Sešel se tu obrovský počet lidí. Zpráva se rychle rozšířila. Nikdy se nic neoznamovalo předem, ale pouhý pohled na muže vynášející pytle s pilinami stačil ke srocení davu. Z uzavřené dodávky vysadili muže. Znal ho. Poznal vězně i plukovníka vedle něj. Pochyboval, že se vel-vyslanec angažoval se slibovanými telefonáty nebo že se obtěžoval s taháním za nějaké páky. I na velkou dálku viděl vyděšený pohled tě-kajících věžňových očí a lehký krok plukovníka, jako by si vykračoval na nějaký piknik na pláži. Na tomhle náměstí se shromáždily davy, aby se podívaly na popravu princezny Mishaaly a některých z fanati-ků zajatých poté, co přepadli mešitu v Mekce. Tady popravovali je-menské zloděje, pákistánské násilníky a afgánské překupníky drog.
Vězeň mu zmizel za stěnou hlav a s ním odešla poslední šance při-řadit stopám jméno a obličej. Náměstci ředitelů z Hooverovy budovy, kteří do Saúdské Arábie přiletí tak nejvýš dvakrát do roka, a analyti-kové, kteří Washington neopouštějí vůbec, nikdy nepochopí, proč mu odepřeli spolupráci. Diktoval Mary-Ellen do stroje nekonečné řady hlášení, dokládající neupřímné jednání saúdských Arabů a jejich je-šitnost, znemožňující spolupráci. Na naléhání Mary-Ellen mu zajeli koupit nové košile, teď leží zabalené na podlaze džípu pod jeho no-hama. Zahlédl televizní kameru, drženou vysoko nad hlavami, aby mohla lépe zabrat meč. Špička meče se dotkne mužovy páteře a muž reflexivně natáhne krk. Zahlédl záblesk světla, těsně před pádem vy-
soko zdvižený rabkan. Zaslechl tiché mnohohlasé zaúpění, dav začal řídnout, pak odtáhli tělo. Jeden muž odnášel hlavu, držel ji za vlasy. Dostali svoji falešnou zpověď a bude se jim skvět ve spisu. Ti par-chanti si budou hrát na důstojnost samu a o žádnou informaci se ne-podělí. Piliny z igelitového pytle se rozptýlily.
Řekl Mary-Ellen, že už se nemusí dívat na telefonní ústřednu, a dal řidiči pokyn, aby je zavezl na velvyslanectví.
Faxem přišel vzkaz se žádostí, aby byl k dispozici zabezpečenému telefonickému hovoru. Podíval se na něj, nic necítil. K pátrání nemá nic než staré stopy.

*****

Prolomila ticho. Pohodila hlavou, kaštanově hnědé vlasy se zalesk-ly. Prudce před sebe hodila kamenem směrem k přílivové čáře.
„Kdo jsi?"
„Jsem a budu Frank Perry. Gavina Hughese jsi nikdy nepotkala. Tentokrát utíkat nebudu."
„Co ti řekli?"
Dívala se před sebe. Oči měla zarudlé. Dovolila mu, aby ji uchopil za ochable visící ruku.
„Za to, co jsem udělal jako Gavin Hughes, za mé provinění, by mě Íránci zabili. Gavin Hughes zmizel, přestal existovat. Pronásledovali ho, ale stopy po něm zaschly, ztratily se. Nevěří mi natolik, aby mi prozradili, jak Íránci zjistili mé jméno. Ale řekli mi, že pokud ho zna-jí, pravděpodobně budou vědět, i kde bydlím. Ti muži, co sem včera přišli, chtěli, abych se odstěhoval, nabízeli mi stěhovací vůz, řekli -doslova - ‚máme důkazy o skutečném nebezpečí'. Ale já už to neu-dělám, nebudu utíkat. Tohle je můj domov, tady jsi ty a naši přátelé. Nemám už sílu na další lži. Zůstanu tady... Jako bych si tu v písku vymezil hranici."
„Ale jsou to odborníci. Jsou to policisté nebo lidé od zpravodajské služby. Copak nevědí, co je pro tebe nejlepší?"
„Co je pro ně nejpohodlnější, to vědí dobře, co je pro ně nejlevnější a nejjednodušší."
„Chceš tvrdit, že pravdu máš ty a oni se se všemi svými zkuše-nostmi mýlí?"
„Poslali mi jen příručku o tom, jak se v podobné situaci chovat. Ne-může to být tak zlé, jinak by toho zařídili víc. Já ty lidi znám, ty ne. Hledají ten nejjednodušší způsob..."
„A já?"
„Rozhodl jsem se zůstat. Nevím, jaký důsledek to bude mít pro tebe a pro Stephena. Určitě je to lepší než útěk. Ten už jsem absolvo-val."
„Bolí mě, žes mi neřekl pravdu." „To ze strachu, že bych tě mohl ztratit..."
Moře před nimi bylo šedé. Nad nimi se drželi křičící racci. Stisk jeho ruky zesílil, jejich prsty se propojily. „...a řekl jsem jim, že jsou mými dlužníky."
Už jednou po nich žádal splacení dluhu. Devět měsíců poté, co ho od sebe odřízli, tři měsíce předtím, než potkal Meryl, vyčerpaný osa-mělostí svého života nasedl na vlak z Croydonu, zajel do centra Lon-dýna a kolem řeky se dostal k monolitu Vauxhall Bridge Crossu. Došel do vrátnice, kde ho zastavili před skleněným okénkem, a on požádal o setkání s paní Penny Flowersovou. Má domluvenou schůz-ku? Nemá. Copak neví, že není možné přijít si jen tak z ulice a požá-dat o setkání s důstojníkem zpravodajské služby? Neví. Takhle prý nemůže postupovat, pro takovou návštěvu platí určitá procedura. Odpověděl: „Chcete, abych se tady posadil a zůstal, dokud paní Flo-wersovou nezavoláte? Chcete přivolat policii a nechat mě odtud od-vézt a říct jim, co jsem tu chtěl?" Z recepce zavolali nahoru a do de-seti

minut přišla.
Byla štíhlejší, než si ji pamatoval, a připadala mu starší než v těch opojných dnech, kdy ho zvala na jídlo a drinky a dávala mu najevo, že něco znamená. Zavedla ho do vyšetřovací místnosti, usadila ho tam, donesla mu šálek kávy a znechuceně na něj hleděla. Co chce? Chce někam patřit. Potřebuje další peníze? Nechce peníze, chce mít pocit sounáležitosti.
Chce, aby mu našla zaměstnaní? Nechce, aby mu našli práci, chce pociťovat pýchu za to, co udělal. Podívala se na něj přes umělohmot-nou desku stolu a řekla: „K nám nepatříte, pane Perry. Nejste naší součástí a nikdy nebudete. Nikdy jste k nám nepatřil. V tuhle chvíli máme ve svých knihách na padesát takových, jako jste vy, přežili svo-ji užitečnost, zapomněli jsme na ně. Stal jste se minulostí, pane Perry." Ukázala mu dveře, nerada by o něm ještě kdy slyšela nebo ho viděla, a on odešel do zimního slunečného dne a po té šest minut trvající ost-ré výměně názorů se mu dýchalo lépe. Otřásl se, napřímil se a odešel. Přetrhl vazbu a věřil tomu, že pře-střihl svoji závislost na nich. Odjel vlakem do Croydonu, stihl ještě zajít do knihovny a začít prohlížet technické časopisy v poličkách. Obracel stránky s inzeráty, hlavou mu vířily nabízené pracovní příle-žitosti a plány na nový život. Za to, co udělal, mu dlužili nový život a její odmítnutí ho jen podnítilo.
Měla zavřené oči. Jeho prsty si pohrávaly s prstýnkem na její ruce, který jí daroval. Nevěděl, co by měl dodat, a čekal, až mu odpoví, jest-li odejde nebo jestli s ním zůstane.

*****

Klasifikace: TAJNÉ
Datum: 31. března 1998
Předmět: Gavin Hughes (občan Velké Británie) - přijatá identita
Frank Perry 2/94.
Přepis telefonického hovoru (zabezpečeného) mezi GM, oddělení G
a Duanem Littelbaumem, FBI Rijád.
GM: Dobrý den, mohl bych, prosím, hovořit s panem Duanem Littel-baumem?
DL: To jsem já.
GM: Tady Geoffrey Markham, oddělení G Britské bezpečnostní služby.
DL: Potěšení na mé straně, pane Markhame. Co pro vás mohu udělat?
GM: Dodal jste jméno Frank Perry - jistě jste velice zaneprázdněný, nerad bych zabíhal do podrobností.
DL: Někdy jsem zaneprázdněný, někdy ne, mohu vám poskytnout tolik času, kolik budete potřebovat. Správně, jméno Frank Perry jsem našel na kusu ohořelého papíru... Prováděli jsme razii v poušti Rub al-Chálí. Propásli jsme to, v co jsme doufali. Oho-řelý papír jsem poslal do naší laboratoře v Quanticu. Nikdo se celé dva měsíce neobtěžoval s tím, aby se mi ozval... Promiňte, že jsem kousavý, mám takový nepříjemný den. Frank Perry je váš člověk?
GM: Když vaši lidé na nic nenarazili, poslali jméno nám. My tu jed-noho Franka Perryho máme.
DL: Máte mou plnou pozornost, pane Markhame.
GM: Frank Perry je nová identita, přiřazená jednomu člověku poté, co se dalo očekávat, že by jeho život mohl ohrozit útok ze strany Íránu. Perry pracoval původně jako obchodní zástupce ve strojí-renském oboru, Gavin Hughes. Potřeboval bych vědět...
DL: Zopakujte mi to jméno, prosím.
GM: Gavin Hughes.
DL: [Sprosté slovo]
GM: Právě zvažujeme stupeň ohrožení. Potřebuju vědět, kde jste to jméno našel, čí to byl majetek.
DL: Uklidili jste ho do bezpečí, předpokládám.
GM: No vlastně, je doma.
DL: A kde bydlí? Ve Fort Knoxu? V suterénu londýnského Toweru?
GM: Nabídli jsme mu, že ho přestěhujeme - odmítl to."
DL: [Sprosté slovo] Co jste mu řekli?
GM: Řekli jsme mu, že pokud mají jeho jméno, znají nejspíš i jeho současné bydliště - že by po něm mohli jít...
DL: [Sprosté slovo] Mohli? [Sprosté slovo] GM: Ještě jednou prosím.
DL: Přichází, je na [Sprosté slovo] cestě - jen bůh ví, proč mu to trvá tak dlouho. Je to eso, supertřída. Radši počítejte s tím, že přichá-zí... Co jste pro toho Perryho-Hughese udělali? GM: Poslali jsme mu Modrou knihu. DL: To je nějaká bible? Děláte si srandu?
GM: Ani nápad, je to takový druh bible. Modrá kniha obsahuje vo-dítka k osobní bezpečnosti, rozumná opatření... DL: [Sprosté slovo]
GM: Měl by se dívat pod auto, měnit cesty... Něco jako manuál FBI. DL: Eso - kdysi jsem v Dhahránu slyšel jeho krycí jméno, v doslov-ném překladu to znamená Kovadlina. Podle mého výkladového slovníku to je (začátek citátu) těžký železný blok, na kterém se bě-hem kutí roztepávají kovy (konec citátu) - tohle najdete pod ko-vadlinou' - stejný význam má v řeči saúdských Arabů, ve které jsem ho slyšel, i v řeči perských Farsí. Lidé, co o něm něco vědí, ho považují za nezničitelného. Podle mě je to tvrdý člověk. Než se sám zeptáte, pane Markhame, neznám ani jeho jméno, ani tvář. Znám jen posloupnost digitálních hovorů, do kterých se nám ne-podařilo proniknout, ale podle toho, pokud počítač dostane dost času, aby na tom mohl pracovat, vysleduju jejich umístění. Před každým útokem jde na Alamút. Má pro něj duchovní význam. Navštívil ho před čtrnácti dny. Proto říkám, že je na cestě. GM: Promiňte, co je Alamút?
DL: Říká vám něco Vetus de Montania, Stařec z hor? GM: Obávám se že ne. DL: Víte něco i fidá'jích? GM: Je mi líto.

DL: Takže nevíte ani nic o Raymondu Druhém z Tripolisu, o Conradu z Montferratu. [Sprosté slovo] Nevíte, co viděl král Jindřich z Champagne... To všechno je o Alamútu. Pokud nevíte o Alamútu, příteli, jste [Sprosté slovo] ohledně určení stupně ohrože-ní. [Odmlka] Kde sídlíte, pane Markhame?
GM: Oddělení G, Thames House, Millibank, Londýn - proč? Zkráce-ně Box 500.
DL: Máte na starosti bezpečnost toho chlápka? GM: Vypadá to, že jsem tu takové děvče pro všechno, osel, co všech-no odnese.
DL: Povězte mi, pokud tlak na toho Perryho-Hughese zesílí, zhroutí se? Jinými slovy, pokud ty kecy zhoustnou, přijme nabídku k přestěhování?
GM: Nemyslím. Hovořil o domově a přátelích. Už jednou utíkal, už to nechce opakovat. Proč?
DL: Jak bych se s vámi mohl spojit?
[DL dostal moji klapku, číslo osobního faxu. GM]
DL: Ozvu se vám. A, pane Markhame...
GM: Ano, pane Littelbaume.
DL: Promiňte, nerad kážu, není to můj styl, ale nejspíš jste na samot-ném spodku pyramidy. Lidé na jejím vrcholku vědí, k jakému úče-lu informace o projektu v Bandar Abbásu, dodané Gavinem Hughesem, posloužily. Až vám to řeknou, slibuju vám, že se ocitnete v postavení, kdy budete moci správně ohodnotit stupeň ohrožení a dozvědět se něco o Alamútu. Mohu vám něco poradit? Pošlete do blízkosti našeho přítele nějaké ozbrojence... Ozvu se vám...

*****

Fenton si přečetl přepis hovoru a poškrábal se nehty v knírku. Obo-čí měl silně zvrásněné, jako by mu ho rozryl pluh. Geoff Markham stál v jeho kanceláři a pozoroval napřed vinylovou podlahu, pak strop, na němž uklízečky přehlédly pavučinu, pak holé stěny, nabízející pouze rozpis dovolených pracovníků oddělení, a pak stůl s fotografií Fentonovy rodiny. Myslel si, že ten přepis je mizerné čtení. Když rozhovor z pásky dodané lidmi z Grosvenor Square pře-pisoval, měl nepříjemný pocit, vycházel z něj jako špatně informova-ný trouba, dítě ve světě dospělých.
Fenton procházel přepisem.
Geoff Markham vyhrkl: „Víte o Alamútu?"
Fenton přikývl, jako by to patřilo k základním vědomostem každé-ho, kdo pracuje na islámském oddělení.
„A víte, k čemu posloužila informace dodaná Perrym-Hughesem?"
Fenton zavrtěl hlavou - nevěděl a netoužil to vědět.
„Co uděláme teď?"
Fenton si přestal tahat knírek, odložil stránky s přepsaným rozho-vorem a zvedl sluchátko. Vytočil číslo své osobní asistentky v přední kanceláři, udal jméno a klapku superintendenta ze Zvláštního oddě-lení, přidržel si sluchátko těsně u ucha a čekal.
Markham padal únavou. Nejradši by seděl zase ve svém krcálku. Toužil vypadnout z Fentonovy kanceláře, kde panovalo asi tolik zá-bavy jako v umrlčí komoře. V Irsku zažil zlé časy, chvíle, kdy si při-padal rozdrcený pod tíhou odpovědnosti, ale tady v Thames Housu zatím ne. V duchu před sebou viděl Franka Perryho. Vzdorovitého, svéhlavého, tvrdý oříšek, neústupného jako liška chránící ve tmě svá mláďata, když na její území vtrhli ohaři a teriéři. V bance to bude jiné - musí se modlit k bohu, aby mu ten pohovor vyšel - jiné a lepší.
Když tehdy stál ve dveřích toho potemnělého obývacího pokoje a díval se z okna na střechy domů a moře, nevěřil v reálnost té hroz-by. Nedokázal si představit obrázek blížícího se zabijáka skvělých kvalit. Zamířil ke dveřím.
„Budu u sebe, pane Fentone. Čeká mě tam hora práce."
Fenton ho ignoroval a do telefonu oznámil superintendentovi, že se musí sejít a zvážit vyslání ochránce.
Tou Markhamovou horou práce byl pohřešovaný, který nakoupil průvodce a oblečení do každého počasí, které mu nemohlo sedět, a žena, co opustila své bydliště zaznamenané ve spise a nikde neza-nechala zprávu o tom, kam se přestěhovala. Zavolal Vicky. Přemýšlí o pohovoru, ale neví, kdy tady bude hotov, řekl, není to jeho vina, není to ničí vina.

*****

Telefon zazvonil, právě pracovala na počítači, vyrušil ji. Dopsala údaj, zvedla sluchátko a uslyšela jeho hlas.
Bývala Gladys Evou Jonesovou, jediným dítětem strojvedoucího z nádraží v Derby, obyčejnou dívkou se slabým zrakem a láskou k matematice, zoufale osamělou. Její učitelé se jí, možná z lítosti, do-statečně věnovali, takže se dostala na Nottinghamskou univerzitu. Jako klíště se držela skupinek spolužáků a vnímala, jak se jí snaží vy-hýbat. Ve druhém ročníku se jednoho večera ve studentském baru opili a řekli jí, ať se ‚sakra ztratí', protože je ‚sakra nudná' a ‚sakra ošklivá'. Zašila se do opuštěného přednáškového sálu a srdceryvně se rozplakala. To ona byla tou dívkou objevenou černým uklízečem, vy-plakala se mu na ramenou. To on ji před šesti lety přivedl do třídy šajcha Amira Muhammada. Poznala pět pilířů víry - šahádu, salát, zakát, saum a hadždž. Recitovala slova: „Není boha kromě Alláha a Muham-mad je jeho prorok." V posledním ročníku na univerzitě navštěvova-la přednášky v čádoru. Cítila, jak ji víra ochraňuje a jak si jí spoluvěří-cí váží. Přijala jména Farida a Yasmin. Při závěrečných zkouškách dosáhla jen průměrných výsledků, ale byl to pouze odraz předsudků zkoušejících. Odmítla ji spousta potenciálních zaměstnavatelů, ale vě-děla, že jde jen o předsudky lidí z managementu, kteří s ní dělali po-hovor, protože s pýchou nosí svůj čádor. Jejím učitelem byl Šajch Amir Muhammad, jejím přítelem Yusuf Khan, cítila se bezpečně ve světě nepřátel. O bedlivém sledování zpravodajského důstojníka z íránské-ho velvyslanectví neměla ani tušení.

Tři roky po jejím obrácení s ní zamávalo, že Yusuf Khan domněle zradil víru, zřekl se modlitebních setkání u šajcha Amira Muhamma-da a opustil jejich skupinku. V té době byla bezvýhradně poslušna všech příkazů víry... Bez přátelství Yusufa Khana se její oddanost
víře postupně oslabovala. Při své inteligenci si tu změnu dobře uvě-domovala, ale ze všech sil se snažila ji ignorovat. Sama, po nocích, do-kázala analyzovat posunující se půdu, na níž stála její víra. Toužila najít své místo, toužila po respektu. Napřed coby bílá žena předsta-vovala ceněného konvertitu a stala se středem šajchovy pozornosti. Ale časem do malé mešity z červených cihel přicházeli noví konverti-té a už přestala být v centru zájmu. I přes to jí do hloubi duše otřáslo, když jí Šajch, za nímž bez jediného proneseného slova seděl Yusuf Khan, tiše sdělil, že by mohla pravému náboženství posloužit ještě lépe, kdyby také na oko opustila vše, co je pro ni drahé a co jí přináší povzbuzení. Důvěřovala jim a vyhověla jejich přání. Když se před dvěma lety dostavila k přijímacímu pohovoru do nottinghamské po-jišťovací společnosti v sukni a blůze, a ne v Černém čádoru, připadala si jako svlečená a pošpiněná. Každý den se v určeném čase modlila v soukromí své nové garsonky nebo na toaletě pojišťovací společnos-ti, ale útěcha pobytu v mešitě jí byla zapovězena.
Skoro celé dva roky se nikdo neozval, nedošlo k žádnému kontak-tu. Napřed se cítila jen mizerně, později naštvaně. Přátelství z mešity se stala minulostí a současnost jí nenabízela žádnou srdečnost, proto-že svými spolupracovnicemi pohrdala. Nikdo jí nevysvětlil, proč ji naverbovali jako ‚spáče' ani co po ní jednoho dne budou požadovat. Až před šesti týdny, právě se po dalším dni jednotvárné práce pro po-jišťovací společnost vracela do svého maličkého bytu, na ni Yusuf Khan čekal na chodníku. Poté co zatelefonovala do zaměstnání a po-žádala o volno z důvodů úmrtí v rodině, odjeli na sever a týden na to se přemístili na pobřeží Suffolku. Netušila, kdo dal Yusufu Khanovi příkaz, aby se s ní spojil, ale konečně měla pocit jakési užitečnosti. Fa-rida Yasmin, řadový voják islámu, se právě vrátila z toalety, když zazvonil telefon.
Skryla tvář před pohledy ostatních, do klávesnic bušících žen. Pan-na Farida Yasmin vždycky cítila, jak rudne, kdykoliv na ni Yusuf Khan promluví, protože spolu sdílí tajemství své víry a tajemství spo-lečné práce proti nepřátelům Boha.

*****

„Dokaž mi, že pravdu máš ty a že to nebezpečí není reálné." „Pokoušejí se člověka zastrašit... Kdo se bojí, stane se poddaj-ným... S poddajným člověkem to mají snazší... Pro ně je nejjedno-dušší, když utečeš."
„A pokud to je skutečné, pokud je realita opravdu zlá?" „Chtějí to mít pohodlné. Stál jsem si na svém a oni couvli. Protože couvli, věřím tomu, že to tak zlé není." „Co se bude dít?"
„Nevím. Když jsem tě poslal ven - bože, je mi to moc líto, bylo to ode mě ošklivé - přišel sem nějakej chlap, odpornej skrček. Vlezl nám do domu a všude se rozhlížel, jako by zvažoval, kolik by za ty věci, které jsou pro nás tak cenné, mohl trhnout. Nechal mi tu prospekt zámků, zástrček a poplašných systémů. Máme si vybrat, co z toho chceme, a oni nám to dodají. Dal mi brožurku o tom, jak se máme chovat - něco jako kdybychom byli nemocní a dostali seznam léků, které máme brát, jak máme chodit a tak. Dívejte se každé ráno zrcát-kem pod auto, nejezděte pravidelně po stejných trasách, vstupujte do místnosti potmě a nerozsvěcejte dřív, než zatáhnete závěsy, dívejte se po neznámých lidech, kteří pozorují váš dům, budete mít k dispozici nouzové tlačítko. Máš vyrobit síťované záclony..."
„Nesnáším síťované záclony."
„Řekl jsem mu to. Prosím tě, Meryl, musíme si je pořídit."
„Proč?"
„Protože... protože... zachytí létající sklo."
„Není toho moc, co musíme udělat, Franku."
„To on říkal tady."
„Chceš vědět, co si myslím?"
„Chci vědět, jestli zůstaneš."
„Byli jsme vychováváni v tom, abychom důvěřovali policistům a úředníkům. Snad je to tak, jak říkáš, jen nás děsí a dělají si to poho-dlné. Mají v ruce veškerou moc, a kdyby to bylo skutečně vážné, ur-čitě by neposlouchali, co jim říkáš, a prostě by tě odsunuli... Je to i můj domov."
„A Stephenův... Takže zůstaneš?"
„Nebudu si hledat nový domov."
„Nechci budovat nový domov, jiný domov, když tady sídlí láska, když tu máme přátele."
„Jistě máš pravdu, Franku. Chtěli tě jen vystrašit, abys jim to usnadnil."
„Zůstaneš? Udělám, co chceš ty. Můžu jim zavolat. Zítra by přijel stěhovací vůz, spakovali bychom si věci. Žádné loučení, nic, vytratili bychom se za tmy. Bez vysvětlení bychom opustili všechny, co pro nás něco znamenají. Báli bychom se každého probuzení, ze samého strachu bychom se ani nevyspali. S nikým už bychom se pořádně ne-poznali, nikdy, protože bychom se neustále přesouvali, stále bychom utíkali, nikde bychom nezakořenili. Můžu jim zavolat. Zařídí to a bude to pro ně pohodlné... Co si vybereš?"
„Máme tu domov... Pokud by to nebezpečí bylo skutečné, byli by tě přestěhovali. Bránil by ses, křičel bys a kopal, ale stejně by tě pře-stěhovali."
Vítr je osvěžoval, moře bičovalo valounky pláže. Tak zoufale si přál, aby jí mohl věřit. Věřit jí znamenalo dostávat odvahu. Vzala ho za ruku.

*****

Kapitán mu do kajuty donesl jediné jídlo dne, talíř rýže a vařeného skopového, misku okořeněné vařené zeleniny, jablko a sklenici ovoc-né šťávy.
Jedině kapitán měl přístup do zamčené kajuty. To místo bylo zaří-zené pro ženu, zdobily ho pestré záclonky, příjemný tkaný koberec, fotografie na stěnách představovaly krásné pohledy z domoviny. Ka-pitánova žena používala kajutu jako svou společenskou místnost, tady šila, četla a modlila se mimo zrak íránských lodních důstojníků a pákistánské posádky.
Zatímco kapitán hovořil, pomalu jedl. Příští noci dosáhnou Kanálu a on opustí loď. Nespěchal s jídlem, klidně naslouchal kapitánovi, ješ-tě jednou opakoval postup, který použijí. Věděl, že vše naplánovali s až úzkostlivou přesností. V zatuchlé místnosti na ministerstvu in-formací a bezpečnosti mu řekli, kolik lidí se zúčastnilo vystopování jeho cíle a jak pečlivě pracovali. Nic nezůstalo ponecháno náhodě.
Ukázali mu fotografie a dozvěděl se časový harmonogram. Tak jednali jeho lidé a on jejich plánu dokonale důvěřoval. Šlo o výsledek několikaměsíčního úsilí a jeho úkolem bylo práci završit. Později, až tanker obklopí tma, vyklouzne na chodbičku a pak na palubu a bude se procházet daleko od světel kapitánského můstku a sedět, myslet na svoji ženu, na přidělenou misi a na návrat domů.
Když dojedl, vrátil podnos kapitánovi a stroze mu poděkoval. Pak se posadil na židli a studoval zvětšenou fotografii obličeje muže, kte-rého zabije. Neměl žádný důvod k obavám, ujistili ho, že toho člově-ka nikdo nehlídá.

*****

Touto dobou měl seržant Bill Davies sledovat fotbalový zápas své-ho syna. Ale byl to den na draka, začalo to už půl hodiny po půlnoci, kdy mu Lily shodila ze schodů oba polštáře a deku a ječela na něj, že bude spát na gauči, nebo ona odchází.
Čtyři mizerné hodiny spánku, pak vyrazil z domova v jihovýchod-ním Londýně a musel celou tou zatracenou špičkou kus za východní Londýn. Jen napolo probuzený a nepříčetný vzteky nemohl být na střelbu už hůř naladěn. Pokud by s glockem a H&K neuspěl, pokud by nenastřílel potřebné skóre, zůstal by celý měsíc až do příštího pro-gramového bloku na suchu, bez osobní zbraně. Má na programu stří-lení a neuvidí Donalda, jejich staršího, jak hraje středního útočníka, ale Lily to zapomněl až do pozdního večera říct. Pak začala ječet, že
tohle je ta poslední kapka, že je ženatý víc se Zvláštním oddělením než s ní.
Nikdy nebyl žádný extra střelec, s H&K mu to šlo, tam mu obvykle nedalo práci dosáhnout potřebného skóre, ale první kolo s glockem se mu nevydařilo. Jako jediný ze skupiny u jednoruční střelné zbraně se-lhal. Poskytli mu druhou šanci. Instruktoři ho chtěli nechat projít, přá-li mu, aby skóre nastřílel, a chlapci a děvčata ze zásahových vozidel, ochranky v místě i skupiny speciálního ochranného doprovodu mu fandili, ale uprostřed dopoledne proletěl znovu. Instruktoři ho poslali do kantýny na kafe a naposled to s ním zkusili před pauzou na oběd. Pokud by selhal i teď, musel by odevzdat zbraň a do příští šance by měsíc strávil za stolem. Kdyby věděli o Lilyině ječeni o odchodu a o há-zení polštářů ze schodů, sebrali by mu zbraň navždycky, protože by podle jejich tvrzení nebylo možné prokázat jeho emoční vyrovnanost.
Zaujmout postoj, připravit se na střelbu, sledovat pohybující se ter-če, až se jeden ten zatracenej terč otočí, zamířit a střelit. Při poslední ráně při střelbě na deset metrů trefila kulka ráže 9 mm hranici kruhu v terči ve tvaru postavy. Někteří instruktoři tvrdili, že se to nedá po-čítat, jiní že to stačí. Potřeboval ten poslední výstřel a oni mu ho uzna-li. Získal třicet sedm zásahů z padesáti, holé minimum. Zachránilo ho škrábnutí po kulce na hraniční čáře... Potil se. Před jedním zásaho-vým vozidlem stál jeden malej parchant, takovej arogantní vůl, hned napoprvé nastřílel maximální možné skóre, a s úšklebkem sledoval, jak on nakonec prolezl s odřenýma ušima... K čemu je ochránce, kte-rý neumí pořádně střílet.
Sendvič v kantýně do něj moc nelezl, ruce se mu ještě třásly, když ho zavolali k telefonu.
Trable Billa Daviese ještě neskončily. Superintendent chce, aby se vrátil do Londýna, do kanceláře ve Scotland Yardu. Hodili po něm spis. Na jeho vyhodnocení dostal dvě hodiny. Zasloužil by si dva dny. Zatímco měl od pomezní čáry sledovat svého syna, rychle pro-čítal ‚Postupy íránského terorismu (v Evropě)'. Hodili po něm spis ochraňovaného a poskytli mu na něj třicet minut, zatímco by si za-sloužil celý den. A v době, kdy měl stát u květinového stánku na Vic-toria Station a vypláznout peníze za ten největší pugét na usmířenou, jaký si mohl dovolit, sestupoval s podepsaným oprávněním do sute-rénní zbrojnice a fasoval výzbroj, glock, munici a těžší palebnou zbraň. Žádný telefonát do restaurace na rezervaci rohového stolu se zapálenými svíčkami nebude.
Zatracenej mizernej den se chýlil ke konci, když zabočoval na úz-kou rovnou silnici vedoucí do vesnice na pobřeží severního Suffolku.
Posadil se na lavičku z betonu a kovu v zeleni. Později si najde noc-leh se snídaní, ale napřed do sebe musí nasát vůni, tempo a zvyklos-
ti vesnice. Seděl na lavičce s baloňákem složeným v klíně, s glockem zavěšeným na ramenním popruhu pod sakem obleku, a jeho den se začínal prosvěcovat. Profesionální ochránce mívá zatraceně mizerné dny, patří prostě k jeho povolání a pro detektiva seržanta Billa Davi-ese se staly samozřejmou součástí života.

*****

Frank a Meryl se vrátili do vesnice za houstnoucího soumraku.
Objímal ji kolem boků a ona držela ruku kolem jeho pasu. Než se vrátili domů, tiskli se k sobě na pláži. Zahlédl je Vince, vracející se domů ve své dodávce, a zatroubil na klakson rozpustilou fanfáru. Pů-sobili jako mladí milenci, kterým je jedno, kdo je uvidí. Gussie, pách-noucí vepřínem, kolem nich projel na kole a pronikavě zahvízdal.

Prošli kolem Růžové chaty s tmavými okny bez života za vývěskou ‚Na prodej'. Perry si pomyslel, že nepotrvá dlouho a okna se zase roz-září, přijde nový úsvit pro novou rodinu. Možná s nimi v hospodě začne popíjet nový chlápek, Meryl získá novou přítelkyni a Stephen si bude hrát s jejich dětmi. Ne že by jemu nebo Meryl chyběli přátelé, proto tu přeci zůstávají. Chata působila mrazivě a nepřátelsky, popo-hnal Meryl dál.
Nepustili se. Dominic, zasmušilý homosexuál, zrovna zavíral krám a mírně pozvedl obočí a udělal obličej. Zabil tu lež. Prošel kolem nich vikář Hackett, pozvedl klobouk a usmál se. On držel ji a ona jeho, protože se vzájemně potřebují a nemají kam utéci. Došli k domu a museli se protlačit brankou, protože se ani jeden z nich ne-chtěl pustit.
Na lavičce v zeleni seděl nějaký člověk. Vypadal jako obchodník, který zabíjí čas před tím, než absolvuje další chladný hovor.
Z kuchyně je viděl přicházet Stephen, obklopený učebnicemi, a oči se mu rozzářily. Ta hnusná atmosféra je pryč. Je to jejich domov, je-jich hrad. Perry ji přesvědčil. Jenom se ho snažili vystrašit, aby to měli pohodlnější, a žádné nebezpečí ve skutečnosti nehrozí. V kuchyni ji před Stephenem políbil.
V Newbury si jeho žena stěžovala každému, kdo byl ochoten na-slouchat, že pro něj ženy nic neznamenají. Na cestách ani v kanceláři se s nikým netahal, protože ho plně pohlcovala práce. Už při prvním setkání, v době, kdy se pokoušel vrátit svému životu smysl, ho Meryl upoutala jako podobným způsobem rozbolavělá duše. Když si do místnosti před hlavní kanceláří, kde pracovala, věšel kabát, všiml si její osamělosti. Byla patrná z jejích očí a ustaraného semknutí úst. O překot na ni všechno vychrlil. Určitě se párkrát vrátí a nejspíš by se měli lépe poznat, pozval ji na drink. Zaváhala, on se hned omluvil za svou troufalost, ale pak odpověděla, že bude mít chvilku času, až se
zavřou dílny. Jejich první drink a pokusy najít společnou řeč připo-mínaly snažení páru na úvodním setkání v klubu pro osamělé. Zá-hadný proces, vedli afektovanou konverzaci, ale oba si uvědomovali opuštěnost toho druhého.
Následovaly večeře, krátké polibky na tvá-ře a oba pochopili - potřebují jeden druhého, aby mohli zpevnit zá-klady svých životů. Koupili si spolu dům na vesnici, zařídili si ho a přestěhovali se do něj. První noc v něm, s větrem opírajícím se do oken a Stephenem spícím ve vedlejší místnosti, spolu spali, milovali se.
Od samého počátku oba přijali fakt, že jejich předchozí životy jsou zahaleny tajemstvím. Stanovili si základní pravidla. Žádné otázky, žádné vyptávání. Neptala se ho, odkud přišel, proč neslaví žádná vý-ročí, proč mu žádní příbuzní neposílají dopisy ani pohlednice. On se jí nevyptával na Stephenova otce. Minulost pohřbili pod nové štěstí a oboustrannou důvěru. Dokázal sám poctivě zhodnotit uzavřený úsek svého života. Změnil se. Kdyby někdo z jeho staré kanceláře v Newbury, nějaký někdejší kolega Gavina Hughese, potkal Franka Perryho, nepoznal by ho. Ale teď jako by kolem něj znovu proletěla minulost a zajímalo by ho, jestli starou lež nenahradila nová.
V posledním světle dne, když šel do obývacího pokoje pro knížku pohádek pro Stephena, se zastavil a podíval se z okna.
Ten cizí člověk v obleku, s baloňákem přehozeným přes klín, ještě stále nehybně seděl na lavičce v zeleni.

Kapitola 5

Dveře se otevřely a on předložil průkaz. Za lepších časů Lily fotku v průkaze kritizovala, byla mizerná a měl na ní ránu, ale to ráno, ať už by se mu to líbilo nebo ne, by musela říct, že mu lichotí. Byl vy-soký, žádný zbytečný tuk, měl bledý obličej s vpadlými tvářemi. Nos a brada silně vystupovaly, vlasy měl tmavé, krátce zastřižené, obličeji dominovaly jasné světle modré oči. Čile pozdravil: „Dobré ráno, pane Perry. Jsem detektiv seržant Bill Davies."
Z hloubi domu slyšel hlasy dítěte a ženy. Neuniklo mu, jak Perry-mu spadla čelist a pak mu ztuhly rysy. Nikdy nenastane ta správná chvíle, kdy začít s ochranou. Stejně představuje stín vržený na život ochraňovaného, mohl by klidně přijít pozdě odpoledne, kdy se rodi-na chystá povečeřet a sledovat televizi, nebo večer, když se všichni připravují na odchod do postele, nebo brzy ráno, když začínají nový den snídaní. Neexistuje prostě čas vhodný ke vstupu do cizího domu.
„Volali vám večer, že? Bohužel to byl jen službu konající důstojník. Můj velitel se vás odpoledne marně snažil zastihnout, nebyli jste doma. Je mi líto, že to vyšlo takhle."
Bůh pomáhej tomu, komu volá noční služba - velitel, superintendant, věděl co a jak, nejspíš si promyslel, co bude vhodné říct, a určitě znal spis, který by mu nadiktoval tón hovoru. Ale noční služba se s tím urči-tě nepárala. Nejspíš se zachovala pěkně neotesaně a přistoupila rovnou k věci - jak se jmenuje ochránce, v kolik hodin dorazí, a dobrou noc.
Perry se otočil, pohlédl za sebe, směrem ke kuchyňským dveřím a hlasům.
Davies zasvěceně spustil: „Vypravujete chlapce do školy? To je Stephen, syn paní Petryové, že? Pokud bych vám teď překážel, pane Perry, žádný problém. Počkám, až odejde, a pak to spolu vybavíme. Mám tady auto, počkám v něm."
Celé je to o správném začátku. Jakmile ochraňovaný odmítne s ochráncem spolupracovat, nefunguje to. Na samém počátku musíte stanovit charakter vztahu. Není třeba do toho skákat po hlavě, naru-šovat normální chod života rodiny, lézt jim na nervy a pak muset opravovat ploty, abyste zmírnili přetrvávající hořkost. Podle jeho zkušeností je většina ochraňovaných ve chvíli příchodu ochránce do domu polomrtvá strachy. S ženskými to bývá ještě horší, a problémy způsobují děti, z těch jednoho rozbolí hlava. Nejlepší je přistupovat k tomu citlivě. Pokud by býval volal jeho nadřízený, poskytl by Per-rymu pár drobečků informací, proč se ohrožení zvýšilo, ale noční služba nic takového neuvedla. Ochraňovaní nikdy nedostanou kom-pletní obrázek o situaci, ani významní vládní představitelé, ani soud-ci a jiní státní zaměstnanci - a tenhle ochraňovaný, Perry, je jen civi-lista s minulostí a nedozví se vůbec žádné podrobnosti. O ohrožení se nedebatuje ani nediskutuje.
Dlouho do noci a brzy ráno před snídaní pracoval v pronajatém po-koji na spisu a údajích o vesnici. Měl k ruce seznam

voličů, podrob-nou mapu okolí s každičkým detailem, všemi domy, výtahy spisů z policejní stanice a místního úřadu o rezidentech, a připisoval k do-mům jména. Jediná nemovitost, v současné době na prodej, není obý-vaná. S touto obrovskou masou přehledně uspořádaných informací si vytvořil plán, jak budou s ochraňovaným spolupracovat.
„Budu ve svém autě, pane Perry."
Perry pronesl tlumeným hlasem: „Žena o tom ví, chlapec ne."
„To není problém. Vypravíme ho do školy a promluvíme si."
„Asi tak za pět minut si ho vyzvednou."
„Víte, kde mě najdete, pane Perry."
Z kuchyně se ozvalo zavolání ženského hlasu, cosi o otevřených dveřích. Kdo je to? Perry se obrátil a zakřičel do hlubin domu, že to hned vybaví. V obličeji měl vepsán vzdor, tak to s ochraňovanými na začátku obvykle vypadá.
„Uvidíme se za pár minut, Bille..."
„Detektive seržante nebo pane Daviesi, prosím, a vy jste pan Perry a vaše žena paní Perryová - tak to máme zavedeno."
Mluvil příkře, chladně. K jeho práci nepatří žádná familiérnost. Jak říkají na Yardu, na Zvláštním oddělení, v jednotce ochrany, dostanete se k nim příliš blízko a ochraňovaný začne exhibovat. Billu Daviesovi se to nestane. Musí odvést svoji práci, za to ho platí, a je mu, sakra, jedno, jestli je
mu ten člověk sympatický nebo ne. Za chvíli mu řekne o řemeslnících a technicích, kteří se mu během dopoledne začnou plížit po domě, po stěnách, po všech pokojích a zahradě. Nedá se začít jemně.
„Sousedé nic netuší."
„Není důvod proč by měli, jsme zvyklí pracovat diskrétně. Čím méně budou vědět, tím lépe."
Perry se zamračil. Chvíli sbíral odvahu k otázce, pak ji vypálil. „Jste ozbrojený?"
„Samozřejmě."
„Situace se zhoršila?"
„Není nejvhodnější probírat to na zápraží. Až budete hotov, přijď-te si mě vyzvednout do auta."
Dveře se před ním zavřely. Samozřejmě je, sakra, ozbrojený. Když sem přišli lidé z Thames Housu, mluvil Perry odvážně a odmítl je. Teď si začne uvědomovat, kam ho ty statečné řeči zavedly.
Davies se usadil v autě. Měl ze svého místa dobrý výhled na dům i na zeleň před ním, na silnici, na stavení za vzdálenějším koncem domu a na moře. Auto bylo služební. Vypadalo jako každé jiné, které Vauxhall dodával pro vozový park společnosti, ale mělo silnou vysí-lačku nastavenou na spojení Daviese s operačním centrem Zvláštního oddělení, hasicí přístroj a lékárničku první pomoci. V kovové krabici leželo pouzdro se samopalem značky Heckler&Koch s municí, zásob-níky a tucet granátů se slzným plynem, to vše snadno dosažitelné vy-tažením středového opěradla zadních sedadel. V kufru byl uložen zaměřovací dalekohled pro H&K, monokulár pro noční vidění, ne-průstřelný štít ze zesíleného materiálu, nazývaný balistická deka, ply-nové masky a televizní monitor s kabely a sluchátky.
Bill Davies čekal. U nohou mu ležela krabice s obědem, kterou do-stal v podnájmu od paní Fairbrotherové, a termoska naplněná kávou - černou bez cukru. Odložil ramenní postroj na pistoli, nechal ho zamčený v zavazadle ve svém pokoji, přidělal si k opasku druhé pou-zdro a kapsu saka naplnil drobnými, aby se sako tou vahou snadněji odhrnulo, kdyby musel rychle vytáhnout zbraň. Ze sousedního om-šelého cihlového baráčku chvatně vyšli muž se ženou, zřejmě do prá-ce, najednou se zastavili a zírali na něj, jak tam sedí v autě. Konečně z domu vyrazilo dítě a vběhlo do nějakého auta.
Perry mu ode dveří pokynul, ať jde dál. Davies měl samozřejmě zrak trénovaný na popisy, Perry je průměrné výšky, průměrné těles-né konstrukce, světlých vlasů, zvláštní znamení žádná. Je obyčejný a ničím pozoruhodný, takový muž se snadno ztratí v davu.
Dal si na čas, narovnal si kravatu, ve zpětném zrcátku zkontrolo-val, jestli má upravené vlasy, teprve pak se vykulil ze sedadla. Ne-
spěchal. Není tu od toho, aby skákal, jak si ochraňovaný píská. Ces-tou ke dveřím vnímal na boku glocka. Stanoví pravidla, začne tak, jak hodlá dál pokračovat. Vešel dovnitř.
Perry k němu tiše pronesl: „Namluvil jsem ženě, že to ohrožení není tak vážné."
„Pak vás čeká trochu vysvětlovaní, pane."

*****

Změna intenzity motoru ho probudila. Ležel na tvrdé pryčně, zno-vu zavřel oči a uvědomil si, že tanker zatáčí. Pak si protřel oči, odtá-hl květovaný závěs a vykoukl z okýnka v boku lodi. Za mořem s bí-lými čepicemi vln spatřil horizont temné pevniny, nahnědlé útesy, nažloutlá pole a šeď městských budov. Na moři se ve vzedmutých vl-nách vzpínala a zase ztrácela malá loďka, její modrý trup se ztratil a znovu objevil, jak se za ozdobnou oranžovou strukturu látky přeli-la po okně sprška vody. Malá loď se přiblížila tankeru. Plně se pro-bral, rozpomenul se.
Tanker zpomalil, aby lodivod mohl srovnat loď, a stočil se, aby ji zastínil před zuřícím větrem. Přitiskl obličej k poškrabanému sklu okénka a sledoval člun, dokud mu nezajel pod ohromnou stěnu boku tankeru. Představil si, jak lodivod přeskočil prázdný prostor nad vo-dou mezi palubou jeho lodi a provazovým žebříkem, zmítajícím se pod posledními příčkami pevných schůdků. Kdyby uklouzl... V noci, až se bude spouštět podél boku, bude ho ochraňovat jeho Bůh. Z okénka nemohl vidět, jak se lodivod dostal na palubu, ale sledoval malou loďku, odpojila se a rychle se vracela zpátky k pevnině. Cítil, že se tanker otočil, a vnímal pravidelný chod motoru, znovu nabral cestovní rychlost. Než se loď, vedená lodivodem, stojícím spolu s ka-pitánem na můstku, znovu vrátila na severní trasu Anglickým kaná-lem, znovu usnul. Potřebuje se pořádně prospat, protože neví, kdy se mu naskytne další příležitost. Bude spát,

dokud ho v pravé poledne nevzbudí budík jeho hodinek k modlitbě, pak bude spát až do půlky odpoledne, kdy se znovu pomodlí, a bude spát zase až do soumraku. Pak se pomodlí a připraví.

*****

„Naletěli na to - nemůžu tomu uvěřit, ale povolili to." Věrná Mary-Ellen odtrhla papír z role faxu. „To je prostě neuvěřitelné. Sežrali to. Máš to vybavené, večer sedíš v letadle." Položila před něj list papíru. „Máš dost ponožek?"
Zvláštní agent FBI (pro Rijád) a jeho osobní asistentka se posadili vedle sebe, zplodili seznam věcí, které si musí spakovat, a určili, co bude třeba koupit v obchodu na velvyslanectví. Zapsala a podtrhla jména pilulek na vysoký krevní tlak. Sotva dokončili seznam, zare-
zervovala mu letenku. „Povolení je na týden, stačí? Mám zarezervo-vat i zpáteční letenku?" Přikývl.
Brebentila dál: „O mě se nestarej. Já už si nějak poradím. Ráda se tě na týden zbavím. Jsme pozadu s účetnictvím, vyplňováním a podob-nými věcmi - dám to třeba do pořádku. Budu si tu skvěle užívat."
Ale on ji sotva poslouchal. Duana Littelbauma by ani ve snu nena-padlo uvažovat, jestli si bez něj jeho osobní asistentka týden poradí. Jeho žena Ester žije v západní Iowě, mezi Audobonou, jeho domo-vem, a Harlan Valley, kde vyrůstala ona. Pohybuje se ve světě dobyt-ka a kukuřice, porodila mu dvě dcery a on s ní nežije, ne tak, jak by se patřilo, bez pár měsíců dvaadvacet let. Nezdá se, že by to vadilo jemu, ani jí. Vracel se domů, do stavení při cestě mezi Audobonou a Harlan Valley o každé dovolené, kterou mu přiznali, a o každých Vánocích. Každý víkend jí psal a nikdy nezapomněl na žádné naro-zeniny. Bylo to manželství dvou o samotě žijících lidí, ale zůstávalo živé.
Svůj život zasvětil studiu Iránu.
Kdo ho pořádně neznal, zaměstnanci velvyslanectví, kteří ho pot-kávali na chodbách, vídali na parkovišti nebo na recepcích pořáda-ných velvyslancem, ho považovali za vzdělaného a poněkud potrhlé-ho mírumilovného člověka. Mýlili se. Hrál nebezpečnou hru boje proti terorismu. Vedl osamělý, práci zasvěcený život, v němž oběti znamenaly pramálo a v němž nade vším vládl prvořadý požadavek zvítězit.
Duane Littelbaum vyšel z kanceláře a lehkým pružným krokem vyrazil chodbou. Srdečně popleskal po paži mariňáka u mříže. Div nezačal poskakovat nadšením.
Na celých dvaadvacet let se smyslem jeho života stalo chytit něja-kého Íránce s ještě kouřící zbraní v ruce. Pokud se mu tato příležitost naskytla, začal jednat s nemilosrdností, jakou v něm ti, kdož ho dob-ře neznali, netušili.

*****

Jeho prst se vznášel nad jmény, poznamenanými na kusu papíru. Fenton stál nad ním.
Geoff Markham odříkával: „Yusuf Khan se ztratil z povrchu zem-ského. Do Nottinghamu dorazily posily z Manchesteru a Leedsu. Ale nenašli ho. Od té doby, co zmizel, se neukázal doma ani v práci. Ob-jevili jsme jediného jeho společníka, Faridu Yasmin Jonesovou, konvertitku, ale má to háček, zmizela, nechodí do mešity a odstěhovala se ze své garsonky. Nepodařilo se mi vystopovat její účty za elektři-nu, plyn a telefon a zjistit tak novou adresu. Jako by za sebou úmysl-ně zničila stopy, což mi připadá zároveň zajímavé i znepokojivé.
Ochránce přidělený Perrymu se svému koordinátorovi ještě neozval. Táhne se nám to."
„Tak to nepřestávejte popohánět, kopejte je do zadku. Budu na obědě."
Dovolil si poznámku na hranici zdvořilosti: „To vám závidím, užij-te si to."
Fenton se zašklebil. „Nemějte obavy. Musíme to urychlit. Mám ohledně té dnešní schůzky takové příjemné tušení. Co se mě týče, mohlo by to být i vzrušující. Jsem připraven zase se trochu poučit."
Jeho nadřízeného sem převeleli z oddělení pro Čechy, Slovensko, Rumunsko a Bulharsko teprve před čtrnácti měsíci a právě díky tomu se Coxovi mohlo podařit bez problémů ho přeskočit. Markham si po-myslel, že se Fenton mohl poučit už před rokem. Překročil hranici: „Pana Perryho by jistě nesmírně potěšilo, kdyby věděl, že nám po-skytuje trochu vzrušení."
„Chcete tu práci někam dotáhnout? Doporučuju vám, pusťte se do díla."
„Budu tady." „To taky očekávám."
Markham nevzhlédl. Fenton zamířil ke dveřím, spokojeně si pískal. Sebral veškerou odvahu. „Pane Fentone." Pískání ustalo.
„Pane Fentone, já vím, že teď se dá těžko odhadovat, co bude zítra, ale potřeboval bych odpoledne tak na hodinku odejít."
Fenton pozoroval fotografii na stěně, tu, na níž měla Vicky mini-sukni. „Půjdete se pomazlit se svou přítelkyní, potřebujete se vidět během dne?"
„Mám právo na hodinu na oběd, pane Fentone." Vicky by mu dala, kdyby do toho nešel. Umíněně prohlásil: „Není mou povinností pra-covat celou noc a udělal jsem to."
„Není třeba vystrkovat drápky, Geoffe. Pokud se budete moci uvolnit, jděte si."
„Je mi líto, pane Fentone, tady nejde o žádné ‚pokud'. Zítra v jed-nu odsud musím odejít."
„Sledování hodin, Geoffe, nejde dohromady s étosem práce u Bez-pečnostní služby. Něco takového je možné třeba v bance... ale pokud pracujete u tajné služby, u Bezpečnosti, nemůžete se kamarádit s ci-ferníkem."
Fenton se vypařil. Geoff Markham si sedl ke klávesnici a namlátil do ní text v obrovském formátu, pak ho vytiskl. Ze šuplíku vytáhl roli samolepky a papír přilepil zvenčí na dveře.
‚Tento projekt je tak TAJNÝ, že ani já NEVÍM, co dělám.'

*****

Přijeli muži z Londýna, ochraňovaný a jeho žena se chovali tiše jako myšky a nebylo je nikde vidět. Davies vyskočil z auta a přivítal je. Provedl jejich mistra úzkou cestičkou kolem domu, ukázal mu zadní zahradu, fasádu ze starého kamene a předal mu načrtnutou skicu nemovitosti a vnitřku domu.
Před domem teď pracovali další dva muži, vykládali z dodávky ka-bely a krabice a ze střechy odvazovali žebříky. Měl teď vlastní klíč od předních dveří a zavedl mistra dovnitř. Kuchyň, v níž seděl ochraňo-vaný se ženou, nechal až nakonec. Mistr si neotřel boty a po všech místnostech roznosil kusy vlhké zeminy. Procházeli celým domem a mistr vůbec netlumil hlas, hovořil o zaměření sledovacích kamer, o dosahu infračervených paprsků a o tom, kam do okenních rámů v patře vyvrtají otvory pro kabely a která okna v přízemí a které dve-ře opatří poplašným zařízením. Nakonec vešli do kuchyně. Seděla zády k nim, neuvědomila si jejich příchod. Perry se pokoušel zapříst s nimi běžný hovor, ale mistr ho ignoroval. Obvykle to takhle na za-čátku vypadalo všude, nebylo lehké vymanit se ze šoku.
Zvenčí se ozýval skřípot prodlužovaného žebříku. Kuchyňské okno potemnělo, když se na spodní příčce žebříku usadilo mužské tělo, testující jeho spolehlivost. Žena seděla se sklopenou hlavou, před ní ležel jen napůl snědený oběd.
Perry namítl: „Myslel jsem si, že si mám vybrat zámek."
„Jde o trochu víc než jen o zámky, pane Perry. Budou tu kamery a infračervené paprsky, povedou tudy dráty páčkového snímače a -"
„Co to má znamenat?"
Vždycky se před ženou chovají agresivněji, jako by měli potřebu obhájit vlastní důležitost a dokázat, kdo je tu pánem. Ochraňovaný už není pánem svého domu, a zcela jistě ne pánem svého života.
„To vám nemohu říct, pane Perry, protože to sám nevím, a pokud bych věděl, nesměl bych vám to stejně říct."
Vyšel z domu. Padal lehký déšť a obloha nevěstila nic dobrého. Další žebřík se opíral o přední zeď, kabely při odvíjení tancovaly. Dřevem rámu v horním okně projížděla vrčící elektrická vrtačka. De-tektiv seržant neměl v popisu práce soucítit s rodinou, jenže uvnitř domu dochází k narušení životů jeho obyvatel a tohle je teprve začá-tek.

*****

Někteří jistě později prohlásí, že šlo o Válku Fentonova žaludku. V prvním patře sídlí byrokrati (Administrativa - účtárny jednotlivých oddělení), kteří mají na starosti výdajové doklady a účty za pohoště-ní. Pět účtů za týden za výdaje na pohoštění, dodaných vedoucím
sekce 2 oddělení G a ručně psaná žádost o náhradu. Až skončí se svou prací, zavolají mu a budou žádat vysvětlení a dostane se jim jen ml-havé informace o tom, k čemu došlo, co bylo v sázce a jak vypadá vý-sledek.
Harry Fenton by raději přešel po rozdrceném skle, než by zavolal do Vauxhall Bridge Crossu a pozval na oběd Penny Flowersovou. Opakoval dostatečně často každému, kdo byl ochoten naslouchat, že se Tajná zpravodajská služba chová k Bezpečnostní službě jako ke ko-musi méněcennému. Nepůjde s čepicí v ruce žádat o pomoc a infor-mace k paní Flowersové. Takže jeho prvním krokem při osvojování nových znalostí bylo nabídnout dobré jídlo vedoucí analytičce, od-bornici na Střední východ (Terorismus) z oddělení pro Cizinu a Brit-ské společenství. Objednali si jídlo a pak spustila.
„Írán je na postupu. Nevěřte těm nesmyslným klepům, které Ame-ričané roztrušují o temné, krví poskvrněné islámské a íránské ruce stojící za všemi guerillami na světě, to není žádná pravda. Írán se mo-dernizuje. Proběhly regulérní volby, mají nového, umírněného pre-zidenta, zbavují se tabu muslimského života. Podívejte se, když v Te-heránu dostanete chuť na alkohol, můžete ho mít - musíte být diskrétní, ale můžete si ho dát. Ještě před třemi čtyřmi lety byste rych-le vystřízlivěl po veřejném zbičování. Také úloha ženy ve vládě a stát-ní službě rychle narůstá. Ženy teď mají moc, objevují se módní buti-ky s oblečením pro soukromé večírky. Rychle se modernizují a nebýt těch hloupých amerických sankcí, postupovali by mnohem rychleji k životaschopné ekonomické infrastruktuře - fandím jim."
Pečivo přežvykovala se stejným zanícením, s jakým hovořila. Fen-ton ji pozoroval a poslouchal a nemohl se zbavit dojmu, že analytici nejsou zrovna dvakrát zahrnováni pozváním na oběd.
„Dosáhli teď mnohem větší vnitřní stability. Zrušili Mujahiddin-e-Khalq. V Teheránu exploduje už jen pár bomb. Frakce monarchistů zmizela. Uznávám, že se chovají paranoidně, co se týče opozice, a to ještě chvíli potrvá, ale pokud odstraníme jejich izolovanost, rychle si získají vážnost. Američané věčně blekotají o státem sponzorovaném terorismu, zatímco trochu klidu a povzbuzení by odvedlo lepší práci než rákoska. Věříme tomu, že se význam jejich výcvikových táborů partyzánského způsobu boje značně přehání. Domníváme se, že se cvičí víc v teologické správnosti než ve výrobě bomb. Kdykoli v Ame-rice vybuchne nějaká bomba, začnou vykřikovat o Íránu. Pamatujete si na to automatické obvinění, že Oklahoma City má na svědomí Írán? Ouvej... Pamatujete si, jak všichni američtí komentátoři shodně tvrdili, že TWA 800 srazil do moře Írán? Bum... Vzpomeňte si, Írán údajně organizoval útoky v Saúdské Arábii, ale nikdy se to ani v nej-
menším nedokázalo. Myslíme si, že povzbuzují skupiny odštěpenců, poskytují jim finanční podporu, nabízejí jim bezpečné nebe, ale to má daleko k jejich ovládání. Američané hledají nepřítele a na to se jim hodí právě Írán, fakta ovšem tuhle potřebu nedokládají."
Měla šedé vlasy, oblékala se střízlivě, zdobila ji jen malá brož z ry-zího stříbra, ale ve tváři jí zářilo světlo.
„Samozřejmě, Írán má své ambice. Touží po uznání coby regionál-ní moc a věří, že má ekonomický, kulturní a vojenský potenciál, pro který si tento status zaslouží. Současní vůdci nenávidí v zahraničí rozšířený obrázek párijského státu a stěžují si, že nikdo dostatečně neocenil neutrální postoj státu během operace Pouštní bouře. Popí-rají, že by vyváželi

revoluci. Tvrdí, že vyvážejí jen naftu, koberce a pistáciové ořechy. Pěstují dobré sousedské vztahy. Po pravdě řeče-no nemohou si dovolit urazit západ, protože nakupuje jejich naftu a bez příjmů za ni by to země mohla prostě zabalit. Ve skutečnosti si Britů váží, obdivují nás, přiznávají nám kredit i tam, kde to není tře-ba. Mají takové pořekadlo: ‚Kamkoli stoupnete, můžete si být jisti, že Angličané už tam byli před vámi.' Londýn je doslova zaplaven írán-skými odpadlíky, ale jsou na živu, ne? Nezastřelili je, ani nevyhodili do povětří. Nemyslíme si, že by se nás chtěli nějak dotknout, právě naopak. Věřte mi, šáhovi dělala Britská zpravodajská služba a její po-kusy o vměšovaní se větší starosti než té současné chásce. Šáh tvrdil: Kdybyste Chomejnímu zvedli vousy, našli byste pod nimi natištěno ‚Made in Britain'. Zajeďte si na nějaký veletrh, zajděte si na večírek pořádaný u příležitosti královniných narozenin, najdete tam velice přátelský vztah k Britům."
Pojídali těstoviny. Konec studené války představoval pro kariéru Harryho Fentona notovou katastrofu. Byl ze staré školy MI5, a když práce u armády ztratila svoji nablýskanou přitažlivost, nebylo pro něj jakožto pro velitele tankové eskadry v Německu, čučící na výzbroj Sovětů, nic přirozenějšího, než přejít do kontrašpionáže. Zúčastnil se nejvýznamnějších výslechů špiónů a svoji práci shledával naprosto uspokojující. Ale ta zatracená zeď padla, k nepříteli se začali chovat jako ke spojenci a po letech tvrdošíjného odmítání ho přesunuli na is-lámské oddělení. Poprvé od svého přesunu pocítil vzrušující mraze-ní v zádech.
„Další otřepanou písničkou jsou zbraně hromadného ničení, to každého pěkně napruží. Ale naše ohodnocení vypovídá o něčem ji-ném. Ve schopnosti produkce mikrobiologických zbraní jsou daleko za námi. Výzkumné vybavení mají, to ano, u cíle však nejsou. Na chemické frontě, a že měli důvod vyvíjet takové ohavné zbraně po tom, jak je Iráčané zplynovali, postupovali rychle, ale před pěti lety se
to nějak zastavilo. Pak - a nevím proč - jako by všechno skončilo. Pů-sobilo to podivně a nemám pro to vysvětlení. Zase už vyrazili kupře-du, ale ztratili celou řadu let.
Na prvním místě seznamu hrůz je ajatolláhova atomovka, Ameri-čané se z ní můžou počurat, ale myslíme, že je to tak o deset let opož-děné, před pěti lety to bylo o deset let opožděné a za pět let to bude pořád o deset let opožděné. Ano, můžou vysílat rakety, můžou do-střelit na naftová pole v Saúdské Arábii, ale do hlavic nemají co dát. Rozhodně to nejsou žádní pitomci, s Američany nemohou po vojen-ské stránce soupeřit a vědí to. Nezaútočí na Saúdskou Arábii a nepři-volají tak na sebe útok, kterému by se nedokázali ubránit. Zklamala jsem vás? Bože, to už je hodin. Šéf už bude zpátky, až se tam Vplížím a bude ze mě táhnout ten váš chlast - jako by na tom záleželo."
Nadšené přikývla na souhlas, když ukázal na prázdnou první la-hev. Přivolal číšníka, aby donesl další. Dala si jehněčí a on telecí.
„Vydržte ještě. Už se k tomu propracovávám... Jak jsem řekla, všichni odpadlíci jsou ještě na živu. Jak je to dlouho, co jsme vypově-děli jednoho z jejich zpravodajských důstojníků, když čenichal kolem jedné potenciální oběti? Šest let. Dobrá, dobrá, je tu spousta nesouro-dých skupin, frakce jejich zpravodajských agentur, které nikdo neří-dí, troškaři, ale nepracují na žádné velké věci. Jestli by přicestovali do Británie a pokusili se zavraždit střeženého člověka? Ne. Rozhodně ne. Zkazila jsem vám legraci? Ale měli byste si stejně dát značný pozor pro případ, že bych se ve svých soudech mýlila. Prosím, pokud se mýlím, nevystupte na tribunu a nezostuďte tu zemi, protože byste ji vrátil zpět o celá léta tiché diplomacie a podrazil byste nohy těm, o nichž věříme, že patří k umírněným. Nemáme co do činění s něja-kými rozcapenými vandaly, ze kterých bychom měli udělat výstraž-ný příklad, ale se svrchovaným státem, vedle kterého musíme žít... Zatraceně dobrý oběd, děkuju vám."
Vrátil se do Thames Housu a strčil hlavu do Coxových dveří.
Samozřejmě, má celou síť kontaktů na vysoké úrovni, obědval s vy-soce postavenou pracovnicí a váženou úřednicí z Ciziny a Britského společenství. A bylo to velice poučné.
Oči byrokrata Coxe se do něj zabodly.
„Věří, že Írán vyrazil, že postupuje do Suffolku?"
„Ne - a pokud by náhodou ano, prosí, abychom postupovali šetrně."
„Člověk nemůže postupovat šetrně v případě vraha."
Fenton se začal vytahovat: „Mám ještě další zdroje, které můžu vy-užít. Pokud je možné dozvědět se víc, zjistím to."

*****

„Motivací, která přiměje lidi bojovat ve svaté válce, je skutečnost, že smrt nepředstavuje konec lidského života..."
Ta slova se mu držela v paměti. Modlil se naposledy toho dne, po-páté, hodinu a půl po soumraku. Dobře se vyspal a odpočinul si. Sně-dl malou porci rýže a vařeného kuřete, donesenou kapitánem. Dlou-ho seděl na záchodě v rohu kabinky, dokud se neujistil, že se střeva i močový měchýř dokonale vyprázdnily, protože to je důležité. Svlé-kl se a umyl se mýdlem v malém sprchovém koutu nainstalovaném pro pohodlí kapitánovy ženy. Osušil se, nakonec se oholil.
„Naopak, nesmrtelný život začíná až po smrti a spása, jaké se člo-věku v příštím životě dostane, záleží na způsobu života na tomto svě-tě..."
Jeho paměť neopouštěla slova ajatolláha, který ho vyučoval na uni-verzitě ve městě Kom. Stál nahý v kabině. Oblečení, v němž se nalo-dil na tanker v Bandar Abbásu a chodil v něm po celou dobu cesty, spolu se snubním prstenem a zlatým náhrdelníkem teď ležely slože-né v šatníku spolu s čádory a šaty, které tam zanechala kapitánova žena. Byl vysoký, měřil 187 centimetrů. Přes skvělé svaly vážil jen 86 kilo. Tmavé, husté, krátce zastřižené vlasy sčesal na pečlivou pěšinku. Na Íránce měl bledou pleť, jako by ani nepocházel od Zálivu, ale z ně-jaké slunné země nebo ostrova ve Středozemním moři. Právě proto si ho vybrali. Za zbarvení pleti a také za vyčnívající bradu a rozhodnost vděčil své matce. Po otci zdědil hluboce posazené oči, zahalené ta-jemstvím. Bylo mu šestatřicet.
„Účast ve svaté válce je způsobem, jak si zajistit věčnou spásu v příštím světě..."

Jeho v Anglii narozená matka byla dcerou odborníka na naftu pra-cujícího v Ábádánu, za mladého íránského studenta medicíny se pro-vdala navzdory trpkému nesouhlasu své rodiny. Nezaváhala, a když se otec s matkou vrátili domů do Yorkshire, přerušili s ní veškeré sty-ky. Nikdy se neusmířili. Přijala víru a stala se dobrou muslimskou manželkou. Odhodlanost matky zvolit si cestu své lásky se vepsala do tvaru čelisti jejího syna. Její manžel, jeho otec, získal titul doktora a usadili se s dítětem v Teheránu.
Pamatoval si na předem neohlášené noční návštěvy domu a mum-lající hlasy. Když se v chirurgickém salonku spustily rolety, on, malý chlapec, hlídal, jestli se neblíží tlupy SAVAKu, příslušníků šáhovy tajné policie. Po nocích otec za staženými závěsy ošetřoval vlastence, mučené SAVAKem v celách nebo zbité při pouličních demonstracích. Pamatoval si, jak SAVAK vrazil do jejich domu a odvedl otce. Pama-toval si dobře, v jakém stavu se vrátil domů, krvácející a samá mod-řina, a naučil se nenávidět a opovrhovat zeměmi, které podporovaly zkorumpovaného šáha a vycvičily policisty SAVAKu. Teď jsou rodi-če mrtví, udusili se v sutinách jejich teheránského domova po explo-zi irácké střely scud.
„Je přirozené, že si člověk přeje být zabit sedmdesátkrát, a přesto se vrátit do života, aby byl znovu a znovu zabíjen..." Stál nahý. Oblečení, připravené na večer, měl úhledně složené na pryčně. Když nastala revoluce, v ulicích se objevily tanky a šáhova vláda se zmítala ve smrtelných křečích, opustil školu. Všimli si ho, postupoval s molotovy, přebíhal otevřené ulice a zachraňoval postře-lené vojáky. Necítil vůbec strach a bylo to znát. Když se imám Cho-mejní konečně vrátil domů, to mu bylo sedmnáct, dostal kalašnikova a přešel do komitehu v jižním Teheránu. Ze střechy dívčí školy Alawi viděl, jak napůl oběsili a napůl rozsekali posledního náčelníka SA-VAKU, mlátili ho tak, až mu roztříštili kosti nohou, mrzačili ho noži ve světle televizních reflektorů. Zabili ho, a on necítil sebemenší lítost. Poslali ho k jednotkám pasdar, s pýchou vstoupil do jednotky sboru Revoluční gardy, která ochraňovala imáma v jeho prostém domově v Jamaránu. Dostal se na velvyslanectví Velkého satana, do Hadího doupěte, do místnosti, kde skartovačky nestačily dokonat svoji práci a kde se našly spisy kolaborantů a zrádců, a on po nich šel. Přišla vál-ka. Důstojníkům se nedalo věřit. Ve válce s Irákem vyspěl z teenage-ra v muže. Stal se z něj vždy unikající zručný mistr zabíjení v za-plavených mrtvých končinách, jako jsou poloostrov Faw a bažina Haur-al-Hawizeh. Domů se vrátil o své první dovolené, po dvou le-tech, a našel vysušenou kupu suti s malým tunelem, jímž vyprostili těla jeho rodičů. Po modlitbě nad jejich hrobem na hřbitově Behešt-e-Zahra se prvním autobusem vrátil na frontu.
Scudy se odpalovaly s americkou pomocí. Američané předávali sa-telitní fotografie saudským Arabům, kteří obrázky přesměrovali do Bagdádu. Nenávist narůstala. Když válka skončila a imám požádal o mír a hovořil o přijetí rozhodnutí, které pro něj bylo horší než vy-pití bolehlavu, vrátil se domů. Pod ochranná křídla jej přijal brigádní generál z ministerstva informací a bezpečnosti, stal se čímsi jako jeho pěstounem. Jeho dovednostem byla ponechána volná ruka a v jeho stopách zůstávali mrtví. Po tom, co viděl, zkusil, přetrpěl a přežil, ne-zbylo v jeho mysli místo pro strach.
„Toto pojetí vyvolává v muslimech touhu po mučednické smrti.
Začal zakrývat svoji nahotu. Natáhl na sebe termální spodky, sa-hající až po kotníky, pak termální nátělník. Nasoukal se do neopré-nového obleku. Tak se oblékal do rychlého průzkumného plavidla, které používali v bažinách poloostrova Faw, takový oblek měl na sobě, když se poprvé vylodil na pobřeží Východní provincie Saúd-ské Arábie. Znovu si nasadil hodinky. Později si sesynchronizuje čas s údajem na kapitánových hodinkách. Potom kapitán odešle zdánlivě nevinnou zprávu svému zaměstnavateli, íránské národ-ní rejdařské společnosti v Teheránu, a podle jeho hodinek se seří-dí tamní hodiny a podle nich hodiny v místnosti ministerstva infor-mací a bezpečnosti, kde čeká brigádní generál. Později se bezpečným hovorem kapitána s Londýnem sesynchronizuje čas na velvyslanectví v Londýně. Nakonec si podle hodinek zpravodajské-ho důstojníka nastaví čas kurýr na břehu... Všechno je naplánováno do sebemenšího detailu, jako vždycky. Čekal, až přijde kapitán a vyvede ho na zadní palubu. Na bosé nohy si pod kotníky, těsně obepnuté přiléhavou neoprénovou kombinézou, nazul běžné kecky. Čekal na kapitána, vzpomínal na svoji ženu Barzin a na jejich ma-ličký domov a přemýšlel, jestli se jí stýská. Neměli děti. Možná je to jeho vina, možná její, doktoři, které navštěvovali, jim to neřekli. Ne-žádala po něm nic, než aby sloužil revoluci imáma. Tanker za mo-hutného pěnění postupoval vzhůru Kanálem. Opět se utěšil slovy ajatolláha z univerzity v Komu. Jmenoval se Vahid Hossein. Přezdí-vali mu Kovadlina.

*****

Našel si záminku, první, a budou následovat další.
Jak se dalo očekávat, déšť zesílil. Davies seděl v autě. Necítil potře-bu srolovat okénko a vpustit dovnitř vlhký vzduch. Na zemi, před prázdným sedadlem pro spolujezdce, ležel monitor, on měl na hlavě sluchátka. Z auta vedly dva kabely do malé kabelové spojky přimon-tované na postranní zeď domu. Parkoval přímo u stěny, zaplňoval uličku. Na černobílé obrazovce viděl souseda stojícího na schůdcích přede dveřmi a z mikrofonu ukrytého pod stříškou nad vchodem se k němu nesl zkreslený hovor.
Záminka zněla dost věrohodně: „Promiň, Franku, že tě vyrušuju. Máš křížový šroubovák? Svůj jsem si někam zasel."
„Jistě, Jerry, hned ti ho přinesu."
„Všechno v pořádku?"
„Jo. Počkej tady, hned se vrátím."
Zahlédl grimasu překvapení ve tváři souseda. Očekával, že ho vez-me dovnitř, ale ochraňovaný se učil rychle a nechal ho stát ve dveřích. Sousedův pohled bloudil po předku domu, kontroloval kabely, zlo-mené květiny v místech, kde ráno stál žebřík, podíval se do kamery. Mikrofon neviděl, protože ho muži z Londýna uměli dovedně skrýt. Museli, protože ani ochraňovaný neměl nic tušit o odposlechu. Lidem nevadily kamery před domem, ale s mikrofony bývaly všeobecně problémy. Naprosto dostatečně slyšel všechno, co se říkalo před do-

mem, v přízemí a na schodech, byla použita dobrá technologie a bylo to nutné.
„Tady to máme, jeden křížový šroubovák."
„Skvělé."
„S vracením nemusíš spěchat."
„Výborně. Franku, Mary říkala, že vám tu dneska montovali nový poplašný systém."
„Ano."
„O něčem snad nevím?"
„Pochybuju, Jerry."
„Nerad bych nějak moc vyzvídal, Franku, ale na tomhle konci ves-nice nebyla žádná vloupačka od té doby, co před čtyřmi lety vykradli Dovesovy. Mary tvrdí, žes to vzal od podlahy, chlapi prý tu šplhali po žebřících jako šimpanzi. Jen tak mezi přáteli, víš o něčem, o čem já nemám ani ponětí? Co?"
„Je to jen rozumné opatření, Jerry. Promokneš."
„Franku, beze srandy, kdo je ten chlápek v tom autě?"
„Mám uvnitř rozdělanou práci. Vrať ho, až budeš hotov, žádný spěch."
Dveře se zavřely, soused se vzdálil. Poslala ho žena, sousedi už ta-koví bývají. Nahlásí, že nic nezjistil. To ženu neuspokojí, objeví se tu zítra ráno, aby si vyprosila čtvrtlitr mléka nebo půjčila trochu mouky. A celý večer se soused se ženou budou užírat přítomností kabelů a kamery a starostí, jestli se na jejich malý kousek nebe chystá zaúto-čit nová vlna krádeží.
Chlapec se vrátil domů a žena, která ho přivezla, před odjezdem vě-novala Daviesovi dlouhý pronikavý pohled. Snědl z krabice všechno jíd-lo kromě jablka, to si vždycky nechával na konec. Ještě hodinku, pak se objeví Leo Blake a vystřídá ho na noční směnu. Vyleštil si jablko o rukáv a poslouchal. Poradil jim, jak to mají podat chlapci. Možná jsou u úpatí schodiště nebo v kuchyni. Řekla mu to matka. Slyšel tlumené hlasy.
Frank kdysi v cizině pracoval pro vládu. Udělal si pár nepřátel. Jeho práce byla tajná a zůstane tajemstvím, i pro maminku a Stephe-na. Franka bude pár dní chránit policie...
„Musíme odejít? Musíme to tu opustit?"
„Ne." Její hlas zněl čistě. „Není čeho se bát, neopustíme svůj do-mov."
Davies odložil ohryzek do krabice.

*****

Nastal večer.
Auto parkovalo při silnici na širokém odpočívadle, v létě užívaném turisty k piknikům. Od silnice ho dělily stromy a věčně zelené keře.
Yusuf Khan si sklopil sedadlo a poklimbával. Malý budík v kapse, se-synchronizovaný s hodinkami zpravodajského důstojníka, ho probu-dí třicet minut před tím, než nastane čas vyrazit.
V takhle pohodlném sedadle v životě neseděl, BMW řady 5 se sil-ným vstřikovacím motorem o objemu 2,6 litru, vyspělá technologie, ohromný luxus. U vlastního auta, které nechal v Nottinghamu, jede-náct let starého forda sierry na 1,6 litru, nedostatečně výkonného a špatně udržovaného, se mu při 150 mil dlouhé cestě na severozápad ucpal karburátor. Museli zavolat mechanika a potili se strachy, že se do nemocnice nedostanou včas na to, aby tam ještě zastihli sledova-ného, zjistili, jaké používá auto, a opsali si logo prodejního salonu, kde ho koupil. Farida Yasmin vlastnila devět let starý automobil, Ro-ver Metro, malý a těsný, se slabým motorem, který je stěží dovezl do prodejního salonu v Norwichi, kde na prodavače vybalili smyšlený příběh a získali tak potřebnou informaci, a do vesnice u moře, kde na-fotili snímky, nad nimiž se zpravodajskému důstojníkovi rozzářily oči.
Auto Yusufa Khana nevynikalo spolehlivostí, auto Faridy Yasmin Jonesové zas bylo příliš malé a těsné. Částka poskytnutá zpravodaj-ským důstojníkem mu po vysednutí z vlaku postačila k zapůjčení ry-chlého, spolehlivého a pohodlného vozu. BMW ho nadchlo, ale těžko ho zvládal. Jednou v zatáčce podcenil rychlost auta, sjel ze silnice a o šířku pneumatiky minul příkop. Dveře na straně řidiče postříkalo bláto. Nepustil si rádio, protože všechny navolené stanice vysílaly zkaženou degenerativní muziku.
Představoval si muže, jehož má vyzvednout a který se vynoří ze tmy. Zavazadla měl za svým sedadlem nakloněným dozadu na ko-bercem pokryté podlážce. Nadýmal se hrdostí, že mu projevili tako-vou důvěru, čekal a poklimbával.

*****

Snažil se soustředit, ale slova se vysmívala jeho snaze. Ohlásili se, pak se zvuk rozmazal a význam zprávy se ztratil.
Markham seděl na koberci před elektrickým krbem ve Vickyině garsoniéře. Nelíbil se jí výraz byt, byla to tedy garsoniéra, ale problém spočíval ve velikosti. Její byt byl elegantní, ale malý, jeho ošumělý a malý. Žádný z jejich domovů nebyl dost velký pro dva. Pročítal kni-hy, které sem donesla o přestávce na oběd a připravila pro něj na úhlednou hromádku. Všechno v tom pokoji vypadalo úhledně a pěk-ně zorganizované, jako samotná Vicky.
Vicky je teď s přítelkyní na aerobiku a pak si zajdou na pizzu. Knihy ji stály hotové jmění, zabývaly se obchodním managemen-tem, sebevyjádřením, schopnostmi vedoucího pracovníka a finance-
mi - zašel by si je půjčit do knihovny, kdyby měl čas. Zkoušel si vzpomenout, co mu kladla na srdce. Pro pohovor je Geoffreyem, ne Geoffem, otec pracuje v bankovním sektoru a ne jako zástupce ve-doucího malé filiálky na hlavní třídě, děsící se celý poslední rok sni-žování stavů, jeho matka organizuje záležitosti jedné z princezen, nevypomáhá dva dny v týdnu v obchodě s obleky darovanými pro charitativní účely, on sám je ambiciózní, ctižádostivosti má, že by ji mohl

rozdávat...
Ale myšlenky mu neustále bloudily k Franku Perrymu. V Irsku po-znal spoustu jemu podobných, tvrdohlavých presbyteriánských far-mářů z vysočiny, ohrožovaných politikou etnických čistek Prozatím-ního křídla Irské republikánské armády, pasoucích dobytek na nuzné zemi, na půl úvazku sloužících v armádě. Když ti neústupní staří ma-záci narazili na nějakou špínu, ani nemrkli, vytáhli z kabiny traktoru poloautomat, vůbec neuvažovali o tom, že by všeho nechali a utekli. Obdivoval jejich odvahu.
Co to do něj Vicky nahustila... Touží po odpovědnosti. Geoffrey Markham nechce nic víc než odpovědnost za správu investic z úspor klientů. Žádné ukvapenosti, jen opatrné umisťovaní jejich peněz a střežení jejich plánů na penzi. Nebojí se odpovědnosti. Ani krizí v případě náhlého poklesu cen na burze.
Ale Geoff Markham se nedokázal soustředit na úskalí pohovoru. Vždycky z toho kouká pěkný malér, když někdo zmizí, a Yusuf Khan zmizel - už v Irsku ho vždycky děsilo zmizení někoho z Prozatímní-ho křídla Irské republikánské armády, oni se neměli čeho chytit a mu-seli čekat, až někde odpálí semtex nebo začne téct krev po chodníku - a ztratili i stopu té dívky, jeho jediné společnice, zjištěné díky ope-raci Zlatá duha.
Odbíhá od tématu... A očekává, že bude tvrdě pracovat a sporto-vat, vždycky věřil, že fyzická kondice jde ruku v ruce s duševní vy-rovnaností - o víkendech pěstuje pěší turistiku, po práci vzpírá a hra-je tenis... Zdvořile a přátelsky odmítne drink, starý trik, a bude hovořit kultivovaně, ale ne zas s podlézavou úctou... A neměli by zjistit, že je to první konkurs, v němž pronikl do užšího výběru. Vez-me si novou kravatu, kterou mu koupila, a svůj nejlepší oblek - po-kud ho vybídnou, může si sundat sako, ale nesmí si povolit vázanku. A nesmí jim zapomenout poděkovat za to, že pohovor s ním zasadili do pauzy na oběd...
Pohovor má zítra odpoledne a nedokáže se věnovat stránkám před sebou, ani si vzpomenout, co všechno mu říkala... Zlatá duha jim poskytla výhodu. Bez toho místa nebudou mít s Vi-cky kde bydlet, nečeká je žádná skvělá a úspěšná budoucnost.
V domě Franka Perryho je ozbrojený ochránce... Samozřejmě že Ge-offrey Markham touží po kariéře v bankovnictví. Možná by jeho frustraci z práce utlumilo, kdyby měl v Thames Housu přítele. Z počátku to bývalo lepší, to spolu čekatelé drželi a spole-čensky se vyžívali uvnitř svého co do přístupu omezeného a tajnůst-kářského klanu. Teď nemá žádné přátele. Ti zbylí se rozptýlili po budově a přátelství mezi odděleními nikdo neviděl rád. Společenství tvořila masa hermeticky uzavřených buněk, nebylo vhodné, aby se personál Východního bloku bratříčkoval s lidmi ze sekce přes Irsko nebo narkotika - rozvážou se jazyky, tvrdili zkušení. Bývalí přátelé se stejně oženili, měli děti, po práci nechodili do hospody, ale chvátali rovnou domů. Vzal Vicky na večírek pro uzavřenou společnost, skon-čilo to hotovou katastrofou. Měla pocit, že ti muži v životě ničeho ne-dosáhli a jejich ženy jsou jen šedé myši. Jak o tom tak přemýšlí, Fentonové z Thames Housu jsou šťastlivci. Neočekávají, že změní svět, a systém využívají jakožto své osobní bojiště pro pobavení a vzrušení. Stažený pravidly, předpisy a postupy, považoval se Geoff Markham za malou nedůležitou součást ozubeného kola. Nikdy nebude nic zname-nat, nikdy si ho nepovšimnou. Chtěl z toho uniknout.
Vzbudilo ho až zarachocení Vickyina klíče ve dveřích garsoniéry.

*****

Na konci dvanáctihodinové šichty předal Bill Davies službu detek-tivu seržantovi Leo Blakovi, prošel s ním inventář, předvedl mu ovlá-dání kamery, kanálů vysílačky a ukázal mu náčrtek s vyznačením červeně zaznamenaných infračervených paprsků.
„Jak se chová?"
„Zatím dobře."
„A ona?"
„Nepromluvila jediné slovo."
„Ještě jednou - jeho krycí jméno."
„Julie Sedm."
„Jsme tu nějak nalehko."
„Možná ano, možná ne."
Davies se vyvlékl ze sedadla řidiče a s pokřiveným úsměvem po-přál kolegovi příjemnou noc. Všiml si, jak hned zvedl opěradlo mezi zadními sedadly.
Už ho viděl, a nemohl mu to mít nijak za zlé, jak v časných ranních hodinách objímá chladnou rukojeť H&K, přezdívaného pan Blaster... Daviesovi slíbili, že mu druhý den dodají realistické posouzení úrov-ně ohrožení, ale Blake, který tu bude v noci sám, na něj nečekal.
Odjel zpátky do svého pronajatého pokoje, jednu polovinu dvoj-lůžka použije on, druhou přes den Blake a on to bude muset dojednat
s paní Fairbrotherovou, vymyslet pro to nějaké vysvětlení. Osprchu-je se a pak si v nějaké okolní vesnici najde hospodu, kde se navečeří. Bez slušného posouzení stupně ohrožení je to teda sakra práce.

*****

Kapitán ho objal, přes tlustý neoprén mu sevřel paže, políbil ho na obě tváře. Přitiskl se k jeho záchranné vestě. Druhý důstojník a lodní inženýr mu stáli po boku. Neviděl je celých patnáct dní, od chvíle, co vstoupil na palubu. Zatímco ho líbali, kapitán znovu procházel časo-vým harmonogramem jeho vylodění a zopakoval termín opětného vyzvednutí. Vymanil se jim, nastoupil do nafukovacího člunu Zodiac a usadil se na podlážce z vyhlazených prken. Celé plavidlo

měřilo pouhé čty-ři metry a on se přeplazil na druhou stranu, aby měl lodní inženýr dost místa vedle přívěsného lodního motoru. Lodní inženýr se k němu naklonil, stiskl mu paži a oznámil, že vítr sílí, což je dobře.
Ještě v něčem mají výhodu, budou vystupovat z plně naloženého tankeru, sedícího hluboko ve vodě. Kapitán a druhý důstojník začali otáčet kolem jeřábu a lano se začalo navíjet na buben. Čtyři provazy nafukovacího člunu, přivázané k lanu, se napjaly a zvedly loďku. Lo-divod, stojící na můstku s navigačním důstojníkem, neuvidí na zadní palubu, na jeřáb a na to, co zvedá.
Vyhoupli se nad zábradlí a pak s nimi rameno jeřábu trhlo do tmy. Drželi se pevně provazů nafukovacího člunu. Nepociťoval strach. Je v rukou Božích, deset metrů nad hladinou moře. Kdyby byly nádrže na naftu prázdné, výška by činila jedenadvacet metrů.
Pomalu klesali podél černě natřené strmé stěny trupu. Tanker teď míjel lehkou loď Bassurelle. Nacházeli se nedaleko písečné brázdy, rozdělující Kanál na severní a jižní dopravní trasy a v dosahu rada-ru doverské pobřežní hlídky na západě a oblasti Griz Net na výcho-dě. Tanker bude pod lodivodovým vedením udržovat stabilní kurs a rychlost 14 uzlů a nebude v mužích, kteří sledují přeběh paprsku na obrazovkách radaru, vzbuzovat žádné podezření. Dosedli na vodu, propadli se, vlny se jim převalily přes nohy a zase se vynořili. Jakmi-le napětí lana pokleslo, chvíli před tím, než by je začalo táhnout za lodí a směrem k ní, je lodní inženýr odhákoval. Osvobodili se. Uvol-něné lano se jim houpalo nad hlavou a drncalo o plátovanou ocel tru-pu. Ve vodě zpěněné lodními šrouby to s nimi házelo, nechápal, jak je možné, že je to do toho maelstormu nevtáhne. Tanker dál brázdil hladinu, obrovský řvoucí fantom noci.
Poučili ho. Je dobré, že vítr zesílil a vlny se zvětšily. Takovým vl-nám prý britští námořníci říkají ‚kypění'. Uměl anglicky, naučil se to od matky, ale tohle slovo neznal. Když moře ‚kypí', muži u radaro-
vých obrazovek nemůžou rozeznat charakteristické znaky plavidla tak malého jako je čtyři metry dlouhý nafukovací člun. Přívěsný lod-ní motor se rozkašlal na druhé zatažení. Tři kilometry za sebou vidě-li světla další lodi. Jak rychlost lodi narůstala, zvedla se příď.
Překročili písečnou brázdu. Vlny byly vyšší, dopadala na ně větší sprška.
Přiblížili se k západnímu koridoru dopravních tras. Před sebou vi-děli řadu navigačních světel. Lodní inženýr přibrzdil, zastavil, setr-vával na místě. Nafukovací člun se zvedal, padal a točil na vlnách, musel zvážit nebezpečí. Připomínal dítě, které chce přejít širokou dál-nici mířící z Teheránu na jih do Šírázu nebo do Hamadánu, čeká na mezeru v provozu a pak rychle přeběhne. Motor zařval, poskočili ku-předu.
Zamířili k tmavému místu na pláži mezi světly New Romney a Dymchurche nedaleko Dungeness. Mohl sem přiletět, přeplavit se trajektem nebo to vzít vlakem tunelem, ale to by se vystavil zrakům imigračních úředníků a bezpečnostní policie. Žádné doklady, žádné fotografie do pasu, žádné otázky, žádná razítka. Před sebou zahlédl bílou stuhu příboje na oblázkovém břehu.
Lodní inženýr, ovlivněný snad stoupajícím napětím nebo neodbyt-ně se blížícím okamžikem rozloučení, mu teď vyprávěl, jak sloužil na tankerech v době útoku iráckého letectva střelami exocet, o hrůze na ostatních tankerech, když střely vybuchly a vyšlehly ohnivé koule. Mluvil o nenávisti k těm, co napomáhali irácký m pilotům, a emotiv-ně se k cestujícímu natáhl, uchopil jeho podávanou ruku a šeptem mu popřál vše nejlepší a ať ho chrání Bůh. V poslední minutě, než dora-zili k břehu, řekl lodnímu inženýrovi o narozeninové oslavě na pláži a o autobusu, který tam, je to už tak dávno, hosty vezl.
Přirazili k břehu.
Dno nafukovacího člunu pocítilo odpor oblázkové pláže. Strhl ze sebe záchrannou vestu. Do obličeje mu vanul chlad. Sklouzl přes stě-nu člunu do vody povlovně se svažující pláže. Rozeběhl se kupředu, prorážel si cestu mořem, zápolil s ním, dokud se neosvobodil. Slyšel řev přívěsného lodního motoru. Vystoupal na konec pláže a otočil se, zahlédl mizící příďovou vlnu nafukovacího člunu. Zůstal sám.
Postupoval mechanicky kupředu, pak se zastavil a opřel se o malý, větrem ohnutý kmen stromu. O sedm minut později, přesně v celou, probodl tmu krátký, dvakrát zopakovaný záblesk reflektorů auta.

*****

Nemohl spát. Ležel na zádech. Pozorovalo ho rudé oko alarmu. Frank Perry věděl, že musí žít se svou minulostí, protože důsled-kům svého dřívějšího života nemůže uniknout. Žádná houba by ne-
dokázala smazat jasnou zprávu napsanou na tabuli. Minulost není možné vymazat. Pokusil se o to. S naprosto chladnou hlavou změnil své postoje. Obchodník Gavin Hughes, zaměřený pouze na svou prá-ci, si nikdy nevšímal lidí kolem sebe. Teď je mnohem mírnější a zají-má se o místní dění. Vrhl se do života v malé vesnické komunitě, udě-lal si na lidi čas a působí dojmem, že si váží jejich názorů. Jako by mu ta těžce vydobytá popularita měla nějak nahradit minulost. Je z něj teď mnohem slušnější člověk, připadá mu naprosto přirozené pomá-hat druhým svými technickými znalostmi, sekat trávu na hřbitově, navštěvovat schůze místních spolků.
Ale v paměti mu zůstávají slova napsaná na tabuli, nově nalezená slušnost nedokáže odčinit minulost. Vyslali nějakého muže, cestuje s nožem, střelnou zbraní nebo bombou, aby ho zabil. Ti, kteří ho vy-slali, nevědí, nebo je jim jedno, že Frank Perry už je jiný člověk.
Slyšel, jak sebou chlapec ve vedlejší místnosti hází, jak se venku otevírají dveře auta, ten člověk močí, dveře auta se zase zavírají. Meryl ležela tiše vedle něj a zírala do stropu. Ani jeden z nich nedokázal usnout, jako by je tížily hříchy.

Kapitola 6

Vjel na most moc rychle a příliš pozdě zaregistroval zákrutu za ním. Předtím se sešel s tím mužem, zůstal před ním stát v bázlivé úctě. Vynořil se ze tmy, sotva zablikal reflektory, přesně jak mu to zpravo-dajský důstojník vylíčil. Yusuf Khan ze sebe vykoktal pozdrav a po-kusil se toho muže potěšit vřelým přijetím. Neoplatil mu stejným. Vý-razně dobrou angličtinou s mírným cizím přízvukem ho napomenul, že moc mluví.
V myriádě sítě vedlejších silnic zabloudil a nechtěl, aby to na něm ten člověk poznal. První zahlédnuté světlo tvořila pouhá slabá šmou-ha na východě. Přes most přejel příliš rychle, nevěda o zatáčce vpra-vo hned za ním.
Ten muž si předtím svlékl neoprénovou kombinézu, objevil se před ním v dlouhých spodkách a netrpělivě lusknul prsty na přihlí-žejícího Yusufa Khana. Vyndal z tašky čerstvě zakoupené oblečení a muž tiše zaklel, protože na něm zůstaly cedule z obchodu. Yusuf Khan je všechny při předávání jednotlivých kusů Odtrhal. Držel ba-terku a postupně muži podával maskáčové kalhoty, blůzu a tlusté po-nožky. Skutečnost, že do nových bot nevpletl tkaničky, vyprovoko-vala další divoký pohled.
V duchu si předem probíral časový plán, ale nenapadalo ho, že se ten člověk převlékne už teď, že nové oblečení použije už na začátku. A nečekal, že po něm ten člověk bude požadovat, aby otevřel po-dlouhlou tašku. Ve slabém světle baterky pečlivě prozkoumal zbraně. Otevřel mechanismus raketometu, prostudoval všechny pohyblivé součástí, některé vyčistil hadrem používaným na okna auta a znovu zbraň smontoval. Baterka vydávala jen tenoučký paprsek. Pracuje vlastně poslepu, uvědomil si Yusuf Khan. Naklonil se kupředu, chtěl se mu zavděčit a přidržel baterku trochu blíž, ale bylo mu příkře má-vnutím ruky naznačeno, ať se stáhne. Kontrola skončila.
Ten člověk pak v tom slabém světle obrátil svoji pozornost k sa-mopalu. Yusuf Khan nikdy nikoho neviděl rozebírat střelnou zbraň a udivil ho zdánlivě ledabylý způsob, jakým se zbraň měnila na jed-notlivé součásti. Prozkoumal každou kulku, než naplnil dva zásobní-ky a vyzkoušel tlak pružiny. Yusuf Khan nemohl nastartovat, málem mu zdřevěněly ruce i nohy, trhavě projel rychlostními stupni. Zava-zadlo se zbraněmi leželo na podlaze za ním, muži na dosah - Jako by byl skutečně připraven na válku a zabíjení. Muž se pak opřel v se-dadle a zavřel oči.
Zabloudil, stresovalo ho to a pak vletěl příliš rychle na most a do skryté zatáčky vpravo za ním. Prudce stočil volant, aby se udržel ve středu silnice, ale kola se nechytila a Yusuf Khan dupl na brzdu. V tu chvíli se BMW vymklo kontrole. Auto se za mohutného skřípění pneumatik stočilo napříč silnicí. Zahlédl sloup s telegrafními dráty. Vedle něj se otevřel příkop, jasně před ním vyvstával ve světle reflektorů.
Yusuf Khan vnímal všechno velice jasně a zpomaleně.
Vletěli do příkopu kapotou dolů. Příkop vymrštil zadek auta vzhů-ru, mužovy ruce vystřelily dopředu, aby si ochránil čelo, ale nevydal ani hlásek. Auto zůstalo stát na nose - v mužově obličeji se neobjevil ani náznak strachu - střecha auta se převalila na telegrafní sloup.
Jak auto sletělo dolů a podivně se vzpříčilo v příkopu, proletěla jím na prchavý okamžik divoká bolest v noze. Hlavou narazil do místa, v němž se sklo napojuje na střechu.
Obklopila ho tma a klid.

*****

Jeho partner Euan bude v obchodě mýt podlahu a okna, rovnat zboží v regálech, vytahovat reklamní stojan na zmrzlinu a zapisovat, které pohlednice musí přikoupit.
Dominic Evans nesmírně zbožňoval časné ráno.
Hluboce miloval svého partnera, ale také ranní osamělé procházky za vesnici směrem k Southmarshi. Za sebou nechal v Euanově autě zavřeného svého psa, protože by ta malá sladká duše rušila slavnost-ní atmosféru časného ranního klidu. Táhlo mu na padesátku, do ves-nice přišel před patnácti lety a za peníze utržené za matčinu nemovi-tost si tu koupil obchod. Po dvanáct z těchto patnácti let měl za partnera Euana. Vesničané ho přes svůj neandrtálský způsob myšle-
ní přijali a nezesměšňovali ho pro jeho opatrné začleňování mezi ně a pro jeho touhu zaznamenat dávnou historii komunity. Tím, že se zajímal o historii, vysvětloval ji a vyprávěl o ní, si zajistil vlídné přije-tí. A také se choval diskrétně.
Toto místo bylo vhodným příkladem k pochopení historické nevyhnutelnosti, rozpoznání marnosti lidské snahy bojovat proti síle přírody. Moře si časem všechno vyžádá, všechno, co člověk vytvořil, bude rozdrobeno a smeteno z pozvol-ných útesů, zmizí ve vlnách.
Ještě za šera prošel kolem úzkého, bahnem zaneseného potoku, který kdysi býval mohutnou říční cestou, na níž dovední řemeslnící stavěli velké lodě. V létě napíše speciální brožurku o stavbě lodí od vikingské éry po Cromwellovy časy, vydá ji na vlastní náklady a pro-nese na toto téma přednášku v historické společnosti. Ale dnes ráno, jako každé ráno celého měsíce, historie do jeho myšlenek nevstupo-vala.
Tenhle zázračný měsíc patří boji o přežití a navigaci, v tomto měsí-ci ptáci ukončují přesun z jižních břehů Středozemního moře a ze zá-padního pobřeží Afriky. Každé ráno před úsvitem, než otevřeli krám, a každý večer za soumraku poté, co ho zavřeli, se vydával sledovat návrat ptáků do Souťhmarshe. To, že přiletěli z takové dálky a doká-zali si najít cestu přesně do tohohle úseku vodních kanálů a rákosišť, připadalo Dominikovi neuvěřitelné.
Usadil se na vlhké půdě, své pozorovatelně. Většinou chodil do Southmarshe, jen zřídkakdy do Northmarshe. Tam bývali zpěvaví ptáci, břehouši a tenkozubci, ale ti nepřilétali z Afriky, ani husice liš-čí, ani husy. Zbývalo mu už jen pár minut do chvíle, kdy se bude mu-set vrátit do vesnice a otevřít obchod, vtom zahlédl ptáka, na kterého čekal.
Do očí mu vstoupily slzy, pouhý pohled na něj tohoto citlivého muže přiměl k hněvivému výkřiku.
Pochop se pohyboval nízko v bolestiplném letu. Večer před třemi dny do Southmarshe přiletěl jiný vracející se pár a úder jejich křídel po tisíce mil trvající cestě zůstal pevný a vyvážený. Druhého dne ráno vyrazili ke svému cíli cesty dále

na sever. Tenhle pták jako by mával jen jedním křídlem.
Přes všechen svůj hněv, přes veškerou svou citlivost tomu dravci nemohl nijak pomoci.
Vrátil se domů zraněný. V ráně bude mít jistě infekci. Bude poma-lu umírat hlady a bolestí. Ztratil ho z dohledu, přistál v rákosí.
Otřel si oči. Pochop rákosní, Circus aeruginosus, s rezavě a měděně zbarveným peřím, je nejkrásnější pták, jakého zná.
Trápí ho bolest, hlad a vyčerpání a on je proti tomu bezmocný.
Vrátil se otevřít obchod.

*****

Geoff Markham se oblékal, Vicky ještě spala. Zatímco se oblékal, přehrával si v duchu slova, která mu vypsala, a vytvářel z nich věty.
...Věřím v naprosto etické využití financí...
...Podle mého názoru by banka nikdy neměla investorovi odepírat účast na jeho záležitostech...
...Peníze mají sloužit celé společnosti, ne jen bohatým...
...Finance stojí na rozhraní společnosti a měly by se využívat k vy-tváření všeobecného bohatství a ne jen k hojnosti nízkého počtu lidí...
Vicky mu řekla, že musí používat moderní idiomy a ne pavučina-mi porostlý jazyk Thames Housu.
Uvázal si novou kravatu, kterou mu koupila, úzkou, tkanou, s jas-ně zbarvenými pruhy.

*****

Zpravodajský důstojník zvedl telefon ve svém kensingtonském bytě. Číslo mobilního telefonu bylo pečlivě utajováno a každý měsíc obměňováno, neboť normální telefon může být rutinně odposlouchá-ván. Nesmírně klidný hlas ho informoval o dopravní nehodě, udal umístění směrovek asi míli od místa nehody a klidně mu oznámil, že na to, aby mohl postoupit dále, potřebuje pomoc.
Krédem zpravodajského důstojníka byla nedokazatelnost.
Zapsal si číslo na volajícího a zavěsil. Hodil na sebe nejnutnější ob-lečení. Není čas informovat Teherán. Ani volat kolegovi do bytu v Marble Arch. Rozhodl se proti všem pravidlům své práce v nouzo-vé situaci zapojit do věci osobně.
Jeho byt v Kensingtonu býval často sledován. Možná na vzdále-ném konci ulice nebo v postranní uličce bude stát auto s naprázdno běžícím motorem. Použil nouzový požární východ v zadní části domu, prošel kolem domovníkovy zamčené dílny a popelnic. Aby ještě prohloubil ochranná opatření, běžel volat z telefonní budky. Vy-točil číslo, počkal na zvednutí sluchátka, zaslechl ospalý hlas, vysvět-lil, k čemu došlo, přikázal, co se musí udělat, zavěsil a vrátil se do své-ho bytu.
Věřil, že neporušil krédo nedokazatelnosti.

*****

Poslouchal Blaka. V domě přes cestu prý bydlí žena s obrovskou zadnicí, a když se svléká, nezatahuje závěsy, ale to že je asi tak veš-keré vzrušení, kterého se tady za noc dočkal. Celá kapota nesla stopy kočičích tlapek a Blake musel přiznat, že měl to zvíře vevnitř, až do chvíle, kdy se mu pokoušelo vniknout do krabice s jídlem. H&K slo-žil zase do pouzdra a uklidil za opěradlo mezi zadními sedadly.
Když Blake zamířil k pronajatému pokoji, zazvonil Davies u před-ních dveří.
Dveře otevřela žena a z pohledu na její oči usoudil, že vůbec ne-spala. Zavedla ho do kuchyně. Chlapec se přestal cpát kukuřičnými lupínky a civěl na něj. Daviese napadlo, že přemýšlí, kde má zbraň, ale zřejmě nezaregistroval opasek s pouzdrem pod splývajícím sa-kem. Přikázala chlapci, ať jde nahoru, připraví si učebnice, vyčurá se a učeše si vlasy.
„Dobré ráno, pane Daviesi."
Frank Perry se zjevně nevyspal lépe než jeho žena. V jeho obličeji vnímal únavu a omámenost.
„Nerad bych vás moc dlouho zdržoval, pane Perry, ale bylo toho na vás včera moc a rád bych si ještě pár věcí zopakoval."
„Nebyl to zrovna nejjednodušší den, ale jak už jsem řekl Meryl, mohlo to být horší."
„Vždycky je nejlepší přistupovat k tomu prakticky, pane Perry."
„Mohli jsme utéct. Mohli jsme se k tomu všemu tady obrátit zády."
Z toho, co vyčetl z jejího obličeje, z beznaděje usazené v koutcích jejích úst, usoudil, že city té ženy jsou hluboce zraněny, a napadlo ho, jestli si to Perry uvědomil. Ale to přece není jeho věc... Měl by zavolat Lily, měl by si promluvit s chlapci, měl by... Sotva má kva-lifikaci na manželské poradenství a není na něm, aby se o to pokou-šel.
„Rád bych si s vámi, pane Perry, zopakoval nutné zásady a ke správnému dodržování těchto zásad potřebuji vaši spolupráci."
„A vy byste neměl zapomínat, že jsem pracoval pro tuto zemi, pane Daviesi. Dluží mi ochranu."
Hleděli si do tváří přes stůl obložený snídaní. Na Perryho ústech se držel nehybný pokřivený úsměv.
Usmál se odzbrojujícím způsobem. „Samozřejmě, pane Perry. Jen bych to rád zopakoval... Prosím, nepřipravujte mi žádná nečekaná překvapení. Vždycky mi oznamte, koho čekáte na návštěvu a ve kte-ré místnosti s nimi hodláte pobývat. To mi moc pomůže."

„Tohle je vesnice, pane Daviesi, a ne nějaký zatracený město. Naši přátelé se prostě zastaví, kdy chtějí, nedomlouváme si čas, nejsem ně-jaký optik nebo dentista."
Velkoryse to přešel. Chápal jeho stres, to odseknutí má na svědomí únava. Za Perrym stála ta žena, pozorovala ho, nespouštěla z něj oči.
„A potřebuju vědět, pane Perry, kde se dnes hodláte pohybovat. Půjdete někam? Kam? Jak dlouho se tam zdržíte? S kým se setkáte? Potřebuju dopodrobna znát vaše zamýšlené pohyby."
„Proč?"
Počítal, že se oťukávají a jen marní čas. Krutě prohlásil na rovinu: „Máme stanovené určité postupy, založené na dlouholeté zkušenosti. Nejméně jste ohrožen doma. Nejvíce při přemisťování. Nejvyšší ne-bezpečí nastává ve dvou okamžicích, když opouštíte domov a vysta-vujete se nebezpečí cestou do auta a pak když vystupujete z auta a vcházíte do nějaké budovy, zejména pokud podobnou cestu konáte pravidelně. Nebezpečí jste vystaven en route, pokud se dá předvídat, kudy pojedete. Říkal jsem vám to už včera, je mi líto, jestli jste to ne-pochopil. Nebezpečí na chodníku, cestou do auta a z auta vám hrozí od střelce ze zálohy na velkou vzdálenost nebo od jednoruční střelné zbraně zblízka. Během cesty vám hrozí odpálení bomby v kryté stoce kabelem nebo dálkovým ovládáním nebo odpálení bomby uložené v zaparkovaném autě, kolem kterého projíždíte. Chápete to? Pokud by k tomu nemohlo dojít, pane Perry, nebyl bych tady."
Žena se zapotácela, jako by ji přemohla vlna šoku, ale neuhnula po-hledem.
Perry, jako by dostal ránu na solar plexus, ztišil hlas: „Nemůžete prohledat půlku krajiny. Jaký v tom bude rozdíl, když budete vědět, kudy pojedu?"
Odpověděl lehce: „Můžu naplánovat, kam vyrazit v případě útoku ze zálohy, k nejbližšímu bezpečnému domu - například telefonní centrále, nějaké státní budově - a mohu zjistit, kde je nejbližší ne-mocnice."
„Ježišmarjá."
„Tak mi prosím, pane Perry, řekněte, jaké máte na dnešek plány, abyste mě nezaskočil."
„Meryl jde dnes na návštěvu a má kurs - "
„Pohyby paní Perryová mě nezajímají."
Perry vyletěl: „Copak na ní nezáleží?"
„Jejich cílem jste vy, pane Perry. Vás mám ochraňovat. Takový jsem dostal příkaz. Jdete dnes ven?"
Meryl má odpoledne hodinu restaurování starožitného nábytku. Perry dostal za úkol vyzvednout děti před školou.
„Můžete to zrušit?"
„Ne, to teda, sakra, nemůžu. Mám v úmyslu žít, ne živořit."
„Samozřejmě, pane Perry. Projdeme si tu trasu."

*****

Uvedl ho Fenton, za nimi se tyčil Cox. Ten člověk v Markhamovi vzbuzoval dojem, jako by právě sestoupil z Archy úmluvy.
„Geoffe, tohle je pan Littelbaum z Rijádu. Řekl jste mu, že jste ‚osel, co všechno odnese', takže sem přijel, aby vám nabídl trochu ovsa. Bu-dete styčným důstojníkem mezi ním a námi," oznámil mu Fenton.
Markham vstal. Bylo to jedno z těch skličujících dopolední, kdy se věci zarputile bránily a odmítaly do sebe zapadnout. Z operačního centra Zvláštního oddělení nepřišlo žádné hlášení o Julii Sedm. Po Yusufu Khanovi z Nottinghamu se slehla zem. Jeho společnice, obje-vená operací Zlatá duha, se přestěhovala z adresy uvedené na účtech za elektřinu a telefon, ale zjistil alespoň, slabá útěcha, registrační čís-lo jejího vozu, naprosto běžného malého vozítka.
Američan měl divoce rostoucí šedé vlasy, které by potřebovaly ostříhat, na kravatě skvrny od jídla a podle toho, jak vypadal uzel, nejspíš si ji jen každý večer povoluje, aby si mohl smyčku přetáhnout přes hlavu. Košili si vzal čistou, ale už ji stačil zamastit, hnědý oblek s vestičkou se vzorem rybí kosti možná tak před třiceti lety nosívali obchodní cestující v severním Lancashiru a pomačkání naznačovalo, že v něm už přicestoval. Ale oči měl živé a pronikavé. Markham se podíval na hodinky.
„Omlouvám se, pane Fentone, ale říkal jsem vám, že mám dnes přes oběd schůzku." Schlíple dodal: „Schůzku týkající se rodinných záležitostí. Nemůžu ji zrušit ani na ni přijít pozdě."
Fenton suše prohlásil: „Doufám, že je to skutečně důležitá rodinná záležitost. Pan Littelbaum sem letěl tři tisíce mil, aby nám pomohl svými zkušenostmi. Zaveďte ho pak zase ke mně."
Fenton a Cox se vytratili.
Přešlápl, pokusil se trochu sklidit stůl, ale jen smíchal papíry a své poznámky.
„Chtěl byste kafe, pane Littelbaume?"
„Jen kdybyste mi do něj přilil trochu bourbonu."
„To nemůžu," omlouval se vystrašeně. „Na úrovni oslů si nemů-žeme dovolit alkohol na pracovišti. Dostal bych důtku a přišlo by mi to do materiálů."
„Žádné strachy. Tam, kde pracuju, je to hotový hrdelní zločin, pane Markhame."
„Všichni mi říkají Geoffe - prosím, můžete taky."
„Pak mi musíte odpustit - křestním jménem oslovuji jen své přáte-le. U ostatních to považuji za nedostatek úcty a běžné zdvořilosti. A teď, pane Markhame, jak jistě víte, jste v pěkné bryndě."
„Zrovna teď je v tom pěkný zmatek, nejde to dohromady, nic nese-dí. Nevím, na čem jsem."
„Dobře, dobře. Jejich cíl, Hughes-Perry."
„Přiřadili jsme mu krycí jméno Julie Sedm."

„Dobře. Julie Sedm. Pořád ještě se odmítá přestěhovat?"
„Ano."
„Co jste pro něj udělali?"
„Dostal profesionální policejní ochranu."
„Mají houfnice?"
„Mají samopaly a jednoruční zbraně."
„Kolik jich je?"
Sklesle prozradil: „Jsou tam dva, střídají se po dvanácti hodinách."
„Do prdele."
„Je to otázka dostupných prostředků."
„Posloucháte mě, pane Markhame? Tohle je pořádnej neřád. Znám ho pod přezdívkou Kovadlina. Jiné jeho jméno neznám. Ne-vím, jak vypadá. Navštívil Alamút. Přečetl jste si něco o Alamútu, jak jsem vám poradil? Samozřejmě že ne. Osli nemají čas na čtení, padají na ně další a další sračky. Kovadlina navštívil Alamút - ne-návidím to jméno, je hloupé a směšné, ale šeptají si ho po súku, v mešitě, na univerzitách teologie po celé Saúdské Arábii, takže je pro mě dostatečně reálné. Kovadlina navštíví Alamút pokaždé, než vyrazí k úderu. Vím o něm tak málo, ale je nejlepší a oddaný věci. To, že navštěvuje Alamút, je důležité, protože je to pro mě malinká skulinka do jeho mentality. Prosím vás, pane Markhame, nedívejte se na hodinky, když s vámi mluvím. A teď je na cestě a jeho cílem je Julie Sedm.
Než vypadnete za tou svojí důležitou záležitostí, najděte si čas na trochu historie. Alamút leží pár kilometrů severně od Quasvinu, kde je výcvikový tábor teroristů, vedený íránskou Revoluční gardou. Před devíti sty lety založil Hasan-i-Sabah v Alamútu sektu Asasínů. To moderní slovo je odvozeno ze slova ‚hašíšíjún', ze stejných kořenů jako ‚hašiš'- západní učenci se domnívali, že ti zabijáci byli zdrogovaní, jinak by neútočili na tak dobře střežené a téměř nedosažitelné cíle. Tomu já nevěřím, podle mě se jen nebáli. Po dvě stě let tito Asasínové, žijící kult politické vraždy, vzbuzovali hrůzu od Sýrie, přes Libanon a Palestinu, až po starou Persii, protože se ničeho nebáli, pří-mo zbožňovali představu mučednické smrti. Vrací se pokaždé na místo na hoře, které teď tvoří jen pár kamenů, už ani nejde rozeznat, že šlo o pevnost, aby nabyl odvahy, která ho požene kupředu. Sakra, není těžké chránit někoho proti vrahovi, který chce vyváznout s ne-dotčenou kůží, ale je zatraceně těžké, pane Markhame, zastavit zabi-jáka, kterému je jedno, jestli přežije - a právě takový jde po vaší Julii Sedm. Možná mi nevěříte, možná si to budete chtít ověřit, přečíst si historii případu Alamút..."
Markham to musel vyslovit. Sám se za to nenáviděl, ale stejně to řekl: „Nemyslete si, že jsem nějaký nezdvořák, pane Littelbaume, ale
vážně už musím jít."

*****

Dokázal si najít výborný úkryt.
Nabytí této dovednosti diktovala nutnost přežít v zaplavených plá-ních kolem poloostrova Faw, ve vodních kanálech mezi rákosím ba-žin Haur-al-Hawizeh, v horách Afghánistánu, v pouštní divočině Rub al-Chálí a v lesích nedaleko jedné vesnice v jižním Rakousku. Dokázal si najít úkryt a využívat ho.
Na hranici malé skupinky stromů rostlo husté trnité křoví. Sešel mezi stromy v naprosté tichosti, nevyplašil ani na hřadě sedící ba-žanty, pak se po břiše vplížil do hlubin křovisek. Tři metry kolem něj proběhla krysa a neviděla ho. Pokud by na pole přišel farmář, nena-šel by po něm ani stopy. Z trnitých větví křovin na něj rytmicky do-padaly kapky deště. Za sebou měl tašku. Obsahovala to, co dokázal unést, a přitom si udržet normální tempo chůze.
Úkryt si zvolil skvěle. Přes sto metrů lučin naprosto zřetelně viděl na otevřený průhled živým plotem u vjezdové cesty na pole a prů-hledem na ukazatele směru na křižovatce. Čekal. V žaludku mu kru-čelo hlady, ale pár hodin bez jídla ho nemůže rozházet. Jídlo slouží k výživě a ne k potěšení. Čekal.
Za úsvitu projelo po silnici policejní auto s blikajícím majáčkem, pak sanitka. Řidičův pulz byl slabý, dýchal nepravidelně a lapal po dechu, rána na hlavě krvácela. Nebylo třeba ukončovat jeho život. Už nenabude vědomí a do večera zemře. Připadal mu pošetilý, ale pak se opravil, protože ten člověk zemřel mučednickou smrtí při službě víře. Neměl by o něm špatně smýšlet. Sanitka se vracela kři-žovatkou s houkající sirénou, jasně svítila proti temným dešťovým mrakům. Později viděl odtahovou službu odklízející vrak vozu.
Na těle měl jen odřeniny a drobné škrábance a považoval to za dobré znamení. Jeho život spočívá v Božích rukou. Jeho práce je prá-ce Boží. Bůh na něj dává pozor. Přese všechno plánování vyvstaly překážky, a on je překonal. Bude tomu tak i nadále.
Čekal tři hodiny a jedenapadesát minut, teprve pak dorazilo auto.
Bylo malé a staré. Na tu dálku neviděl na řidiče. Projelo kolem uka-zatelů, zmizelo za živým plotem, tam se obrátilo a znovu se vystavi-lo jeho pohledu. Zůstalo stát u vjezdové cesty na pole. Brzdová svět-la dvakrát zablikala.
Zhluboka se nadechl. V životě Vahida Hosseina nastávaly okamži-ky, kdy jeho bezpečnost, život a svoboda spočívaly jen v jeho a Božích rukou. Také existovaly okamžiky, kdy musel důvěřovat zpravodaj-ským důstojníkům, kteří ho řídili.
Je psáno: „Jakmile se jednou pustíte do bitvy, je neomluvitelné pro-jevit pomalost nebo váhavost."
Vyplazil se z trnitého houští.
„Nečiňte žádná opatření ohledně ochrany vlastního života."
Spěchal mezi stromy a nad něj vzlétli bažanti.
„Ten, komu je určeno odpočívat v hrobě, už nikdy nebude odpočí-vat ve svém domově."
Běžel podél živého plotu k vjezdu na pole. Doběhl k malému autu. Otevřel dvířka, hodil dozadu těžké zavazadlo. Motor

běžel. Zapadl do sedadla, zabouchl dveře a auto se s trhnutím rozjelo. Otočil se.
Vedle něj seděla žena.
Seděl vedle ženy s odhalenou tváří a holými pažemi a nad koleny pod těsnou sukní zahlédl kůži jejích stehen.
Seděl vedle ženy, jejíž tělo vonělo po mýdle a pleťové vodě.
Omlouvala se: „Přikázali mi to. Musela jsem se vzdát slušného ob-lečení. Je mi moc líto, že jsem vás tím urazila."

*****

Stál na chodníku a rozhlížel se kolem sebe. Před budovou nestály žádné betonové sloupy, mající za úkol zabránit zaparkování auta s výbušninou před průčelím. Budova měla skleněný předek, žádný těžký kámen, a jen malá okna ze zesíleného skla.
Vešel dovnitř a usměvavá mladá žena mu ukázala, kudy se jde k výtahu. Vedle ní nestály žádné stráže a pod stolem neměla zbraň na dosah ruky.
Vystoupil z výtahu a prošel nezamčenými dveřmi. Nemusel se prokazovat průkazem.
Přesně tohle Geoff Markham chtěl.

*****

Dlouho poté, co odjela ambulance a co odtahové vozidlo odvleklo vrak, pracovali na místě dva policisté s kamerami a měřicími páska-mi. Podle toho, co viděli, to půjde ke koronerovi a soudnímu vyšet-řování, vynořila se tu celá řada otázek zasluhujících odpovědi - mla-dý černoch v hotovosti zaplatil pronájem BMW série 5 a nedokázal je zvládnout, odepsal auto i sebe - a technické vyšetřování bude zřejmě poslední nadějí, jak odpovědi nalézt.
Dopravní policisté přerušili práci a poobědvali donesené sendviče. Poté, co jeden z nich, ten starší, dojedl, postěžoval si na močový mě-chýř a proklouzl dírou v živém plotě.
Plátěného ruksaku, odloženého pod plotem, si všiml, až když do-končil potřebu a oklepával se. Sklonil se a otevřel ho.
Dopravní policista zavolal na kolegu, ať za ním honem přijde, a předvedl mu černou potápěčskou kombinézu, pár kecek a několik roztrhaných cedulek od nového zboží. Pak ukázal na ruční granáty
v batohu.
* * *
Řídila dobře a sebejistě. Neděsily ji ani těžké nákladďáky. Jeho žena Barzin auto neřídila. Obdivoval její způsob jízdy, styděl se za to, že pokaždé, když šlápla na brzdu nebo přidala plyn, nedokázal odtrh-nout pohled od hladké bílé kůže jejích stehen. Viděla, jak sebou bo-lestivě cuká a rudne.
„Když mě zavolali, už jsem spala, řekli mi, že si mám pospíšit. Ho-dila jsem na sebe to, co mi přišlo pod ruku, nenašla jsem ani punčo-chy. Tomuhle říkáte špatný hejab, že?"
Slyšel o mulájovi, který třicet let nevyšel z domu a zdržoval se jen uvnitř ze strachu, aby se nesetkal s nevhodně oblečenou ženou, ženou ve špatném hejabu a nepodlehl pokušení... Držela se v pomalém pru-hu široké dálnice, postupující po okraji Londýna. Nikdy v životě ne-seděl v autě řízeném ženou. Občas k němu pronikly výfukové plyny dieselových motorů náklaďáků, ale jemná vůně mýdla a pleťové vody zůstávala v autě napořád.
Viděla, jak škubá nosem. „Včera večer jsem si vyšla s děvčaty z prá-ce. Jedna z nich se příští víkend vdává. Zašly jsme si na drink - já al-kohol nepiju, ale nemohla jsem jim říct, že kvůli své víře. Musela jsem trochu lhát, vymluvila jsem se na zdravotní důvody. Řekli mi, že se mám chovat jako ostatní, tak prý nejlépe posloužím víře a íránské re-voluci. Když mám být jako ostatní, musím používat dámské mýdlo a eau-de-toilette. Řekli mi, že Bůh promíjí drobné lži."
Kvůli pronásledování své víry, jeho víry i její víry, směli v minu-losti šíité použít khod'eh, polopravdu, pokud tím chránili pravé nábo-ženství... Věřil, stejně jako jeho žena, tomu, že místo ženy je doma a u výchovy dětí. Bude v jejich domě, bude ho udržovat v čistotě, stá-le ho udržuje v čistotě, protože jí od toho neodvádějí děti. Jeho matka byla jiná. Vycházela z domu ve správném hejabu, chodila s otcem na-vštěvovat nemocné, pomáhala mu. Jeho žena Barzin se v jeho pří-tomnosti svléká, teprve až zhasnou.
Při přeřazování se jí otřáslo tělo a ňadra se volně zhoupla, ale nej-víc zrudl, když zahlédl třešínkovitý tvar její bradavky - sbírával to ovoce ze stromu v kopcích Albourzu a sál ho, převracel pecku na ja-zyku, očistil ji od masíčka a vyplivl, a pak se rychle zadíval před sebe na otáčející se kola vozu před nimi a na pitvořící se obličej dítěte v zadním okénku.
Poznala to. „Když mi zavolali, vyletěla jsem z bytu během čtyř mi-nut. Jak už jsem řekla, neměla jsem čas slušně se obléknout. Jmenuji se Farida Yasmin."
Povídalo se, že když se imám Chomejní vypravil ze svého fran-couzského domu ve vesnici Neauphle-le-Chaáteau na letiště v Orly k triumfálnímu návratu do vlasti, ani nepohlédl z okna svého auta na
dekadentní pařížské ulice, jel se sklopenou hlavou, aby se vyhnul po-hledu na necudnost.
„Viděl jste fotografii toho muže, Perryho? Určitě jste ji viděl. Fotila jsem ho já. Viděl jste fotografii jeho domu? Ano? I tu jsem dělala já. Snad byste mi mohl důvěřovat."
Otřáslo jím to. Podle zákona šári'a, který je základem státu, má svě-dectví ženy poloviční hodnotu než svědectví muže. Ty důležité foto-grafie muže a jeho domu nemají poloviční hodnotu. Seděla vedle něj s nahýma nohama a pod tenkým svetříkem se jí houpala ňadra. Je psáno, že odhalení kůže ‚bez islámského zakrytí může přitahovat ne-čisté pohledy mužů a ďábelský chtíč'. Je na ní závislý.
Řekla mu, kdy toho muže viděla a jak vypadá dům. Nikdy předtím se při plánování útoku nebavil se ženou jako se sobě rovným.
Pohlédla mu do tváře, přiměla ho, aby se na ni podíval. „Co se sta-lo s mým přítelem Yusufem?"

Řekl jí, co věděl, a neprojevil jí žádný soucit. Přijala to statečně. Znal mnohé, kteří zamřeli mladí, brzo odešli do Rajské zahrady. Dí-vala se před sebe.

*****

„Mluvíte dobře, Geoffrey," pronesl ten muž. „Říkáte správné věci, ale zatím jste mě nepřesvědčil, že je myslíte vážně."
„V dnešní době se nosí značná upřímnost," poznamenala žena. „Musíme hledat místa, kde upřímnost ulpí jen na povrchu jako líčidlo."
Markham těžce polkl.
„Každopádně je na nás, abychom to zhodnotili, není to váš pro-blém..." Muž jakoby pro efekt zaváhal.
Pohovor trval pětadvacet šroubovaných minut. Použil všechna slo-va, která mu Vicky vypsala, proplétal jimi své odpovědi a dvakrát za-hlédl posměšný záblesk v ženiných očích.
„Teď trochu přitlačíme. Prověříme si toho ještě víc... Nespadáme pod státní aparát, nemůžeme se spoléhat na vládní záchrannou síť, pohybujeme se v tvrdém komerčním prostředí. Člověk pracuje pro nějakou společnost, dělá všechno, co se po něm žádá, nosí si práci domů, vzteká se nad ní, je dobrým kolegou - a nějaký uhrovatý pito-mec, který o ničem nic neví, mu bez sebemenšího varování předá vý-pověď a do deseti minut musí vyklidit stůl, odejít a po celý zbytek ži-vota jen živořit. Dokázal byste být tím uhrovatým pitomcem a udělat něco takového?"
Žena se naklonila kupředu. „Vyrovnal byste se, Geoffreyi, se zni-čením života dobrého zaměstnance?"
Zhluboka se nadechl. „Už jsem to udělal, něco o tom vím. Musím se tak chovat denně. V Severním Irsku jsem řídil informátory. To si
člověk hraje na samotného Boha. Pochybíte s informátorem a zaviní-te jeho smrt - není to smrt jako například při dopravní nehodě, jde o mučení, napřed elektřinou/bitím a pálením cigaretou, pak hrůzami klokaního koutku a to je pak rána do hlavy a kopanec, až padnete na kolena, a poslední, co slyšíte, je cvaknutí kohoutku zbraně... Nejsou to žádní hodní hoši, je to spodina a jsou tak vyděšení, že se o vás opí-rají, jako byste byli jejich berle. Takže toho svého hráče držíte na mís-tě, v noci spíte a pustíte ho z hlavy. Je to vaše práce a nemůžete se dě-sit... Hrál sem si na Boha lidí, které nečeká pěkná penze a kterým nejde jen o nějakou poraněnou ješitnost. Hrál jsem si na Boha lidí, kte-rým odstřelí kus hlavy a na jejich ženy budou plivat jako na manžel-ky zrádců a jejich rodiče je vydědí a jejich děti budou na celý život vy-obcovány. Je to odpověď na vaši otázku?"
U pasu se mu rozpípal operátor. Žena na něj hleděla s pokleslými ústy. Muž prázdně civěl do svého poznámkového bloku.
Přečetl zprávu: ‚MARKHAM/G - VĚC JULIE 7 - CO NEJDŘÍV SE VRAŤTE. FENTON.'
Řekl: „Je mi líto, musím se vrátit."
Žena se zeptala. „Hrát si na Boha?"
Muž zvedl pohled od bloku: „Dáme vám vědět."
Markham se zvedl. „Děkuji vám, že jste mi věnovali čas."
Vyšel z kanceláře a mávl na taxíka.
Nechal se vysadit na rohu, vešel do budovy, která spolkla deset let jeho života, minul vrátnici se skrytými zbraněmi, prošel přes bezpeč-nostní zámky a vyběhl po schodech s okny ze zesílených skel.
Vešel do dveří Fentonovy kanceláře a uslyšel Američanův tichý hlas: „Máte týden a tohle byste měli považovat za první den toho týd-ne. Na konci týdne buď dosáhne svého cíle a zmizí, nebo bude mrtvý, nebo ve vaší cele. Ne víc než týden, věřte mi. Začalo vám odpočítá-vání, pánové. A - smím to říct? - měli jste ohromnou kliku, o jaké jsem v životě neslyšel. Otázkou zůstává, jestli ji dokážete využít."

*****

Uniformovaní policisté v neprůstřelných vestách, s pistolemi za opasky a samopaly schovanými v pouzdrech se nacpali do oddělené kabinky na zadním konci nemocničního pokoje. Mimo dohled paci-entů z nejbližších postelí vyndali z pouzder samopaly a nabili je. Ošetřovatelky přicházely a odcházely, zkontrolovaly tiše předoucí zařízení a stupnice přístrojů na policích vedle postele a věnovaly jim znechucený pohled. Našli si židle a se zbraněmi v klíně se na nich usadili. Jejich role byla prostá. Problém vyvstal dole v chodbě, kde se detektivové potkali se službu konajícím lékařem a začali se s ním do-hadovat.
Otočil hlavu a uviděl chatu s cedulí inzerující prodej, napadlo ho, kolik by asi tak stála koupě a opravy. Přesně takový dům by se líbil Lily a život na vesnici by chlapcům nesmírně prospěl. Ale je to hlou-pý nápad, protože je zaměstnaný v Londýně a takový dům je stejně nad jeho možnosti. Něco takového by si mohli dovolit nějací tvrdí ka-riéristé jako svůj druhý domov na občasné víkendy a právě takové lidi dokonale nesnáší.
Vyjeli z vesnice, čekaly je rovné silnice. Davies měl na kolenou roz-loženou mapu. Perry řídil.
Když byl ochránce jen jeden, vždycky řídil ochraňovaný. Shodil ze sebe kabát, pažbu glocka měl na dosah. Na automapě si vyznačil okresní nemocnici vzdálenou dvaapadesát mil, dvě místní nemocni-ce s ambulancí a pohotovostí vzdálené čtyřiadvacet a jedenatřicet mil. V tuto chvíli už do nich určitě dorazil požadavek na udržování záso-by plazmatu krevní skupiny ochraňovaného. Do mapy zanesl i letec-ké základny na severu a jihozápadě a telefonní centrálu cílové oblas-ti, všechna tato místa představovala bezpečnou ochranu v případě úniku.
„Krásná krajina - jako z pohádky, že?"
„To ano."
Bill Davies znal krajinu kolem úkrytu předsedy vlády v Chequers, kolem oxfordského domova někdejšího ministra pro

Severní Irsko, kolem nemovitosti toho tlustého kocoura ze Saúdské Arábie a krajinu kolem Velkého Windsorského parku, kde měl dům jordánský král. Věděl toho o venkově dost a nesnášel ho. Považoval ho za nepřátel-ské prostředí. Vyjeli z vesnice na dlouhou přímou silnici a pokračovali po úzkých jízdních pruzích, lemovaných vysokými živými ploty. Očima sledo-val ploty, příkopy, betonové můstky přes stoky, stromy kolem silni-ce. Povaha jeho práce, a on se pokládal za profesionála této práci od-daného, je taková, že varování přijde dvě tři vteřiny před akcí, a ochraňovaný není trénovaný v rychlé jízdě, neumí provést úniko-vou otáčku, neuměl by se rozjet maximální rychlostí. Těsně před po-slední křižovatkou ho zamrazilo a hned položil ruku na glocka, pro-tože se blížili k tranzitu, který vyplňoval půl cesty, řidič se rýpal v motoru pod zdviženou kapotou. Než kolem něj projeli, museli zpo-malit, až skoro zastavit. Očima pročesával cestu před sebou.
„Jezdíte často s rodinou na venkov?"
„Moc často ne."
„Máte děti?"
„Ano."
„Chlapce, děvčata nebo páreček?"
„Chlapce."
„Kolik jim je?"
„Pokud by vám to nevadilo, pane Perry.
Upřeně sledoval cestu přes přední sklo. Měl si ho vyčistit. Všichni se chtějí vybavovat, svěřovat se ochráncům se svými problémy a to je hotová cesta ke katastrofě. Nemá v popisu práce účastně naslouchat.
Před nimi se objevili kopáči, varovné světelné majáčky a hromada vyrvaného asfaltu. Za tím byla silnice čistá, ale jeden z dělníků držel k nim obrácenou stopku. Perry začal zpomalovat, ale Davies na něj houkl, ať pokračuje v jízdě, a zalil je příval bohatých místních nadá-vek. Žádné kamarádčofty, pravidlem číslo jedna je považovat to jen za svoji práci. Jeho pracovními nástroji jsou H&K s připraveným zásob-níkem v pouzdře u nohou a glock u pasu. Miluje svoji práci. Smutné je jen to, že ji miluje zřejmě víc než Lily.
„Jak dlouho už děláte tuhle práci?"
„Dost dlouho."
„Dobře střílíte, ne?"
„Přiměřeně."
„Nemělo by to být líp než přiměřeně?"
„Jde hlavně o plánování, pane Perry, nudné plánování. Proti útoku nejlépe chrání dobré plánování - pokud k němu dojde, znamená to, že selhalo plánování."
„Co víte o Íráncích?"
„Dost, abych před nimi měl respekt."
Víc říct nehodlal, tímhle skončil. Moc dobře věděl, ale nikdy by to neřekl, že Íránci jsou jinačí liga než Prozatímní křídlo Irské republi-kánské armády.
Ti by před chráněným cílem couvli, našli by si něco snazšího. Pro-studoval si případy íránských útoků. Zrovna moc zabijáků neuniklo, víc si jich jako odměnu vysloužilo mučednickou smrt. To, co z těch případů vyplývalo, by znervóznilo každého svědomitého bodyguar-da. Přečetl si všechny podrobnosti o vraždách s politickým pozadím, které dokázal sehnat. Byla to jeho práce.
Dorazili ke škole, u brány čekala celá řada aut. Ta škola se ničím ne-lišila od ostatních, stará cihlová budova z přelomu století a několik domků z prefabrikovaných dílů, do podobné chodily i jeho děti.
U brány se rojili rodiče a po hřišti pobíhaly děti, hulákaly, skákaly a v hordách se honily za fotbalovým míčem. Donalda a Briana vy-zvedával, jak to šlo, ale nepodařilo se mu to zrovna často.
„Můžu je jít vyzvednout?"
„Nevidím důvod proč ne."
Jako by si za obranu zvolil sarkasmus: „Nemyslíte si, že mě zastřelí?"
„Nemyslím."
Mohl by mu říct, ale neřekl, že by si Irové zasloužili zlatou medai-li za zabíjení policistů, bachařů a vyšetřujících soudců mimo službu, na schodech kostela, v nemocničních pokojích nebo u školních vrat. Nedělali si žádné výčitky a na muže klidně vystřelili v době, kdy ne-dodržoval nutné bezpečnostní zásady.
Oznámil Perrymu, že ho na asfaltové hřiště doprovodí, ale musí napřed auto zamknout kvůli zbrani a po celou dobu musí mít Perry-ho i auto na očích.
Prošli vraty. V kapse saka mu cinkaly drobné mince. Pod ním měl k boku dobře přiléhající pouzdro s pistolí. Nechal si trochu odstup a sledoval ochraňovaného pohledem, pak se dvakrát dokola otočil, pozoroval tváře matek, otců a prarodičů dětí honících se za míčem. Viděl, jak mnozí přicházejí za ochraňovaným, poklepávají mu na ra-meno, potřásají si s ním rukou, žertují s ním. Vedle ochraňovaného se postavil ten druhý chlapec, co ho povezou domů. Rojili se kolem Per-ryho jako vosy kolem sladké limonády a slyšel, jak řvou smíchy.
Dítě, staré asi tak jako jeho Brian, vykoplo míč vysoko do vzduchu.
Za rotujícím míčem se rozeběhl celý hlouček.
Večer, až mu skončí směna u Julie Sedm, zavolá domů a zjistí, jak Donaldovi dopadla hra.
Míč se vrátil na zem a odrazil se. Přeletěl plot hřiště a řítil se do pro-vozu na silnici.
Vyskočil. Instinktivně ho to nutilo překazit letícímu míči únik na ulici. Musel se usmát vlastnímu atletickému výkonu, prohnul se v zádech, špičkami prstů odpinkl míč smečce dětí. U pasu pocítil ne-bývalou lehkost a prázdnotu.
Zbraň, Glock ráže 9 mm, mu vyklouzla z pouzdra. Skočil po ní hned, jak dopadla na zem. Unikla mu. Odskočila od něj. S

drncáním letěla po asfaltovém hřišti, přetáčela se a zastavila se hodný kus od jeho tápajících rukou. Dětský jekot a výkřiky ustaly a na asfaltu se vedle bíle natřených čar na košíkovou rýsoval černý tvar glocku.
Štěbetání rodičů a smích se vytratily. Ušel šest kroků ke zbrani. Vnímal zapomenutý kutálející se míč a mladé i staré ztuhlé obličeje. Sebral pistoli a propuklo hotové peklo. Ječící rodiče hrábli po svých dětech, vbíhali na asfaltovou plochu a zaštiťovali je svými těly, obj-mali je a chránili. Držel v ruce zbraň, svůj pracovní nástroj, a nevěděl, co by řekl. Perry na něj prázdně a nechápavě hleděl. Kolem něj se vy-tvořil obrovský prázdný prostor. V okně zahlédl úzkostí zbrázděnou tvář šedovlasé ředitelky a viděl, jak zvedá sluchátko. Zastrčil zbraň do pouzdra.
První auta už začínala opouštět školní vrata. Zhluboka se nadechl a zamířil do školy a podle šipek do ředitelny. Vysvětlování mu zabralo patnáct minut. Ukázal svůj průkaz, tele-fonem odvolal zásahová vozidla s ozbrojenou posádkou a dalším te-lefonátem nechal ředitelce potvrdit svoji totožnost. Ředitelce policej-ní ochranu Perryho vysvětlil jako nejnižšího stupně.
Vrátil se zpátky přes opuštěné hřiště.
Všichni přátelé ochraňovaného a jejich děti byly pryč.
Vklouzl na sedadlo vedle řidiče.
Koženě prohlásil: „Dlužím vám omluvu, pane Perry. Bylo to neo-mluvitelné a neprofesionální. Máte plné právo zavolat mému šéfovi a požádat o změnu ochránce."
„To já jsem prosebník, Bille, nemůžu si vybírat. Mohl bych dostat horšího, než jste vy." Ochraňovaný se dutě zasmál.
„Děkuji vám. Pokud by vám to nevadilo, pane Daviesi... Nedoká-žu odhadnout, jaké následky to může mít."
„Žádné... zapomeňte na to... jen trocha vzrušení. Musím vám říct, že jsem tu zbraň zahlédl. Je skutečná, ale je součástí něčeho, čemu se dá sotva uvěřit."
„To všechno je skutečné, pane Perry, a neměl byste na to zapomí-nat."
V kapse se mu rozpípal mobilní telefon. Může Bill Davies hovořit? Ne. Kdy bude moci? Za čtvrt hodiny. Zavolá okamžitě, až bude moci mluvit? Ve vytrácejícím se světle se vraceli do vesnice.

*****

Už podruhé se zeptal, jak daleko je do vesnice - odpověděla, že po silnici šest a půl kilometru. Přikázal jí, aby zastavila, a řekl jí, kdy se přesně na tomhle místě setkají. Vzal si od ní podrobnou mapu s mě-řítkem 1:25 000 a svoji tašku. Zamířil ke stromům rostoucím kousek od silnice. Neotočil se a nezamával. Farida Yasmin Jonesová přemýš-lela, co by musela udělat, aby si vysloužila jeho důvěru, a pozorova-la ho, dokud nezmizel mezi stromy.

Kapitola 7

„Tak jak se rozhodneš...?"
„Bože, není to tak jednoduché."
„Úplně černobílé... Odejdeš?"
„Snažím se zachovat si zdravý rozum."
„Zůstaneš?"
„Neřekla jsem, že odejdu, řekla jsem, že zůstanu."
„V čem je tedy problém?"
Chlapec zůstal nahoře. Daviesovi skončila služba a venku v autě sedí Blake. Vrátili se domů. Perry vyprávěl Meryl, jak policista na hřišti upustil pistoli. Způsobili tam naprostou paniku. To je jeden problém. Před patnácti minutami přišel k předním dveřím Davies s další jobovkou.
„Chci zůstat."
„Tak zůstaň."
„Nechci odejít."
„Tak neodcházej."
„Ale nic se mi neřekne."
„Mně taky ne."
Davies zůstal stát na schodech. Viděla, jak na to jde. Stál na scho-dech, tělem stínil otevřené dveře a naznačil Perrymu, aby nevykukoval z haly. Natáhl se po vypínači a zhasl světlo v hale. Perry zůstal ve stínu, ona za ním a jejich těla chránil policista. Davies se jim opět klid-ně a věcně omluvil za to, co se stalo na hřišti, připomněl Perrymu jeho právo na změnu ochránce. Perry zavrtěl hlavou.
Pak jim vysvětlil ten druhý problém. Jako doktor, jenž má za úkol oznámit nepříjemnou diagnózu, jim jasně a stručně vyložil, že došlo ke zvýšení stupně ohrožení. V tom případě musí dům ochraňovat ozbrojení policisté, ráno sem pro ně dovezou montovaný domek a do vesnice přijede další posila, vůz, který se bude pohybovat po okolí. Davies nic takového neřekl, ale měl jasně vepsáno ve tváři, že si zvolili obtížnou cestu, snazší by bylo spakovat si kufry.
Přecháze-li po kuchyni, děsili se toho, co je čeká. Pak na chvíli přestali mluvit, aby se mohli s chlapcem najíst, poslali ho nahoru a začali se zase do-hadovat.
„Co se dozvěděli?"
„Neřekli mi to."
„Proč ti to neřekli?"

„Nevysvětlili mi to. Nikdy nic nevysvětlují."
„Co to znamená?"
Zvýšil hlas. „Jestli chceš odejít, jdi."
„Nechci odejít."
„Můžeme se o tom teda přestat bavit?"
„Jsem jenom vyděšená. Bojím se, protože si o tom nedokážeme ani promluvit. Takhle si představuješ komunikaci?"
„Řekl jsem ti všechno, co vím. Nechme toho."
„Co je tohle za život..."
„Pořád lepší než utíkat bez zavazadel. Tohle je náš domov. Sem patříme. Jsme tu mezi svými. Tak toho nech, nebo si jdi."
Pustil televizi. Dávali kvíz a obecenstvo povzbuzovalo soutěžící v boji o ceny.
Perry si s hořkostí pomyslel, kolik z nich by dokázalo odpovědět na otázky ze skutečného života. Kde je Írán? Co znamená zkratka ZHN? K čemu se v programu rozvoje raketových hlavic chemických zbraní a balistických střel používala mísicí zařízení? Co by v Íránu provedli s odhaleným sprostým špiónem?
Zazvonil telefon. Jeho zvuk zastiňoval řev hostů ve studiu. Zasle-chla ho, trhla sebou, ale nezvedla se. Sledoval napjaté tváře diváků. Telefon vyzváněl dlouho, než změkla a šla ho zvednout.
Zamířila do kuchyně a dlouho nemluvila.
Neslyšel její hlas.
Nenáviděl tu show, přiblblé otázky a kakofonii potlesku.
Závěsy měli zatažené, jak jim přikázal policista. Vstoupil do po-temnělé místnosti. Poslepu dotápal k oknu, zatáhl závěsy, pak zas tá-pavě přešel k lampě a rozsvítil. Dnes jsou závěsy zatažené jedině u nich. Zatažené závěsy je oddělují od vesnice, od jejich sousedů a přátel. Meryl ráno koupí síťovinu a ušije z ní nové záclony, a ten chlap ho upozornil, aby nestoupal k oknu, když nemá zatažené závě-sy a mohlo by ho být vidět.
Vrátila se do pokoje. Kousala si spodní ret. Byla bledá.
„Nemůžeš ten zatracenej blbej kravál vypnout?"
Sáhl na tlačítko na dálkovém ovládání.
„Kdo to byl?"
„Jedna z tvých přítelkyň."
„Kdo?"
„Emma Carstairsová."
„Co chtěla?"
Mluvila klidně, ale bez emocí a citu. „Emma už se s námi nebude střídat ve vození dětí do školy. My nebudeme brát Sama a ona Step-hena. Emma ani Sam k nám nebudou chodit. Podle tvé přítelkyně je nebezpečné k nám chodit a ona nehodlá Sama vystavovat žádnému riziku."
„To je absurdní." Zvedl se z křesla.
„Tak to řekla."
Vybuchl: „Promluvím si s ní, i s Barrym."
Zastoupila mu cestu. „Neníní se s tebou vůbec bavit. Je to jejich ko-nečné rozhodnutí. Řekla, že jestli jí zavoláš, položí telefon."
„To je ale kráva."
„Řekla..."
„Co řekla?"
„Řekla, že je od nás sobecké vystavovat ostatní nebezpečí, a zavě-sila."
„Bude jediná, uvidíš, jsme tu oblíbení."
Za zatažený mi závěsy slyšel motor přijíždějícího auta, pomyslel si, jestli to není ozbrojená policie. Vyrazil na něm stejný studený pot jako vždycky, když vystoupil z letadla přípojné linky a přidal se k frontě pasažérů opouštějících Teherán, krůček po krůčku po-stupoval kupředu, zoufale se potřeboval vyčurat a pokoušel se tvá-řit lhostejně. Tehdy, stejně jako teď, se dohadoval, jestli na něm strach není znát. Naposledy mu pot zmáčel košili pod sakem, když do okýnka podával svůj pas. Za úředníkem u přepážky vždycky stáli muži od jednotek pasdar ve svých sepraných uniformách, na-kláněli se a pronikavým zrakem podezíravě studovali předložený pas. Ani po jeho prozkoumání se neusmáli, nezažertovali na roz-loučenou a on s podklesávajícími koleny zamířil do odletové haly a děsil se, zda si s ním jen nepohrávají, jestli ho nenechají ujít pár kroků a pak na něj nezařvou, aby se vrátil. Kdykoliv v letadle za-padl do sedadla, před tím, než se roztočily motory a než odtáhli schůdky, přemýšlel, jestli ho nechají usadit se a pak přijdou na pa-
lubu a vyvlečou ho ven, a vyvstával na něm studený pot, protože věděl, jak v Íránu končí špióni.
Meryl odešla do kuchyně a slyšel, že začíná umývat nádobí.

*****

„Kdo je jeho osobním ochráncem?"
„Nějaký seržant Davies ze Zvláštního oddělení."
„Ten bude na nic. Kdo se s ním střídá?"
„Nějaký detektiv seržant Blake."
„Další na draka. Kdo za to odpovídá?"

„Box 500."
„Naprosto nanic - zatracený semafory, projed'."
Paget dorazil s doprovodným vozidlem ke křižovatce právě v oka-mžiku, kdy naskočila červená. Vedle něj seděl Rankin. Vězeňská do-dávka, kterou sledovali, projela, aniž by na ně počkala. Ten lenoch za volantem se měl podívat do zpětného zrcátka, jestli jsou za ním, ale neudělal to. Pagetovi nezbyla jiná volba než vletět za ním do křižo-vatky na červenou. Rankin stiskl tlačítko sirény a všechna auta, při-jíždějící zprava i zleva, začala brzdit a stáčet volant, aby se jim vy-hnula. Až na jedno. Přímo na ně mířil starý oprýskaný cavalier se zubatým šedovlasým černochem za volantem. Dvě tři vteřiny je děli-ly od nárazu do boku, který by je dokonale vyřadil ze hry.
Rankin měl srolované okénko, zdvižený H&K a do uší mu ječela si-réna. Zbraň byla natažená, kulka v nábojové komoře, Rankinův palec spočíval na pojistce. Jakožto doprovodný tým se měli držet těsně za vězeňskou dodávkou. Vězeň byl důležitý, překupník drog a pěkný parchant, každý den ho vozili z vyšetřovací vazby v brixtonské věz-nici do Old Bailey. Měl kontakty a dost peněz na to, aby si mohl za-platit útěk, a proto ho při každodenním převozu z cely k soudu a zpátky doprovázeli ozbrojení policisté. V nábojové komoře je kulka, Paget a Rankin tu nejsou pro zábavu a moc dobře to vědí.
Starý cavalier se řítil rovnou na ně, mířil na dveře u řidiče. Pokud si ten parchant koupil pomocníky k útěku, je zatraceně jisté, že se po-kusí odizolovat, zablokovat a vyřadit doprovodný vůz. Rankin byl dost blízko na to, aby viděl umouněným předním sklem cavalieru zlaté zuby v doširoka rozevřené černochově papule a mahagonově hnědé oči. Rankinovým cílem, neochvějně udržovaným i při zhoup-nutí doprovodného vozidla, se stalo černochovo čelo. Palcem přitlačil na pojistku.
Pokud by vystřelil a zabil, dal by se zákon vyložit různými způso-by. Paragraf 3 trestního zákoníku z roku 1967 by ho chránil, jestliže by šlo o skutečný pokus o útěk, v případě pouhé dopravní nehody by ho ukřižovali. Schyluje se ke srážce, dělí je od ní jen vlásek, Paget
kroutí volantem, aby se vyhnul starému cavalieru, mohlo by se mu to povést, a taky nemuselo. Půl vteřiny by Rankinovi trvalo uvolnit po-jistku a prohnat mužovou hlavou dvě kulky. Kdyby to byl najatý za-chránce, dočkal by se pochvaly, pokud ne, obžalovali by ho z vraž-dy... Projeli, nechali křižovatku za sebou. Paget poháněl auto jako šílenec v opačném dopravním pruhu, aby dostihl vězeňský vůz, a sta-rý cavalier se za jejich zády řítil na refýžový sloupek. H&K už zase le-žel Rankinovi na klíně.
„U čeho jsme to skončili, Joe?"
Žádné zrychlené dýchání, žádné napětí v rukou, jako by si vyjel na nedělní vyjížďku s manželkou. „Bavili jsme se o tom, kdo to má na starosti, Dave - Box 500."
„Říkal jsem, že jsou naprosto na nic. Koho ochraňují?"
„Obyčejnýho civilistu, nějakýho umíněnýho ťulpase, protože mu poskytli šanci vypadnout a on ji nevyužil."
„A kdo stojí proti němu?"
„Írán - naštval muláje."
„To je teda volba, to nebylo zrovna dvakrát rozumný. Kdy tam vy-razíme?"
„Odjedeme večer, omrkneme to a ráno převezmeme službu od těch připitomělejch místních."
Pustili drobnou dopravní nehodu z hlavy a spokojeně se zařadili za vězeňskou dodávku. Strážníci Joseph Paget a David Rankin tvořili ne-oddělitelnou dvojku. Řidič Paget, připomínající trochu ropuchu, krátký a připosražený, oplešatělý, s hustým knírem jako nosíval Zapata, během dlouhého čekání před soudní budovou vyměňoval olej, kontroloval tlak pneumatik a oprašoval interiér a jeho kolega ho mezitím informoval o nově přiděleném úkolu. Rankin, s H&K spočívajícím mu ležérně na stehnech, byl hubený jak šindel, na hlavě nosil kartáč krátce zastřiže-ných tmavých vlasů, pleť měl hladkou jako mimino a knír dokonale identický s kolegovým. Každý, kdo se s nimi setkal a všiml si způsobu jejich vyjadřování a jejich chůze, nabyl dojmu, že se vědomě snaží na-podobit jeden druhého. Oběma táhlo na padesátku, žili v sousedících ulicích na severu Londýna, jezdili s manželkami na společné dovolené a hašteřili se jako manželský pár. Do důchodu nastoupí ve stejný den. Jak Joe Paget, tak Dave Rankin byli považováni za skvělé střelce. Ále ni-kdy své dovednosti nevyužili. Zúčastnili se mnoha kursů, strávili neko-nečné hodiny na střelnici, nevynechali jediné cvičení, ale nikdy nic z toho nepoužili v praxi. Přes veškerý výcvik a dohromady dvaatřicet let služby u zbraní žádný z nich nevystřelil na skutečný cíl.
Sledovali vězeňskou dodávku, jak vjíždí do širokých vrat věznice a zahýbá.
Zastavili u trafiky a Paget vešel dovnitř. Koupil tři sešity křížovek, pár plechovek s limonádou a dva balíčky sendvičů.

*****

Poté co se Geoff Markham vrátil z večeře v kantýně, ale ještě před-tím než si došel k Fentonovi vyzvednout Američana, popadl ze stolu čistý bílý list papíru a lepicí pásku. Papír přilepil zvenčí na dveře a pak na něj černým fixem napsal DEN PRVNÍ. Ten člověk od FBI tvr-dí, že do týdne bude konec. První den pomalu končí.

*****

Ve chvíli, kdy Fentonův fax začal chrlit papír, byli už Američan s Markhamem pryč. Jak se Markham motal kolem Američana, při-pomínal mu starostlivého psa točícího se kolem stáda ovcí, dohlížel, aby si vzal kabát, mírně ho vyplísnil za nepořádně zapnuté knoflí-ky na vestě a sám mu je opravil. Ovce jsou hloupé, svéhlavé, zatra-ceně otravné, ale užitečné... Přečetl si fax odeslaný ze Zvláštního oddělení.
Neuvěřitelné, pozoruhodné, hotový osmý div světa. Zvláštní od-dělení se dohodlo s místními ozbrojenými silami. To

snad musel ně-jak zvláštně zasvítit měsíc nebo nastat nějaký podobný úkaz, že se Zvláštní oddělení a místní shodli. Očekával by nějaké pochybné handrkování, zábavné rozepře. Zvláštní oddělení se postará o po-drobnosti osobní ochrany a spojilo se s SO19 Scotland Yardu, to vyšle uniformované příslušníky k službě na místě. Místní policie nabídla vozidla s ozbrojenými posádkami, které budou sledovat jedinou ces-tu do té bohem zapomenuté díry a budou neustále projíždět danou oblastí.
Neodpustili si, to by přece nedokázali, malé štíří kousnutí. V závě-ru zprávy stálo: ‚Zvláštní oddělení se dohodne s Bezpečnostní služ-bou na způsobu krytí výloh jejich a místních ozbrojených sil, spo-jených s operací Julie Sedm, s výhledem na úhradu výdajů.' Jde o pouhý základní stupeň ochrany a přitom to bude stát hotový maj-lant a zdroje nejsou nevyčerpatelné. Zauvažoval, jak by mohl omezit rozsah závazku. Oblékl si kabát, zvedl kufřík a zhasl.
Jeho životu vždycky vládl rozpočet a bude, dokud si jednoho dne nepodá přihlášku do společnosti Portcullis, dokud se nepřipojí ke zbytku bývalých špiónů v Křesťanské unii a nezačne vzpomínat a klá-bosit o dávno minulých dnech. Závazky musí mít svá omezení. Za-nadával na toho zatraceného umíněnce, který odmítl pomocnou ruku s rozumnou nabídkou na přestěhování.
Pak ho ještě něco napadlo, vrátil se do potemnělé místnosti a vyto-čil číslo právního zástupce. „Tady Harry, oddělení G, promiňte, že volám tak pozdě, Francisi. Mohl bych se vás jen na něco zeptat?
Máme tu jednoho člověka, domníváme se, že mu hrozí vražedný útok. Poradili jsme mu, aby se vypařil, a nabídli jsme mu patřičné prostředky. Neposlechl nás, chce zůstat tam, kde je. Poskytuje nám zákon možnost vystěhovat ho proti jeho vůli z vlastního bydliště a dát ho do ochranné soudní vazby?... Aha... Útok na osobní svobo-du, občanská práva, ano... Nejde to, co?... Jde jen o to, že tyhle věci přijdou strašně draho. Děkuji moc, Francisi, pozdravujte Alison..."
Vracel se tichým opuštěným pracovištěm, očima přelétl papír při-lepený na dveřích mladého Markhama. DEN PRVNÍ. Musí existovat možnost nějakého omezení závazku, jinak tou ope-rací vykrvácí celé jeho oddělení. Vyšel do noci.

*****

Rychle prošel kolem živého plotu, zapadl do lesa označeného na mapě jako Sixteen-acre Wood a z bezpečného úkrytu za stromy po-zoroval, jak odjíždí. Pak se opřel zády o silný kmen stromu a posled-ního světla dne využil k prostudování mapy a zapamatování si jejích údajů.
Když padla tma a už nerozeznával mřížoví horních větví, pohnul se vpřed. Pár jeho přátel v bažinách osleplo díky yperitovým pumám a on si ve tmě vypomáhal klackem, tak jako oni za denního světla bí-lými holemi. Klacek mu pověděl, kde leží uschlé kusy dřeva, na kte-ré by mohl stoupnout, zlomit je a zanechat tak stopu. Opatrně přešel ze Sixteen-acre Woodu do Big Woodu a pak do Common Woodu. Z Common Woodu se dostal na otevřené pole, skryl se u cesty, pozo-roval, čekal, naslouchal. Instinktivně zachovával opatrnost. Přešel cestu a minul to, co na mapě neslo název tumulus, nevěděl, co to slo-vo znamená, a pak vklouzl do Fen Covertu.
Ve Fen Covertu poprvé ucítil vůni moře a poprvé uslyšel to naří-kání.
Vůně byla slabá, stejné příchuti jako u vodní cesty Šatt-al-Arab a na poloostrově Faw. Pak se naříkání ozvalo znovu. U Šatt-al-Arab a na poloostrově Faw, kde v nose cítil slanou vůni, slýchal křik poraněného nebo plynem zasaženého a při ústupu opuš-těného muže. Tehdy bylo jeho nevyhnutelnou povinností vrátit se do bažin, najít toho muže se šrapnelem zmrzačenou nohou nebo s ka-pičkami plynu na kůži a v očích. Tiše jako kočka se blížil k Fen Hillu, na místo, odkud táhla vůně nejsilněji a naříkání se ozývalo nejhlasitě-ji. Před ním se rozkládalo panorama bažin, na mapě označených ná-zvem Southmarsh, ozářených slabým měsíčním svitem.
Na mírném svahu Fen Hillu se vystavil nebezpečí. V duchu se za-měřil na vůni a naříkání a stuhu světel, podle jeho odhadu tři kilo-metry vzdálených, a vyplašil bažanta. Kdyby k tomu došlo v bažina-
tém rákosí Šatt-al-Arab nebo na poloostrově Faw, prozradil by tím nepříteli svoji pozici. Dopustil se osudové chyby. Zastavil se, nehnu-tě setrvával přitisknutý ke kmenu stromu, takže jeho tělo nevytváře-lo žádnou siluetu, vdechoval vůni moře a naslouchal křiku.
Southmarshem se neslo vzdálené zatroubení auta odněkud od stu-hy světel.
Našel králíka, chyceného za krk do oka. Nerozsvítil baterku, objevil ho po hmatu, napřed klackem, pak rukama. Přejížděl prsty po kožíš-ku na zádech zvířete, pak přešel k věznícímu drátu. Pohyby prstů, je-jich hlazení, ztišily králíkovu hrůzu. Zvedl ho za kůži na krku a uvol-nil drát. Nemohl ho vidět, jen cítil, jak netečně visí v jeho sevření.
Dostal na sebe zlost kvůli hloupé chybě s vyplašením bažanta, po-třeboval si pozvednout sebevědomí. Zabil králíka jediným seknutím hranou dlaně. Znovu narafičil past a zamaskoval zemi, na které stál, chrastím, protože hned za prvního ranního světla někdo přijde oko zkontrolovat. Mrtvého a ještě teplého králíka si zastrčil do kapsy a pokračoval v cestě.
Zastavil u husté změti ostružiní na konci Foxhole Covertu. Ne z hladu, jen proto, aby se očistil od své chyby, utrhl mrtvému králí-kovi jednu nohu, stáhl ji z kůže a snědl ji. Přežvykoval syrové na-sládlé maso. Nesmí pociťovat ošklivost, musí být silný. Žvýkal nohu, dokud zuby nezačaly narážet na kost, pak odložil mršinu i kost a se-třel si krev z úst. Zabití a jídlo mu dodaly sílu.
Vedle něj ležela podlouhlá taška. Skrze větvičky ostružiní viděl za Southmarshem semknutá světla. Měl u sebe fotografii toho muže a domu. Od králičí krve zamazaná ruka spočívala na tašce, někdy vnímala tvar raketometu, jindy obrysy automatu. Myslel si, že zabít toho muže bude stejně snadné jako seknout králíka do krku a sníst jeho nohu. Ležel teď v tichu na zádech a snažil se myslet na svoji ženu Barzin, na jejich společný domov, na pokoje, které si zařídili, na majetek, kte-rý nashromáždili, a na ostýchavou vybledající lásku mezi nimi, ale do myšlenek se mu vkrádala a rušila ho nahá stehna té dívky z auta. Ne-dokázal ze své mysli vypudit bílou kůži toho děvčete a obrys jejích ňader. Vahid Hossein se o to pokoušel, ale nedokázal to.

*****

Zvonek se ozval třikrát.
Meryl chladně prohlásila, že dojde otevřít, nechce ho zase vidět, jak se po otevření dveří krčí ve stínu neosvětlené haly. Věděli, kdo je za dveřmi. Tři krátká zazvonění oznamují příchod detektivů.
Ve dveřích stál Blake a vypadal překvapeně, že otevřela ona. Mírně mu poklesla čelist. Nejspíš patří mezi ty, kteří chtějí vždycky jednat jen
s pánem domu. Blake těžce hledal slova. Dorazila posila z Londýna, další muži k ochraně na místě, uniformovaní a ozbrojení, potřebují se porozhlédnout po domě. Připadal jí povýšenecký. Nezeptal se, jestli se jim to zrovna hodí, ustoupil stranou, aby mohli vejít ze tmy dovnitř. Prošli kolem ní, jako by ani neexistovala, a zavřeli za sebou dveře.
Frank stál ve dveřích obývacího pokoje, odkud k ní doléhaly jejich hlasy. Představili se jako Paget a Rankin. Udělala obličej, protože ani Franka se nikdo nezeptal, jestli ho neruší, jen mu oznámili, že si po-třebují prohlídnout dům, podívat se po něm. Chodili pořád spolu, jako by je pojila pupeční šňůra.
Na sobě měli tmavomodré kombinézy a pásy z konopného popruhu ověšené pouzdrem se zbraní, čímsi, co považovala za granáty se slz-ným plynem, brašnou na náboje a pouty. Než je po jejich zazvonění pus-tili dovnitř, museli snad stát v blátě cesty a trávníku a jejich boty ho roz-nesly po celém koberci. Nejspíš si toho ani nevšimli. Rozhlíželi se po obývacím pokoji, po jejím nábytku a dekorativních předmětech, jako by to byly šmejdy. Ve skleněné vitríně měla vystavený porcelán, který sbí-rala, a na stěnách visely reprodukce obrazů mořského pobřeží od místní-ho umělce, které koupil Frank. Snažila se porozumět tomu, co mumlají.
„Bude se to muset zalepit, Joe."
„Přesně tak, Dave, není nic horšího než skleněná vitrína."
„A sundat ty obrázky."
„Co si myslíš o umístění televize?"
„Není to nejšťastnější řešení, měla by být až vzadu u stěny."
„Neměl tohle zařídit Davies?"
„Měl, ale neudělal to."
„Trouba - nelíbí se mi ty věci na krbu."
„Přesně tak. Podíváme se na okna."
Ten vysoký, Rankin, přešel k lampě a zhasl. Stála ve tmě a za sebou vnímala narůstající Frankovu podrážděnost, slyšela jeho zrychlený dech. Roztáhli závěsy. Do pokoje proniklo slabé světlo pouličního osvětlení z druhé strany trávníku. Slyšela jejich prsty škrábat po skle a rámech okna, pak zvuk závěsů zatahovaných bez sebemenší obřad-nosti. Teprve pak se rozsvítila lampa.
„Předpokládal jsem, že budou zesílená, Joe."
„Ještě se k tomu nedostali, je to objednané a do konce týdne to udě-lají."
„To je teda pěkný."
„Nelíbí se mi, Dave, že to okno není zesílené."
„To mi ani nemusíš povídat, začínám z toho vidět rudě. Kolik je to tak k tamtěm domům, sto metrů? Pro ostřelovače ze zálohy nebo RPG hotová hračka."
„Jak říkáš, Dave, hračka pro raketomet nebo pušku. Bože, tohle místo potřebuje dát do cajku. Pojďme dál."
Probrali halu, jídelnu a kuchyň. Frank se táhl všude za nimi a ona ho následovala. Nemusela se ani ptát. Všechno, co je ze skla, porcelá-nu nebo keramiky, všechno, co je těžké a nepřipevněné, se rozbije, po-láme, začne létat, zmrzačí je to a zraní. Chtěli se podívat nahoru. Ztu-hla. Frank zamumlal, že nahoru by snad měli jen v případě naprosté nezbytnosti, ale oni nečekali na jeho souhlas a už se hrnuli po scho-dech. Na Rankinových botách už nezůstalo žádné bláto, které by mohlo zašpinit koberec. Rozhlíželi se po ložnici.
„Nelíbí se mi to zrcadlo, Dave."
K jejímu toaletnímu stolku patřilo velké zrcadlo.
„Přelepíme ho."
Představila si zrcadlo, u něhož se líčila, než si večer vyšli, před nímž si pohrávala s jemnými štětečky, přelepené křížem krážem lepi-cí páskou na balíky.
„Podívej se na všechny ty volně ležící věci."
Na toaletním stolku ležely krabičky s krémy, skleněné flakónky s voňavkami, váza se sušenými květinami a kartáče se stříbrnými ru-kojeťmi.
„To bude muset jít do krabice, Joe."
Kdykoliv si bude chtít nalíčit oči a rty, bude se muset přehrabovat v kartónové krabici na podlaze. Představila si, jak bude muset uložit všechny pro ni cenné věci podle instrukcí těchto mužů.
Obrázky budou samozřejmě muset ze zdi. Zarámované fotografie půjdou do šuplíků, napadlo ji, jestli by jí dovolili fotografie vyndat z rámečků a přilepit na stěnu. Nemohla by říct, že by se v koupelně na konci chodby zabývali jedinou její věcí. Ke všem kouskům, které jí patřily a na kterých jí záleželo, se zachovali lhostejně. Kéž by nad ně-kterým trochu otáleli, pak by jí ty věci mohly připadat alespoň trochu důležité. Zašli do nepoužívaného pokoje a probírali, co se stane s tady uloženými obrazy, zrcadlem a dekorativními předměty. Zastavili se před posledním pokojem. Jako by ji připravili o veškerou bojovnost, na Frankových tvářích žhnula nelibost, ale žádný z nich nezaprotes-toval. Slyšela chlapcův hlas, napodobující zvuk náklaďáku. Nedovo-lili se jí, ani Franka. Ten malý vešel dovnitř a vysoký ho následoval.
„Nazdar, sluníčko - nejsou to skvělý auťáky? No na mou duši."

„Senzační náklaďáky, sluníčko, hotovej vozovej park."
„Můžeš mi říkat strýčku Joe..."
„... a já jsem strýček Dave, tenhle je fakt boží."
„No je dobrej, Dave, ale tohle volvo je fantastický."
„Skvělý vozy, sluníčko... Ne, je mi líto, nesahej na to."
„Jakpak se jmenuješ? Stephen? Dobře, Stephene, nesmíš sahat strýčku Davovi na opasek. Tohle je slzný plyn, tohle pouta a tohle glock... Už jsi ho viděl?... Co že udělal? To musela být legrace, slu-níčko. Slyšels to, Joe? Detektiv seržant Davies honil glocka po celým hřišti - to si schováme do zálohy a použijeme, až se bude moc napa-rovat. Myslím, že už je čas, aby sis vlezl do postýlky, sluníčko..."
Jemně zavřeli dveře. Pomyslela si, jak snadno vstoupili do života její rodiny a přinesli s sebou slzný plyn, pouta a zbraně. A ráno bude její domov připraven na útok ostřelovače a ničivý výbuch raketome-tu. Když odešli dozadu do zahrady, došla si pro vysavač, aby odkli-dila bláto, které roznosili po koberci. Než ho spustila, zaslechla Fran-kův hlas.
„Tohle už nikdy nedělejte. Neopovažujte se ještě někdy chovat ke mně a mé ženě, jako bychom byli nějaký šmejd. Jsme lidi a zaslouží-me si slušnost a respekt. Tohle je náš domov, a když už do něj vleze-te, počínejte si alespoň trochu citlivě. Nedívejte se na mě tak tupě a nestoudné, prostě se podle toho zařiďte. My tady žijeme. A pokud vám to nevyhovuje, seru na to."
Neslyšela, co na to odpověděli.
Jakmile policisté skončili se zahradou a opustili dům, znovu za nimi zamkli a zasunuli zástrčku. Zatímco v obýváku vysávala, zasle-chla Blakův hlas.
„To jste neměl, pane, takhle je setřít. Mají za sebou perný den. Ale nebojte se, nebudou si to brát osobně, jsou zvyklí na vystresovanost ochraňovaných. Ale neměl jste je tak zpražit, pane. Jednoho dne, a nejspíš brzo, na nich může záviset záchrana vašeho života."

*****

„Tady není žádná zoo. Nemáte tu co zevlovat. Tady se pracuje - ru-šíte nás."
Už mu to hlásili, ale vypadlo mu to z paměti. Detektivové se s lé-kařem konajícím službu chytli nejmíň čtyřikrát, ale spíš už pětkrát.
„O tom, kdy si budete moci promluvit s pacientem, rozhoduju já. A řekl jsem vám to už posledně a předtím taky. Ne. Pacient je značně dezorientován, je úplně mimo vzhledem k lékům podávaným pro zmírnění bolesti trojnásobné fraktury stehenní kosti. Ne."
Geoff Markham postával za dvěma detektivy ze Zvláštního oddě-lení u dveří oddělené kabinky na konci nemocničního pokoje. Mladý doktor vypadal vyčerpaně, nejspíš spal za chůze a docházela mu tr-pělivost.
„Je mi jedno, co můj pacient údajně provedl, mně leží na srdci jeho zdravotní stav a jeho prospěch. Pokud to dobře chápu, není ani pro-puštěný na kauci, ani proti němu nebylo vzneseno obvinění. Takže se nachází v mé péči a já rozhodnu o tom, zda může být vyslýchán. A moje odpověď zní... Ne."
Na židli před postelí seděl policista s rukama na krátké zbrani v klí-ně, jeho obličej vyjadřoval tupou lhostejnost. Druhý uniformovaný policista seděl přede dveřmi, v náručí choval svoji zbraň a na ústech mu pohrával pokřivený úsměv.
„Řeknu vám, pro mé pacienty je už dost tak zlé, že tu musejí sná-šet tu přehlídku zbraní, ale snaží se, momentálně neúspěšně, užít si trochu klidu. Nemohou si odpočinout tak, jak by měli, protože vy si z téhle místnosti děláte hotovou promenádu. Vypadněte, zmizte."
Geoff Markham do sebe pevně zaklesl prsty, prohýbal je, až to bo-lelo. Littelbaum se držel někde vzadu. Američan prohlásil, že tohle je neobyčejně šťastná náhoda, ale zdá se, že ji nebudou umět využít.
„Jen poslouchejte. Narušujete normální chod tohoto pokoje. Ráno si budu důrazně stěžovat správě nemocnice. A pokud se díky vaší neodbytností zhorší zdravotní stav tohoto nebo jiného pacienta, osob-ně se zasadím o to, abyste si to odskákali. Tohle je moje teritorium, vypadněte."
V kabince svítilo tlumené světlo s modrým nádechem. Geoff Mark-ham by přísahal, že v hromadě bílých polštářů zahlédl záblesk v oku. Hlavu pacienta, obličej muže identifikovaného operací Zlatá duha jako Yusuf Khan, napůl zakrývala vysoko vytažená levá noha. Ten záblesk byl chvilkový, ale on ho zaregistroval.
Pacient zas působil nehybně, jako by byl v bezvědomí. Detektivo-vé se odvrátili.
Markham řekl: „Balamutí vás."
„Jste snad doktor? Znáte jeho chorobopis, ano?"
Markham trval na svém: „Ví o sobě, poslouchá. Přetvařuje se."
„Jste odborník? Znáte účinky léků k utlumení bolesti?"
„Povídám - "
„Ne. Tady rozhoduju já a já vám přikazuju, abyste vypadli."
Markham vyletěl: „Na vašich rukou se může objevit krev."
„Pochybuju."
„Kvůli vašemu odmítnutí můžou zabít člověka!"
„Vypadněte."
Nepodařilo se mu využít šťastnou náhodu. Obličeje uniformova-ných policistů vyjadřovaly lhostejnost, jako by mu ani nepotřebovali dávat najevo, jakého idiota ze sebe dělá. Geoff Markham se rozzlobe-ně obrátil a vydal se střední uličkou pokoje k slabému světlu na jejím zadním konci, kde u svého stolu seděla noční sestra. Detektivové šli vedle něj a za sebou slyšel doktorovy tiché kroky. Američan seděl v hlubokém stínu na židli pro návštěvníky u jakéhosi pacienta.

Paci-
ent mu podával zrnko vína, a než si ho Američan vzal, přiložil si prst ke rtům. Markham pokračoval v chůzi.
Za zavřenými lítačkami položil poslední otázku: „Jak dlouho?"
Doktor odpověděl, že pacient by mohl být schopen výslechu tak za dva tři dny, možná taky až za týden.
Odcházel prázdnými chodbami. Muži ze Zvláštního oddělení se drželi poblíž, dohadovali se, kde by mohli najít automat na kávu. Za-mířil ke schodišti.
Na pohotovosti se strhla rvačka. Opilec se zakrváceným čelem na-padl pěstmi ochranku. Nestaral se o ně, prorazil si mezi nimi cestu.
Došel na parkoviště a nastoupil do auta.
Kdyby si tak mohl zakouřit. Kdyby tak u sebe měl placatici. Kdyby se tak mohl přitulit k teploučké Vicky. Kdyby mohl pracovat pro ně-jakou zatracenou banku.
Seděl v autě.
Přiblížily se kvílející sirény. Ze dveří jim vybíhali naproti zdravot-níci, horečnatý spěch s nosítky dovnitř.
Čekal. Byla mu zima a zmáhala ho únava. Věděl, že je ten parchant pozoroval, poslouchal je, dělá si z nich blázny a za deset minut na-stane konec prvního dne. Nedokázal si představit, proč Littelbaumovi přišlo důležité zdržet se na místě.
Poddával se sebelítosti a přemýšlel, jestli mu banka své odmítnutí sdělí dopisem nebo jestli mu ho oznámí po telefonu.
Zatraceně jistě ho nevezmou. Neřekne Vicky, co tam vykládal o tom, jak si hraje na boha, ani jak se vysmáli jejím oblbujícím frázím... Američan otevřel dveře vozu a klesl na sedalo vedle něj.
„Za prvé vám děkuju, že jste neztratil duchapřítomnost a poskytl jste mi prostor. Udělal jste dobře. Bože, nemocnice je takové depre-sivní místo... Víte, pane Markhame, celé je to o Alamútu... nedá se nic dělat, u toho vždycky skončíme... Klíčem je Alamút."
Markham vyrazil a hned se musel vyhýbat další sanitce.
„Zrovna zoufale potřebuju ujištění, že jsem taky něco udělal dobře. Řekněte mi, prosím, pane Littelbaume, proč se to týká Alamútu."
„Kdyby Alamút znal, kdyby tam byl, nekomunikoval by se mnou."
Markham zalapal po dechu, pak se nahlas rozesmál. „Cože, on s vámi mluvil?"
„Policisté byli velice ochotní ke spolupráci, slyšeli vás, jak jste mlu-vil o krvi a vraždě. Jeden se potřeboval vyčurat a ten druhý zaujal po-stavení na chodbě."
„Vážně?"
„Řekl bych, že promluvil, protože jsem mu přitiskl špičku pera na střed trojnásobné zlomeniny."
„Copak se nerozkřičel?"
„Nejspíš ano, ale já jsem mu ucpal ústa kapesníkem a dlaní. Dal přednost mluvení před šťouháním perem - pokud by někdy navští-vil Alamút, dokázal by snášet bolest."
„Co řekl?"
Markham se bezohledně řítil po prázdné silnici.
„Uf, nemohl byste zpomalit, pane Markhame? Rád bych se vrátil zpátky živ a zdráv, zvolněte tempo, prosím. Řekl, že ten člověk vy-stoupil z lodi, což my víme. Neznal jsem jméno, on taky ne. Neznal jsem obličej, ale on ano. Ten obličej je zajímavý, dost světlý, před-stavuju si ho tak na hranici evropského typu, a nemá ani vousy ani knír. Přízvuk anglický, ne americký. Vysoký, ale ne zas nijak zvlášť, žádný hustý koberec černých vlasů, oči nedokázal popsat... Táhne mu tak na čtyřicítku. Vyboural se i proto, že měl z toho chlapa strach."
„Zbraně?"
„Začal mi o nich vykládat, myslím, že se chystal mluvit o raketo-metu. Ano, byl ochoten říct mi toho dost, držel jsem mu pero rovnou před očima, ale nedokončil větu. Asi mi chtěl odpovědět, ale omdlel."
„Společníci?"
„Tu mdlobu nepředstíral. Šťouchl jsem ho ještě jednou, ale byl stu-denej, jako by ho dostala zubatá - a ten policajt se vrátil ze záchoda."
„Takže co máme, pane Littelbaume?"
„Dost, abychom měli o čem přemýšlet. Mohl bych vám napřed poskytnout trochu informací o Alamútu? S nimi pak lépe pochopí-te Kovadlinu, jak se zachová, jaký smysl pro sebeobětování cítí, jaké nebezpečí představuje, jakou oddanost rozkazům od něj mů-žete čekat. V roce 1152, pane Markhame, vyslali z Alamútu dva fidá'íje, aby zabili Raymonda Druhého z Tripolisu, to je přístav v nynějším severním Libanonu. Raymond Druhý byl král, vedl kři-žácké tažení. Pro vraždu si zvolili nejrušnější místo ve městě, kde ho obklopovalo množství stráží. Zvolili si hlavní bránu do města. Jen si to představte, rozhodli se demonstrovat svoji sílu a oddanost před davy lidí, obchodníků, cestujících, stráží, před tím nejširším publikem. Ubodali Raymonda Druhého k smrti v bráně jeho vlast-ního města a věděli, že je jeho stráže ve chvíli rozsekají na cucky. Tohle pro vás představuje Alamút, pane Markhame, tohle proti vám stojí."

*****

Předstíral spánek a pravidelně oddechoval.
Její ňadra a břicho se dotýkaly jeho zad a zadnice. Leželi nazí, ale jen pro pocit útěchy, ne že by se chtěli milovat. Občas zvenčí zaslechl
motor auta zaparkovaného vedle domu, Blake si nejspíš pouštěl to-pení. Občas zaslechl pomalu přijíždějící a zastavující auto, pak se ozvaly tiché hlasy a tlumený smích. Občas slyšel jen prázdné hvízdá-ní větru a vzdálený hukot vysokých vln na pláži.

Doufal, že Meryl snáze usne, když ho uslyší pravidelně oddycho-vat a představírat spánek.
Ležel na boku, vnímal její teplo, v hlavě si přehrával televizní kvi-zy. Usmívající se moderátor pokládal otázky a Frankie mu se zářící-ma očima odpovídal.
Kde leží Írán?
„Írán, rozkládající se na území 1,68 milionů kilometrů čtverečních s obyvatelstvem odhadovaným na něco přes šedesát milionů, zaují-má klíčovou pozici mezi Středním východem a asijským subkontinentem, takový stát není možné ignorovat a nedají se od něj čekat ústupky."
Kdo v Íránu vládne?
„Íránu vládnou islámští kněží označovaní za extrémně fundamen-talistické a konzervativní, ale vláda je volně svázaná s jednotkami Re-voluční gardy a soukromé autonomní armády kleriků se vychloubají trestnými akcemi proti západním civilizacím."
Co znamená zkratka ZHN?
„Zbraně hromadného ničení, chemické, mikrobiologické a nukleár-ní, jsou předmětem urychlených výzkumných programů Íránu."
K čemu slouží míchací zařízení?
„Výroba kapiček chemikálií, které se mají stát součástí výbušných hlavic, a výroba materiálu obložení vnitřku tělesa řízené střely, který musí vydržet extrémně vysoké teploty, vyžaduje víceúčelové mícha-cí stroje, prodávané na zfalšované vývozní doklady."
Jaký je osud špiónů v Íránu? Co tam s nimi dělají?
„Špióna v Íránu buď v tichosti pověsí na šibenici ve vězení v Evi-nu, nebo veřejně na jeřábu na nějakém teheránském náměstí. Vytáh-nou ho tak vysoko, aby dav dobře viděl jeho smrtelný zápas."
A poslední otázka. Pokud ji správně zodpovíte, vyhrajete dovole-nou pro dva na Barbadosu, novou kuchyň, drtič odpadků a velko-plošnou televizi. Zavrtěl se.
Jaký dopad měla špiónova zpráva o vojenské továrně v Bandar Abbásu?
„Nevím, tuto otázku nedokážu zodpovědět, nikdy mi to neřekli, nechci to vědět, je lepší nic nevědět."
Zpátky do temnoty, do černého pokoje, žádná cena nebude.
Vybral si bod na stěně v přítmí a zaměřil se na něj. Usnula. Pokud by usnul on, zdálo by se mu o jeřábu. Před domem krátce zabouřil
smích a auto odjelo. Poklimbával... Měl Emmu Carstairsovou vždyc-ky rád a myslel si, že ona má ráda jeho... poklimbával, ale nespal. Po-kud bude myslet na Emmu Carstairsovou, na její nestoudný úsměv a na to, jak vrtí boky, když ze sebe stahuje kalhotky, jak pokládá jeho ruce na knoflíčky své blůzy, neusne, a když neusne, neuvidí před oči-ma jeřáb. Zíral do holé zdi.

Kapitola 8

V posledních minutách noci vyrazil jako nějaký přízrak.
Opustil Fen Hill, držel se uvnitř hranice stromů obklopujících ba-žinu. Silné přílivy zimního období způsobené bouřemi a prudké zim-ní lijáky proměnily zemi v bažinatý močál. Voda mu neklesala pod kotníky, při postupu tak za sebou ale nezanechával žádné stopy, a skrývala ho linie stromů. Pečlivě schované zavazadlo a zbraně ne-chal v úkrytu, tentokrát je nebude potřebovat.
Dorazil k toku napájejícímu mokřinu, musel se teď brodit až po pás ve vodě, usazeniny ho drápaly do nohou a bot. Před sebou viděl vý-šinu, Hoist Covert, jak si přečetl na mapě, za ní se nejasně rýsovala si-lueta kostelní věže.
Nezdržoval se. Když se vynořil z močálu a bažinaté půdy, neza-stavil se, nerozvázal si boty, nevylil z nich páchnoucí tmavou vodu a neodstranil bláto. Nic z toho mu nebylo cizí. Jako by se vrátil do rá-kosí Haur-al-Hawizeh. Bylo příjemné pohybovat se ve známém teré-nu. Nechoval se jako vycvičený voják, postupující podle rozkazů a příruček, využíval přirozených instinktů predátora. Nemusel pře-mýšlet o tom, že musí skrývat svůj pohyb, svoji siluetu, že se nesmí prozradit, zanechat za sebou pachovou stopu. Pro Vahida Hosseina bylo naprosto přirozené postupovat jako zvěř plížící se za svojí ko-řistí.
Udržoval si stálou rychlost. Porušil ji, jen když zahlédl osamělého muže s dalekohledem, který se usadil na lavičku mezi Hoist Covertem a cestou vedoucí ke kostelu. Tehdy se zastavil a zkontroloval
půdu před mužem, za ním a po straně a sledoval směr pohledu dale-kohledu. Muž ho předtím, ukrytého v křoví, minul jen o dvacet met-rů. Nejspíš přišel k lavičce pozorovat ptáky z výhodné pozorovatel-ny, z níž se dala přehlédnout celá bažina. Tohle místo si zapsal do paměti jako hodné zvýšené ostražitosti.
Pokračoval kolem vysokých dřevěných plotů a živých plotů za-hrad, kolem směrovky označující úzkou cestu k vesnici. Přelezl plot a keřů na zahradě využíval k maskování svého pohy-bu. Po břiše se proplazil dírou v živém plotě, nadzvedl drát zabraňu-jící v útěku drůbeži, podlezl ho a vrátil na místo. Dvakrát neměl k ně-jakému domu dál než pět metrů, slyšel zevnitř hlasy, ale držel se mimo světlo dopadající z jeho oken. Jednou se musel zastavil a vrátit, protože se otevřely zadní dveře a vypustili z nich vyvenčit poskaku-jícího a štěkajícího psa. Musí si zjistit, kde mají psy. Představují větší nebezpečí než lidé.
Domy, kolem nichž procházel, byly postaveny ze starých cihel. V některých bydleli řemeslníci, zanedbané zahrady přetékaly pytli s krámy a odloženými dětskými koly, jako u nich v jižním Teheránu. Jiné, s pečlivě upravenými plochami trávníků, hromadami shrabané-ho listí a vůní vyhaslých ohnišť, patřily bohatým lidem, tak by to vy-padalo kolem vil na

svazích Jamaránu, kde žili takoví ctitelé idolu, kteří úctu k imámové učení jen předstírali.
Tohle je jen průzkum. Chce najít cestu tam a vymyslet kudy zpátky.
Slyšel zvuky aut na silnici, zpomalování a přehazování rychlosti. Schovával se za plotem v okrasných křovinách kousek od cestičky. Skvělé načasování... Dorazil na místo právě ve chvíli, kdy se roze-dnilo natolik, aby dobře viděl, ale přitom zůstal skryt v šeru. Jen pár minut zbývalo do chvíle, kdy noc přejde v den. Vozy nemohl vidět, pohled na ně mu stínily keře. Ležel bez hnutí. Ze dveří vyšla žena v noční košili, slyšel cinkot lahví. Světlo nade dveřmi zaplavilo ces-tičku. Žena došla k vrátkům. Prázdné lahve zazvonily o beton. Vráti-la se zpátky do domu, zabouchla dveře. Viděl světla aut, osvětlující domy před ním, ozařující prázdnou plochu trávníku.
Plazil se dál. Fotografie domu a svého cíle měl vypálené do pa-měti.
Motory aut ztichly, slyšel nezřetelné mumlání tichých hlasů.
Po loktech se přitáhl blíž a opatrně rozhrnul větve keře.
Roztřásly se mu ruce...
Pár metrů od něj stálo policejní auto a v něm seděli dva muži.
Za policejním autem se rozkládala široká plocha trávníku z foto-grafie a za ní další dvě auta. Před nimi stáli čtyři muži. Dva v civilu,
druzí dva měli modré kombinézy a přes hruď na popruhu zavěšené samopaly.
Sevřel se mu žaludek.
Za auty viděl dům z fotografie. Všechny závěsy zatažené, z oken nevycházel ani proužek světla. Řekli mu, že cíl nebude mít obranu, nebude hlídán. Muži před domem se evidentně střídali. Sledoval je. Auto nejblíž k němu nastartovalo. Jak se pomalu rozjíždělo, zahlédl bloudící pohled střelce a nad dveřmi z otevřeného okýnka vykuko-vala hlaveň samopalu. Jeden z mužů před domem se protahoval, jako by celou noc strávil uvnitř vozu.
Dva muži se samopaly přistoupili ke dveřím domu z fotografie. Všiml si jejich ostražitosti a toho, jak si vzájemně kryjí záda. Dveře se otevřely, v hale zůstalo zhasnuto. Jde o profesionální ochranu. Vešli dovnitř, dveře se zavřely. Kdyby sem dorazil o pár minut později, žádné samopaly by neviděl.
Znal fotografii toho muže a chystal se mu pohlédnout do tváře, až bude zpod kabátu vytahovat nůž nebo střelnou zbraň. Ten muž by měl vidět jeho tvář a oči slibující odplatu.
Nepozorovaně vyklouzl. Proplazil se živým plotem, odtáhl drát, přelezl plot a v narůstajícím světle chvátal ke křovinám a úkrytu Hoist Covertu.
Přebrodil tok, pak mezi stromy klopýtal močálem. Ruce se mu ne-roztřásly z hrozby, kterou samopaly představovaly pro jeho život, proto nezačal těžce dýchat. Dostal by se do Rajské zahrady jako mu-čedník, nebál se smrti zastřelením. Ozval se v něm strach z neúspě-chu. Brigádní generál, člověk, který ho miluje jako vlastního syna a který mu nahradil dávno zesnulého otce, bude ve své kanceláři ve vysokém poschodí ministerstva informací a bezpečnosti čekat na jeho hlášení o splněném úkolu. Vahid Hossein nedokázal unést pomyšle-ní na stín na jeho tváři, kdyby zpráva zvěstovala neúspěch.
Vynořil se ze stromů na Fen Hillu a zastavil se v půli kroku.
Uviděl ptáka.
Zobákem trhal králičí mršinu, do tělíčka se zatínaly jeho drápy. Spatřil živou ránu na jeho křídle. Dravec byl na pokraji svých sil. Zo-bák škubal kožešinou, ale nezbývala mu energie na to, aby ji vyrval. Neměl k němu dál než pět kroků. Viděl ránu a mravence hemžící se v ní, maso ztratilo čistou růžovoučkou barvu, hnisalo jako staré rány mužů v Haur-al-Hawizeh. Pták zamával poraněným i zdravým kříd-lem, chtěl před ním uletět, ale nedokázal to, jen ochromeně odhopkal pár metrů od mršiny. Znal pochopy z Haur-al-Hawizeh, Šatt-al-Arab i poloostrova Faw. Často se u nich zdržovali, když se skrývali v baži-nách a pozorovali Iráčany, když ve tmě čekali na příležitost prozkou-mat obranné pozice nepřítele. Naučil se je mít rád, zbožňoval jejich nádherné peří. Stali se světlem v temnotě zóny smrti.
Padl na kolena a začal se pomalu plazit k mršině. Pokud se pták nenasytí, ta rána ho zabije.
Vytrhával z králíka malé proužky masa.
Vahid Hossein věřil, že hlad zvítězí nad ptákovým strachem a že mu pták přinese štěstí a ochrání ho před neúspěchem.

*****

Donesl černý fix a čistý list papíru ke dveřím kanceláře, strhl starou ceduli a přilepil na dveře nový list. Načmáral na něj slova DEN DRU-HÝ.
Sedm čtyřicet devět. Sešli se za svými stoly dávno předtím, než ožil provoz na nábřeží před Thames Housem. Geoff Markham přijel met-rem ještě před ranní špičkou, ale stejně nedorazil jako první. Cox se při-šel podívat, jak se oddělení rozrůstá. Fenton s Američanem měli hlavy dohromady, pochechtávali se jako nějací spiklenci. Gary Brennard z ad-ministrativy (personální oddělení) organizoval nový tým, vybavoval je konzolemi a telefony. Rezavá žena, kterou Markham znal od vidění z ir-ské sekce, ale nevěděl jak se jmenuje, seděla, škrábala se na hlavě a pro-tírala si oči, působila dojmem, že ji vytáhli z postele ještě v polospánku. Všiml si dvou čekatelů a jednoho ze starých kádrů oddělení B. Všichni se dostavili časně, jako by nechtěli zmeškat tu zábavu.
Přespal u sebe doma a na záznamníku našel čtyři vzkazy od Vicky. Jak to šlo? Vedl sis dobře? Nezvoral jsi nic? Udělals všecko pro to, abys to místo dostal? Zalezl do své přepážkami oddělené kanceláře. V noci v posteli vůbec nemyslel na pohovor, ale na Američana a jeho pero, jestli se jeho včerejší chování nedá kvalifikovat jako trestný čin násilí, jestli to nebyl přestupek na vyhazov, nebo jestli snad jen on má příliš slabý žaludek na svou práci. Zavolá Vicky až později během do-poledne. Až se nový tým usadí, zavolá Perrymu.
Zašel do otevřeného prostoru kanceláře k novému shluku stolů a obrazovek. Prošel kolem ženy s rusými vlasy.

Působila unaveně a nezaujatě, přelétala pohledem stránky novin - možná jí ani nikdo nepodal informaci, možná ano, a jí to nepřipadalo důležité. Fentonův smích nabral na intenzitě.
Fenton ho pozdravil: „Dobré ráno, Geoffe, právě jsme se bavili o včerejší noci - zatraceně dobré."
Odpověděl ponuře: „Byl to nelegální postup."
„Kecy."
Fenton odkráčel.
Američan se k němu přitočil: „Vyspal jste se dobře, pane Markha-me? Ne? Co bych vám k tomu řekl? Je to krutý svět, a když je v sáz-
ce tolik, stává se ještě krutějším. Pokud chcete vyhrát, musíte postu-povat tvrdě. Vzpomeňte si na Alamút a pak budete umět nepřítele posoudit. Když budete postupovat podle pravidel, převálcuje vás. Dva z nich přišli z Alamútu v roce 1192. Jejich cílem se stal Konrád z Montferratu, zvolený král Jeruzaléma. Nakonec ho dostali ve městě Tyre, v dnešním jižním Libanonu, ale šli po něm skoro půl roku. Stře-žili ho bedlivě, měl tu nejlepší ochranku tehdejší doby, ale oni k němu stejně prorazili. Prošli ochrankou a ubodali ho k smrti. Odsoudili se tím k okamžité smrti, ale svého člověka dostali. Postupujte si legálně, jestli chcete, ale pokud to uděláte, proti takové prohnanosti, trpěli-vosti, bezohlednosti a horlivosti nevyhrajete... Dá se tady někde v okolí sehnat slušný kafe?"

*****

Vstala brzy a sundala ze stěn ložnice obrazy, naskládala je sklem dolů pod toaletní stolek. Všechno z vrchní plochy stolku muselo do šuplíků. Zrcadlo přelepila křížem krážem silnou lepicí páskou. Frank ji pozoroval z postele.
Zhltla snídani a postavila před Stephena misku s vločkami. Stejně už přijedou pozdě.
Právě když vycházela z domu, střídaly se služby - ani slovo jí a Frankovi, ale strýčkové si našli čas, aby si pokecali se Stephenem o nákladačích. Musela ho od nich odtáhnout. Na ramenou jim na ča-lounických popruzích visely samopaly.
Strčila Stephena do auta, Frank zůstane doma.
Emma Carstairsová kdysi Meryl vykládala, že ji považuje za svoji nejlepší přítelkyni. Před třemi měsíci u nich byli na večeři. To Emma Carstairsová Barrymu Franka a Meryl chválila jako přesně ty lidi, jaké vesnice potřebuje. Barry Frankovi zadával práci a žertoval, jak jsou provázaní, taková malá mafie. Ztráta přátelství nesmírně bolela.
Meryl nedokázala Stephenovi po pravdě vysvětlit, proč s nimi Sam nejede, místo toho použila ubohou výmluvu o poškorpení dospělých. Bude mu to stejně muset říct, ale počká to. Ve škole se z toho nejspíš probere, ale prostě se zatím nedokázala vyrovnat s tím, že by ho měla seznámit s tak složitou pravdou. Vedle cesty stála dodávka a viděla muže, jak přes vývěsku o prodeji před Růžovou chatou natlouká ce-duli s nápisem ‚Prodáno'.
Kdo ji asi tak koupil a jací budou?
Rychle dojela ke škole a musela prudce zabrzdit, aby nenarazila do auta odlepujícího se od obrubníku. Většina dětí už zašla do budovy.
Zamračila se. Barry Carstairs jezdí ve sportovním audi, patřícím jeho stavební firmě. Teď parkuje před školními vraty tři auta před ní. Barry Sama do školy nikdy nevozil. Políbila Stephena a otevřela dve-
ře. Dítě proběhlo branou hřiště a ve dveřích školy ho zastavil zástup-ce ředitelky pan Archer. Jednu ruku položil chlapci na rameno a dru-hou ji vyzval, aby k němu přišla.
Ti bez pevné pracovní doby pomáhali s malováním, čtením a obědy ve třídě předškolní výuky. Znala pana Archera, drobného slídivého mužíčka, kolovaly o něm různé pověsti, prý zahořkl a stal se úskoč-ným kvůli tomu, že ho nejmenovali ředitelem. Viděla, jak se mu Step-hen pokusil vyškubnout, když se vevnitř rozdrnčel zvonek. Arche-rova ruka se zaťala do látky Stephenovy bundy a zadržela ho. Procházela hřištěm.
Nepohlédl jí do obličeje.
„Paní Kempová by s vámi ráda mluvila, paní Perryová."
„Proč jste Stephena nepustil dál?"
Díval se do země, pak do nebe. „Mohla byste, prosím, do kancelá-ře paní Kempové?"
„Proč Stephenovi bráníte jít do třídy?"
„To se dozvíte, paní Perryová. Cekají na vás."
„Stephen kvůli vám přijde pozdě."
„Bude ve sborovně - počkám tam s ním."
Děti vědí. Vždycky všechno pochopí jako první. Stephenova tvář nabrala prázdný výraz. Včera večer si dal tak záležet na opisování, byl na ně nesmírně pyšný, to ještě předtím, než si vytáhl autíčka a než do jeho pokoje vstoupili ti muži. Úkol má v batůžku s obědem. Řekla mu, že to rychle vybaví, toho slídila naprosto ignorovala. Hnala se chodbou, bez zaklepání se vřítila do kanceláře paní Kempové.
Ode dveří její oči přejely všechny tváře. Byla tam elegantní šedo-vlasá ředitelka paní Kempová, obézní a sympatický samozvaný jed-natel rodičovského sdružení Bellamy, vystrojený protřelý byznysmen Barry Carstairs, předseda školní rady, a žena s velmi nakrátko ostří-hanými vlasy v přísném černém obleku. Ženy seděly uprostřed mezi muži a všichni se drželi u čela stolu.
Ředitelka pronesla pisklavým hlasem: „Děkuji vám, že jste přišla, paní Perryová. Posaďte se, prosím."
„Kvůli čemu jsem tady?"
„Jen se, prosím, posaďte, paní Perryová. Všechny přítomné znáte, kromě slečny Smythové z okresního školského úřadu."
Zůstala stát. „O co jde?"
Ředitelka na ni upřela pohled. „Obávám se, že vám musím sdělit cosi nepříjemného."

„Co?"
Bellamy zachrochtal: „To je po včerejším snad odpoledni naprosto zřejmé."
„Co je zřejmé?"
Carstairs se pokoušel vypadat zasmušile. „Včera odpoledne se ško-ly dotkl velice rušivý incident, Meryl, a něco takového není možné ig-norovat."
Dítě to v pracce toho slídila okamžitě pochopilo. Stephen zůstal ve sborovně a určitě je dočista vyděšený. Ustála to, zamračila se. „Takže kdo z vás se jako první rozmáchne k ráně nožem?"
„Nic takového není třeba. Neseme odpovědnost - "
„Odpovědnost rozhodně neignorujeme."
Barry Carstairs na ni ani nepohlédl, sledoval na papíře zapsané body, jako by si bez poznámek nevěřil, pohrával si při řeči s perem. „Není to pro nás nic snadného. Jako předseda školní rady jsem po konzultaci s paní ředitelkou a po zvážení pocitů zástupce rodičů mu-sel provést závažné rozhodnutí. Včera si tvůj manžel přišel vyzved-nout Stephena. Jak teď víme, doprovázel ho ozbrojený osobní strážce. Neměl v úmyslu seznámit nás s existencí ochránce a to považujeme za úmyslné zatajování závažné skutečnosti. Po své nehodě s pistolí, dokazující značnou neodpovědnost - nehoda mohla vyústit v náhod-né spuštění zbraně do hřiště plného lidí - hovořil bodyguard v ředitelčině přítomnosti s místní policií, kterou ona naprosto správně při-volala. Mluvil o tom, že si hrozba teroristického útoku na tvého manžela vyžádala jeho permanentní ochranu. Po velice pečlivém zvá-žení situace jsme dospěli k závěru, že ohrožení týkající se tvého man-žela představuje hrozbu také pro jeho rodinu - "
„Vykládáš nesmysly, Barry. Proč neřekneš rovnou, jak to myslíš?"
Carstairs odstrčil své poznámky. Rty se mu zkřivily hněvem. „Sna-žil jsem se ti to podat slušně. Nevím, co Frank udělal, jaké špinavosti se v minulosti dopustil, a je mi to jedno. Co mi vadí, je, že jeho rodina je teď vystavená hrozbě pumového atentátu a střelných zbraní, a to v naší škole. Všechny děti i učitelský sbor tak ohrožuje terorismus. Na prvním místě stojí jejich bezpečnost. Stephen se může stát cílem útoku právě jako jeho matka a nevlastní otec. Ať si jde, tady už není vítaný."
„To přece tomu dítěti nemůžete udělat!"
Ta cizí žena, slečna Smythová, se naklonila dopředu a vmísila se do hovoru tichým náruživým hlasem. „Můžeme, paní Perryová, a také to uděláme. Naše oddělení se po pečlivém zvážení faktů rozhodlo do-poručení rodičovské rady podpořit. Stojíme jednoznačně za nimi. Jak-mile to půjde, probereme si s vámi návrhy na alternativní Stephenovo vzdělávání, ale zatím vám nedokážu říct, kdy to bude. Promyslete si to, paní Perryová. Nemohl by se Stephen někam odstěhovat, byd-let u nějakého příbuzného, který do věci není zapleten, navštěvovat školu v nějakém jiném místě?"
„Nemohl. Patříme k sobě, jsme rodina."
„Pak tedy bude muset sedět doma," shrnul to Carstairs. „Paní Kempová mu jistě půjčí nějaké učebnice - Ale sem se nevrátí."
„Jsi všivák, Barry Carstairsi, vždycky jsi byl pěkná krysa a zůstane ti to."
„V tuto chvíli už Stephen není žákem této školy. Odvez si ho domů."
„A to Frank tebe a tu tvoji pitomou paničku považoval za své pří-tele."
„S vašimi problémy nemáme nic společného, nezajímají nás, jeď si zpátky domů. A až tam dorazíš, zavolej stěhovací vůz a ty svoje pro-blémy si odvezte jinam. Stali jste se párii, my vás tu nechceme."
Mohla by toho tolik říct. Uhodla, že pláč a prosby by jí vynesly jen ostudu. Už jednou se takhle styděla a nechce to prožít znovu. Žádné prosby, žádné hrbení hřbetu, ani tehdy, ani teď. Před devíti lety se čtyři měsíce po vánoční oslavě vzdala místa v dopravní firmě, v níž pracovala u počítače na logistice. Až do toho večírku, a po něm taky ne, se nikdy neopila tak, aby nevnímala okolí. Byla příliš pod parou, nic nevnímala, nevěděla, který z nich to udělal. Mohl to být kdokoli z osmatřiceti řidičů, dvanácti závozníků, tří managerů a dvou ředi-telů. Kdyby chtěla zjistit, který z nich je otcem, potřebovala by zkouš-ky DNA. Obrátila se k odchodu. To, že milovala Franka, žila s ním a společně vychovávali dítě, tu hanbu smazalo. Nechala je za sebou, v místnosti viselo ticho. Šla chodbou vyzvednout syna do sborovny. Až povede dítě prázdným hřištěm k autu, budou ji s obličeji přile-penými na sklo pozorovat z oken ředitelny. Předvedla jim svůj vzdor, ale než nastoupila do auta, padla na ni bolest a zoufalství.
S chlapcem na vedlejším sedadle dojela do obchodního domu a koupila potřebnou délku síťoviny na záclony.

*****

Klasifikace: TAJNÉ Datum: 4. dubna 1998 Předmět: JULIE SEDM
Přepis telefonického hovoru (zabezpečeného použitím mobilního te-lefonu Zvláštního oddělení v bydlišti Julie 7) mezi GM, oddělení G, a Julií 7.
GM: Haló? Pan Perry? To jsem rád, že jsem vás zastihl. Tady Geoff Markham, byl jsem u vás s panem Fentonem. Obávám se, že ten-krát jsem ke konverzaci moc nepřispěl. Hovor je zabezpečený proti odposlechu. Můžeme mluvit otevřeně. Musíme si o něčem promluvit... Jste tam? J7: Ano. O čem si musíme promluvit?
GM: Musíte si uvědomit, že mám problém. Je to pořád ten samý pro-blém, jaký měl i pan Fenton.
J7: Máte problém, to je zajímavé. Zkuste se mi s ním svěřit.
GM: Problémem je, že nemohu nikomu sdělit zdroj našich informací.
J7: Tak to se postavte do fronty - nikdo mně nic neřekne.
GM: Pokuste se zachovat si chladnou hlavu. Pak se budeme moci lépe rozhodnout.
J7: Rozhodnout v čem?
GM: Není to tak jednoduché. Popravdě řečeno, situace kolem vás a vaší rodiny se podle našeho názoru zhoršila.

J7: Vysvětlete mi to.
GM: V tom je právě ten problém. Jak jsem vám právě řekl, nemůžu.
J7: Protože mi nedůvěřujete. Nikdo mi [Sprosté slovo] nevěří - prá-vě proto mám v úmyslu svoje [Sprosté slovo] rozhodnutí dělat sám.
GM: Poslouchejte, prosím. Podle mého soudu, založeného na infor-macích, o kterých se nemohu šířit, byste se vy i celá vaše rodina měli odstěhovat -
J7: Svůj soud si můžete strčit do [Sprosté slovo].
GM: Použil jsem výrazu ‚zhoršila' - a nepoužívám to slovo s lehkým srdcem. Měli byste odejít, vyslechněte mě. Můžeme pro vás všechno vybavit během pár hodin.
J7: Nikdo mi dostatečně nevěří natolik, aby mi řekl, jak s mou in-formací bylo naloženo.
GM: V tom také spočívá jeden z mých problémů. Ani mě nikdo ne-považuje za člověka, který by to měl vědět.
J7: Tak si přestaňte hrát na nějakýho zatraceného poslíčka a [Sprosté slovo], zjistěte to - Moment.
[Pauza 38 vteřin]
J7: Meryl se právě vrátila domů. Vezla syna do školy a tam jí řekli, že ho vylučují ze školy, [Sprosté slovo] parchanti. Myslíte si, že odsud uteču kvůli těm [Sprosté slovo] parchantům? To si teda počkají.
GM: Tahle situace je nesmírně vážná.
J7: Nebudu utíkat, už ne. Tady mám svůj domov.
GM: Možná své rozhodnutí změníte, až se trochu zklidníte.
J7: Rozhoduju se sám. Zůstanu. (Ukončil hovor)

*****

Z tankeru zakotveného u přístavní hráze začali vykládat náklad 287 000 tun surové nafty. Kapitán a lodní inženýr stáli na malé palu-bě na zádi za věží můstku nad ubytovacím prostorem. Za nimi ležel svinutý nafukovací člun, zakrytý nepromokavou plachtou. Probírali
spolu časový harmonogram. Musí správně naplánovat dobu, kterou tanker stráví na místě, aby si posádka mohla užít trochu volna na břehu, a čas, kdy se vrátí do Kanálu. Čas je kritickým faktorem. Ob-rovský tanker nesmí dorazit na místo určené k vyzvednutí pasažéra ani příliš brzy, ani příliš pozdě. Ani jeden z mužů se neobíral myš-lenkou, že by se snad cestující na pláž nedostavil a že by svůj úkol ne-splnil. Kapitán dospěl k závěru. Protože při přistávání u hráze nabrali zpoždění, nemůže si pravděpodobně posádka ve švédském přístavu užít víc než pár hodin volna.

*****

Zvolený lokál neuvedli v žádném ze seznamů průvodců po nejlep-ších restauracích, jaké kdy Harry Fenton viděl, ale Izraelec ho určil za místo setkání. Byla to nepředvídatelná volba důstojníka Mossadu a jeho nepřátelé by ho tu zcela jistě nehledali.
„Takže vás to mate, Harry. Mate vás to, protože jste mluvil s lidmi z ministerstva zahraničních věcí, které je aparátem k uvolňování na-pětí. Znám jejich tvrzení: Írán se stal obětí nepochopení, my se víc pro-hřešujeme proti němu, než že by hřešil on sám, že se jen snaží zau-jmout oprávněné místo v záležitostech regionu. Dovolte mi, abych vás za tohle skvělé jídlo vyvedl z omylu, do kterého vás dostali, a abych ještě prohloubil váš zmatek. Než zabili Rabina, snažil se mezinárodní společnost upozornit na potřebu ‚udeřit na tu zmiji a prorazit jí lebku', a to přes to, že to byl člověk ve své vlastní zemi kritizovaný jako pří-lišný mírotvůrce. Silná slova od muže odsuzovaného za pokus o do-hodu se syrskými, libanonskými a palestinskými nepřáteli. Proč?"
Seděli v restauraci na vzdáleném předměstí východního Londýna, pod oblouky železničního mostu, s výhledem na řadu zabedněných obchodů. Restaurace byla malá, omšelá a po pravdě řečeno ne nej-čistší, ale podle Izraelcova tvrzení tu servírují nejlepší afgánská jídla ve městě. Jedl s nadšením. Fenton s jeho tvrzením zrovna dvakrát ne-souhlasil.
„Proč? Protože my v Izraeli chápeme skutečnou hrozbu. Chápeme ji, zatímco mnozí Evropané odmítají otevřít oči. Všude, kde explodu-je bomba nebo kde padne kulka, nacházíme otisk prstu Íránu. Finan-cují, vybavují a cvičí Hizbulláh v Libanonu, Hamaz pro Palestince. Bomby v našich autobusech a na zeleninových trzích umísťují v za-stoupení, ale jsou jejich. Ale to, co dělají, je pouhé bodnutí špendlí-kem, Harry, v porovnání s tím, co zamýšlejí."
Izraelec od sebe odstrčil do posledního zbytku dojedený talíř, peč-livě si otřel ústa do papírového ubrousku a dlaní ruky zakryl sklenič-ku. Fenton se snažil zahnat chuť silně kořeněné pečené zeleniny a omáček pivem, dával si už třetí lahev.
„Mají v úmyslu ztrojnásobit výzbroj, aby mohli ovládnout všechna ropná ložiska v oblasti. Pro rozvoj nukleárního programu v Búšehru, a už mají něco plutonia, ožebračí klidně svoje vlastní lidi a nechají zbankrotovat stát. Prohledávají celý asijský kontinent, aby získali nutná chemická činidla pro nezávislý průmysl výroby jedovatých plynů. Jakou práci zadávají íránským vědcům? Najít prostředky k vy-střelování výbušných hlavic, obsahujících ty nejodpornější lidstvu známé nemoci - antrax, dotykové jedy, jakékoli biotoxiny, kterékoli použitelné prostředky zbraní hromadného ničení. A kam ukládají tyhle zbraně a střely na jejich dodávání? Do tunelů. Ukryjí je někam mimo dosah konvenčních zbraní. Jen jednou jsme dokázali udeřit na podobný cíl. Víte, jak se nám to podařilo, Harry, kdo nám v tom po-mohl? Nikdo vám to nikdy neřekl, Harry? Pokud ne, zůstalo to na mně."
Položili před ně jídlo. Maso na talířích nevypadalo jako žádná část Fentonovi známého zvířete. Klidně by to mohlo být rituálně poraže-né mladé jehně. Pomyšlení na to, co se s ním dělo, stačilo k tomu, aby ho přešla chuť.

„íránský program výroby zbraní hromadného ničení mně a celé naší zpravodajské službě způsobuje noční můry. Je to hrozný obrá-zek. Tomu budou izraelští lidé v budoucnosti čelit. Mossad a gene-rální štáb musí naplánovat obranu našeho státu proti nukleárním za-řízením, nervovým plynům, toxinům, ale to nás teprve čeká. Současnost... Ignorujte všechna popření, ignorujte protesty hladce hovořících kultivovaných diplomatů, kteří dokáží uklidnit vaše úřed-níky z ministerstva zahraničí. V současnosti je každý zahraniční útok íránských vražedných skupin autorizován nejvyššími vládními slož-kami. To jen zastánci appeasementu tvrdí opak. Vláda cvičí zabijáky, zajišťuje zbraně pro diplomatické puče, bezpečné spojení digitálními telefony, pasy, finanční prostředky. Každá operace v cizině je ukázá-na ministru zahraničí, ministru vnitra a ministru obrany, kteří sedí v Nejvyšší radě státní bezpečnosti. Je schválena a odsouhlasena za je-diné podmínky. Jaké? Žádná kouřící střelná zbraň nesmí být přistiže-na v íránské ruce... Podívejte se do svých spisů, Harry, najdete to tam, pokud budete chtít. Něco se vám na tom jídle nezdá, Harry?"
Fenton se chodu sotva dotkl, snědl stěží tolik, aby bylo zdvořilosti učiněno zadost. Usmál se, objednal si další pivo.
„Pokud nebudete jíst, Harry, onemocníte... Němci s nimi uzavřeli smlouvy, udělali ústupky, snažili se najít snadnou cestu - i Francou-zi a Italové. Ustoupili vydírání. Jsou ochotní smlouvat, nabízejí vý-měnu, věří, že pokud se zachovají velkoryse a přehodnotí strukturu dluhů, udrží vražedná komanda mimo svá území. Vězni se vrátili, vyšetřování se zastavila. Pomohli vám Němci v Lockerbie? Vykašlali se na vás. A co ti dopadení zabijáci, kteří spadli pod francouzskou ju-risdikci? Žádné trestní řízení. Dělají ústupky. Ani vy v Británii, Har-ry, na svém malém ostrově, nevěříte, že Írán představuje skutečný problém. Jak to můžu tvrdit? Můžu, protože to vidím z okna našeho velvyslanectví. Necháváte na ulicích nekontrolovaně kvést organiza-ce jako jsou Hizb ut-Tahrir, Mladí muslimové, provozující levné char-terové lety do Íránu, nebo Al-Muntada al-Islami, financující alžírské fundamentalistické řezníky, kteří jsou postupně vycvičeni v Íránu. Můžete za to, že se to vůbec děje, Harry. Odmítáte rozpoznat rakovi-nu ve svém žaludku."
Izraelec zdvořile odmítl kávu. Fentonovi se ulevilo. To, co servíro-vali u vedlejšího stolu a po čem se host rozkašlal a vyprskl to, připo-mínalo dehtový kal.
„Skvělé jídlo, Harry, a skvělá příležitost promluvit si s vámi. Jak ří-kám, zaútočte na ty parchanty, kdekoli na ně narazíte. Jedině to na ně platí. Jsou chytří a odhodlaní, nesmíte je podceňovat. Na shledanou, Harry."
Postavil se, na šedivějících chlupech na hrudi pod rozhalenkou se zableskla zlatá Davidova hvězda.
Fenton dopil pivo a vyšel za ním na ulici.
Izraelec ho chytil za rukáv. „Nezapomeňte, co jsem vám řekl. Když je chcete zastavit, musíte jim rozdrtit lebku, zamáčknout ji podpat-kem, až z ní unikne život. A pak musíte sebrat odvahu a vykřiknout to do světa, vykašlat se na důsledky. Máte dost odvahy, Harry, abys-te dokázal světu sdělit, že jste rozdrtil lebku nepřítele?"
Izraelec se už předem omluvil, čeká ho ještě další schůzka. Opustil Fentona.
Ušel nejmíň míli, než mu, díky bohu, slehlo natolik, aby mohl má-vnout na taxi.
Coxovi ohlásil, že zase využíval své kontakty. Utrousil jméno vyš-šího důstojníka izraelské zpravodajské služby v Londýně a vnímal, jak Cox nedokáže zakrýt, nakolik to na něj zapůsobilo. Zmáhala ho únava, bolely ho nohy a postěžoval si na Izraelcův politický postoj, je pravým opakem jejich.
„Očekával jsem, že se něčemu přiučím, ale nově získaná stanovis-ka si protiřečí. Jsme jako mezi mlýnskými kameny. Ale budu na to tlačit dál."
„Samozřejmě," odpověděl Cox. „Od toho tu přeci jste, ne?"

*****

Jeřáb se přiblížil přes trávník, projel kolem cedule ‚Vstup na trávu zakázán', obrovská kola hloubila rýhy do deštěm rozměklé země. Na
druhém konci parčíku stála Peggy, opírala se o kolo a oči jí div nevy-padly z důlků.
Chatku velikosti kůlny na nářadí už vyzdvihli z náklaďáku, který dorazil do vesnice v pomalém konvoji spolu s jeřábem, teď se kývala na lanu visícím z jeho ramene.
Frank Perry pozoroval manévrování jeřábu z okna jídelny, v níž byl spolu s Pagetem a Rankinem. Předtím požádali o rezervní pří-krývku, dostali ji a zakryli s ní leštěnou desku stolu.
Už dávno se jim omluvil: „Promiňte mi tu včerejší noc, omlouvám se za to, co jsem řekl."
„Nic jsme neslyšeli, pane."
„Není za co se omlouvat, pane."
Příjemné a mírné odpolední slunce poskytovalo právě tolik světla, aby zdůraznilo křiklavou žluť jeřábu a zrezivělý kreozotový znak na fošnách pohupující se chatičky. Jeřáb se přemisťoval k mezeře mezi jeho a Wroughtonových domkem a jeho motor přitom produkoval mohutné dieselové výfuky. Davies mu uvolnil místo, odklidil auto.
Paget a Rankin za ním se vybavovali o výstroji. Jako by je příjezd chatičky vůbec nezajímal. Na přikrývce kromě samopalů, malých ručních plynových granátů s černým nátěrem a sešitků s křížovka-mi ležel časopis zabývající se sportovním vybavením. Listovali jím a hloubali nad reklamami.
Perry tiskl obličej ke sklu a sledoval, jak práce jeřábu postupuje. Za-slechl škrábavý zvuk. Zvedl hlavu, pohlédl nahoru a stranou. Viděl, jak se chatička otřela o Wroughtonovic plastikové okapy. Wroughton je zaměstnán jako manager jedné banky ve městě, jeho žena organi-zuje práci na chirurgii a dvojčata jsou ve škole. Díky bohu, že tu ne-jsou a nestali se svědky poškození svého okapu. Jeřáb vyzdvihl chat-ku ještě výš, nad Wroughtonovy okapy a tašky na střeše. Představil si dav jásající nad tím, jak se na takovém jeřábu houpá a svíjí člověk. Tady dav zastupovali jen Peggy, Vince, který vylezl ze své dodávky a postavil se vedle ní, a Dominic, stojící ve dveřích svého obchodu. Paul pevně přidržoval na vodítku psa, ten bez ustání ňafal a snažil se dostat kupředu po zadních. Už nemohl sledovat

pomalé kývání chat-ky, slyšel jen výkřiky mužů dirigujících pohyb. Z toho, co viděl v íránské televizi, než toho muže vyzvednou vzhůru a vystaví ho po-hledu davu, nezavážou mu oči, ani mu nesvážou nohy, neodepřou davu pohled na jeho kopání.
Paget a Rankin za ním tichými hlasy probírali značky svetrů, které neprofouknou, termálních ponožek a nepromokavých kalhot. Seděli těsně vedle sebe. Jeřáb s autem dorazily do vesnice už před dvaceti minutami a oni za tu dobu nepronesli jedinou poznámku, jež by se tý-
kala něčeho jiného než reklam v časopise nabízejícím sportovní po-třeby.
Opustil je, odešel do kuchyně. Meryl ani nezvedla hlavu. Seděla u šicího stroje, syn jí podával síťovinu. Na zadní zahradě další muži pokládali na trávník fošny, nadávali, protože byly těžké a špatně se s nimi manipulovalo. Polovinu večerů loňského léta na té trávě tvrdě pracovala, vykopávala plevel, aby dosáhla její naprosté dokonalosti. I přes rozsvícenou dlouhou zářivku vládlo v kuchyni šero. Pohlédla z okna, viděl, že si hryže spodní ret. Chatka klesala podél okna podle hlasitých instrukcí mužů, pomáhali jí najet na fošny položené na jejím dokonalém trávníku. Znovu se zamyslel, člověka prý nechávali viset celý den, pak teprve spustili rameno dolů. Chatka drcla, lano se pro-věsilo.
Davies zavolal Pageta a Rankina.
Prošli kuchyní. Nesli si samopaly, batohy, zásoby jídla, časopis a knížku křížovek. Ten vyšší zcuchal Stephenovi vlasy. Poprvé od chvíle, kdy Meryl chlapce přivedla domů, se na jeho tváři objevil byť chabý úsměv. Vyšli z kuchyňských dveří na zahradu zkontrolovat chatku. Před domem se ozval řev motoru, jeřáb couval z mezery mezi domy.
„Není ti něco?"
„Ne." Hlavu měla sklopenou, ale tón hlasu vyjadřoval agresivitu. Přisouvala síťovinu pod jehlu stroje.
„Jen jsem se ptal.
„Proč by mi mělo něco být? Mám tebe, svůj domov, přátele. Na co bych si měla stěžovat?"
„Podívej, nemusíš být sarkastická."
Na kuchyňské dveře zaťukal Davies. Přinášel si svoje věci, pouzdro se samopalem, těžký kabát, kempinkový pytel na sendviče a termo-sku, čistou košili na ramínku a těžké boty. Oknem Perry sledoval, jak Paget a Rankin přebírají chatičku. Hodili dovnitř výzbroj a začali pro-věřovat kabely vedoucí z domu. Jeden muž z nákladáku jim donesl dvě umělohmotné židle a konvici, další malou televizi a mikrovlnku. Merylina podrážděnost narůstala celý den, ale držela se kvůli mu-žům v jídelně. Pomyslel si, kdyby se ve dveřích neobjevil Davies, za-čala by ječet. Všechno kolem snášela hůř než on.
„Ano?" obrátil se na Daviese.
Davies klidně prohlásil: „Rozhodli, že mám zůstat vevnitř s vámi. Nejde o mé pohodlí nebo něco podobného, jde o mou bezpečnost v autě. To kvůli přehodnocení stupně ohrožení. Teď je auto považo-váno za příliš zranitelné. Chlapce v chatičce chrání opancéřované stě-ny. Zcela jistě nepropustí pomalejší kulky a existuje velká naděje, že zastaví i rychlé, auto takhle chráněné není. Chtějí, abych byl uvnitř."
„Opět mě žádali, abych odešel. Zůstanu."
„Oznámili mi to, pane Perry. Je to vaše rozhodnutí a není na mně jakkoli to komentovat. Ale to auto venku je po novém vyhodnocení situace příliš zranitelné."
Cizí lidé se mu usadili uvnitř domu a v chatičce, stínící cenný vý-hled na zahradu. Později měli cizí lidi všude kolem, přišli přidělat na okna vrstvenou plastickou hmotu. Pozdě odpoledne se Paget a Rankin bezpečně uklidili do své chatičky a Davies do jídelny, nákladák odrachotil a kola jeřábu vyjela další stopu v trávě.
A on nemůže dělat nic, leda utéct. Celý život potřeboval závažná rozhodnutí provádět sám. Vždycky se spoléhal jen sám na sebe. Ve škole on sám, ne jeho rodiče nebo učitelé, rozhodl, které předměty si zvolí, na univerzitě ignoroval rady svých pedagogů, sám si zvolil svůj obor a ve firmě svému prvnímu a jedinému šéfovi sám roz-hodně oznámil, že pro začátek chce místo v obchodním oddělení, a začal zkusmo prozkoumávat a složitě nacházet skulinky nabízejí-cí možnosti obchodu s Íránem. Napřed jeho žena a pak Meryl ne-chávaly rozhodování na něm. Nikdy se nebál negativních dopadů svého rozhodnutí, ale teď si nevěděl rady, připadal si jako chycený do pavučiny. Přinášelo mu to nový, neznámý pocit. Samozřejmě ne-může vyjít z domu, postavit na konci vesnice soukromý zátaras a vlastnoručně kontrolovat přijíždějící auta, nadhánět přes obecní pozemek vedle silnice vyslané vrahy, ani šmejdit po mokřině. Ne-může vyvíjet žádnou činnost, leda utéct. Je zpacifikovaný, všude kolem něj, před domem i uvnitř, jsou ti muži a ignorují ho jako ně-jakého imbecila neschopného nezávislého myšlení. Nemůže dělat nic, jen sedět a čekat.

*****

„Není to moje chyba."
Dostavila se tam, kam měla a kdy měla. Farida Yasmin Jonesová svěsila hlavu, přitiskla obličej ke kolenům. Ve večerním vzduchu vi-sela vlhkost. Sjela autem z široké rušné silnice na užší a za zatáčkou, kde auto nemohlo být vidět, zaparkovala nedaleko cesty vedoucí k mohyle.
„Nekritizoval jsem vás."
„Ale působíte tak. Když jsem sem s Yusufem přijela, žádná ochran-ka tam nebyla."
„Možná to přežil."
„Řekl jste, že zemře."
„Možná žije a mluvil."
„Yusuf Khan by nikdy nepromluvil."
„Všichni muži tvrdí, že by nepromluvili, a věří tomu."
„Urážíte ho."

„Byl to hlupák, choval se jako malé dítě. Moc mluvil a neuměl řídit - proč bych měl věřit, že nepromluví?"
„Nemáte právo tvrdit, že mluvil. Co budete dělat?"
Přišel z Fen Hillu přes Fen Covert a téměř dvacet minut seděl skryt v blízkém houští a pozoroval ji, teprve pak se ukázal. Po uplynutí dvaceti minut kolem ní Vahid Hossein obešel široký okruh, chtěl vě-dět, zda ji nikdo nesleduje a nehlídá. Viděl přece u domu ozbrojené muže. Nevěřil už ničemu, co se dozvěděl. V bažinách kolem Šatt-al-Arab bývaly nastraženy irácké pasti. Hlídka mohla spustit přepadení ze zálohy, mohli číhat v úkrytu mezi rákosím se zbraněmi namířený-mi na zvýšenou cestičku na břehu, kazeťák mohl přehrávat rozhovor mužů, vedený v jazyce farsí, příslušníky Revoluční gardy by přitáhly hlasy vlastních lidí. Mnozí přátelé zahynuli, protože uvěřili tomu, co uslyšeli. Pozoroval ji. Zobala mentolové bonbóny z krabičky, škrába-la se na bílé kůži stehen a neklidně se kolem sebe rozhlížela. Silně se podrbala na měkkých ňadrech, jako by ji tam něco svědilo. Netrpěli-vě poklepávala prsty sepnutých rukou. Celou dobu ji sledoval. Vůbec jí nedůvěřoval, přesto k ní byl připoután.
„Musím to promyslet, naplánovat."
„Promyslet co? Naplánovat co?"
„Musí se to promyslet a naplánovat."
„Vy mi nevěříte?"
„Věřím jen sobě."
Obličej tiskla k bílé kůži svých nohou, vlasy jí kaskádovitě padaly na kolena. Napadlo ho, že možná pláče.
„Udělám všechno, co chcete."
„Nemůžete za mě myslet a plánovat."
„Protože jsem žena?"
„Protože..."
„Jak se jmenujete?"
„Nepotřebujete vědět, jak se jmenuju. Nepotřebujete o mně vůbec nic vědět."
Podívala se mu zpříma do obličeje, slabé světlo vrhalo stíny na její ústa a oči, ale ty oči se třpytily hněvem.
„Tak řeknu já vám svoje jméno a všechno o sobě, protože tím do-kážu, že já věřím vám. Risknu to, budu věřit, že nebudete mluvit."
„Tomu věříte? Věříte, že bych - "
Parodovala ho. „Všichni muži tvrdí, že by nepromluvili, a věří tomu."
Ruka mu instinktivně vyletěla k jejímu rameni, stiskl ji na kost. „Pohráváte si se mnou, šermujete se slovíčky." Vnímal její tělo, díval
se jí do nezakrytého obličeje. Rychle odtáhl ruku a pohlédl k zemi mezi své vlhké zablácené boty. Mýlil se, v očích neměla slzy.
„Já vám důvěřuju," řekla. „Než jsem zkonvertovala, jmenovala jsem se Eva Gladys Jonesová. Pocházím z jednoho města ve střední Anglii, není to tam nic moc. Můj otec pracuje jako strojvůdce. Je tlustý, ošklivý, líbí se mu časopisy s nahotinkami a me nemá rád, pro-tože nejsem chlapec. Matka je prázdná, hloupá a nemá mě ráda, pro-tože jsem se nevdala a nemám děti - vlastně to s tím manželstvím jí ani tak nevadí, vadí jí, že nemá koho vozit v kočárku. A oba mě spo-lečně nenávidí, protože jsem byla natolik chytrá, abych mohla jít stu-dovat na univerzitu. Tam jsem prožila nejhorší období svého života, a že jsem zlého zažila dost. Na koleji jsem nic neznamenala, neměla jsem přátele, byla jsem sama jako kůl v plotě. Poznala jsem Yusufa a přes něj jsem se dostala do mešity šajcha Amíra Muhammada a do-brala jsem se pravé víry, stala jsem se Faridou Yasmin a zažila štěstí jako nikdy v životě. Získala jsem si úctu... Požádali mě, abych upus-tila od víry, abych ji skryla, zašla si ke kadeřnici, okrášlila se. Tak prý nejlépe posloužím památce imáma. Projevili mi důvěru. Poslali mě s Yusufem do nemocnice na severu Anglie, abychom identifikovali toho Perryho, až půjde navštívit otce. Jeho otec těžce onemocněl a doktoři si mysleli, že zemře. Rodiče nevěděli, jak mu to dát vědět, protože si změnil jméno a zpřetrhal všechna rodinná pouta. Odvysí-lali výzvu rádiem, použili staré jméno, a slyšel to Perry i lidé z írán-ského velvyslanectví. V hlášení uvedli umístění nemocnice. Jeli jsme tam s Yusufem, ale to já jsem vešla do pokoje a zeptala se sestry, kte-rý pacient je jeho otec. On seděl u postele. Počkali jsme venku a po-znamenali si číslo jeho auta, to já jsem šla kolem a opsala si jméno au-tosalonu, kde ho koupil. Zašli jsme do toho salonu, poklábosili si s prodejci a vytáhli na ně svůj příběh - flirtovala jsem tam, dělala věci příčící se mé víře - a získala jsem adresu muže, který vůz koupil. To všechno jsem dělala, protože mi byla projevena důvěra. A pak mě po-slali sem dolů, abych vyfotografovala toho muže a jeho dům. A když se Yusuf vyboural, důvěřovali mi natolik, že mi přikázali, abych do-jela na jih, vyzvedla vás a přivezla vás sem. Kolik důkazů ještě potře-bujete?"
Pozoroval své boty, zavázané tkaničky a bláto.
Naléhala na něj dál: „Je to teď pro vás moc složité?"
„Co?"
„Když ho chrání, je to moc složité?"
„Vy si myslíte..." Nikdy předtím se ho žádná žena takhle nevy-ptávala a nedělala mu kázaní, ani matka v dětství.
„Vzdáváte se, vracíte se domů?"
„Ne... ne... ne."
Rozzlobila ho. Usmála se, jako by ji jeho hněv potěšil, jako by k němu konečně pronikla.
„Co uděláte?"
„Budu přemýšlet a plánovat."
„Je to proveditelné?"
„Je to v Božích rukou, možné je všechno."
„Jak vám mohu pomoci?"

Odpověděl: „Potřebuju chléb, sýr, vodu v lahvi a syrové mleté maso. Přineste mi to zítra, prosím."
„Někdy zítra - chléb, sýr, vodu, mleté maso - ano."
Zvedl se. Vlhkost země se vsákla do látky maskáčů, naškrobily se mu v bocích. Protáhl se. Napřáhla k němu ruku. Zaváhal. Žádá ho o pomoc. Podal jí ruku a ona se silou jeho stisku vytáhla do stoje. Do tváří se mu nahrnula krev. Třela si zadní části stehen, jako by si je chtěla prohřát. Odvrátil zrak a začal pomocí klacků upravovat místo, kde seděli, narovnával slehlou trávu.
„Neznám vaše jméno a vy mi nedůvěřujete," prohlásila tiše. „Ale neobejdete se beze mě, že?"

Kapitola 9

„Zasekli jsme se s ním."
„Nevíme, jak ho donutit k přestěhování."
„Ať už to půjde z jakéhokoli rozpočtu, máme před sebou hotovou černou díru."
V tomhle v Thames Housu vždycky našli útěchu, setkání u kulaté-ho stolu, program řešení problému, stenografka v koutě zaznamená závěry.
Barnaby Cox jednou ke stenografce obrátil dlaň vztažené ruky, dis-krétní znamení pro ni, že tuto konkrétní část diskuse nemá zazname-návat pro potomstvo, žádný nádeník probírající se v budoucnosti knihovními archivy nezjistí, jak byla z hospitalizovaného pacienta vydobyta informace.
Vedle Coxe seděl Fenton, pak starý harcovník z oddělení B, pů-vodně příslušník armády, jehož služební minulost sahala až ke Kyp-ru a Adenu, za ním Littelbaum ve svém zmuchlaném tvídovém obleku a zmačkané košili a ta rezavá žena. Naproti Coxovi seděl su-perintendent Zvláštního oddělení s náčrtky domu se zanesenými ča-rami znázorňujícími dráty senzorů, prostory sledovanými kamerami a poli dostřelu obranné palby... a Geoff Markham seděl osaměle na konci stolu a nemluvil.
Jednání se týkalo hrozby, střeženého vězně, důkazů přítomnosti vraha s krycím jménem Kovadlina - což vyvolalo v čele stolu smích -ve Velké Británii, možností jak teroristovi přiřadit jméno, chybějící společnice odhalené díky operaci Zlatá duha - tady žádný smích,
protože Zlatá duha byla svatý grál, ročně stála hotové jmění a nepod-léhala kritice, sledování a odposlouchávám telefonů zpravodajských důstojníků na íránském velvyslanectví. Jednání postoupilo k přepisu telefonického hovoru dodaného Geoffem Markhamem.
„Ten hovor, Geoffův hovor, nikdo neschválil...," prskal Cox.
„Všechno, co Geoff udělal, nám jen dál potvrzuje, a ne že bychom podobné potvrzení potřebovali, jaký je Perry neústupný pošetilec," uklidňoval ho Fenton.
„Měl si to nechat schválit," stěžoval si Cox.
„Problém spočívá v tom, a Perry to dobře ví, že se na něj nemůže-me vykašlat. Kdyby ho Iránci pohodili do stoky s ustřeleným kusem hlavy, vyhráli by, a to nemůžeme připustit." Muž ze Zvláštního od-dělení hleděl do stolu.
Cox podrážděně láteřil: „Všechny ty kecy o domově a přátelích vy-znívají, jako by byl pořádně rozrušený."
Fenton navrhl: „Nejspíš bychom si ho měli zavolat do Londýna, vzít ho i s manželkou na oběd a trochu si ho podat. V něm vzbudit pochybnosti, ji trochu poděsit. Aby změkl."
Muž ze Zvláštního oddělení se uvolnil a usmál se. „Jinými slovy ře-čeno tak, aby i inženýr pochopil."
„Pořádný oběd s pořádným vínem a pořádnou dávkou strachu by ho měl zlomit," naléhal Fenton.
„Cena za ochranu s neznámým konečným datem je prostě nepřija-telná." Cox k sobě přiložil sevřené pěsti. „Ale to, co jsem teď slyšel, se mi líbilo."
Fenton se zhoupl v židli, zeširoka se usmál. „Sežeňte od Němců a Francouzů pár fotografií, pár zdvořilůstek jejich jednotek, ukážeme jí to během jídla. Vždycky se vyplatí postupovat přes ženušku, spo-lehlivě to zabírá."
„Dobře, odsouhlaseno." Cox zaťukal perem o stůl. „Nekritizujme Geoffa za jeho iniciativu, postupoval po schválené linii. Jen jeho po-šťouchnutí nemělo tu správnou váhu. Postaráte se o to laskavě, Harry?"
Stenografka energicky zapisovala. Markham si na zadním konci stolu připadal jako dítě, které s sebou přivedli na večeři pro dospělé a neočekávali, že čímkoli přispěje k hovoru, bude jen vymydlené, upravené a bude se slušně chovat.
Rezavá žena zazívala. Američan, který od své informace o rozhovoru u nemocniční postele nepromlu-vil, zakašlal.
Cox si poskládal papíry a vstal, tvářil se spokojeně. „Děkuji vám všem za váš čas. Nejdůležitější je dostat ho odtamtud. Dobrý oběd a popohnání bičíkem tomu napomůže, Harry to zařídí. Děkuji vám."
Američan znovu zakašlal, tentokrát trochu teatrálně.
„Omlouvám se, pane Littelbaume, přehlédli jsme vás?" usmál se Cox.
Všichni kolem už byli na nohou, jen Littelbaum zůstal v klidu se-dět. „Jen bych rád něco dodal."
Cox pohlédl na hodinky, pak blahosklonně souhlasil. „Jakýkoli váš další příspěvek bude samozřejmě velice vítán."
Littelbaum se neúspěšně pokusil uhladit si divokou spleť svých vlasů. Markham jeho váhavost považoval za dobrý tah. Podle něj je Američan tvrdý jako kámen.
„To je od vás laskavé, nesmírně si toho cením. Odvolávám se na přepis hovoru pana Markhama. Cituju: ‚Myslíte si, že odsud uteču kvůli těm [Sprosté slovo] parchantům? To si teda počkají. Zapište si to za uši - rozhoduju se sám. Nikam utíkat nebudu.' Konec citátu. To je dobré, skvělé, to by se mělo podpořit. Nejlepší bude, když zůstane doma. Nabádám vás, nezvěte ho na oběd s vínem, neukazujte mu žádné fotografie, nechte ho tam, kde je, doma. Zřídkakdy nastane pří-ležitost, na můj vkus příliš zřídka, kdy máme možnost vyhrát. A to-hle taková příležitost je... myslím, že bychom ji

měli využít, když už se nám sama nabízí."
Cox se znovu posadil. Ostatní bez hlesu naslouchali.
„Pokud dovolíte, budu teď jako dítě Íránu. Mí rodiče mě živí, šatí, dávají mi smysl života. Dítě sleduje každý pohyb svých rodičů. Tak-že já sleduju Irán... Írán je ve válce se Spojenými státy, s mojí vládou, a pokud se budete obtěžovat to rozpoznat, i ve válce s vámi. Použí-vají zbraní jako je tajné jednání, úmyslné uvádění v omyl, hledání sla-bin. Moje vláda pro to používá, a já věřím že oprávněně, termín stá-tem sponzorovaný terorismus, a každý rok vynáší Írán na první místo v seznamu terorismu ve světě. V současné době válka probíhá na území Saúdské Arábie. Válečným cílem Íránu je pomocí destabili-zace svrhnout vládu tohoto království a nahradit správu spojence, který nás irituje, správou otevřeně vůči nám nepřátelsky se chovající-ho nepřítele. Cesta k destabilizaci vede přes pumové útoky na vojen-skou infrastrukturu Spojených států v Saúdské Arábii. Snaží se nás odtud vypudit, a pokud odejdeme, království padne... Nemusím tu snad uvádět statistické údaje o ložiscích nafty v Saúdské Arábii. To místo je odporné, policejní stát, charakterizovaný středověkou kru-tostí, ale je pro nás důležité - slyšíte, důležité. A pro nepřítele je tako-vé prostředí hotovou výzvou. Přežít tam a dál zabíjet, na to musí ne-přítel patřit k nejlepšímu kalibru. A náš člověk k němu patří. Pokaždé když udeří, následují další represe vlády, což stejně zřejmě, jako že po dnu následuje noc, způsobuje další destabilizaci. Zorganizoval pu-
mový útok na kasárny Národní gardy v Rijádu, pět mrtvých Ameri-čanů, a útok na kasárny Kobar Tower, devatenáct mrtvých Američa-nů. Tři Američané zahynuli na cestě mezi Dhahránem a Rijádem. Vlo-ni si za cíl zvolili saudského generála spolupracujícího s Američany, zabili ho. Minulý měsíc jsme měli šanci ho chytit, ale unikl nám. To, že nám unikl, bolí, protože ho řadíme mezi prvořadé teroristy, kteří proti nám stojí. Povolali ho ze Saúdské Arábie domů a poslali ho sem."
Geoff Markham považoval jeho projev za mistrovské dílo. Littel-baum nikdy nezvýšil hlas, ruce používal jen zřídka, a to pro nejvyšší zdůraznění.
„Pokud jdete s puškou do buše, džungle nebo pouště, máte jen ma-lou naději, tu nejmenší, že hledaného predátora najdete. Ale je třeba ho zabít. Takže najdete kozu. Zarazíte do země kůl a koze uvážete ko-lem krku provaz. Přivábí vám predátora. Provaz přivážete ke kůlu a usadíte se s puškou v úkrytu. Sledujete přivázanou kozu."
Fenton písknul mezi zuby. Rezavá žena na Američana fascinovaně zí-rala.
„Mečí, nemá se kam schovat, nemůže utéct. Naříká, to přivolá pre-dátora, ten se za ní přikrade. Hlídá ji a na provaze drží skrytý střelec."
Seděli kolem stolu, ani nedutali, jako by se nikdo z nich neodvažo-val narušit bravuru toho nápadu, pomyslel si Markham.
„Až toho predátora zastřelíte, dostane se vám díků společnosti a hrdě odkráčíte. Nemusíte ani tělo veřejně vystavovat. Další už ne-přijdou, predátoři se učí rychle, ostatní se od vás budou držet dál. Za-pomeňte na oběd, víno a fotografie. Nechte Franka Perryho na místě, predátor ví, že ho tam najde. Vytvořte skrýš, umístěte do ní dobré muže... Máte štěstí, ohromné štěstí, že máte po ruce návnadu."
Fenton a Cox promluvili naráz.
„To sebou nese nesmírné riziko."
„Je to skvělý nápad."
Ozval se superintendent Zvláštního oddělení. Pro jeho muže by to představovalo minimální riziko, protože ta bestie bude mít oči jen pro kozu.
Rezavá žena se pochichtávala, nic neříkala, ale lehce poklepala Američanovi po ruce.
Cox nervózně mumlal: „Ale co následky takové akce, mohly by být nedozírné..."
„Ne, pokud se to provede ohleduplně. Při potřebné diskrétnosti nebudou následky žádné. A věřte mi, zpráva nutně dostihne minis-terstvo informací a bezpečnosti - diskrétností se vyhneme následkům."
„Bereme to, pokud to půjde diskrétně," řekl Cox.
„Přebírám za to odpovědnost," zaskřípal Fentonův hlas. „Hned máme cíl. Takhle to dostalo smysl."
„Naši diskrétnost máte zaručenu, moje slovo na to." Littelbaum mluvil upřímně. „Takhle bychom postupovali my, kdyby nás potka-la podobná náhoda."
Geoff Markham by rád položil několik otázek, ale neudělal to. Jak dlouho bude střelec čekat, než vypálí? Nezeptal se. Obětují v zájmu lepší trefy kozu? Američan se odvrátil od svého obecenstva a pro-mnul si špatně oholenou bradu. Jedině Markham vnímal jeho spoko-jený úsměv.
Nepoložil své otázky, protože odpovědi stejně znal, viděl jejich oči. Vyklouzl z místnosti a nechal za sebou cinkot skleniček a mlasknutí vytaženého korku.

*****

Jerry a Mary Wroughtonovi žili se svými pětiletými dvojčaty Bethany a Clivem v sousedním domě už předtím, než se Frank s Meryl přistěhovali do vesnice.
Mohli si dovolit koupit dům u parčíku s růžovou štukou, čtyřmi ložnicemi a s hořeními pokoji s výhledem na moře jen proto, že banka svým zaměstnancům nabízela výhodné půjčky. Bez ní by si o domu mohli nechat leda tak zdát a s ní musel být Jerry v práci s každým za-dobře a Mary musela začít pracovat na plný úvazek jako sestra na pří-jmu na místní chirurgii. Po pravdě řečeno, za domovními dveřmi žili jako nemajetní. Svým zevnějškem klamali a chudobu skrývali. Vněj-šímu světu předváděli bezstarostný a příjemný nadbytek. Jerry Wroughton se rád představoval jako manager banky, vynechával na-stupující', a Mary popisovala svoji práci jako organizování, nepřipo-jovala slovo ‚příjmu'."
Právě tak, jako Jerry při své práci získával zákazníky a Mary paci-enty, oba si ve vesnici získávali přátele. Přátelé

přicházeli s místem.
A své přátele si samozřejmě pečlivě vybírali.
Přátelství si plánovali, jako všechno ve svém životě. Přátelství měla být užitečná, významná a neměla vytvářet stres. Přátelství neměla přinášet nepříjemná a šokující překvapení. Oba překvapení nenávi-děli. Byli si blízcí s Carstairsovými, udržovali dobré vztahy s viká-řem, uvolněné s Fairbrotherovými, ale jejich nejlepší přátelé bydlili hned vedle. Frank a Meryl Perryovi jim nikdy nepřipravili žádné pře-kvapení... až do tohoto večera.
Na Frankovi a Meryl se Jerrymu a Mary líbilo, že uměli naslouchat. Jerry mohl u kuchyňského stolu provykládat celou noc a Frank shle-dával všechno zajímavým. Meryl zas byla tak laskavá, připravená vy-
pomoci v nouzi, brala k sobě dvojčata, když se Jerry a Mary zdrželi, vždycky jim ochotně nakoupila, když měli v práci napilno. Nikdy si na své nejbližší sousedy nemohli stěžovat.
Zavolal jim Vince, ten malý vulgární údržbář. Viděli už své okapy? Doslechli se o tom jeřábu? Co říkají té chatičce? Vědí o zbraních? Chtějí, aby jim - za platbu v hotovosti, pokud by jim to nevadilo -zkontroloval okapy?
Při návratu z práce si Jerry Wroughton u křižovatky na hlavní silnici, v místě, kde se odpojovala cesta do vesnice, všiml zaparkovaného poli-cejního auta. Považoval za dobré, že tam stojí, dávají pozor na zloděje, na ty, co překračují povolenou rychlost a na pacholky bez zaplaceného dálničního poplatku nebo pojištění. Na hlavní ulici viděl, jak se k němu přibližuje další policejní vůz, a pomyslel si, že byl nejvyšší čas, aby sluš-ní, tvrdě pracující a zákonů dbalí občané dostali odpovídající policejní ochranu. Před sousedovým domem parkovalo prázdné auto. Byl una-vený, těšil se na čaj a posadil se před televizi. Pak zavolal Vince. Z okna zadní ložnice měl výhled do sousedovy zahrady. Viděl chatku a policis-tu, pomalu přecházejícího po jejich trávníku. Pohled na muže se samo-palem v rukou okamžitě zapůsobil. Utekl do koupelny a vyzvracel se do mísy. Zónu smrti dělil od jeho pozemku jen nízký plot z tenkých ty-ček. Zavolal Barrymu Cartstairsovi a strach se jen zvětšil.
Celou příští hodinu do něj žena hučela. Mají přece plné právo pro-testovat, a hned mu řekla, co má udělat.
Horší překvapení Jerry Wroughton nikdy nezažil.

*****

Potřebné vodítko jim poskytlo její auto.
Byt se skládal ze dvou místností, jedné s postelí a umývadlem, dru-hé s křeslem, televizí a sporákem. Záchod a vanu měla společné s lid-mi z druhého patra. Detektivové provrtali každičkou zásuvku a skříň, vytáhli každičký kousek majetku Faridy Yasmin Jonesové a nenašli vůbec nic.
Ve spisu operace Zlatá duha stála stará adresa bez udání ulice a čís-la k přesměrování pošty. Záznamy z univerzity je zklamaly. Otec ji proklel a matka projevovala rozmrzelost, ani jeden z nich jim nedo-kázal sdělit současné bydliště své dcery. Detektivové neznali jejího zaměstnavatele, a tak nemohli získat číslo pojištění, které by mohli strčit do počítače. Nenechala si přepsat adresu na řidičském průkazu.
Ale v souborech licencí aut ve Swansea získali registrační číslo její-ho vozu. Čtyři muži s tím registračním číslem lopotně obcházeli ga-ráže v zastrčených uličkách Nottinghamu.
Žádný z předmětů v bytě, vyházených ze zásuvek a skříní, jim ne-poskytl odpověď. Měli za úkol pídit se po důkazu příslušnosti k ex-
trémní fundamentalistické islámské sektě, ale majetek vypovídal o obyčejné mladé ženě, pracující u pojišťovací společnosti. Na stole našli výplatní pásky.
Vytvořili si předtím seznam všech opraven motorových vozidel oprávněných k vydávání technických průkazů. Měli jen registrační číslo jejího auta. Aby se dostali do záznamů garáží, museli naslibovat, že všechny odhalené důkazy machinací s DPH a daňových podvodů nepostoupí dál.
Srolovali koberec v obýváku, strhli přilepené linoleum v ložnici, vypáčili desky v podlaze - všichni čtyři detektivové dobře znali ne-úspěch, ale stejně to vždycky bolí. Zasmušile a tiše postávali kolem trosek života té mladé ženy.
Neměli nic, čím by mohli prokázat, že tato obyčejná mladá žena přijala novou víru nebo že nenávidí společnost, v níž žije.
Poslední nadějí zůstával poklop, vedoucí ke skloněným střešním nosníkům. Vyzvedli nejlehčího z nich s baterkou v ruce do střešního prostoru. Slyšeli, jak se nad nimi pohybuje. Uklízeli zatím byt, vrace-li na místo oblečení mladé ženy.
Zaslechli triumfální výkřik.
Prostrčil poklopem kufr.
Na stůl v obývacím pokoji rozložili v kůži vázaný výtisk Koránu, zabalený do bělostného mušelínového kapesníku.
Našli pečlivé, ru-kou psané poznámky studentky, seznam pěti pilířů víry a jejich vý-znam, pečlivě složené oblečení, které hned poznali, a šátky. Na dně kufru ležel balíček s negativy. Detektiv seržant si je prohlédl proti světlu lustru.
„Skvělá práce, chlapi. To bude stačit."

*****

Tma mu byla přítelem. Ale ticho ještě větším.
Vahid Hossein seděl se zkříženýma nohama. Za sebou ve stromech slyšel volání lišky a soví houkání. Naslouchal každému hnutí vod-ních ptáků, potápek i brodivých ptáků před sebou. Ten dravec stál kousek od něj. Nepotřeboval na to oči, dokázal ho lokalizovat po zvu-ku a věděl, že se přiblížil. Slyšel auta, ale zdaleka. Jediným jasným zvukem byl vzdálený štěkot psa.
Vrátil se na místo, kde schovával tašku, spatřil ptáka, jak se zno-vu pokouší trhat králičí mršinu a chybí mu síly.

Tentokrát poslepu odtrhl malé kousky masa, neobsahujícího krev, strčil si je do úst a přežvykoval je, až změkly, pak je hodil směrem, odkud se dravec ozýval. S každým hozeným kouskem masa se pták o kus přiblížil. Do rána se ho bude moci dotknout, přejet mu prsty po peří. Vahid Hossein považoval za důležité získat si svou pomocí dravcovu dů-věru. Myslel na bažiny ve tmě a na ptáka. Později, až nastane klid, bude přemýšlet a plánovat. Vypudí z hlavy bílé nohy toho děvčete a tvary jejích ňader a vymyslí plán. Stejný klid nacházel v poušti, v Rub al-Chálí. Jeho žena Barzin se v jejich malém domě v Jamaránu bála tmy a ticha a on ji toho strachu nedokázal zbavit. Nechávala přede dveř-mi ložnice svítit světlo. Těžší okamžiky nastaly, když opustil poušť a beduíny, jejichž důvěru si získal, a projížděl ulicemi kolem americ-kých kasáren, přemýšlel a plánoval. Nejlepší časy prožíval v nočním klidu a tichu pouště. Za dva týdny se tam vrátí, dokončí plán a určí umístění bomby.
Kdyby udělal náhlý výpad, podařilo by se mu ptáka uchopit za křídlo, nohu nebo krk - ale ztratil by jeho důvěru.
Jím vymyšlený a brigádním generálem schválený plán na umístě-ní poslední bomby v Rijádu byl velice složitý. Nákladňák, určený k převozu benzínu, zadaptovali v údolí Beka'a v Libanonu tak, aby uvezl 2 500 kilogramů výbušnin. Naložili ho výbušninami, přidali odpalovací kabely a vybavili je časovým spínačem. Nákladňák projel Sýrií a Jordánem a překročil hranice Saúdské Arábie. Pět dní poté, co opustili údolí Beka'a, ho zaparkovali padesát metrů od osmiposchoďové budovy obývané Američany. Nastavili čas exploze a řidič utekl do předem připraveného auta. Byl to složitý plán, ale nepočí-tal s ostražitostí strážného na střeše, který v okamžiku, kdy viděl ři-diče utíkat, spustil poplach. Zemřelo devatenáct Američanů, 386 jich bylo zraněno, ale bez včasného varování stráže by jich bylo mnohem víc.
Z té drobné chyby může Hossein vinit jen sám sebe.
V klidu, s jasnou a odpočatou myslí, ve tmě mokřin přemýšlel o době vhodné k úderu na cíl, teď už chráněný. V době, kdy se střídá ochranka? Za denního světla nebo v noci? Uprostřed směny? Za roz-břesku nebo za soumraku? Přežvykoval maso a každý kousek házel blíž, vábil k sobě ptáka.

*****

Zazvonil zvonek.
Mrkl na hodinky. Blake nejspíš přišel vystřídat Daviese. Ale zvo-nění se ozvalo dlouhé, ostré a vytrvalé, žádná tři krátká, jaká použí-vali Davies a Blake. Zvonek nepřestával ječet. Perry sledoval televizi, pořad o obnově divočiny v Himálajích, takový program mu pomáhal zapomenout, kde je a co se mu přihodilo. Stephen seděl na podlaze a jeho paže spočívala v matčině klíně. Meryl šila.
Nepřemýšlel, zvedl se. Zvonek zvonil bez přestání, jako by se o něj někdo opíral. Jakmile došel ke dveřím do haly, vynořil se z jídelny Davies, odhrnul si spodek saka a odhalil pistoli v pouzdře u pasu.
Poslední úpravou, provedenou lidmi z nákladňáku po zakrytí oken vrstvenou plastickou hmotou, byla špehýrka vyvrtaná do dveří. Da-vies nepůsobil dojmem, že by se ke dveřím kdovíjak hnal, dával si na čas. Zvuk zvonku pronikal halou natolik silně, že Perry nemohl sly-šet, co Davies říká do mikrofonu na klopě saka, ale pochopil. Kamera snímá vstupní dveře a monitor je v chatce. Davies si s muži v chatce ujasňuje, o jakého návštěvníka jde.
„Je to váš soused."
„To je Jerry, Jerry Wroughton. Vždycky ze mě přijde něco vymáčk-nout. Nejspíš bude chtít -"
„Musíte s ním mluvit?"
„Je to můj dobrý přítel."
Davies zhasl světlo v hale a odemkl. Jerry Wroughton sundal prst ze zvonku.
„Ahoj, Jerry, chceš snad probudit i mrtvé?"
Pak si Perry všiml sevřených úst a škubajících se čelistních svalů -nikdy Jerryho neviděl takhle směšně působícího - a ucítil pach whis-ky. Chystal se pozvat souseda dál.
Nabyl dojmu, že se Jerry Wroughton snaží vybavit si nacvičenou řeč, ústa mu nehlesně klapala, jako by se paměť vybavovala pomalu. Meryl mu vyprávěla, jak si Barry Carstairs vypomáhal poznámkami.
„V čem je problém, Jerry?"
Perry v tmavé hale ustoupil, aby na souseda lépe viděl, a Davies se přemístil, aby zůstal před ním a chránil ho svým tělem.
„No tak, Jerry, vyklop to."
„Co se děje? V tom je ten problém. Co se stalo?"
Ten chudák, vyslaný Mary do noci, zapomněl svoji úlohu. „Pověz, cos mi přišel říct - je to naše věc, moje a tvoje - pověz mi to."
Valilo se to z něj v hotovém proudu. „Vrátil jsem se domů a zjistil jsem, že tě hlídají. V tvé zahradě jsou policisté, policisté se samopaly. Mluvil jsem s Barrym Carstairsem, jsi na seznamu smrti, vaše dítě kvůli možnému riziku vyloučili ze školy. Myslí někdo na mě, na Mary a na dvojčata? Jaké nebezpečí nám hrozí?"
„No tak, uklidni se."
„Ty seš zajištěnej, ještě se chechtáš! A co my? Kdo bude chránit nás?"
„Nerozčiluj se, Jerry. Není třeba, věř mi. Vrať se domů, pohodlně se usaď a -"
„Ty máš problém, ty si ho musíš vyřešit, náš problém to není. Jak sis ustlal, tak si lehni."
Snažil se ho uklidnit a působit smířlivě. Cítil se tím být sousedovi povinován. Dobře, takže Mary ho napojila alkoholem a rejpala do něj
tak dlouho, až se sem Jerry pompézně přihnal, přesto zůstal správ-ným přítelem. Perry se začal pohupovat a těžce dýchat, k čemuž do-cházelo vždycky, když se snažil ovládnout narůstající vztek. „Co to vykládáš, Jerry?"
„Nemáš právo vynášet své problémy na náš práh. Naše děti teď spí kousek od místa, kde tě chrání ozbrojenci. Kdo

chrání je? Kdo bude chránit Mary na zahradě u šňůry na prádlo, Beth a Cliva na zahradě - nebo na nich nezáleží?"
„Profesionálové vyhodnotili, co je třeba udělat. Zvážili - "
Davies mezi nimi stál apaticky jako socha. Nepřispěl ani písmen-kem opory.
„Jak k tomu přijdeme? Nic jsme neprovedli. Neudělali jsme nic ta-kového, abychom potřebovali ochranu. Ať už jsi v jakémkoli sporu, není to náš spor."
„Pokud pro mě přijdou, budou mít správnou adresu. Toho se bo-jíš? Že si spletou dům? Ani náhodou!" Zasmál se, nemohl si pomoci. V duchu si krátce představil fousatého muláje v turbanu a s puškou, jak obchází vesnici, ťuká na dveře, zachází do Dominicova obchodu, volá nahoru na žebřík na Vince, jde do hospody, vyptává se na cestu.
Neměl se smát. Jerry se otřásl, rozklepal se strachem i hněvem prá-vě tak jako kdysi dávno Perry. „Můžu ti říct jediné, Jerry, a moc mi toho neprozradí, že jsem v jejich rukou a oni jsou odborníci. Všichni jsme v jejich rukou."
„To, sakra, docela stačí!"
„Co docela stačí?"
Jerry Wroughton se napřímil. U úst mu zabublala slina. Pro tuhle chvíli potřeboval koktail z whisky a pošťuchování své ženy. Davies stál mezi nimi.
„Měl bys odejít, prostě se seber a jdi."
„Kam?"
„Kamkoliv, jen odtud vypadni. Nikdo tě tu nechce."
„Odkdy? Považoval jsem vás za své přátele."
„Nejlepší bude, když zmizíš - do rána."
„Myslel jsem si, že přátele spolu drží v dobrém i ve zlém. Nechceš vědět, co jsem udělal, kvůli čemu vznikla ta hrozba?"
„Kašlu na to, co jsi udělal. Mně jde o moji rodinu. Chci, abys vypa-dl."
Už mu na ničem nezáleželo. Obracel se mu žaludek, pochopil po-vrchnost toho, co považoval za cenné přátelství. Mají spoustu dalších přátel, opravdových. Mohl by to zítra dát k lepšímu v hospodě, to se nasmějí, až jim bude vyprávět, jaký zbabělý a zpodpantoflizovaný puntičkář je Jerry Wroughton. Už dost dlouho se na svém vlastním prahu pokoušel tomu muži dělat ústupky. Vztekle se na něj obořil: „Vrať se domů a řekni Mary, že mi nabízeli přestěhování a nový ži-vot. Rozhodl jsem se zůstat. Řekl jsem jim, že tady je můj domov, tady mám rodinu a přátele... Přátele."
Kolem Daviesova loktu se protáhl prst připravený k bodnutí a za-mířil k těžce se dmoucí hrudi Jerryho Wroughtona.
„Slyšíš? Přátele. Ty mi možná nepomůžeš, když jsem v úzkých, ale skuteční přátelé mi pomůžou a mám jich dost. Meryl a já žádného z vás nepotřebujeme. Jdi jí to říct."
Za ním se ozval telefon. V tu chvíli si uvědomil, že už neslyší tele-vizi. Meryl ztlumila zvuk. Ona i Stephen slyšeli každé prudké slovo.
Jerry odešel a Davies za ním zavřel dveře.
„Žalostnej syčák."
„A vy jste ho považoval za přítele, pane Perry. Musíte se s tím smí-řit, lidé se zachovají krutě, když je přepadne strach."
„Mám tu přátele, věřte mi, skutečné přátele."
„To rád slyším."
Zvedl telefon v kuchyni.

*****

Zůstala sama v novém seskupení stolů na druhém konci místnosti. Klávesnice byly přikryty, stoly vyklizeny, všechna světla kromě její-ho zhasnuta.
Geoff Markham vyšel ze svého oddělení a zamkl za sebou. Ruso-vlasá žena nevzhlédla od zeleně zářící obrazovky, kterou studovala, a neslyšně hovořila do telefonního sluchátka. Zpod Coxových dveří pronikal pruh světla, ale to šéf dělával často - vytratil se domů a ne-chal rozsvíceno, takže si podřízení mohli myslet, že ještě pracuje... Vicky ho jistě očekává, aby jí slovo za slovem převyprávěl svůj poho-vor, ale on nemá náladu na žádné vyslýchání.
Zamířil k ženě, ke svatozáři jejích vlasů. Chtěl si popovídat, vyjád-řit své pocity. Kdyby tady nebyla, vyšel by na nábřeží, posadil by se na lavičku a hleděl na řeku, pozoroval by čluny a čeření hladiny. Po-čkal, až položí telefon.
„Nazdar."
Nezvedla hlavu. „Ano?"
„Jen jsem si říkal - nechcete něco donést?"
„Vy jste svačinářka?"
„Mohu vám nějak pomoci?"
Příkře ho odbyla: „Ne."
„Pokud to není tajné," uchechtl se, „...na čem to pracujete?"
„To je snad naprosto zřejmé, nebo jste neposlouchal? Ten Američan pronesl skvělou řeč. Spojte si světlou pleť s anglickým přízvukem.
Mohlo by vám z toho vyjít dítě ze smíšeného manželství. Údajně mu táhne na čtyřicítku. Takže smíšené manželství uzavřené přibližně před čtyřiceti lety. Íránec se oženil s Angličankou. Právě tohle hle-dám. Mohlo by to být v záznamech - pokud ke sňatku došlo tam, mělo by to v nich být, protože o tom musel vědět konzul. Pokud ke sňatku došlo tady, bude to těžší, ale také to půjde zjistit. Stačí vám to?"
Zastyděl se jako málokdy. Byla starší než on. Bílé nástropní světlo zaplavovalo její obličej a Zvýrazňovalo první rýhy a drobné vějířky vrásek kolem očí. Nedokáže jít za Vicky a čelit jejím otázkám. Po-myslel si, že ještě nedávno musela být

krásná.
„Nebudete mít čas zajít si na drink, než zavřou? Promiňte, neznám vaše jméno."
„Parkerová."
Něco mu to připomnělo. „Parkerová?"
„Cathy Parkerová."
„Z Belfastu?"
Odvrátila se od obrazovky. Podívala se na něj a zpražila ho pohle-dem. „Jsem Cathy Parkerová ‚z Belfastu', ano."
„Mluvívali jsme o vás."
„Vážně?"
„Instruktoři nám vyprávěli o tom vašem útěku z baru, z baru plné-ho lidí z Prozatímního křídla Irské republikánské armády a vy jste je dostala."
„Vážně?"
„To, co jste udělala v tom baru, je hotová legenda."
„Chcete něco vědět?"
„Jistě, prosím." To, co Cathy Parkerová provedla v tom baru na kopci nad Dungannonem v zemi East Tyrone Brigade, když kohosi inkognito sledovala, byla identifikována a zajata členy Prozatímního křídla Irské republikánské armády, vyzdvihovali instruktoři jako známý skvělý příklad vůle přežít. Stala se legendou. „Povězte mi to."
Řekla: „K ničemu to nebylo. Záleželo jen na mém špehovi. Ztratila jsem ho. Dotlačila jsem ho moc daleko a přišla jsem o něj. To vám in-struktoři nevyprávěli? Pokud mě omluvíte..."
„Nemáte čas na drink?"
„Já ano - vy ne. Jen se tu takhle potloukejte a skončíte tak, že bu-dete trojmo vyplňovat formuláře, mořit noční služby archivu a dělat poslíčka těm zbytečným prďolům. Budete se užírat vlastním svědo-mím, snažit se vyškrábat o místečko výš. Budete smutný a opomíjený a vždycky budete mít čas na drink. Tohle chcete?"
„Kde bych měl být?"
„Tam dole, u ochraňovaného. A pokud vám to nevadí, zmizte, pro-sím, protože chci s touhle nudnou záležitostí skoncovat a jet domů. Neměl byste s kňučením poskakovat kolem dávných ‚legend'. Jeďte tam. Tady se ještě nikdy nic nerozhodlo. Oni si to jen namlouvají, na-parují se, jako by skutečně tahali za provázky. Není to pravda. Roz-hodne se to na místě, muž proti muži, jako vždycky. Nebo nemáte ža-ludek na boj zblízka? Máte štěstí, že se toho můžete zúčastnit, pokud chcete."
Ještě mluvila a už začala vytáčet číslo na telefonu. Obrátil se na podpatku a ona nevzhlédla, jako by už řekla všechno, co bylo třeba.

*****

Zastavil se ve dveřích. Nezaklepal, strčil dovnitř hlavu a zeptal se: „Mohu vejít?"
„Je to váš dům, pane Perry," prohlásil šaškovsky detektiv. „Může-te si chodit, kam chcete."
Všechno to leželo na přikrývce, automat, neprůstřelná vesta, hro-mádka granátů se slzným plynem, mobilní telefon, vysílačka, termo-ska, umělohmotná krabice s obědem, noviny.
„Moje žena šla spát."
„Má za sebou dlouhý den, pane," prohodil detektiv nezávazně.
Perry pokrčil rameny. „Obávám se, že si v současné době nejsme dobrými společníky."
„Zpočátku to vždycky trvá, než to ze sebe setřesete, pane. Začátky nejsou nikdy lehké, když vám takhle vtrhneme do domu."
„Nevadí vám, že na vás mluvím?"
„To je na vás, pane."
„Neruším vás?"
„Jen mluvte, pane, pokud chcete."
Detektiv se na něj díval. Perry nevěděl, na co myslí. Byl to mladší člověk se světlými vlasy v dobrém obleku a měl mírný středoanglic-ký přízvuk. Svlékl si sako a na pevném popruhu měl přidělané ra-menní pouzdro. Jako by ho ani nevnímal, když se napřímil, plesklo mu o tělo. Perry usoudil, že pokud člověk nosí pouzdro s pistolí po-řád, přestane ho vnímat.
„Jmenujete se Leo, že?"
„Jsem detektiv konstábl Blake, pane, nebo pan Blake, jak si přejete."
„Promiňte."
„Neurazte se, pane."
„S panem Daviesem si člověk moc nepopovídá."
„Každý jsme jiný, pane."
Perry zůstal ve dveřích. „Je to takové hloupé, jsem ve svém domě, se svojí ženou a připadám si opuštěný. Musíte mi prominout ty řeči
tak pozdě v noci. Prostě si potřebuju popovídat, mít někoho, kdo by na mě mluvil. Neříkám tím, že hledám rameno, na kterém bych se mohl vyplakat, potřebuju si jen popovídat. Nemůžu to vykládat Meryl. Je to snazší - promiňte - s cizím člověkem, ale dostává se mi to na kobylku. Ale ustlal jsem si sám, že? Tak to lidé říkají. Přesto není dů-vod k obavám, žijí tu dobří lidé, i přes ten dnešní večer, dobře nás znají. Vlastně, abych řekl pravdu, to nejhorší mám za sebou. Věřte mi. Před pár měsíci jsem ležel v posteli, poslouchal jsem v rádiu zprávy, Meryl už spala, a zaslechl jsem své dřívější

jméno. ‚Žádáme pana Gavina Hughese, o kterém nemáme již pět let zprávy, aby se dostavil do nemocnice v Keswicku v Cumbrii, kde leží jeho těžce nemocný otec, pan Percy Hughes.' Zalhal jsem Meryl, vymyslel jsem si důvod, proč musím pryč, a omámeně jsem tam jel. Porušil jsem všechna pravidla, protože mi zakázali vracet se k původnímu životu, a rozjel jsem se za ním. Krize už přešla. Seděl na posteli. Sotva jsem vešel, rozplakal se, ale ještě víc plakal, když jsem mu odmítl říct, kdo jsem teď, kde žiju a co dělám. Matka mě poslala pryč. Prý bude lépe, když odejdu, po-kud nedokážu věřit vlastním rodičům. Odjel jsem domů. Ten den byl horší než kterýkoli jiný. Pan Davies tu byl už třikrát a já jsem mu to chtěl říct, ale nikdy mi nepřišlo, že by nastala vhodná chvíle. S panem Daviesem se nekomunikuje dvakrát nejlíp."
Nedokázal odhadnout, jestli Blaka ten příběh nudil, nebo jestli ho dojal.
„Je to velice svědomitý důstojník, jeden z nejlepších."
Perry se lítostivě usmál, pak se přinutil zlehčit atmosféru. „V čem je jeden důstojník lepší než druhý?"
„Plánováním, důkladností, studiem... V tom všem vyniká. V naší práci platí jedna zásada, pane - neexistuje dokonalá ochrana. Ale po-kud pracujete svědomitě, vytváříte si šanci a tím poskytujete šanci i ochraňovanému. Bill, tedy pan Davies, promiňte, umí skvěle pláno-vat a všechno pečlivě nastudoval."
„Co je tady ke studování?"
„Všechno, k čemu už došlo, protože si z toho můžete odnést pou-čení. Vloni jsme měli náhodou půl dne volna a on mě vláčel po cent-ru Londýna, po pěti místech, kde došlo k pokusu o zavraždění krá-lovny Viktorie - pokaždé znal přesné místo, druh použité zbraně i proč útok přežila. Četl o tom, aby se z toho poučil. V lednu jsme měli čas celý den, odpadl nám na poslední chvíli kurs a on tři z nás zatáhl do promítací místnosti Zvláštního oddělení a začal nám pouštět fil-my. Viděli jsme vraždu Sadata a Indíry Ghándíové, Mountbattena a Rabina. Podrobně s námi probíral, kde se stala chyba, co ochranka zvorala - a videozáznam střelby na Reagana, což bylo pro ochránce
hotové peklo. Zkazili, co mohli. O Sadatovi a Indíře Ghándíové asi poslouchat nechcete."
„Proč by ne?"
Na Blakových rtech se zatřepotal drobný úsměv. Perry věděl, že ho tím chtěl nachytat na návnadu.
„Zastřelili je jejich vlastní ochránci. To se vám nestane, pane. Za-vraždili je lidé, kteří je měli ochraňovat. Pan Davies mi vyprávěl, že se Mussolini paranoicky bál své ochranky, vydal jim zbraně, ale mu-nici před nimi zamkl. Studuje, co se stalo, a bere si z toho ponaučení. Mohl by vás vzít na ulici před hotel Hilton, kde zastřelili izraelského velvyslance, a vyprávět vám o tom, jako by u toho byl - ochránce si vedl skvěle, vystřelil a trefil střelce, ale přesto příliš pozdě, ochraňo-vaný byl těžce raněn, došlo k poškození mozku. Vždycky se snažíme zasáhnout včas, ale dobře víme, že jejich akce je rychlejší než naše re-akce, to dá rozum. Abyste měl šanci, musíte dělat to, co pan Davies, studovat a učit se. Je to pro něj důležité. Jeho práce pro něj hrozně moc znamená, jeho žena a děti mají smůlu. Ale pro vás je to plus, pane. Mohu vám něco říct?"
„Jistěže."
„Něco důvěrného?"
„Prosím."
„Nesmí se to dostat dál. Všichni ho kryjeme. Má vážné trable se že-nou. Kdyby se šéfové dozvěděli, jak vážné, mohli by ho vyhodit z práce. Nenechávají muže s ošklivými rodinnými problémy nosit zbraň. Jak mu na hřišti vypadla ta bouchačka, kdybyste ho tehdy práskl, kdybyste si na něj stěžoval, šéfové by si na něj pořádně posví-tili a ty jeho problémy by mohly vyplout na povrch. Kdybyste si byl stěžoval, mohl přijít o krk. Udělal jste dobře, pane."
„Nevykládejte si to špatně, ale je mi útěchou, že i jiní mají pěkně za-tracený dny."
„Řekl mi to - nemáte to snadné, pane."
„No, je čas jít na kutě. Jste moc hodný. Děkuju."
„Jste pěkně na dně, pane, že? Vyprávěl vám pan Davies o Al Haigovi? Ne? Tak to si nechte povědět, je to jeho oblíbený příběh. Až se budete cítit mizerně, až budete mít pocit, že do vás kope celý svět, ne-chte ho vyprávět příběh o Al Haigovi. Dobrou noc, pane."
Perry se obrátil k odchodu, pak se zastavil. „Jedné věci nerozumím. Lidé z Londýna mě požádali, abych odešel. Já jsem odmítl, křičeli jsme na sebe. Dnes ráno to zkusili znovu, nový život a stěhovací vůz, znovu jsem odmítl. Ale večer volali, roztěkali se jako máslo, akceptu-jí mé rozhodnutí zůstat. Proč ta změna?"
„Nevím, pane, to nedokážu říct."
Perry došel ke schodišti, zaváhal. „Mohu se vás zeptat, pane Blaku, střílel jste někdy v situaci, kdy šlo o život?"
„Jen jednou. Dva výstřely, byl v tu ránu mrtvý, na chodníku litry krve. Přichomýtl jsem se k tomu dočista náhodou a dočista náhodou jsem měl zbraň, přestože jsem tehdy nebyl ve službě. Ještě než se ze-ptáte, nebylo mi z toho ani dobře ani zle. Zastřelil jsem vykleštěného býka, který unikl z jatek a hnal po hlavní třídě v jižním Londýně. Nic jsem necítil. Ať vám řekne ten příběh o Al Haigovi. Dobrou noc,
pane."
Frank Perry vystoupal po schodech, prošel kolem mrkajícího svět-la bezpečnostního čidla a vlezl si do postele.

Kapitola 10

„Nazdar, už jste tady, Cathy? Jak to jde?"
„Postupuju, ale ještě tam nejsem."
Sobota ráno. Vagóny metra zely prázdnotou a Geoff Markham po-čítal s tím, že dorazí jako první. V sobotu brzo po ránu tu život zrov-na neproudí. Cox odjel na víkend na venkov, kde ho smí rušit jen no-vinky úrovně zemětřesení. Odpovědnost ponese starý harcovník z oddělení B, ale až od devíti, a jeho telefon bude zvedat čekatel. Fentonovi

můžou volat domů.
Markham měl jet s Vicky k jejím rodičům do Hampshire. Ještě v něm živě vřela hádka s ní, popadl kabát a kufřík a pláchl z bytu. Na chodníku potkal pošťáka a převzal si poštu - účty a reklamní le-táky, pár dalších obálek, katalogy - a spěchal na nádraží. Vicky ar-gumentovala, že matka pořádá slavnostní oběd, má to zaznamenané v diáři už celé týdny. Matka sezvala přátele, z Londýna tam jede i Vickyin bratr a jeho partnerka. Po několika zahořklých slovech a následujícím nevlídném tichu Markham položil sluchátko a utíkal. Nemusel by do Thames Housu ani dopoledne, ani odpoledne, ani v neděli. Mohl by si promluvit s Fentonem, vyzdvihnout počet ho-din, které tomu přes týden věnoval. Neudělal to. Místo toho se mu ozval hned brzy ráno, ještě dřív než Vicky, sdělil mu, co má za lubem a dostal jeho požehnání. Stejně o něm Vickyina matka nemá valné mínění. Nepovažuje ho za nejlepší partii, ale vzhledem k tomu, že Vicky je o dva roky starší než on a mnoho šancí na vdavky už ji ne-čeká, toleruje ho.
Legenda Cathy Parkerová seděla před obrazovkou, soustředěně cosi studovala a tvářila se, jako by tam nebyl.
Ve svém krcálku si pustil záznamník a poslechl si výtah nočních událostí ze Zvláštního oddělení. Na dveře přilepil čistý list papíru a použil černý fix.

DEN TŘETÍ.

Zašel si k automatům pro kávu. V budově vládlo hrobové ticho. O víkendech Thames House působil jako místo v době morové rány. Chodba potemněla, svítilo jen každé druhé světlo, součást nové kam-paně za hospodárnost. Musel si odemknout dveře. Vývěsky inzerují-cí levnou, odbory organizovanou dovolenou, pronajmutí chatiček v přírodě, zastínily oznámení o prodeji ojetých aut. Možná by měl za-volat Vickyině matce a omluvit se, ale až později, možná by jí měl po-slat květiny... Tiše zaklel. Nemá dost drobných mincí na dvě kávy, jen na jednu, a neví o ní, jestli sladí a jestli si do kávy dává mléko. Prv-ní dnešní velké rozhodnutí Geoffa Markhama: s mlékem, bez cukru. Vydal se zpátky chodbou, jeho kroky se rozléhaly kolem zavřených dveří.
Teď proti ní seděl Američan, stále ve stejném obleku a v čisté koši-li. Tvář mu zakrývaly noviny, židli měl sklopenou dozadu, nohy v ošoupaných botách na stole.
Vycítil mladíkovo zaváhání.
„Napadlo mě, jestli nechcete kávu."
Vzhlédla. „Kdybych ji chtěla, dokázala bych si ji obstarat."
„Vzal jsem s mlékem bez cukru."
„Nedávám si do kávy mléko." Seděla před obrazovkou, rychle psa-la.
Američan se usmál: „Pane Markhame, já bych pro kafe dokázal vraždit."
Zardělý Markham před něj prudce postavil kelímek, trochu kávy rozbryndal.
„Jste nesmírně laskavý, pane Markhame. Slečna Parkerová mi oznámila, že se chystáte dolů na území Julie Sedm, je to pravda?"
„To vám řekla?"
„Rád bych se s vámi svezl."
„Vážně?"
„Takže, aby nedošlo k nějakému nedorozumění, stanovíme si pár základních pravidel. Pokud se vám špatně vstávalo, mě se to netýká. Pokud vám činí problémy práce o víkendech, mně ne, protože já pra-cuju každý víkend. Jasné? Přiřadili mi vás jako styčného důstojníka a mně připadá nápad zajet si tam dolů jako dobrá myšlenka a s úsmě-vem půjde všechno líp."
Littelbaum hovořil stejně klidným a uvolněným hlasem, jakým pronášel svůj postřeh o přivázané koze - ten obrázek držel Markham v hlavě celou noc. Littelbaum sundal obuté nohy ze stolu a natáhl se po kafi.
Markham ostře prohlásil: „Když to chcete, máte to mít."
Zamířil zpátky do svého krcálku a Američan se vlekl za ním.
„Je to, pane Markhame, velice hezká mladá dáma, velice atraktiv-ní... Aha, den třetí...," Američan se zastavil přede dveřmi a tvář mu zvrásnil úsměv. „Řekl bych, že nám zbývají čtyři dny. Velice brzy se projeví. Bude chtít udeřit co nejdřív. Určitě teď se svými společníky provádí průzkum terénu a už ví, že jeho cíl je chráněn. To ho neodra-dí, jen zdrží. Nepoddávejte se pohodlné a nebezpečné iluzi, pane Markhame, že uvidí ochranu a stáhne se. Chová v sobě ducha Alamútu, a ten je o slepé poslušnosti a disciplíně. Povím vám příběh o dávných dobách v Alamútu..."
Markham popadl kufřík, hodil na sebe kabát a zabouchl za sebou dveře. Rychle a zatrpkle zamířil na chodbu. Američan se mu držel po boku.
„V době Starce z hor, Hasana-i-Sabaha, navštívil Alamút král Jind-řich ze Champagne. Šlo o významnou prestižní návštěvu. Hasan-i-Sa-bah chtěl krále oslnit oddaností fidá'íjů. Nechal předvést skok smrti. O mnoho století později se o tom doslechl Marco Polo a zaznamenal to. Hasan-i-Sabah přiměl několik svých lidí vyjít na vršek vysokého útesu a zabít se skokem dolů. Nikdo je nenutil, šli tam jako dobrovol-níci. Tomu říkám poslušnost, tomu říkám disciplína. Vyprávím vám to proto, pane Markhame, abyste pochopil odhodlanost svého protiv-níka. Prostě vyšplhali na útes, protože jim to bylo řečeno."

*****

Na vystrčené ruce pocítil kapky deště.

Vahid Hossein natáhl ruku na plnou délku. V prstech držel jeden z posledních kousků přežvýkaného králičího masa. Dravec ho pozoroval. Déšť vytvářel na jeho náprsence a zádech skvostné barevné tóny. Stál vedle jeho ruky a on vnímal divokou po-dezíravost v jeho očích. Viděl, jak podezíravost zápasí s hladem a vy-čerpáním.
Kdykoliv pták přihopkal blíž, zahlédl zčernalou ránu pod křídlem a chápal, že pokud mu ji nevyčistí, pták zahyne. Vydával slabé, trochu pisklavé zvuky, výkřiky, které zaslechl už předtím ve vzdálené bažině, podobné svolávání kuřat slepicí. Drav-cův zobák, který by mu byl schopen rozpárat ruku, teď spočíval těs-ně vedle přežvýkaného masa v jeho prstech. Viděl drápy, které by ho dokázaly pořádně ocejchovat.
Krátce předtím se probudil a vyplazil se ze svého brlohu v ostruži-ní. Pták ho pozoroval a to ho potěšilo. Ještě jedno přešel po okraji ba-žiny, přes Old Covert do Hoist Covertu a přebrodil řeku. Naposledy prošel trasu, kterou na sklonku dne použije. Ze strany se přiblížil k domu, našel si v jedné zahradě strom, trávu pod ním pokrýval ko-berec odkvetlých květů. Hodinu na stromě bez pohnutí seděl. Přes tři zahrady odtamtud viděl na zadní část a bok domu. Viděl slabé svět-lo v chatičce a černá okna se zataženými závěsy. Sledoval policisty, záda zalitá světlem po otevření dveří chatičky, vyšli ven a obešli ob-vod zahrady. Viděl, jaké zbraně nosí.
S naprostou přesností kolem každých dvacet minut projelo auto, jako by se řídilo hodinkami. Dnes na konci dne se sem ve tmě vrátí se zbraní.
Pochop s ostražitostí vzal přežvýkané maso z jeho prstů. Málem se rozplakal štěstím.
Rána byla plná spečeného bláta a žlutého slizu.
Opatrně, jako by postupoval ke svému cíli, vzal volnou rukou dal-ší proužek masa, přežvýkal ho a položil si ho na zápěstí. Pták zamá-val křídly a skočil. Cítil, jak se mu drápy zabořily do paže, pak hrot zobáku sebral přežvýkaná maso z jeho zápěstí.
Dravec se mu usadil na paži a on s nesmírnou jemností začal hladit mokré peří na temeni jeho hlavy.

*****

„Je sobota."
„Pane Perry, opravdu bychom si o tom měli vážně promluvit."
„Chodím tam každou sobotu."
„Musíte přijmout holý fakt, pane Perry, a volím ta slova s velkou pečlivostí, že se situace změnila."
„Už dva dny jsem nevyšel z domu, ani na zahradu."
„Což bylo velice rozumné."
„Strašlivě se tu dusím. Čeho je moc, toho je příliš, každou sobotu kolem oběda chodím ven."
„Pane Perry, já za vaši situaci nemůžu."
„No, to je skvělé. Takže předpokládám, že já ano. Jen si z toho ob-viňujte mě, to je nesmírně pohodlné."
Nastal další z okamžiků, kdy Bill Davies považoval za nutné pro-sadit svoji autoritu. „Podle mého názoru za to nesete plnou odpo-vědnost. Včera v noci jste mému kolegovi, panu Blakovi, pověděl o své reakci na rozhlasovou výzvu, která umožnila vaši identifikaci. Tu výzvu a jméno nemocnice slyšela nejmíň polovina dospělé popu-lace. Nenapadá vás, že lidé z íránského velvyslanectví poslouchají noční zprávy, které po podobných výzvách následují? Nejsem kdoví-jaký ambiciózní detektiv, ale mám dost rozumu, abych si dal dohro-mady, že jedna a jedna jsou dvě. Tam vás objevili a pověsili se na vás. Nechápejte mě špatně, pane Perry, nepatřím k těm, kdož by tvrdili, že jste si to na sebe přivolal sám vlastní neopatrností, vyvolanou emoce-mi, ale spousta jiných by to tak formulovala. Ale aby nedošlo k omy-lu - přivodil jste si to sám."
Ale ochraňovaný v sobě měl umíněnost, která Daviesovi nechtěně imponovala. Perry zamrkal, nechával to v sobě vstřebat, zalapal po dechu a pak prohlásil: „Je sobota, jdu ven."
„To je vaše poslední slovo?"
„Poslední a konečné slovo. Nedokážu strávit celý další den v kleci jako nějaká krysa."
„Zařídím to."
„Co zařídíte?"
„Není zrovna jednoduché dostat vás do hospody na váš sobotní polední drink a zase zpátky."
Perry se prudce obrátil, vyšel z jídelny a hlasitě a nedůtklivě za se-bou zavřel dveře. Bill Davies se opět uvelebil u stolu s novinami. Ráno zavolal domů, přál si, aby sluchátko zvedli chlapci, ale ozvala se Lily. Snažil se mluvit mile a rozumně, jenže ona se ho zeptala, kdy přijde domů, na to jí nemohl dát odpověď a nedokázal přijít na nic dalšího, co by jí mohl říct. Položila mu sluchátko. Za sedmnáct týdnů měl volno pouhých devět dní a čtyři z nich byl tak unavený, že je až do poledne prospal. Jeho manželství jde do háje a on tomu neumí za-bránit. Pozoroval to často u jiných, postavili se k problému čelem, od-stěhovali se z domova a žili na hromádce s číšnicema a děvkama. Ně-které z ochranky vyloučili, jiní poradce umluvili, udrželi si práci a zbraň a každý třetí týden se scházeli s dětmi po parcích nebo u Mc-Donalda a všichni básnili o nové ženě ve svém životě jako o zbožném přání. Neměl nikdy čas o tom přemýšlet, na to byl příliš zaneprázd-něný, pod příliš velkým tlakem. Pokud by k útoku došlo - pokud -měl by Bill Davies na reakci, na odhad situace, dvě nebo tři vteřiny. Pokud by v té chvíli, kdy by k tomu došlo, držel v hlavě svoji ženu a děti, ztratil by svého člověka. Všechny případy, které znal, vyprá-věly o chybách a odvrácené pozornosti.
Zvedl se od stolu a přešel k oknu. Okno v jídelně bylo další na řadě. Nemělo ještě síťované záclony. Držel se kus od skla a hleděl ven. Vi-děl upravené domky, pečlivě udržované zahrádky, obchod, další domy a místní radnici s ladem ležící půdou vzadu.
Předtím pršelo a silnice se leskla, svítilo slabé slunce, ale od moře hrozil další déšť. Na rohu na konci silnice stála hospoda. Z okna mohl vidět jen zadní lomenici budovy. Mezi domem a hospodou napočítal

osmnáct stavení po levé straně a zaparkovaná auta a patnáct na pra-vé straně, včetně krámu... V Hogan's Alley trénovali střelbu na řadě z překližky postavených domů, před sebou měli opuštěná vykucha-ná auta. Za domy z překližky a auty vyskakovaly do zorného pole fi-gury z kartónu. Hogan's Alley sloužila k nacvičování rozhodování, kdy vystřelit a kdy ne. Používali tam ‚simulaci', umělohmotné barev-ně označené kulky ráže 9 mm. Cíl mohl držet zbraň nebo tisknout k hrudi dítě. Z Hogan's Alley nebylo úniku. Nevystřelili jste a in-struktor vám suše oznámil: ‚Seš mrtvej, kámo, dostali tě.' Vystřelili jste moc brzo a řekli vám: ‚Zabil jsi nějakou ženskou, kámo, seš obvi-nění z vraždy.' Silnice, domy a zaparkovaná auta, to je celou cestu do hospody Hogan's Alley.
Vstoupila do obývacího pokoje se šálkem kávy.
„To je od vás moc milé, paní Perryová, to jste nemusela."
„Dělala jsem si pro sebe. Půjdete do hospody?"
„Pan Perry si to přeje, tak tam půjdeme."
„Nejde o pití, potřebuje se setkat s přáteli."
„To je dobře."
„Potřebuje své přátele."
„Ano."
Stála blízko. Cítil její vůni i teplo a vnímal únavu a napětí v jejích očích. V ruce držela kapesník, škubala s ním a popotahovala ho. Kdy-by ji vzal kolem ramen, položila by mu hlavu na hruď a rozplakala by se. Nemá v popisu práce poskytovat útěchu. Poděkoval jí za kávu a začal pracovat na tom, aby si mohli v poledne zajít do hospody.

*****

Zbývalo vypustit poslední naftu. Kruté počasí na přístavní hrázi mu nedovolovalo poslat posádku s válečky natírat palubní nástavbu a pláty trupu tankeru. Posádka se zatím zaměstnávala drobnými údržbami v ubytovacím bloku pod můstkem a v krytu motoru, zby-tečná práce, ale museli pro ně něco najít. Víc než vymyslet práci pro posádku dělalo kapitánovi starosti, že se lidem z Teheránu ještě ne-podařilo poskytnout mu informaci o době vyplutí. Pořád očekával, že vody přístavu opustí dnes večer, ale kódované potvrzení stále nedo-cházelo. Nedokázal pustit z hlavy muže, který opustil palubu tanke-ru. Kapitán nemohl uvěřit, že by ho něco zastavilo. Poručil radio-technikům, aby každou hodinu dne drželi hlídky. Čekal.

*****

„Haló - spojte mě prosím s oddělením krádeží... Haló, s kým to mluvím?... Tracy, tady Gladys Jonesová. Ta chřipka se mě ještě ne-pustila. Ano, slyšela jsem, má ji spousta lidí. Nepřijdu, nechci ji roz-nášet. .. Ano, postel je nejlepší lék. Mohla bys to vyřídit na osobním?
Díky... Cože?... Policie?... Jaká policie?... Co chtěli?... Díky, Tracy, to bude nějaká maličkost... Díky... Vyřeším to, až se zbavím té chřip-ky... Ne, nemám žádné problémy... Ahoj..."
Vrátila do kapsy kapesník, přes který mluvila, aby její hlas pů-sobil nachlazeně, a odložila sluchátko telefonního automatu. Ně-jaká žena netrpělivě ťukala na skleněnou stěnu. Udělalo se jí mdlo, tak hrozně by se necítila ani při chřipce. Dnešní sobotní do-poledne, kdy jen do oběda pracuje polovina zaměstnanců, prohle-dávali detektivové zásuvky jejího stolu a vyptávali se, kde je. Po-kud znají její jméno, budou vědět i o jejím autě. Vyklopýtala z budky, neobratně vrazila do ženy. Prý tam byli čtyři detektivo-vé. Jakožto inteligentní mladá žena dokázala posoudit vážnost si-tuace, v níž se ocitla.
Ale ani jí nepřišlo na mysl, že by měla utéct, schovat se, opustit ho. Potřebuje ji.

*****

Místní hospodu, Červeného lva, vedl Martindale.
Měl ji v pronájmu od pivovaru, každičkou penci, kterou se ženou ušetřili, teď nastrkali do hospody, přetáhl i konto. Byla to chyba. Udělal chybu, že před dvěma lety přišel do vesnice za teplého srpna, který přilákal spoustu letních hostů, viděl, jak se promenují na pláži a stojí fronty na zmrzlinu před obchodem, a uvěřil, že by se mu moh-lo zdařit zavést si výnosnou živnost v místě, kde jeho předchůdce neuspěl. Domníval se, že hlavní tržbu budou tvořit návštěvníci, tou-žící po levném jídle a ovocných koktejlech. Ale loňské léto celé propršelo a letní hosté se neukázali. Celé roky, co vlastnili trafiku na jednom rohu v Hounslow, toužili po vlastnictví pěkné a rušné hos-půdky na pobřeží. Teď jim jejich sen zhořkl a správce konta jim psal stále častěji.
V zimě obsluhoval jen místní - žádné giny s tonikem, žádná whisky kořeněná zázvorem, jen pivo z pivovaru a ležáky, zboží s nejnižší režijní přirážkou. Chodilo sem dost místních, aby mohli sestavit družstvo na šipky, v pracovních oblecích se opírali o bar. Kdyby si znepřátelil těch svých pár pravidelných zákazníků, nedo-kázal by platit poplatky pivovaru a neudržel by od sebe tu zatrace-nou banku.
Franka Perryho měl docela rád.
Dokonce mu byl i zavázán. Frank Perry mu pomohl za velice sluš-nou cenu vyřešit bojler ústředního topení ve sklepě. Kdyby si na to zavolal řemeslníka, přišlo by ho to mnohem dráž. Na druhé straně baru se včera večer vedly řeči o Franku Perrym, o škole a o ozbroje-ných policistech.
Odstrčil zástrčky na vstupních dveřích, bičovaných deštěm, a čekal
na své sobotní návštěvníky.

*****

„Budu vypadat směšně."
Davies neústupně trval na svém: „To je otázka ochrany, pane Per-ry, prosím, prokažte mi tu laskavost a řiďte se mými pokyny."
„Váží snad půl tuny."
„Pane Perry, oblečte si ji, prosím."
„Nemůžu."
„Pane Perry, oblečte si to."
„Ne."
Meryl vybuchla: „Pro boha živýho, Franku, vem si tu zatracenou věc na sebe!"
Dohadovali se v kuchyni. Stephen byl venku na zahradě, v kůlně s Pagetem a Rankinem. Ještě že to dítě neslyší hádku rodičů. Davies držel v ruce neprůstřelnou vestu.
„Copak, sakra, záleží na tom, jak vypadáš?" naléhala na něj. „Vem si to na sebe."
Ochraňovaný si sundal bundu. Mračil se, ale evidentně ho zkruši-la síla jejího výbuchu. Obrátila se, vyšla z místnosti a práskla za sebou dveřmi. Slyšeli ji dusat nahoru po schodech. Ochraňovaný sklopil hlavu a Davies na něj natáhl vestu. Byla námořnicky modrá, vyklá-daná kevlarovými destičkami, podle tvrzení výrobce odolná proti střelám jednoruční zbraně, létajícímu sklu a kovovým šrapnelům. Chránila Perrymu hruď, břicho a záda. Davies pevně stáhl řemínky a zajistil je. Vrátila se, přinášela tlustý svetr. Davies skryl drobný po-křivený úsměv, protože svetr na vestě skvěle seděl.
„A co vy?"
„Co udělám já, pane Perry, vás nemusí zajímat."
„Doufám, že je najdeš," řekla Meryl.
„Koho?"
„Ty, co hledáš - ale moc bych si od toho neslibovala."
Perry vykročil jako první, Davies za ním.
Přidržel u obličeje vysílačku a oznámil Pagetovi a Rankinovi, že spolu s Julií Sedm opouští místo. Hned za hlavními dveřmi na ně za-útočil vítr s deštěm. Šli rychle. Dům se proměnil v ponurý bunkr a Davies musel souhlasit s tím, že ochraňovanému jen prospěje na chvíli vypadnout. Přejížděl očima zprava doleva, po zahrádkách před domy a zaparkovaných autech. Od té chvíle, co vydal rozkazy, neo-značené auto mobilní ochrany sedmkrát přejelo mezi domem a hos-podou. I to bylo třeba, aby mohl vzít svého člověka na jeho sobotní polední drink. Vyšli volným krokem, pak poklusávali. Davies si při-
držoval lem saka, aby se neodhalilo pouzdro glocku. Déšť zesílil, roz-běhli se. Ta návštěva hospody byl idiotský nápad, zbytečné riziko.
Než odešel ze svého pokoje v podnájmu, služba ho během hovoru informovala o zvýšení stupně ohrožení na 2. Potvrdilo se, že ochraňo-vaný patří na seznam smrti, nepřítel má v úmyslu ho zabít, koordinátor bez-pečnosti nezná metodu ani čas, kdy dojde k vražednému pokusu. Davies to znal nazpaměť.
Před léty, když chránil ministra pro Severní Irsko, už pracoval jako ochránce při stupni ohrožení 2, ale ještě nikdy nebyl s ochraňovaným kategorizovaným jako ohrožení 1. stupně Přeběhli sprintem parko-viště před hospodou. Myslel na to, že horší je to pro ni, osamělou v bunkru se zhasnutými světly a zataženými závěsy.
Doběhli na verandu. Davies si rukávem otřel obličej, pak si uhladil vlasy. Zevnitř slyšel smích a reprodukovanou hudbu.
Než ochraňovaný otevřel dveře, na chvilku se napřímil, jako by si dával do pořádku nervy, pak strčil do dveří.
O bar se opíral nějaký muž, cosi vykládal.
Perry ho téměř ostýchavě pozdravil: „Nazdar, Vinci."
Další, mladší, muž u baru se přestal smát.
„Všechno v pořádku, Gussie?"
Další muž, o něco starší, seděl na vyvýšené stoličce.
„Rád tě vidím, Paule."
V rohu stál větší pult s dalšímu pijáky. Daviese nezajímali. Rozhlí-žel se kolem po mixérech na koktejly, stolech a židlích, fotografiích na stěnách zreprodukovaných v sépiovém tisku a fragmentech mosaz-ného lodního kování, v kouřícím krbu hořela vlhká polena. Příběh i smích utichly, staršímu muži klesla ruka s pivem až ke klínu a z úst mu vyklouzlo trochu pěny. Hostinský byl hubený, s tváří jako lasič-ka, od úst mu visela cigareta. Davies považoval to místo za úděsné. Všude samá imitace. Všiml si židle po straně baru, daleko od pijáků, odtud by mohl pozorovat dveře, viděl by i za roh.
„Co si dáte, pane Daviesi?"
„Pomerančový džus."
Klesl na židli.
Kňouravý středoanglický přízvuk přerušil ticho. „Ještě než si zač-nete objednávat, vás musím upozornit, že vás neobsloužím. Co se mě týče, čím dřív se otočíte a vypadnete, tím líp."
Perry lovil z kapsy drobné. Davies pohlédl na tabuli s křídou na-psaným jídelníčkem na dnešní den - párky, hranolky, hrášek, ham-burger, hranolky, hrášek, steak, hranolky, hrášek...
„Nechci vás tady. Mám na to právo. Neobsloužím vás."
„No tak, pivo a pomerančový džus."

„Chcete to písemně? Neobsloužím vás. Jsem zvyklý přemýšlet. Ten člověk, co je tu s vámi, nosí zbraň. To ve svých prostorách nestrpím, a ani vy tu nezůstanete. Chápete? Vypadněte."
Davies se zvedl ze židle. Vnímal ohromení a nevěřícný údiv šířící se po tváři ochraňovaného, chladné nepřátelství mužů, které oslovo-val Vinci, Gussie a Paule, a samolibý úsměv hostinského. Ochraňo-vaný zaťal pěsti a do tváře mu stoupla krev. Davies odkopl židli a za-mířil k baru. Chytil ochraňovaného za svetr, protáhl ho dveřmi. Nechal je otevřené, déšť cákal dovnitř. Za sebou slyšel smích.
Po Perryho tváři stékal déšť. Vypadal omámeně a šokovaně.
„Považoval jsem ho za slušného člověka - nevzdělaného, nudného, ale slušného... ježíši, nemůžu tomu uvěřit."
„Musíme odsud vypadnout."
„Nemůžu tomu uvěřit, zatracenej chlap... Včera večer, když mi bylo mizerně, a myslel jsem, že už mi hůř být nemůže, mi Blake řekl, že bych vás měl poprosit o příběh o Al Haigovi."
„Ten vám povím, až budete úplně na dně."
Stáli uprostřed silnice. Daleko před nimi přejíždělo neoznačené po-licejní auto s rozsvícenými reflektory a mlátícími stěrači. Vlevo stála cedule ‚Veřejná cesta pro pěší'. Davies popadl svého člověka pod paží a zamířil k ní. Procházeli mezi valy plnými kopřiv a ostružiní, pře-kračovali psí hovínka, mířili k dunícímu moři. Přešli dřevěný můstek. Pršelo mu na vlasy, do očí, promokalo mu sako, promáčené nohavice se mu lepily k nohám. Ohlásil vysílačkou do domku, že jdou na pláž.
Bažina začínala asi kilometr vpravo od nich. Vyškrabali se po uvol-něných klouzajících kamenech vlnolamu, drápali se na vršek v pory-vech větru a bouře doprovázené lijákem. Nastal odliv. K moři před nimi se táhla pláž pokrytá oblázky a lasturami. Za čárou přílivu se va-lily vlny s bílými hřebeny, dál vše halila mlha. Déšť mu přilepil vlasy na čelo, třásl se v řezajícím studeném větru.
Ochraňovaný se zastavil, postavil se čelem k moři a prázdnotě, na-sál do plic vzduch a zařval: „Vy parchanti, zatracený parchanti! A já si myslel, že jste mi přátelé."

*****

„Co udělal?"
„Nač to potřebujete vědět?"
„Potřebuju vědět, co udělal a jaké následky to mělo, jinak nemůžu vyhodnotit stupeň ohrožení."
„Nikdo vám neřekl, jak ta hra skončila?"
„Nikdo mi nic neřekl a jemu taky ne."
Markham řídil. Hodinu mu trvalo, než si to v hlavě srovnal. Tepr-ve když se ocitli na otevřené silnici, začal do toho šťourat.
„Proč se ptáte zrovna mě?"
„Nejspíš proto, že jste tady, že jste byl součástí toho všeho."
„Musíte to nutně vědět?"
„Pokud to nevím, pane Littelbaume, nemůžu pořádně dělat svoji práci."
Američan si povzdechl. „Není to příjemné vyprávění, pane Mark-hame. Vypráví o větších a menších zlech."

*****

Jednu stěnu místnosti pokrývaly podrobné nástěnné mapy.
Největší mapa ukazovala západní pobřeží Íránu, Záliv, východní pobřeží Saúdské Arábie a Emiráty. Druhá představovala plán města Bandar Abbás a silnici směřující na západoseverozápad kolem doků, kolem hotelu Nagš-e Jahan, směrem na Bandar-e Khoemir. O protěj-ší stěnu se opíraly dvě tabule s připnutými fotografiemi vybraných zaměstnanců údajně petrochemického závodu. Přestože už nastalo jasné jitro, rolety zůstávaly stažené. Před nimi visela zvětšená sate-litní fotografie výrobního závodu. Cekali. Z letiště už volali, že dorazil v pořádku. Kouřili, popíjeli kávu, uždibovali sušenky. V místnosti seděli dva muži a žena z Tajné zpravodajské služby, tři Američané zastupující CIA, FBI a armádu a dva Izraelci. Čekali, až ho přivedou k diskrétnímu zadnímu vchodu, běžně používanému kuchyňským personálem a prověřenými uklízečkami. Nebýt nejpo-slednějších brífinku zpravodajské služby, žádný z mužů, ani žena by nesouhlasili s právě ustavovaným plánem. Žádný z nich by dobro-volně nepřidělil tak klíčovou roli nedůležitému inženýrovi v posta-vení obchodníka, ale přijali fakt, že nemají na vybranou. Jedině on měl možnost přístupu. Jedině on jim mohl říct, jestli se plán dá spus-tit nebo jestli by se měl zrušit. Čekali v této místnosti, právě tak jako důstojníci izraelského Mossadu tajně čekali v amerických kasárnách na egyptské letecké základně spolu s piloty, kteří je dopraví na jih, právě tak jako důstojníci a posádka rychlého hlídkového člunu ná-mořnictva Spojených států čekala u přístavu Šardža ve Spojených arabských emirátech. Všichni čekali na příjezd jednoho člověka. On jediný jim mohl poskytnout informaci, zda mají akci spustit nebo zrušit. Uvedli ho do místnosti. Byl bledý, působil přetaženě, sotva se únavou držel na nohou. Ruce se mu chvěly, když do sebe lil pome-rančový džus.
Všichni věděli, jaké nebezpečí podstoupil. Počkali, až se uklidní. Usadili ho do křesla a on jim v klopýtavém monologu vypověděl všechno, co věděl o oslavě, o restauraci, o autobusu, o seznamu po-zvaných. Když s ním skončili, když z něj dostali všechny cenné in-formace, vzala ho Penny Flowersová ven a předložila mu nabídku nového života. Po jeho odchodu finálně zvážili veškeré informace, odeslali šifrovanou zprávu a zahájili misi.

*****

„Co myslíte těmi,většími zly'?"
„Zkuste program řízených střel."
„Před pěti lety - že? Jak daleko od nich Íránci byli?"
„Dostávali jsme kvanta zpráv o výbušných hlavicích, o tom, kdy budou mít připravené nukleární, chemické a mikrobiologické zbraně, ale jednotlivé zvěsti si vzájemně odporovaly. To jsme dokázali zvlád-nout, s tím jsme mohli žít."
„Vysvětlete mi to, pane Littelbaume."
„Věděli jsme, že máme trochu času, ale u řízených střel to neplati-lo."
„Zprávy o řízených střelách byly jednoznačné?"
„Přesně tak, naprosto správně. Bez řízených střel jsou výbušné hla-vice na nic. Chystali se urychlit program řízených střel, možná tak o dva roky."
„Nemůžete odpálit výbušnou hlavici, pokud nemáte řízenou stře-lu."
„Myslí vám to, Markhame. Potřebovali jsme koupit čas, zpomalit program. Ale zařízení je schované pod zemí, bomba k němu nepro-nikne, chrání ho protivzdušná obrana, všude kolem je armáda."
„Nastupuje Julie Sedm."
„Poskytl nám vodítko. Nemohli jsme proniknout k zařízení, takže jsme museli zvolit jeho personál."

*****

Ředitel seděl vepředu, měl k dispozici celé dvousedadlo Za ním seděli vedoucí projektů, vědci, zahraniční inženýři. Cítil se uvolněně, šťastně a spokojeně. Za ním se ozývalo veselé škádlení a žertování mužů, kteří umožnili pokrok v projektech 193,1478 a 972, žvatlání ve farsí, ruském, čínském a severokorejském dialektu. Skvělá příležitost, večírek pořádaný na oslavu odchodu do důchodu kolegy řídícího projekt 972. Osobně dohlédl na výzdobu restaurace, do sebemenšího detailu probral připravované menu a hudbu, která bude večeři pro-vázet. Spokojeně se natřásal na sedadle. Už od ukončení vzdělání na strojírenském institutu mechaniky na Imperial College na Londýnské univerzitě věřil, že jedině šťastný tým může být produktivní.
Autobus rychle sjel úzkou uličkou za doky a nechal město za zády. Zapaloval si právě cigaretu, plamen kousek od nosu, když řidič dupl na brzdy. Viděl, jak zírá na cestu před sebou. Přes cigaretový kouř a přední sklo zahlédl ve tmě mávnutí červeným světlem. Řidič při-brzdil, autobus zpomalil. Naklonil se kupředu, rozeznal ve tmě pří-zračnou postavu za světlem, pak značku nouzové práce na silnici. Nesnášel nedochvilnost, pohlédl na hodinky. Viděl, alespoň měl do-jem, že vidí jakousi postavu nesoucí cosi za autobus, ale nebyl si jistý. Odtáhli závoru, řidič šlápl na plyn, autobus projel kolem muže se sví-tilnou. Přes hlahol nejrůznějších akcentů a smích uslyšel ředitel zeza-du ze strany autobusu jedinou ránu a instinktivně se otočil po zdroji zvuku. Ještě stačil zaregistrovat stěnu ohně, valící se jako povodňový proud autobusem. V posledních vteřinách jeho života se mu oheň hr-nul na oblek, kůži na rukou a obličej a do uší ho bodaly výkřiky věd-ců a zahraničních inženýrů. Z pasti autobusu, plného plamenů a kři-ku, neexistovala možnost úniku.

*****

„Osazenstvo uhořelo, ježíši."
„Zpozdili jsme program."
„Ale továrny na řízené střely se do druhého dne nezměnily."
„Ale změnily. Ano, součásti v podzemních dílnách zůstaly, ale chy-běl tým. Zbavte se týmu, zničíte projekt. Záleží přece na lidech. Není možné dosadit na místo náhradu a pokračovat, jako by se nic nesta-lo."
„Program řízených střel představoval to větší zlo?"
„Za tři roky by dokázali zaútočit na kteroukoli zemi na Středním východě, včetně Izraele - mohli by zasáhnout i jižní Evropu. Koupili jsme si pět let."
„A co bylo to menší zlo?"

*****

Po tři následující dny satelitní fotografie zachycovaly kostru vyho-řelého autobusu. První den bylo na zvětšených obrázcích možné po-zorovat pohyb záchranářů, vyprošťujících těla, hasičské vozy, sanit-ky. Radio Teherán přineslo zprávu o tragické dopravní nehodě, při níž zahynulo čtyřiadvacet mužů pracujících v petrochemickém závo-du. Příštího dne fotografie ukazovala soudní experty, identifikovatel-né podle bílých overalů, jak se plazí vykuchaným autobusem, a rádio Teherán už se o nehodě nezmiňovalo. Třetího dne ze satelitu zářily obrázky autobusu vyzdvihovaného na nákladní vůz s plošinou, a rá-dio Teherán se v přehledu zpráv krátce zmínilo o místních pohřbech. Třetí den se rychlý hlídkový člun vrátil ke svým běžným povinnos-tem, letectvo Spojených států dopravilo pět agentů Mossadu do Izra-ele - a život Gavina Hughese byl vymazán.

*****

„Čtyřiadvacet mrtvých - slyšel jsem dobře, pane Littelbaume? To-hle mi opravdu říkáte? Sotva tomu mohu uvěřit."
„Slyšel jste dobře - zpozdilo to program."

„To bylo to horší zlo?"
„Jejich zbraně hromadného ničení ohrožovaly naše zájmy."
„A co bylo, sakra, to menší zlo?"
„Zapojení Julie Sedm - Gavina Hughese. Mise byla provedena do-vedně a Íránci měli mizernou soudní infrastrukturu. Celé dny, téměř dva týdny jim trvalo, než si potvrdili původní podezření na sabotáž, a to už Gavin Hughes přestal existovat."
„Nenalézám slov, bylo to čiré barbarství."
„Chránili jsme si záda a udělali jsme dobře."
„Vy jste do toho byl zapojen?"
„Do určité míry, jako prostředník - ano, podílel jsem se na tom."
„Zvážili jste lidské neštěstí - vdovy, děti?"
„Zvážili jsme výsledek programu vývoje řízených střel. Skutečně si nemyslím, že by tady nějak pomohly emoce."
„A co taková drobná nemístná záležitost jako je státem sponzoro-vaný terorismus?"
„To se nedá srovnávat."
„Když Iránci zabijí v Berlíně nebo kde nějakého svého Kurda nebo nějakého člověka v Evropě, který plánuje vraždu nebo podobnou lumpárnu v Teheránu, to křičíme, ječíme, telefonujeme velvyslan-cům, uvalíme tvrdé sankce. Říkáme tomu státem sponzorovaný tero-rismus."
„Správně."
„A když my usmažíme čtyřiadvacet Íránců - "
„Říkáme, že si kryjeme záda."
„Promiňte, ale to je hrozné pokrytectví."
„Už zase jedete moc rychle, pane Markhame."
„A když se Izraelci vypraví do Jordánu zavraždit nějakého aktivis-tu?"
„To je ospravedlnitelná sebeobrana. Měl byste trochu zpomalit, pane Markhame. Řekl bych vám, že prvořadým cílem zpravodajské-ho agenta je tajným způsobem podporovat zájmy plátců daní, kteří ho živí a poskytují mu střechu nad hlavou."
„Věřím v morálku."
„Nesetkávám se zrovna často s lidmi, kteří používají tohle slovo... Tahle rychlost už je lepší, děkuji vám."
„Doufám, že v noci dobře spíte."
„Skvěle, děkuji za optání. Pokud budeme diskutovat o morálce, pane Markhame, žádný z nás nedokončí svoji denní práci."
„Využili jste toho ubohého inženýra."
„Jak říkala ta dáma, slečna Parkerová, vaše práce vás zavedla do Ir-ska. Pokud jste nebyl při své práci naprosto neúspěšný, předpokládal
bych, že jste ‚využíval' lidi, že jste řídil agenty, manipuloval s nimi, vykořisťoval jste je. A pak jste je nechal jít... Odvedli pro vás kus prá-ce... Chodil jste za svým nadřízeným a svěřoval se mu, jak jste ne-šťastný z etiky vedení informátorů?"
„Kdy ten střelec vystřelí, pane Littelbaume?"
„Prosím?"
„Vystřelí střelec, když se predátor bude přibližovat k přivázané koze, nebo až když po ní skočí?"
„Vystřelí ve chvíli optimální šance hladkého zabití. To ale jedeme krásnou krajinou. Trochu mi připomíná západní Iowu."
„Děkuji vám."
„Za co?"
„Za to, že jste mi to řekl."
„A je vám líp?"
„Zdrtilo mě to... ale - ano, jsem rád, že to vím."
„Bylo by Julii Sedm líp, kdyby o tom věděl? Povíte mu to?"
„Nevím, je mi na zvracení. Oklamali ho, zacházejí s ním jako s ku-sem hadru."
„Koukám, že nás chytí déšť, to je škoda... Poslyšte, Markhame, mu-seli jsme vyřešit spoustu nemalých problémů jen proto, abychom Ju-lii Sedm prokázali službu. Izraelci ten autobus mohli rozstřílet samo-paly, upustili od své vizitky, kulek a granátů. Trvali jsme na ohni a dodali Mossadu materiál, který značně zpomalil postup íránských vyšetřovatelů. Poskytli jsme vašemu člověku čas zmizet. Měl být v bezpečí, mimo jejich dosah - pokud byste měl někdy šanci si na to posvítit, jistě byste dospěl k závěru, že je sem přivedla jeho chyba. Udělali jsme pro něj dost. Co myslíte, rněli bychom čas zastavit někde na vepřový páj a pivo?"

*****

Pláž působila nekonečně, táhla se až k horizontu, kde nad šedými kameny stěny, za níž začínala mokřina, visel mrak. Vítr a déšť je neú-navně bičovaly do zad.
Teprve cestou domů začal ochraňovaný mluvit. Davies s ním udr-žoval krok.
„Podívejte se na tohle místo. Mohlo by být zrovna tak dobře mrtvé. Je prokleté. Všechno je tu na nic. Vládne mu moře a ujídá ho, jako by bylo shnilé a rozpadalo se. Před sedmi sty lety to tu žilo. Sídlila tu ohromná flotila, sloužila obchodu i rybaření, stavěly se tu lodě. Usíd-lili se tu Sasové, Vikingové i Normané, a kde jsme teď. Bývali bohatí. Jejich lodě vyjížděly za úlovkem až na sever k Islandu a obchodovali daleko na jihu ve Španělsku a na východě v Baltiku. To

místo zabilo moře, pořád to samé moře. V lednu 1328 nastala bouře a miliony tun
písku a kamení zanesly ústí řeky. Bohatství odešlo a po něm postup-ně i zem. Moře má neomezenou moc. Každou minutu dne ujídá pláž a útesy. Právě tady, kde stojíme, to ročně dělá yard. Kousek po po-břeží, ani ne o moc dál, to za posledních pět let udělalo čtyři sta yar-dů. Zatracený místo, a všichni tady jsou prokletí. Malí lidé, zatracení morální trpaslíci, žijí si své životy a myslí si, že můžou něco změnit. Buldozerem navršili mořské hráze. Betonem zpevnili úpatí útesů, umisťují sem pobřežní hráze a vlnolamy, ale není v tom žádný rozdíl. Moře se stejně blíží. Pár mil na jih odtud stálo desáté největší město v Anglii, mělo pět kostelů. Postavili ho lidé, kteří si mysleli, že tu bude věčně. Teď je to všechno v moři. Už tehdy tu žili morální trpas-líci, jsou tu i dnes. Moři nelze odolávat. Jsme tu všichni mrtví, pro-kletí, nemáme budoucnost. Budujeme si malé domky, malé zahrady, žijeme malé životy - a nač? Sakra, pro nic. Lidé zaplatili kameníkům za vytesání náhrobních kamenů, aby se nezapomnělo na životy jejich otců, matek, bratrů a sester, ale kameny jsou pod mořem, jako by ni-kdy nikdo neexistoval. Bojíme se o současnost, ale jsme prostě příliš bezvýznamní. V budoucnu sem pronikne moře, všechno si vezme, zhltne, přes veškeré naše chabé úsilí ochránit se. Nemůžeme nic dě-lat, protože žádná ochrana proti tomu neexistuje... Povíte mi, kdy podle vás ten parchant přijde?"
Ze vzdálené mořské hráze je pozoroval policista z neoznačeného policejního auta, zachumlaný do tmavé bundy a nepromokavých kal-hot, čelem obrácený k nárazům větru a prudkým provazům lijáku. K tělu pevně tiskl zbraň, jako by se tím chtěl chránit před útokem na-růstající bouře, teď i v budoucnosti.
Daviesovi, promočenému a na kost zmrzlému, už řekli, že se vrah objeví velice brzy, ale nepřiznal to.

Kapitola 11

Geoff Markham nerad pil přes den alkohol, a tak popíjel ovocný džus. Američan spláchl páj s vepřovým pintou tmavého z dřevěného sudu, k páji servírovali salát. Ještě v autě Littelbaumovi táhl česnek z úst.
Před odbočkou k vesnici Markham chvíli zaváhal. Kolem něj se prořítil náklaďák s dobytkem a zuřivě na něj zatroubil. Všechno zů-stalo tak, jak si pamatoval. Před ním se tyčila vysoká vodárenská věž, dominanta vesnice, a Američan na ni s úžasem zíral, ale nijak to nekomentoval. Vedle něj, po straně silnice, bylo malé parkoviště a ce-dule ‚Tobbyho cestička. Místo pro pikniky'. Daleko vpravo se roz-kládal Northmarsh, vlevo rozsáhlá plochá pole s vepříny s polo-kruhovými střechami. Zabočil na vedlejší silnici. Samozřejmě to tu vypadá stejně. Proč by to mělo být jiné?
Američan se omluvně usmál a zamumlal, že si nutně potřebuje od-skočit.
Markham zajel na parkoviště a všiml si změny. V neoznačeném po-licejním autě seděli dva neuniformovaní muži v neprůstřelných vestách a směšných baseballových čepičkách. Ale na hlavni H&K, mí-řící na něj z otevřeného okénka, mu nic směšného nepřipadalo. Za-brzdil. Littelbaum ucedil, že už to nevydrží ani o chvilku déle, a za-padl mezi keře.
Markham policistům ukázal průkaz a zamířil k nim.
Představil se a omlouval Američanovy problémy s močovým mě-chýřem. Zeptal se jich, jak to jde. Zbraň na něj přestala mířit. Osvětli-li mu situaci, dostali registrační číslo a popis auta, na které se mají za-měřit, přes den je to celkem dobrý.
„Co tím myslíte?"
Policisté udělali obličej. „Potmě je to hnusný. Je tu děsný ticho. Vče-ra večer, před střídáním, ale už byla tma, jsme v křovinách zaregist-rovali jakýsi obrys. Div jsem se neposral. Jako by nás něco pozorova-lo. Zamířil jsem tam a najednou vylezli dva psi. Nějaká ženská ve tmě venčila psy, vypadala jako duch, pěkně to se mnou zamávalo. Jme-nuje se to tu Tobbyho cestička. S naprosto vážnou tváří se nás zepta-la, jestli jsme neviděli Tobbyho. Nedělala si srandu - neviděli jsme ho? Zeptali jsme se tý babky, kdože to ten Tobby byl. A víte co, prej Černej Tobby, Tobias Gill - nekecám, tak to říkala - a byl to černej bu-beník od dragounů, kterej se namazal, zachtělo se mu trochu se po-bavit a přitáhl si sem děvče. Příštího dne ráno ho našli, zpitého a bez-vládného, a to děvče leželo vedle něj, znásilněné a uškrcené. Odvedli ho k soudu a v řetězech poslali zpátky sem k oběšení. Stalo se to před dvěma sty padesáti lety a ta stará čarodějnice nám vykládala, že se tu rád prochází a chřestí přitom řetězy. Takové je to místo. Po těch jejích povídačkách jsme včera v noci slyšeli každej pohyb v křovinách, kaž-dý zaskřípění stromu... Myslela to vážně. Upřímně ji překvapilo, že jsme ho ani nezahlídli."
Američan se vynořil z křoví, zatahoval si zip. Markhamovi ten pří-běh moc legrační nepřipadal. V tom křoví se ve tmě skrytě a tiše ke svému cíli a k místu smrti pohybuje přízračná postava a vůbec nechřestí řetězy. Ochladil ho studený vítr od moře. Otřásl se.
Nastoupili zase do auta a vyrazili.
Samozřejmě se to tu změnilo a pro někoho už to tu nikdy nebude stejné.
Markham se Američana zeptal, na co se chce podívat, a Littelbaumův prst ukázal na kostelní věž. V době oběda silně pršelo, teď se déšť zmírnil v nepřestávající drobné mrholení. Už zahlédli první ves-nické domky, nad nimi se tyčil kostel.
Padl na něj neklid. Nejen kvů-li příběhu policistů o černém bubeníkovi, šlo i o to, co Littelbaum vy-právěl o Alamútu, místě smrti, a o jízdě autobusu z Bandar Abbásu, místa masakru. A vzpomínal na to, co tvrdila Cathy Parkerová.
Roz-hodne se to tady, ve vesnici, muž proti muži, tak jako vždycky v boji zblízka. Má na to žaludek?
Připadalo mu, že na to nestačí. Už to nezáleží na lidech jako je on, považovaných za inteligenty, vzdělané a přemýšlející. Teď je to na zbraních a nervech. Tuhle hru rozhodne síla. Littelbaum ho šťouchl do paže a ukázal na odstavný pruh u kostela.
Stavba začínala elegantní silnější věží, možná tak pětasedmdesát stop vysokou, se širokými kamennými stěnami. Za ní se rozkládala hlavní střední loď chrámu a vysoká okna kněžiště a mezi nimi solid-
ní opěrné pilíře z nažloutlého kamene. Za kostelem stála zřícenina, kdysi elegantnější a větší než sousední stavba, ale

teď už jí chybě-la střecha a dovnitř pršelo. Markham se Američana zeptal, co má v úmyslu. Rád by se prý podíval dovnitř. Jeho samotného kostely fas-cinovaly a vážil si kvalitní práce architektů a řemeslníků, kteří je vy-budovali, ale tahle ruina v něm vyvolávala neklid - smrt tolik blízká životu. Strčil do kostelních dveří. Šero interiéru osvětlovalo jen pár světel, podobně to dnes ráno vypadalo v Thames Housu za sporého víkendového osvětlení.
Vykročil k nim kněz, starší vychrtlý člověk s hubeným obličejem. Markham si myslel, že Littelbaum stojí za nim.
Přátelsky podal knězi ruku a lhal, že často přeruší cestu, aby si mohl prohlédnout kostel za-sluhující pozornost.
Zaslechl zaskřípění starých pantů malých po-stranních dvířek. Přes knězovu tvář přeletěl drobný úsměv, patrně sem málokdy někdo zabloudí. Květinová výzdoba na nedělní mši už byla dokončena, jediný pestrobarevný pás táhnoucí se k oltáři a ba-revnému sklu lomeného okna za ním. Vytesané náhrobky na stěnách připomínaly dávno zemřelé.
Kněz začal vyprávět: „Mívali tu samozřejmě starý kostel, ale ten zmizel, zaplavovalo ho moře, až ho spláchlo. Tu budovu začali stavět v patnáctém století, a byla by to nádherná stavba. Ale vesnice vyhy-nula. Bývaly tu čtyři oltáře, zbyl jen jeden. Také měli zvon vážící tři čtvrtě tuny, ale v roce 1585 ho prodali, protože lidé trpěli hladem a nedostatkem. Rád poznávám někoho, kdo o podobné věci projevu-je zájem. Mé jméno je Hackett."
Markham se kolem sebe rozhlížel, všiml si křtitelnice ze starého tesa-ného kamene, ale Littelbauma nikde neviděl. Kdyby byl v kostele sám, věnoval by krátkou tichou modlitbu těm, kteří zahynuli v autobuse.
Kněz drmolil dál: „Nemoci, chudoba, požáry, to všechno zničilo vesnické obyvatelstvo. Někdy říkám, že tohle místo nemá přítom-nost, jen minulost. Někdy to na mě tak působí."

*****

Davies si vlezl do vany. Meryl trvala na tom, aby se u zadních dve-ří svlékli. Počítal, že teď už od Perryho ví o té katastrofě v hospodě. Určitě už jí vysvětlil, proč se vrátili tak zmáčení a s pískem na botách.
Vešla do koupelny.
Davies si pověsil hodinky na kohoutek se studenou vodou a do-přával si pětiminutové rozmrzávání. Pouzdro a glock ležely na pod-laze na dosah ruky spolu s vysílačkou. K zadním dveřím předtím do-nesla dva Perryho župany.
Nezaklepala, vůbec nezaváhala, neomluvila se. Seděl a nakláněl se dopředu, aby před ní zakryl pás, boky a přirození.
Přinesla kupu slo-
ženého oblečení. Její obličej postrádal jakýkoli výraz. Podobně půso-bily sestřičky v nemocnici, když měl zlomený kotník, nemohl se cho-dit koupat a ony mu houbou omývaly genitálie. Spadl tehdy ze žeb-říku při pokusu umístit zadním oknem do jednoho bytu štěnici. Na vršku hromady ležel ručník. Mohla to všechno nechat za dveřmi a houknout na něj, kde má věci.
Položila oblečení i s ručníkem na židli vedle jeho hlavy. Davies zí-ral před sebe a přemýšlel, jak daleko má asi ta žena k hranici nepří-četnosti. Nemá v popisu práce pozvedávat morálku ochraňovaného, natož pak jeho ženy. Zjevně ho považuje za berli, o kterou by se mo-hla opřít. Nemá to nic společného s jeho osobností, jeho laskavostí nebo duchaplnosti. Způsobuje to glock ráže 9 mm v pouzdře na jasně růžové měkoučké podložce vedle vany. Přišla do koupelny, kde sedí nahý ve vaně, aby nalezla útěchu v jeho přítomnosti a v jeho zbrani.
Podíval se na hodinky, čas vypršel. Neměl to srdce říct jí, že se ne-může stát jejím přítelem. Natáhl se po ručníku, nemotorně se zakryl, postavil se a začal se utírat.
Poděkoval jí za oblečení. Odešla a zavřela za sebou dveře. Nepro-nesla jediné slovo.

*****

Duane Littelbaum se zastavil, vytáhl z kapsy kapesník a setřel si pot z čela. Předklonil se, chytil se zábradlí a začal zase stoupat. Výš-ky ho děsily, ale cit pro povinnost byl silnější než hrůza. Musí vyšpl-hat na věž. Postupoval po úzkém ošlapaném točitém schodišti. Kdy-by uklouzl, zřítil by se střemhlav dolů. Dveře na konci byly zavřené na zástrčku a zástrčka zrezivělá. Nedokázal jí pohnout. Balancoval chvíli na ohlazených schodech, pak do dveří vrazil ramenem.
Vzdaly se, proletěl veřejemi na nevelkou plochu čtvercového půdorysu vrš-ku věže.
Zaútočil na něj vítr. Nadzvedl mu kabát a vyrval kravatu z vesty. Mžení ho zapálilo do očí.
Začal se kolem sebe rozhlížet a oběma rukama se přichytil nízké, cimbuřím opatřené zdi.
Ze svého výhodného postavení shlížel dolů na vesnici.
Vlasy se mu zcuchaly. Viděl silnici, jedinou přístupovou cestu do vesnice, a z ní vedoucí ulice, shluk domků a nepravidelný tvar parčí-ku. Viděl dům, malou dřevěnou chatku za ním. Viděl nekonečné, do nedohledna se táhnoucí moře.
Dům a jeho umístění Duana Littelbauma moc nezajímaly. Spustil se na všechny čtyři a popolezl dál, přitisknutý k zemi jako krab, neo-považoval se kouknout přímo pod sebe.
Prohlížel si mokřiny.
Táhly se na jih od vesnice za mořskou hrází i na severozápad, jednotvárné zežloutlé rákosiny a kanály s tmavou vodou mezi ni-mi. Vesnice, dosažitelná po jediné cestě, tvořila ostrov, obklopený starým rákosím, tmavou vodou a mořem.
Odhadl, že každá z vel-kých bažin je nejméně tři kilometry dlouhá a kilometr široká. Viděl hustý kryt stromů po okrajích mokřin, cesty mezi bažinami a ves-nicí.
Přes veškerý svůj strach se bez rozvažování napřímil, zvedl hlavu, nozdry se mu rozšířily. Nasál do nich vzduch.
Byl spokojený.
Položil si otázky a zodpověděl si je.
Plazil se zpátky k bouchajícím dvířkům. Naposled se podíval na mokřiny a viděl, jak nad nimi krouží racci, bílé flíčky.

Zarazil dveře klínem a se zavřenýma očima sestoupal točité schodiště.
Zaslechl knězův hlas. „Všechno zmizelo, zvon, olovo, nejkrásněji opracované kameny. Smutné, ale nevyhnutelné. Lidé této komunity za sebou mají historii naplněnou nesmírným utrpením. Vyvolává to v lidech krutost a zpupnost. O původní kostel přišli, protože touha po přežití dostala přednost před morálními zásadami."
Littelbaum vyšel do deště a větru. Markham se vrátil chvíli po něm.
„Co chcete dělat teď?"
„Vrátit se do Londýna."
„Nechcete se podívat na dům, nebo alespoň kolem něj projet?"
„Ne."
„Nechcete se setkat s ochráncem?"
„Děkuji, jistě má plné ruce práce - alespoň by měl mít. ‚Turisté' by ho nepotěšili. Ne."
„No, vy jste požádal o svezení. Já jsem tu chtěl strávit celý den. Po-třebuju se tu porozhlédnout."
Littelbaumovo přerušení nepřipouštělo námitek. „Jste snad střelec? Nemyslím. Jste odborníkem na stanovení hranic ochranného pásma? Pochybuju. Nemáte tu co na práci. Nenafukujte se, pane Markhame. Jste výborný řidič. Člověk má vždycky dělat to, v čem je dobrý."
Markham otevřel auto, podržel mu dveře. Littelbaum si připadal starý, unavený, promrzlý. V Markhamové hlase zaznívala podráždě-nost, zuby pily najely na zaražený hřebík. „Takže zpátky do Londý-na. Doufám, že to pro vás byl cenný výlet, pane Littelbaume, něco víc než jen vyjížďka na oběd."
„Stálo to za to. Mohl byste naplno zapnout topení, prosím? Je tam,
pane Markhame. Viděl jsem to místo. Jako bych ho ucítil."

*****

Pták pojídal měkké maso, rychlými náruživými pohyby do něj za-bodával zobák.
Vahid Hossein ji zavedl na malou paseku s krátkou, králíky spase-nou trávou mezi ostružiním a bodláčím na okraji mokřin. Farida Yasmin netušila, jestli ji sem vzal proto, aby se pochlubil, nebo jestli se s ní chtěl podělil o zážitek. Měl dlouhé, jemné a citlivé prsty. Seděla hned za ním, mohla by se ho i dotknout. Přiměl ji, aby se posadila a nehýbala se, a zapískal do svitu pozdního odpoledne. Dravec přiletěl pracným letem odněkud zblízka, zhmotnil se z vějířovitě struktury neživého rákosí. Teď prsty hladil peří na ptákově hlavě a pomocí kapesníku mu čistil ránu. Pták mu v tom nebránil. Doufala, že se jen nechlubí, že tím vyjadřuje své přání podělit se s ní o tak vzácný okamžik. Jeho prsty přejížděly po peří, klidnily ptáka a tlačily na ránu. Vnímala pokoj v jeho obličeji.
Jako by toho dne opustila duševní rozpoložení Faridy Yasmin Jo-nesové. Odložila ztotožnění se svou vírou, podobně jako had svlékne kůži. Toho dne se - vědomě, a vůbec ji to netrápilo - vrátila do světa Gladys Evy Jonesové.
Ukradla auto.
Všichni žáci z její střední školy věděli, jak se krade auto. Mluvilo se o tom v jídelně při obědě, o přestávkách na dvoře, v autobuse cestou domů. Před lety znechuceně naslouchala, jak se chlapci i děvčata vy-bavují o teorii krádeže, ale to, co slyšela, si zapamatovala. Stala se zlo-dějkou, porušila pravidlo víry, kterému ji naučili, a bylo jí to jedno. Na parkovišti vedle malého nádraží, kde svoje auta nechávali ti, co denně dojížděli vlakem do Londýna za prací, pocítila nefalšované vzrušení. A bylo to tak snadné. Sponka z vlasů do zámku malého fi-atu 127 - protože děcka vždycky říkala, že nejsnáz se krade malý fiat - odstranění krytu a spojení drátů zapalování. Stala se zlodějkou, po pár vteřinách práce se sponkou už není ctnostnou Faridou Yasmin, recitující na pokyn pilíře víry a stránky koránu, ani oblíbenou žákyní šajcha Amira Muhammada. Nepociťovala hanbu, jen vzrušení.
Sledovala ho, pozorovala jeho prsty dotýkající se ptáka, dívala se na zbraň vykukující z podlouhlé tašky po jeho druhém boku a vzru-šení jí jako toxin prostupovalo krevním oběhem. Stalo se její součástí. Uvědomovala si, že to nemá nic společného s islámskou vírou, k níž tak ochotně konvertovala.
Po celý svůj postpubertální i dospělý život toužila Gladys Eva Jo-nesová po tom, aby si jí někdo všiml, ocenil. Pozorně jí naslouchal, lí-čila mu přítomnost policie na jejím pracovišti a nevzrušeně pochval-ně přikývl, když mu vyprávěla o krádeži auta. Seděla a pozorovala jeho, dravce a zbraň. Věděla o jeho úmyslu udělat to dnes večer, ne-boť dokonce viděl muže, kterého se chystá zabít, a pamatuje si každý rys jeho obličeje. To vzrušující vědomí v ní vyvolalo příjemný osvo-bozující pocit. Gladys Eva Jonesová se konečně dočkala vlastní dů-le-žitosti. Ten pocit jí přinesl osvěžení podobné ranní rose v porovnání s tupou nudou domova jejích rodičů a její osamělou, ostatních se stra-nící existencí na univerzitě. Ruka jí prodlévala nad jeho vlasy. Vzpo-mněla si na prázdnou nudu oddělení krádeží v pojišťovací společ-nosti a se stejnou něhou, s jakou on přejížděl po peří ptáka, pohladila jeho vlasy.
Ruka se jí třásla, jako by si uvědomovala nebezpečnost toho, co dělá.
Pták se ztěžka rozletěl a jeho oči ho sledovaly, pozorovaly tlukot ptačích křídel.
Brzo se svojí zbraní odejde a ona bude v autě čekat na jeho návrat. Potřebuje ji, to vědomí jí dodalo sebedůvěry, sklouzla rukou níž, na kůži a štětinaté chmýří vzadu na krku... Věděla, kterého muže tu noc zabije, ve kterém domě bude zabit, a kolovalo v ní vzrušení.
V jejich ulici bydlel chlapec, měl vzduchovku ráže 0,22. Střílel s ní na opuštěném místě, kde stávala už zbouraná továrna. Mnohokrát tam za ním přišla a zase se táhla zpátky a nikdy nesebrala dost odva-hy, aby ho požádala, jestli by si z ní nemohla vystřelit. Po nocích sni-la o příležitosti držet pušku, zamířit a vypálit z ní. Jednoho letního večera chlapec vystřelil na projíždějící autobus a přišli policisté a puš-ku mu sebrali, takže o svoji příležitost přišla. Ale představa pušky se v ní, osamělé, neoblíbené dívce, stala symbolem chlapecké moci. Když s ní chodil po tom opuštěném místě, obklopen přáteli, pyšně si vykračoval. Ten dávný sen z dětství se znovu probudil. Jednou rukou dál

hladila chlupy na jeho krku, druhou plíživé posouvala za jeho zády, dokud se její prsty nedotkly hlavně zbraně vyčnívající z tašky. Cítila její hladkost a lepkavost oleje a prsty jí sklouzly k promazaným částem. Představovala si, jak si ji opírá o rameno, prst na spoušti, do-tkla se ostrého výčnělku mušky a myslela na to, jak ji zaměřuje na hruď muže z toho domu na trávníku. Jedna její ruka se rychle a pev-ně pohybovala po jeho šíji, zatímco prsty druhé opatrně klouzaly po chladném kovu hlavně. Nemohl jí zbraň sebrat, protože by tím pohy-bem polekal ptáka.
Velice tiše pronesla: „Měla bych jít s vámi."
„Ne."
„Mohla bych vám pomoci."
Jeho volná ruka se přesunula k její. Pocítila hrubost dlaně, která ji přikryla. Půjde také, zůstane s ním, bude na tom činu mít svůj podíl. Po pravdě řečeno nechápala strašný zpětný úder té zbraně po výstře-
lu, ani za uši tahající ránu výstřelu a prudké trhnutí hlavně. Chápala jen moc, kterou ta zbraň nabízí. Do ruky se jí zabodla bolest. Neob-lomně jí tiskl dlaň na ostrou špici mušky, drtil ji, dokud se nesnažila vyprostit. Nespouštěl zrak z dravce. Pustil jí ruku a ona tiše sála krev z drobného vpichu v dlani. Hnětla mu svaly vzadu na šíji.
„Půjdu sám," prohlásil Vahid Hossein. „Vždycky pracuji sám."
„Jsem tu, abych vám poskytla všechno, co potřebujete," zašeptala Farida Yasmin.
.
*****

Meryl slyšela drzé, neustávající vřeštění zvonku.
Připravovala si v kuchyni žehlicí prkno, u nohou jí stál košík s vy-praným a usušeným prádlem. Pohlédla ke dveřím, jako by tím to vy-trvalé ječeni mohla zastavit. Překvapilo ji, že Frank nejde otevřít. Sly-šela hlas toho detektiva, Daviese, mluvil v předsíni do vysílačky. Stephen seděl u kuchyňského stolu, metodicky cosi psal do svého školního sešitu. Přes všechno kolem pracoval na úkolu, který mu přes víkend zadala jeho třídní. To je další problém. V pondělí ráno nebu-de žádná škola. Frank křikl seshora, že sedí na záchodě. Davies čekal u dveří na její příchod, ujistil ji, že kamera zabrala jednoho z místních. Vypnula žehličku.
Od Franka se dozvěděla jen to, že je ten parchant Martindale od-mítl obsloužit.
Davies otevřel a ona spatřila Vince, táhlo z něj pivo.
Stála za Daviesem.
„To je v pořádku, pane Daviesi, to je Vince. Nazdar, Vinci, snad se teď nechcete pustit do toho komínu?"
Vince byl nejoblíbenější řemeslník-všeuměl ve vesnici. Měli tu i jiné, ale on byl nejznámější. Mohutný nástup a chabější dokončení, ale když někudy teklo, když se uvolnila dlaždice, nebo když jste potřebovali narychlo vymalovat před návštěvou, mohli jste se na něj spolehnout. A taky představoval místního postracha... V posledních sedmi letech ho dvakrát navštívili z berního úřadu a on je pěkně vypoklonkoval.
Neustále se přel s místní radou kvůli pracovnímu materiálu naku-penému v přední zahrádce jeho dříve pronajatého domu vedle koste-la, nyní již jeho vlastního majetku. Kdo mohl položit ruku na bibli a odpřisáhnout, že mu nikdy nebude zatékat do domu, neuvolní se dlaždička a nebude potřebovat znovu vymalovat, ho nazýval pod-vodníkem, lotrem a fušerem. Ale takových nebylo mnoho. Malý pod-saditý chlapík se silně tetovanýma rukama se uměl lidem zalíbit, vě-děl to a mohutně toho využíval. Především věřil svému skvělému smyslu pro humor. Nepochyboval o tom, že spolu se svou vtipnosti tvoří oblíbený pilíř vesnice.
Meryl se nervózně zahihňala. Z cihel komína začínala ošklivě opa-dávat malta. Potřebovala jen něco říct. „Vážně se tam chystáte vy-lézt?"
„Vlastně jsem si přišel pro peníze."
„Jaké peníze? Za co?"
„Pro ty, co my dlužíte."
„Frank vám přece zaplatil."
„Dal mi dvě stě padesát liber, ale zbývá ještě další materiál - mám tu účtenky." Začal se hrabat v kapse kalhot, vytáhl pomačkané pa-pírky. „Dlužíte mi devatenáct liber a čtyřicet sedm pencí."
„Říkal jste, že Stephenova ložnice je v ceně, všechno dohromady za dvě stě padesát."
„To jsem se spletl. Máte u mě dluh."
„Tak vám to zaplatíme, až přijdete na ten komín."
„Pokud tu ještě budete, až prasata začnou létat, až..."
„Co to má znamenat?" Zvávala ho do kuchyně. Každý den mu uvařila čaj a hostila ho koláči. Když tu pracoval a ona musela pryč, nechala mu klíče. Důvěřovala mu. „O čem to, pro všechno na světě, mluvíte?"
„A co když zmizíte bez placení - odejdete, ne? A já tu zůstanu bez svých devatenácti liber čtyřiceti sedmi pencí a vy budete fuč. Přišel jsem si pro své peníze."
Zaskočilo jí. „Nemůžu tomu uvěřit. Copak nejste Frankův přítel? Nikam neodjíždíme."
„Ne? Ale měli byste. Nikdo vás tu nechce."
Zakoktávala se: „Jděte pryč."
„Až dostanu své peníze."
Detektiv bez jakéhokoli varování vyrazil kupředu, postoupil o dva tři kroky. Chytil Vince za límec a zvedl ho tak, že se ocitl na špičkách. Vince napřáhl pěst, ale Davies ji zneškodnil, jako by zápolil s děckem. Zkroutil Vincovi ruku za zády, otočil ho jak na obrtlíku a vypocho-doval s ním na cestičku. Slyšela všechno, co Vincovi syčel do ucha.
„Poslouchej, ty špíno, nechoď si sem hrát na siláka a vyhrožovat, vrať se do tý příšerný hospody a vyřiď jim tam, že odsud nikdo ne-hodlá odjet. A neopovažuj se kdy vracet."

Na silnici škubnutím ruky dostal Vince na kolena, strčil mu obličej do té největší a nejhlubší louže a nepustil ho, dokud se nepřestal brá-nit, dokud nezůstal tiše a podrobeně ležet. Pak poodstoupil a sledo-val, jak se Vince plazí pryč.
Opřela se o stěnu vedle vchodu. Davies se vrátil a tiše za sebou za-vřel. Předtím si toho nevšimla, ale Frankovy kalhoty mu byly příliš krátké a svetr těsný. Položila mu ruku na paži.
„Děkuji vám, ale asi jste to neměl dělat."
„Nejspíš ne."
„Frank ho považoval za přítele - vloni v zimě kvůli nám lezl na střechu za bouře."
Velice jemně sundal její ruku z rukávu svého svetru. Nepohlédla mu do obličeje, neodvažovala se. Dívala se na jeho opasek a zbraň v pouzdře.
„Musíte to pochopit, paní Perryová. To všechno se dalo očekávat. Není to žádná zdejší specialita, došlo by k tomu, ať byste žili kdeko-liv. I kdybyste bydleli na předměstí nebo uprostřed města. Lidé se tak chovají ze strachu. Možná najdete někoho, kdo bude mít dost odvahy postavit se na vaši stranu, ale nejspíš ne. Musíte mít na paměti, že jsou to obyčejní lidé, lidé, jaké najdete všude. Nemůžete od nich ani nic ji-ného čekat."
Slyšeli zvuk splachovaného záchodu seshora.
„Musim jít žehlit. Kdy asi tak pro Franka přijdou?"
„Ani se neptejte, těžko říct."
Zmizel v jídelně. Stephen v kuchyni houževnatě psal do sešitu, přestože slyšel každé Vincovo slovo. Venku se blížila noc a na ochra-nu před ní pečlivě zatáhli závěsy. Vince se k Stephenovi choval moc pěkně, rozesmával ho. Přijdou pro Franka tuhle noc nebo až příští, nebo až tu další? Otřásla se a pokusila se pevně ovládnout žehličku.

*****

Fenton se do Thames Housu z oběda vrátil v mizerné náladě. Měl jít na oběd a na nákupy se ženou, jenže ten mizera zrušil oběd v pon-dělí a trval na sobotě. Fenton uzavřel se ženou dohodu, poobědvá s tím profesorem a pak spolu půjdou nakupovat a on ji nikterak ne-bude omezovat ve výdajích.
Vystoupal do třetího patra, tam se dozvěděl, že se zatím nic nepři-hodilo. Odešel do své kanceláře, shodil ze sebe kabát a položil magneťák na stůl. Ten oběd mu nic neobjasnil, právě naopak, a drahé na-kupování ho bolelo.
Tenhle zdroj nikdy předtím nevyužil, ale ve spisu byl označen za spolehlivý. Vysokoškolský pedagog, bělovlasý profesor s ryšavými vousy a obličejem zvrásněným jako oblíbená lyžařská dráha, vyučo-val islám na méně významné univerzitní koleji a pocházel ze Súdánu. Právě zmatek, který v něm zasela tichým hlasem pronášená přednáš-ka, podpálil Fentonovu zlost. Poslechl si ještě pásku.
„Nepřátelství západních médií a západních ‚orientalistů' vůči is-lámské víře mi působí bolest. Jsou to přisluhovači imperialismu. Ocejchují nás podle šablony, zařadí si nás a každému učenci islámské víry přiřadí označení fundamentalista'. Nemůžete popřít, že ten ter-
mín nese nepřátelský nádech. Pokud bychom soudili křesťanství pod-le excesů inkvizice, nebo pokud bychom při úvahách o judaistické víře zdůraznili fašistické prvky sionismu, naplnilo by vás to děsem. Pokud bychom hovořili o apartheidu a nacismu jako o příkladech křesťanské víry, oprávněně byste nás kritizovali. Ale když nějaký fa-natik unese letadlo, označí ho hned za islámského fundamentalistu. Když nějaký šílenec postřílí ve škole děti, mluvíme o něm jako o křes-ťanském fundamentalistovi? Používáte dvojího metru. Otrocky kopí-rujete americkou potřebu najít nepřítele a tento titul bez sebemenšího důvodu přiřazujete stoupencům islámu."
Seděli ve studentské menze, v ponuré, jeskyni podobné místnosti. U samoobslužného pultu si vybrali saláty a ovoce, žádná lahev vína v dohledu, a profesor si u ženy v pokladně neodbytně ověřoval, jest-li v octové zálivce salátu skutečně není žádný alkohol.
„Nedůvěřujete nikomu z nás, ani těm muslimům, kteří jsou brit-skými občany. Naše koleje pro konvertity sleduje vaše Bezpečnostní služba - proč? Protože jsme jiní, protože žijeme podle jiných kritérií? Bojíte se věřících a vzoru chování, kterému zasvětili svůj život? Mus-lim vám nic neukradne, nesvede vám ženu, nebude chodit za prosti-tutkami, a přesto je síla naší slušnosti považována za hrozbu, a tak nás obtěžuje politická policie. Všechno, o čem mluvíte, je spojeno s touto hrozbou, ale jde jen o výplod vaší fantazie. Nepohybujeme se po ulicích opilí a nevyhledáváme násilnosti, nejsme žádní chuligáni. Myslíte si, že by se ctnostná mladá žena, islámská konvertitka, podí-lela na trestném činu vražedného spiknutí? Už samotný ten nápad je pošetilý a dokazuje hloubku vašich předsudků."
Fenton naslouchal a nešťastně se nimral v listech hlávkového salá-tu, nejspíš zbytků ze zásob z minulého týdne. Měli stůl sami pro sebe. Vystudoval Královskou vojenskou akademii v Sandhurstu, ne uni-verzitu, a když přejížděl očima po kolem rozsazených studentech, po-ciťoval vůči nim nechuť.
„Udělali jste ze studia islámské víry prosperující průmysl, ale pra-cujete povrchně. Snažíte se Írán hanobit, přisoudit tomuto velkému národu a jeho lidem punc středověkosti'. Povím vám, pane Fentone, tam kde platí islámský zákon šari'a, je na ulicích bezpečno. Je to ko-dex poctivosti, lásky k bližnímu a slušnosti. Ano, vynášíme rozsudky smrti. Ano, občas je někomu useknuta ruka, nebo jsou provinilci zmrskáni, ale až po velmi pečlivém prozkoumání těžkého provinění soudy. Troufnu si tvrdit, že ve Velké Británii žijí mnozí, takzvaní křesťané, kteří by si zasloužili potrestání za své činy. Ale naznačovat, tak jako to děláte vy, pane Fentone, že by se legálně zvolená vláda Írá-nu snažila o tajnou pomstu v zahraničí, to je jen další ukázka zdefor-
mované a zabedněné mysli. Povím vám to takhle - pokud dojde k ně-jakému drobnému incidentu nebo k nějaké triviální příhodě, a vy na to nepodloženě naroubujete spojitost s Iránem, pokud budete tancovat, jak Američané pískají, a zveřejníte lživé veřejné prohlášení, pak bu-dou důsledky nesmírně vážné. Tancujete na takovou melodii, pane Fentone? Jednáte teď jako lokaj těch islám nenávidějících elementů amerického establishmentu, které si přejí znemožnit návrat

normálnějších vztahů mezi Íránem a Spojenými státy? Nepravdivé a klamné vodítko může, pane Fentone, vést k velice nebezpečným závěrům. Samozřejmě se vás nesnažím zastrašovat, ale varuji vás, vaše bezvý-znamná a dekadentní země by se mohla ocitnout ve válce s miliardou muslimů na celém světě. Nemyslím si, že byste si něco podobného přáli."
Po pravdě řečeno, na konci jídla, jímž se ovšem nenasytil, z kantý-ny upláchl.
S hlubokým povzdechem vypnul magnetofon, schovaný po dobu rozhovoru v saku. Cesta se před ním dělila na dvě, vedoucí naprosto odlišnými směry a dokonale neslučitelné.
Je islámský Írán silou dobra prostě tak bigotního, že není možné ho pochopit, nebo silou zla, které si z ulic jeho země dělá stoku? Nemá ani ponětí, která z obou cest vede k pravdě. Jisté měl jen jedno, Abi-gail Fentonová ho potrestala za neuskutečněný oběd cenou nové ka-belky, šatů a vesty se svetříkem.
Zavolal Coxovi na venkov a doufal, že ho vyrušil. Nahlásil mu, co se dozvěděl. Ať zabočí na kteroukoli cestu, vynese jim to celou řadu problémů. Cox reagoval jako vždy, prý plně důvěřuje jeho úsudku. Vždycky Coxe považoval za průměrného pracovníka s kariérou vy-budovanou na síti známostí, ale teď ho napadlo, že možná není nej-horší.
Zamířil ke Cathy Parkerové. „Jsem zmatený, Cathy."
„To k vaší práci patří, Harry."
„Nejsem si jist, jestli je ta hrozba skutečná, nemůžu tomu nějak plně uvěřit."
„Nejlepší je, Harry, jak řekla ta herečka tomu biskupovi, lehnout si na záda a užít si jízdu. Chcete si to probrat?"
„Jestli to vnese trochu jasu do mé stářím zastřené mysli.
„Kecáte, milujete každičkou minutu toho procesu."
Zaculil se. Usmála se a začala shrnovat informace. Přes moře přicestoval jakýsi člověk. Vybouralo se auto, ten člověk se vytratil. Společnice zmizela z domova, ale byly u ní nalezeny fotografie cíle a místa. Mezi každým proneseným bodem klepla perem o stůl, jako by chtěla upoutat jeho pozornost. Pak se jí rozjasnil obličej.
„Našla jsem jedno manželství z roku 1957. Dcera britského naftař-ského odborníka si vzala íránského lékaře. V Somersetu žije její sest-řenice..."
„Co si od toho slibujete?"
„Kdo ví? Třeba získáme podobu. Nelíbí se mi ta vaše zmatenost. Připomíná hemeroidy, Harry, je vám trapně a jste na všechny kolem nepříjemný. Beru si za úkol vás toho zmatku zbavit."
„Věříte v to ohrožení?"
„Byla bych blázen, kdybych nevěřila."
„A věříte i v tu uvázanou kozu?"
Vysmála se mu do obličeje. „Já tu jen vymývám lahve - za tohle od-povídáte vy, Harry, ne já. Sám jste se k tomu dobrovolně přihlásil."

*****

Modrý fiat 127 stál skryt za živým plotem. Vyrůstala na malém městě v rodině nemající spojitost s armádou ani se zločinností. Nedo-statek zkušeností v podobných oblastech musela vyvážit prostou aplikací selského rozumu. Pomocí základních logických zásad pro-myslela dopředu každý svůj pohyb. Auto mělo tu správnou barvu, nebude přitahovat pozornost. Nádraží bylo to pravé místo na krádež, dělník dojíždějící do Londýna nebude až do večera vůz postrádat. Vlastní auto opustila v lese. Odšroubovala poznávací značky a scho-vala je pod spadané listí. Nenajdou ho a neohlásí to dřív než za ně-kolik dní nebo týdnů. Se vším si dobře poradila, a i kdyby snad chtěl, neměl ji za co zkritizovat.
Seděla v autě, v tichu a ve tmě, a v duchu se vznášela nad dvěma světy, Faridy Yasmin a Gladys Evy.
Touhle dobou jistě naposledy kontroluje zbraň a nanáší bláto na obličej. Otřásla se a pokoušela se modlit k jeho Bohu, svému Bohu, aby ho ochraňoval. Při modlitbě se stala Faridou Yasmin Jonesovou. Toho muže střeží. Pod svetrem přejížděla prsty po kůži břicha, právě tak jako on hladil peří ptáka a ona jeho vlasy. Toho člověka střeží ozbrojenci. Poprvé začala domýšlet důsledky přítomnosti stráží a zbraní. V duchu ho viděla postřeleného, krvácejícího. Když se prs-ty začaly pohybovat rychleji a přitlačily, stala se Gladys Evou Joneso-vou. Myslela na sebe, jak tu čeká a jak je sama. Myslela na těžké boty na jeho krku, v místě, kde kdysi spočívaly její prsty, a na kaluže krve. Už brzy vyrazí, začne postupovat bažinami ke světlům vesnice.

*****

Geoff Markham překřížil dálniční okruh a projížděl špinavými, ne-pravidelně rozloženými ulicemi východního Londýna. Littelbaum na otevřené silnici spal, ale trhavá jízda městským provozem ho probu-dila. Pustil se do vykládání.
„Je to vážně smutné, příznak stárnutí, že nedokážu vyšplhat po úz-kém schodišti, aniž by se mi rozbušilo srdce. Teď už je mi dobře, te-ploučko a prospal jsem se. Dlužím vám vysvětlení, proč pro vás ne-byla jízda sto mil od Londýna, můj rychlý výstup na kostelní věž a sto mil zpátky ztrátou času."
Markham se plně soustředil na přelévající se masu aut, dodávek a nákladáků.
„Nejsem žádný kriminolog, ani akademický vzdělanec a už vůbec ne klinický psycholog. Nesnáším ty psychiatry, co si účtují ohromné sazby za vykreslení profilu osobnosti. Jsem prostě, pane Markhame, stárnoucí řadový voják FBI. Posledních dvacet let svého života jsem prožil v Teheránu a v Saúdské Arábii. Protože ta místa a ty lidi znám, mohl jsem říct, že ho cítím. Nebyl to žádný projev marnivosti, pouze holá pravda."
Markham projížděl kolem jasně osvětlených výkladních skříní, ole-pených inzercemi výprodejů, a mlčel. Neušlo mu, že za celou dobu Američan nepronesl jediné slůvko naznačující soucit s Frankem Per-rym a jeho rodinou, jako by se v jeho práci nenašlo místo pro slitová-ní.

„Mými pracovními nástroji jsou, pane Markhame, intuice a zkuše-nost, a obou si cením rovným dílem. Ve skutečnosti je máloco kom-plikovaného. Bylo nám řečeno, že jeho věk se blíží čtyřicítce. Když se ajatolláh vrátil z exilu, mohlo mu být tak osmnáct devatenáct. Násle-dovala válka s Irákem. Vojsku se nedůvěřovalo, podstatné boje vybo-jovala fanatická, ale nevycvičené mládež jednotek Revoluční gardy. Zápasili s neobyčejnou vynalézavostí, obětavostí a odhodláním. Jak postupovali, vytvářeli nová pravidla boje. Každý, kdo byl pověřen misí této důležitosti nebo významným pumovým útokem v Rijádu nebo Dhahránu, musel projít touto cestou."
Viděl muže, nesoucí celé trsy igelitových nákupních tašek, a ženy, tlačící kočárky, a hlas u jeho ucha skládal příběh světa, kterému by oni nikdy neporozuměli. Markham se brzy připojí k této ohromné ne-chápající mase, protože nevěří ve svou schopnost ovlivnit chod udá-lostí.
„Větší část života tvoří spojitý řetězec. Považte, Íránci nemohou dosáhnout kvality irácké výzbroje, kterou jim dodávají západní moc-nosti. Museli se naučit improvizovat a bojovat na místech, kde jsou těžké zbraně nejméně efektivní. Zvolí si pro boj tu nejméně vhodnou půdu. Vy jste o těch bitvách jistě neslyšel, pane Markhame, ale probí-haly tam nesmírně zuřivé boje. Rybí jezero a Jasmínový kanál, mo-křiny Haur-al-Hawizeh, vodní cesta Satt-al-Arab a poloostrov Faw. Nejlepší příslušníci Revoluční gardy bojovali ve vodě a rákosí. Vol-
bou boje v tak nehostinném a komplikovaném prostředí anulovali technicky vyspělé vybavení nepřítele, a proto jsem musel vyšplhat na nejvyšší bod v okolí, výhodnou pozorovatelnu. Nestydím se to říct, ztuhlý strachy jsem se tam plazil po čtyřech. Prohlédl jsem si bitevní pole a neviděl jsem nic než vodu a bažiny. Tam bude, proto jsem řekl, že jsem ho ucítil... Nemarněte palivo, neposílejte tam helikoptéry s infračervenými reflektory, to už zkoušeli Iráčané, nemarněte čas lidí zbytečným objednáváním zvětšenin leteckých snímků, i to vyzkouše-li. Bude se tam skrývat a nenašla by ho ani celá armáda. Ale musí od-tud vyjít, pane Markhame, a pak ho s boží pomocí dostanete."
Jednoho dne, než týden skončí, zopakuje Littelbaumovi, že se jmenuje Geoff, a bude na tom oslovení trvat, je jeho kolega a ne ně-jaký cizí člověk. Nevěděl, jestli Američanovu formálnost způsobuje starosvětská iowská zdvořilost nebo blahosklonnost veterána vůči nezkušenému mladíkovi. Ale jak se mu jasná světla města odrážela od silnice do očí, naslouchal každému jeho slovu a uvěřil mu. Ame-ričan vkládal do své práce tolik duše jako on, když hraje s Vicky deskové hry. Ve skutečnosti to, co říkal, bylo odporné, až pomalu ke zvracení.
„Jste velice zdvořilý, pane Markhame. Nepřerušoval jste mé neu-celené povídání - a jste tak nesmírně laskavý, že jste vyšel vstříc mému přání a jel jste pomalu. Ale kdybyste nebyl tak zdvořilý, pře-rušil byste mě a položil mi velice případnou otázku. Co je to za člo-věka? Povím vám to, je to dítě revoluce. Zatímco vy jste lovil děvča-ta, pane Markhame, on na barikádách čelil kulkám šáhovy armády. Zatímco vy jste studoval, učil se přežít palebnou clonu těžkého dělo-střelectva a bombardování yperitem. Zatímco vy jste si v Irsku hrál na válku, vysoce odborně zabíjel v drsném prostředí Saúdské Arábie... Nikdy nepoznal mládí, veselí a darebné kousky jako vy. Bude to muž, který prožil život bez lásky."
Před nimi se objevila budova Thames Housu a světlo mizelo za ře-kou.
„Byl to skvělý den. Řekl jsem vám všechno, co jsem věděl. Moje úloha je pomalu u konce. Bude zítra otevřený Tower? Moje Ester se na mě oprávněně rozzlobí, jestli jí nepošlu fotografie několika lon-dýnských historických památek. V západní Iowě si moc historie neu-žijeme... Už tam dolů nepojedu, tedy pokud to neskončí. Člověk se odborníkům nemá plést do práce. Teď to mají v rukou oni, ozbrojení muži. Pamatujte si, co jsem vám řekl, muž, který nepoznal lásku, muž, který neodejde od nesplněného úkolu... Vrátím se tam, pokud bude třeba prohlédnout tělo. Líbilo by se mi, kdyby k tomu došlo bě-hem mého zdejšího pobytu."
Markham zabočil do podzemního parkoviště. Vypnul zapalování a dlouho zíral před sebe, pak se obrátil na Littelbauma.
„Mohu vám položit jednu otázku, ne, vlastně víc?"
„Copak jsem vám nedal šanci? To je mi líto. Vypalte to."
„Možná vám moje otázka bude připadat idiotská, pane Littelbaume, ale myslíte si, že se vaší zásluhou něco změní? Věříte, že děláte něco vznešeného, co stojí za to? Zajímáte se o lidi? Napadlo vás ně-kdy odejít a zvolit si práci, na jejímž konci by se objevilo cosi hmata-telného? Je to slušná práce?"
Markham hleděl do Američanových starých očí a zahlédl v nich
záblesk světla.
„Takže vy zřejmě uvažujete o odchodu... Není na mně, abych vám vykládal, jak se máte zachovat, ale nemyslím, že byste patřil k těm, kteří od toho odejdou. Zažil jsem zlé časy, kdy jen vyplňujete papíry a mrznete při sledování, tohle určitě za moc nestojí. Dělal jsem to. Vy-držel jsem u toho. Zakousl jsem se do toho a vytahoval jsem se stále výš a fňukání jsem považoval za mizerného koníčka. Věřím ve svoji práci. Slouží m zájmům své země. Tam, odkud pocházím, mají spou-stu bank, realitních kanceláří a pojišťovacích společností, kde bych býval sehnal práci - a považoval bych to za pomalou smrt. Ale jsem sobec a miluju svoji práci, a hodlám ji provozovat i nadále... Pokud by mě zítra vyrazili, nejspíš bych si našel nějakého veterináře a požá-dal ho, aby mě utratil. Nedokážu vymyslet lepší práci, pane Markha-me, než je sloužit své vlasti a nenechat se otrávit tím, že nikdo nezná mé jméno a nikdo se nikdy nedozví, co jsem dokázal."
Littelbaum sáhl po klice.
Markham ze sebe vypravil: „Děkuji vám."
„Setkal jsem se s ochraňovaným. Zúčastnil jsem se schůzek, na kte-rých jsme vyhodnocovali jeho informace. Je to tvrdý, hrdý a schopný člověk. Neodsuzujte mě za to, že jsem nemoderní a držím své emoce na uzdě. Upřímně doufám, že to přežije. Ale na rovinu, zájmy mé země jsou mi přednější. Při řešení podobných věcí nemůžete pracovat v rukavičkách. Upřímně, neváží m si těch, kteří před něčím utečou."

*****

Teprve později dokázali poskládat události, jak po sobě následovaly.
Všichni byli vycvičení, ale vzpomínky měli zamlžené a popletené. Na jedné věci se shodli všichni, Dave Paget, Joe Rankin, Leo Blake a Bill Davies. Všechno se seběhlo zatraceně rychle.
Dave Paget a Joe Rankin seděli v domku. Dveře kvůli velké zimě zavřeli. Do konce dvanáctihodinové směny zbývalo patnáct minut. Přestože to nepřiznali, cítili se oba vyčerpaně. Když se obtěžovali po-
dívat na obrazovku, ukazovala střídavě pohled do zadní zahrady a na hlavní vchod do domu. Indikační světýlka stavu senzorů na kon-zoli zůstávala stabilně na zelené. Joe Paget dojídal poslední ze send-vičů a přemítal, kam se dojdou navečeřet, kde si najdou novou hos-podu, protože to včerejší jídlo byl hotový průšvih. Dave Rankin listoval zároveň dvěma časopisy, jedním, zabývajícím se sportovním vybavením, a katalogem prázdninových pobytů, mumlal si pod vousy cosi o termálních ponožkách a o tom, ve kterých měsících je v Bournemouthu a Eastbournu nejhezčí počasí, byl plně zaujat vnitř-ním hovorem. Červené světýlko na konzoli zapípalo, ohlásilo, že se přerušil paprsek senzoru ve spodní části zahrady. Joe Paget utrousil cosi o zatracené lišce, a Dave Rankin řešil otázku, zda je Bourne-mouth mimo sezónu stejně dobrý jako Eastbourn. Na obrazovce se na zadním konci zahrady cosi pohnulo...
...Leo Blake se snažil tiše proklouznout kolem dveří obývacího po-koje, ale paní Fairbrotherová ho napadla ze zálohy. Jak dlouho se tu ještě hodlají zdržet? Na takové nájemníky není zvyklá. Neuvědomu-je si, jak nepříjemné jí je, když v domě přes den někdo spí? Mluvila řezavým hlasem majetného člověka, se změnou majetkových poměrů se z něj nevytratila úsečnost. Odpověděl, že neví, obešel ji a spěchal ke svému autu...
.. .Bill Davies si v jídelně četl noviny, vysílačka a zbraň odpočívaly na přikrývce na stole. Bylo mu teplo, elektrická kamínka měl puštěná na plný výkon, a po koupeli se cítil příjemně. Meryl mu vyžehlila ko-šili, spodní prádlo i ponožky a pokusila se zbavit sako zmačkaných faldů. Jen boty ještě neuschly, vycpal si je sportovní přílohou novin. Nohy si položil na stůl. Televize stála ve vedlejším pokoji, v obýváku, a tam se taky všichni shromáždili. Mrknul dolů na hodinky. Blake ho vystřídá za pět šest minut. Vysílačka se zapráskáním ožila, odtrhla ho od novin...
.. .Dava Pageta a Joe Rankina to naprosto ohromilo, nedokázali ani promluvit. První zavolání do domu bylo pouhé varování, teď zírali na obrazovku a ověřovali si svůj první dojem. Paget zbledl a Rankin se začal potit. Samopaly jim visely kolem krku a ramen. Zelená svě-týlka na konzoli se začínala měnit v červená. Kamera dvakrát zachy-tila pohyb a dvakrát ho zase ztratila - někde dole v zahradě, v blíz-kosti křoví a skleníku. Nepřipomínalo to Hogan's Alley a pohříchu to nemělo nic společného se střelnicí. Co mají k čertu dělat? Opustit chatku, začít se plížit směrem ke konci zahrady, tam kde se přerušily paprsky a kde se objevil pohyb? Začít křičet? Zaktivovat ty zatracený reflektory? Běžet do domu? Nemají tu žádnýho zatraceného instruk-tora, kterej by jim poradil. Zahlédli ho na obrazovce. Blížil se po stra-
ně zahrady, rozmazaná bílá postava. Viděli zbraň, rýsující se proti šedému pozadí, pak zmizela. Paget zaklel a Rankin podal vysílačkou hlášení...
...Možná za to mohl déšť, taky údržba vozového parku se rok od roku zhoršovala, Leo Blakovi trvalo celou věčnost, než ten pitomej krám nastartoval. Seděl v autě a túroval motor dost dlouho na to, aby se za ním rozhrnula záclona, a viděl, jak se na něj paní Fairbrothero-vá mračí. Zatracený auto, věnoval lidem z údržby pár ošklivých vý-razů...
...Bill Davies rozrazil dveře do obývacího pokoje. Mezi částmi se-riálu běžely reklamy. Samopal se mu volně houpal na popruhu a bou-chal ho do boku. Křičel. Ztuhli. Perry seděl na židli se šálkem kávy, Meryl držela v klíně vyšívání a Stephen se vyvaloval na zemi s počí-tačovou hrou. Křičel a oni nereagovali, tak křičel ještě hlasitěji. Chytil ochraňovaného, stáhl ho ze židle, káva vyletěla do vzduchu a roz-prskla se na koberci. Táhl bezmocného Franka jako pytel s pískem do haly. Vysílačka mu řvala do naslouchátka a ta ženská ho nenásledo-vala, ani dítě. Otevřel dveře prostoru pod schody a strčil Perryho do-vnitř. Vletěl mezi vysavač, košťata, boty na zimu, starou dětskou žid-ličku na kolečkách a různé jiné haraburdí. Vrátil se, neměl to dělat, ale vrátil se pro ni a pro dítě, porušil nacvičený správný postup. Jeho je-dinou prioritou měl zůstat ochraňovaný. Chytil ji za paži a dítě za zá-pěstí - ječela, dítě taky - a hodil je do prostoru za ním. Skrčil se u dve-ří. Bože, kdyby jen přestali ječet...
.. Joe Paget zůstal u konzole a pozoroval obrazovku. Dave Rankin se vyplížil z domečku, vrhl se na trávník, překulil se a začal se plazit ke kuchyňským dveřím a úkrytu za sudem na dešťovou vodu. Oba měli odjištěnou zbraň, přehozenou na jednotlivé výstřely, oba měli náboj v komoře a prst na spoušti. Joe Paget nahlásil mikrofonem do naslouchátka Dava Rankina, že se Tango ztratil z paprsků i z obra-zovky. Kde je ten parchant? Kde, sakra, je?...
...Leo Blake začal sjíždět příjezdovou cestou a zapnul vysílačku. Uslyšel chaos v síti a zpod kol mu vyletěl štěrk...
.. .Bill Davies zastrčil ochraňovaného hluboko do prostoru a dítě za ním. Ale ta ženská nepřestávala ječet. Držel ji, musel. Jednou rukou mířil samopalem na hlavní dveře, druhou ji pevně svíral. Tiskl ji k hrudi, aby utlumil její ječeni, a ona se bezmocně rozeštkala...
.. Joe Paget upřesňuje hlášení, Tango se dostal k boku domu, bude zřejmě na sousedově pozemku a předek nikdo nekryje. Dave Rankin zaklel a řekl, že to zkusí zařídit. Těžce dýchal a podle Joe Pageta ne-měl daleko k přerývanému dýchání. Přes jejich domlouvání křičel Bill Davies, aby kryli předek, a všechno přehlušovaly ženské vzlyky. Ne-označené policejní auto na hlavní silnici odmítalo spolupráci, prý ne-smí opustit stanoviště, a druhému autu, které projíždělo kolem, schá-zely dvě minuty...
...Leo Blake vyjel zpoza rohu radnice, před ním se objevil parčík a musel prudce uhnout, aby nepřejel muže s teriérem...
...Bill Davies slyšel, jak se pokouší ramenem vyrazit přední dveře s novým zámkem a starou zástrčkou, a držel jí ruku na ústech a sna-žil se utlumit vzlykání, které by Tangovi prozradilo, kde jsou. Dveře se prohnuly...
.. .Dave Rankin vpadl do prosklené zimní zahrady na straně domu, proletěl sklem, rozplácl se na zemi a ztratil rychlost...
...Leo Blake to vzal přes trávu parčíku, kola se mu protáčela, podklouzávala, narazil do mladého stromku a přejel ho i s podpěrným kůlem. Strhl volant a naplno ozářil dům reflektory. Spatřil ho...
...Bill Davies slyšel, jak se tříští dveře...

.. Joe Paget ho znovu na zlomek vteřiny zahlédl, bílá postava pro-ti šedi, pak ho ztratil, když obrazovku vyřadila z provozu světla auta...
...Leo Blake držel Tanga ve světle svých reflektorů. Viděl vojen-ské maskáče, blátem zamazaný obličej, zbraň. Ten člověk se jakoby v posledním zoufalém pokusu vrhl plnou vahou na dveře. Blake se o H&K střídal s Daviesem, u sebe teď měl jen glocka v pouzdře pod ramenem. Zapomněl na něj, jeho přítomnost mu úplně vypadla z hlavy. Tanga oslnily reflektory. Zvedl hlaveň, zamířil na vůz, ale proti světlům nic neviděl. Blake tu zbraň znal, pálil z ní na střelnici, znal její vražednou moc. Napadlo ho, že jeho jedinou nadějí je ozá-řit muže dálkovými světly. Tango si paží zastínil zaslepené oči, pak se dal na útěk. Sprintoval dlouhými kroky po cestě před domy. V jednom okamžiku se Tangova záda objevila přímo před předkem auta, pokusil se uhnout a skrýt se v živém plotu. Leo Blake křečovi-tě svíral volant, pocítil škubnutí, jak drknul do Tanga, a pak kolem něj profrčel. Auto se hnalo dál, otočilo, obrátilo o tři sta šedesát stupňů. Leo Blake zahlédl na trávě ležícího kalašnikova. Vypnul motor. Snažil se neztratit klid, aby mohl nahlásit, co udělal, co vi-děl...
.. .Bill Davies k sobě tiskl tu ženu, ruku držel pořád na jejích ústech. Halou z obýváku do prostoru pod schody pronikala rozhořčená hád-ka z televizního seriálu. Uklidňoval ji, už je to dobré, už je po všem, a v tom si uvědomil, že není obutý...
.. Joe Paget seděl bez hnutí před konzolí a pozoroval zelená světla neporušených paprsků... Dave Rankin daleko od něj zaslechl zvuk rozštípnutého dřeva, jako by se pod váhou člověka zbortil kus shni-
lého plotu. Vyšel z přední zahrady, zamířil přes trávu ke kalašniko-vu, zvedl ho a zajistil...
...Leo Blake zůstal sedět v autě a snažil se uklidnit tlukot svého srdce. Sroloval okýnko, aby se mohl nadýchat čerstvého vzduchu, a od živého plotu k němu dorazil zápach starého hnijícího bahna...
...Bill Davies sundal ruku z úst Meryl Perryové...

Milý Geoffreyi,
především jsme rádi, že jsme Vás osobně poznali, a pokud jsme snad měli pochyby o Vaší vhodnosti nebo připravenosti převzít od-povědnost, rozhodně jste je zahnal.
Moje kolegyně i já máme tedy to potěšení nabídnout Vám zaměst-nání v naší bance. Začnete v oddělení penzijních fondů a investic, kde budeme sledovat, jak si vedete, než se rozhodneme, které z našich spekulací by Vám seděly nejlépe. Naše osobní oddělení již připravu-je odeslání dopisu s navrhovanou strukturou příjmů a prémií, dojde vám v pondělí. Pokud pro Vás budou naše podmínky přijatelné, dej-te nám prosím vědět, kdy byste mohl nastoupit. Co se nás týče, čím dříve tím lépe. Byli bychom rádi, kdybyste při nejbližší příležitosti mohl podat výpověď z Vašeho nynějšího zaměstnání.
S úctou,

Ten dopis teď ležel pod jejím zadkem.
Takhle vypadala její odměna.
Dopis byl celý pomačkaný a zmuchlaný.
Objala ho stehny kolem pasu, kotníky sevřela jeho kříž.
Po přípitku se chovala hlučněji než obvykle.
Uvařila pro oba cosi z mexické kuchyně. Neúčast na obědu u mat-ky byla odpuštěna, vypila skoro půlku lahve, kterou s sebou přinesl. Pak jí stydlivě ukázal dopis, který celý den nosil nerozlepený v kufří-ku. Opustila talíře, prázdné skleničky a dopitou lahev na stole a vza-la ho i s dopisem do postele.
Není chytrý, není úžasný? Neotvírá se před nimi budoucnost?
Byl moc unavený na to, aby si to pořádně užil, ale nedal to na sobě znát. Chrochtala a řičela a držela ho v sobě dlouho poté, co skončil.
Kdy podá výpověď? Kdy vypadne z toho zatraceného místa?
Působilo to, jako by mu Vicky dala dárek...
Ozval se mu operátor na pásku. Pásek měl v kalhotách na podlaze vedle dveří, kde je z něj stáhla.
Vymanil se z objetí jejích stehen, odvalil se z ní.
Nechtěl nic než spát a zapomenout na vesnici, do níž vede jediná cesta, na kořist a predátora, na vysokou kostelní věž přehlížející baži-
ny. Doplazil se ke svým kalhotám a přečetl si zprávu na operátoru. MARKHAM G./ VĚC JULIE 7 - NEÚSPĚŠNÝ ÚTOK - VRAŤTE SE CO NEJDŘÍV. FENTON. Začal se oblékat. Natáhl si slipy, kalhoty, košili a ponožky. Dopis ještě pořád vykukoval zpod její zadnice. Na-zul si boty, zavázal tkaničky. Přistoupil k posteli a pokusil se ji polí-bit na ústa, ale odvrátila hlavu a on se jen otřel rty o její tvář.
„Tohles mi provedl naposled, sakra, naposled. Už za nimi nebudeš běhat, jako by byli, kruci, tvoje matka."

Kapitola 12

Bill Davies křečovitě objímal polštář. Ve snech s ním Meryl strávila celou noc.
Polštář se stal ženou ochraňovaného. Držel ji těsně u sebe ve dvířkách do prostoru pod schody, její tělo se otřásalo

pláčem a on si tiskl polštář k hrudi. Polštář byl měkoučký, zranitelný a potřeboval ochranu.
Vyklouzl z domu dřív než paní Fairbrotherová stačila sejít dolů, hodinu před očekávaným telefonátem. Vyjel z vesnice, minul kostel, zamířil na parkoviště v lesích, k místu určenému k piknikům. Vytáhl ze země mladý doubek, vyprostil ho z písčité půdy. Našel lesníky za-pomenutou hromadu planěk určených na ploty, a jednu si vybral. Hodil stromek a plaňku do kufru auta.
Ponuře mávl mužům v neoznačeném policejním autě. Ti chlapi patřili k té směně ze včerejší noci, drželi se pravidel a tvrdili, že ne-smí opustit své stanoviště. Zavaří jim to. Až bude dopoledne mluvit se šéfem, pěkně jim to natře. Ta rodina procházela hotovým peklem, ale oni postupovali přesně podle předpisů, a ta rodina kvůli tomu mohla zařvat.
Prudce pohodil hlavou, jako by to chtěl setřást z pamě-ti, a nastartoval auto.
Vyjel na silnici a musel hned ostře zabrzdit. Málem najel do zádi velkého nákladňáku. Šnečím tempem se táhl k vesnici. Už na něj chtěl zatroubit, když mu došel význam slov na zadních dveřích.
‚Dannyho přeprava. Nic příliš velkého ani příliš malého. Kamkoliv, kdykoliv.' Dole bylo uvedeno londýnské telefonní číslo.
Stěhovací vůz bloudil a snažil se najít adresu ve vesnici. Proč ho o tom Blake nezpravil vysílačkou, nebo proč mu nezavolal šéf? Na-
padlo ho, jestli už sami neodjeli se zavazadly a stěhovací vůz jen ne-odveze jejich nábytek a další majetek. Mohli mu to, sakra, říct, po tom všem, co pro ně udělal. Z pocitu marnosti bouchl pěstí do volantu. Měl na starost jejich bezpečnost a všechno šlo málem k čertu. Může za jejich útěk? Zavřel na vteřinku oči, chvíli neviděl dveře stěhovacího vozu. Podle něho měl Perry dost odvahy na to, aby to vydržel, i když jeho žena ne. Přítomnost stěhovacího vozu znamená, že Perry odchá-zí, nebo už odešel... Připadal si jako života zabavený, vyčerpaný. Pře-padl ho pocit nezdaru. Nemůže jim to zazlívat, po té včerejší noci roz-hodně ne. Napadlo ho, že ti parchanti vyhráli. Parchanty nemyslel muže se zbraní, ale ty chlapy v hospodě, souseda, lidi ze školy. Ti par-chanti, přátelé, dosáhli svého.
Ze živého plotu před ním vyběhl jakýsi muž, působil dojmem pr-chajícího šílence, zuřivě mával na váhající stěhovací vůz. Měl na sobě pláštěnku, pod ní vykukoval lem noční košile a bačkory. Brzdová světla zazářila.
Davies zahlédl ceduli ‚Na prodej', přes níž byl přitlučen nápis pro-dáno'. Muž ukazoval na úzkou příjezdovou cestu k chatě.
Zastavil, ztěžka dýchal. To ta únava ho dovedla k tak rychlému a stupidnímu závěru. Počkal, až se stěhovací vůz vmanévruje na pří-jezdovou cestu Růžové chaty, pak šlápl na plyn a vyrazil na uvolně-nou silnici. Právě tehdy si uvědomil, co pro něj ta rodina znamená.
V pološeru nedělního rána Bill Davies pomocí krátkého rýče z ku-fru auta vykopal zlomený strom na trávníku a vytrhl kůl, který ho přidržoval.
Zlomený strom, okrasná třešeň, už měl nalité pupence a brzo by začal kvést. Včera v noci se kola Blakova vozu a chassis jako zázra-kem vyhnuly malé plaketě připomínající zasazení stromu radou far-nosti na památku zemřelé princezny. Vykopal hlubší jámu, zasadil mladý doubek na místo třešně, pak zadní stranou rýče zatloukl ukra-denou plaňku. Zlomený stromek a vytržený kůl odhodil za sud na dešťovou vodu stojící vedle Perryho domu.
Na místě třešně teď stál doubek, kůl nahradila plaňka. Špičkou rýče uhladil trávu a zakryl stopy po pneumatikách Blakova auta. Uklidil
rýč.
Po druhém konci trávníku se pohyboval pubertální chlapec s ko-lem plně naloženým novinami.
Po silnici projela dvě auta, zanechala za sebou oblaka výfukových plynů.
Otřásl se v ranním chladu a přemýšlel, jestli v noci spala, nebo jest-li se tiskla ke svému muži, ochraňovanému, kterého má na starosti. Bill Davies se zatvářil spokojeně... Důkazy včerejšího zmatku jsou za-
hlazeny. V předběžné zprávě pro Londýn vylíčil vysoce profesionál-ní ochranu ochraňovaného a jeho rodiny. Napsal si poznámky, pak ovládl hlas, skryl jeho chvění a křepce nadiktoval hotovou litanii lží. V Londýně tomu třeba uvěří.
Rozhlédl se po parčíku a po střechách domů směrem k slabě se blýskajícímu mořskému horizontu. Podíval se na dům a zatažené závěsy v okně ložnice a přemýšlel, jak jim asi je...
Zamířil k předním dveřím, když na něj ze dveří sousedního domu vyletěl soused.
„Slovíčko, na slovíčko prosím."
Wroughton na sobě měl noční košili a trepky. Byl neučesaný a ne-oholený. Za ním vykukovala jeho žena, napůl skrytá ve stínu haly.
„Mohu vám nějak pomoci?"
„Co se to tu v noci dělo?"
„Nevím, že by se něco dělo."
„Bylo tu auto..."
„Vážně?"
„A křik."
„To měl asi někdo příliš hlasitě puštěnou televizi."
„Tvrdíte mi, že se tu v noci nic zvláštního nedělo?"
„Pokud by bylo třeba vám něco sdělit, pane Wroughtone, určitě byste se to dozvěděl."
Zahleděl se sousedovi vyzývavě do očí, sledoval, jak couvá a mizí v domě. Z Billa Daviese by byl skvělý lhář a prvotřídní lotr. V okně vedle dveří zahlédl ženin obličej, usmál se na ni a zamával. V noci se jen pár stop od téhle ženy, jejího manžela a dětí objevil muž s velice vý-konným samopalem. Leželi v posteli a naslouchali skřípění pneumatik a panickému jekotu. Pracovní den Billa Daviese obsahoval dost kom-plikací i bez odpovědnosti za sousedy. Cítil nesmírnou tíhu, dusal si to k předním dveřím a zvonku. Ještě minulý týden by byl kategoricky od-mítal připustit, že by

se mohl v případě jakkoli emocionálně angažoval.
Blake podal hlášení. Před třemi hodinami dorazil tým se psy, v za-hradách táhnoucích se směrem od parčíku našli stopu, sledovali ji po neobhospodařované půdě a ztratili v řece. Stopa zjevně neobsahova-la krev. Psi se dopracovali na břeh řeky, líčil Blake, ale pak už stopu nevyčenichali. Před hodinou přijela dodávka a odvezla zbraň.
Jak je v domě? Blake pokrčil rameny, jejich chování odpovídá oče-kávání.
Co se dalo očekávat? Leží na zemi.
Vstanou? Blake opět pokrčil rameny, jako by mu do toho nic neby-lo, ale žena proplakala celou noc a muž si dvakrát sešel dolů nalít whisky, kopl ji do sebe a vrátil se zas nahoru. Dítě spalo u nich.
Je si Blake teď, po deseti hodinách, jist, že do toho muže narazil? Blake si je naprosto jistý, a aby svoji jistotu potvrdil, dovedl ho k autu a ukázal mu výrazné škrábnutí v laku kousek od kola.
Přiblížilo se k nim malé auto, městské vozítko. Instinktivně vklou-zl rukou pod kabát a uchopil glocka.
Za volantem seděl mladý muž, očima pročesával prostor před se-bou. Vypadal jako by pátral po stopách nočního dění, ale nedokázal nic najít. Připomíná to tu dopravní nehodu, požárníci postříkali as-falt, dopravní policie odmetla sklo a odtahová služba se postarala o vraky vozů.
Auto zastavilo. Mladý muž stáhl okénko. Na tváři strniště, vázan-ka povolená, ukázal průkaz. Davies odhadl, že celou noc nespal.
„Jmenuju se Markham, Geoff Markham a jsem styčným důstojní-kem z Thames Housu. Vy jste Bill Davies?"
Přikývl, neobtěžoval se s odpovědí.
„Rád vás poznávám. U nás se na vás pějí ódy až na půdu. Tedy nad účinností obrany. Očekávali jsme čirý zmatek, ale vedli jste si skvěle. Dopoledne proběhne velká porada, až na úrovni ministra, proto jsem tady, abych navázal spojení. Potřebujeme zhodnocení, jak náš člověk snáší stres - vlastně jen marníme čas, podle vaší zprávy je až obdivu-hodně klidný. Člověk by čekal, že budou ječet, křičet a balit kufry. Jaké to bylo?"
Davies vydobyl na tváři chabý úsměv.
„No, vždyť jste na to vyškolení. Vyrozuměli jsme, že psi ztratili sto-pu směrem k bažinám na jihu... Později si promluvím s ochraňova-ným, napřed se projdu po vesnici a najdu si nocleh. Snad vám nebu-du překážet. Mluví se o tom, že by ho mohli vypudit z úkrytu pomocí armády, ale o tom se rozhodne až na té poradě..."

*****

„To nejde, to nemohu přijmout." Ministr neklidně prohnul prsty, sepjal dlaně.
„Měli bychom se tam přemístit, jsme odborníci." Plukovník dorazil v časných ranních hodinách z Herefordu. „To je vyloučené, musíme najít jiné řešení." „Odpovědí jsou zvláštní vojenské oddíly, ne policie." Fenton se držel kus za Coxem, sedícím vedle ministra. Bavil se po-hledem na policistu, svíjejícího se při konfrontaci s podsaditým, sou-dek připomínajícím vojákem. Chápal to. V Severním Irsku ubylo úko-lů, plukovník pro své lidi hledá práci, aby mohl ospravedlnit rozpočet.
„Při použití vojska, jeho zázemí a veškerého příslušenství a vyba-vení by se situace vystupňovala nad přijatelnou mez."
„Policisté to nezvládnou, mělo by se povolat křídlo k potlačení kontrarevoluce," trval na svém plukovník.
„Průchod vojska bažinami, připomínající lov bažantů nebo hon na lišku, skončí střelbou a nějakou mrtvolou. Jen bychom si tím přiznali neúspěch."
„Pak přičtěte ohrožení života toho člověka a jeho rodiny na svůj účet - my bychom to dokázali."
Plukovník tu seděl v nažehlené maskáčové uniformě, těžké boty se jen blýskaly. Fenton a Cox na sobě měli samozřejmě obleky. Politik patřil k novému typu, k jeho nedělnímu ránu patřily manšestráky a pytlovitý svetr. V Thames Housu zvláštní vojenské oddíly zrovna dvakrát nemilovali. Odstřelení tří neozbrojených teroristů z Proza-tímního křídla Irské republikánské armády třemi vojáky v civilním oblečení - za denního světla na zalidněné ulici na Gibraltaru - bylo podle názoru Tajné bezpečnostní služby sprosté. Ministr se pokaždé, než promluvil, podíval na Fentona a Coxe, jako by u nich mohl najít oporu a oba pokaždé odvrátili zrak stranou.
„Získalo by to příchuť persekuce. V naší zemi žije na dva miliony muslimů, vojenský zásah by mohl mít katastrofální vliv na rasovou snášenlivost v království."
„Potřebujete, aby se to udělalo, nebo ne?"
„Ty vztahy jsou už tak velice křehké. Balancujeme na laně nad úskalím odlišných kultur. Rozmístění armády proti nepříteli, s nej-vyšší pravděpodobností jedinému člověku, vedoucí nevyhnutelně k jeho smrti, vytvoří nebezpečné napětí, nehledě na účinky meziná-rodních rozhovorů..."
Plukovník bouchl pěstí do dlaně. „Je nesmysl posílat do těch bažin, do takového druhu terénu a proti nebezpečnému fanatikovi, policis-ty-"
„Musí existovat jiná cesta."
„Ne. Musí pro něj dojít moji muži."
Politik se zhoupl dozadu a zachytil se stolu, aby se nepřevážil. Fentona napadlo, že si představuje vojáky v maskáčích, jak vytahu-jí tělo z těch ohavných vod bažin, obklopujících jedinou cestu vedoucí do toho příšerného místa. Možná má před očima obrázek mladých muslimů v zabarikádovaných ulicích nějakého starého městečka ve střední nebo severní Anglii. Možná v duchu vidí brit-ského diplomata, vytaženého z auta lůzou v Teheránu, Karáčí, Char-túmu nebo Ammánu. Každého politika, každého ministra vlády, jak dobře věděl, traumatizovali muži vylezlí z temných zákoutí jeho poddanství, kteří se s ničím nesvěřili, požadovali volnou ruku k akci a hodili na něj ohromnou zodpovědnost.
Plukovník zvedl

prst, zamířil jím na ministra, jako by byl připraven vyrazit zabíjet. „... .neexistuje jiná cesta."
Nastal Fentonův okamžik. Vždycky si rád vychutnal drobný zlo-myslný kousek. Podíval se na Coxe, ten na něj povzbudivě kývl.
Fenton se mile usmál. „Myslím, že bych o něčem věděl. Myslím, že vám mohu nabídnout alternativní řešení..."

*****

Strávil tam noc i celý předchozí den. Nutná nehybnost a nehlučnost mu byly druhou přirozeností.
Za tu dobu snědl dva studené párky, kterými ho vybavila matka, víc nepotřeboval.
Seděl bez sebemenšího pohnutí, před nejhorším větrem chráněný skálou, tisíc stop nad malým lomem u silnice, kde čekala policie, dvě stě stop nad srázem z hrubých kamenů a větrem polámanými stromy, kde bylo orlí hnízdo. Vzal s sebou dalekohled i triedr, ale nepoužil je, všechno, co potřeboval vidět, viděl i bez nich. Ticho kolem narušova-lo jen lehké skučení větru. Už hodinu nepromluvil do policií zapůjče-né vysílačky a ptáci v hnízdě se už chovali klidněji. Kdykoli do hor přišli zloději vajec, policie ho vždycky zavolala, protože je nejlepší, jak mu tvrdili.
V mysli mladého muže pomalu doutnal hněv... Při šplhání na svo-ji výhodnou pozorovatelnu se kryl v půdě bez porostu, nikdy nena-rušil horizont a neukázal siluetu. Ptáci vyváděli jako šílení, točili se dokolečka, naříkali. Mladý muž nedokázal pochopit, jak si nějaký sběratel může najmout lidi a poslat je do hnízda vybrat vejce, a už vů-bec se vymykalo jeho chápání, že si některé z vajec, pár orlích vajec, cení na částku vyšší než tisíc liber. Jak si někdo může někam uložit hladká mrtvá vejce a schovávat si je tam jen pro své vlastní potěšení... Miloval ty ptáky. Znal každého z těch devíti párů, které lítaly, vzná-šely se do výšky a lovily v okruhu dvaceti mil od místa, kde teď sedí. Včera odpoledne viděl k hoře přijít provokatéra. Měl ho vidět. Po-stupovali podle známého scénáře a on se mu naučil. Na hnízdo zaú-točí v noci. Dva muži s pasivními infračervenými brýlemi vyšplhají k hnízdu a vyzvednou vejce. Přemístí je o pár set metrů dál a schova-jí je. Až dojdou k autu na cestě, budou čistí. Příštího dne přijde k hoře provokatér zdánlivě sebrat vejce, bude prohledávat vřesoviště nebo pátrat mezi kameny, sehne se, něco zvedne a sejde dolů. Pokud ho za-staví a budou ho chtít zatknout, bude také čistý, akce bude odvolána a vejce ponechána svému osudu. Pokud provokatéra nezastaví, přijde je další den sebrat někdo jiný. Ten muž se teď za mlhavého šera za-stavil nedaleko stáda laní, dostal se k nim na třicet yardů a nevypla-šil je, vedl si dobře. Ale vyrušil samotářského bělokura a to mladíko-vi na jeho pozorovatelně stačilo. Sledoval muže, nespouštěl z něj po-hled. Viděl, jak vyzvedl vejce z úkrytu a pomalu začal sestupovat z hory. Vysílačkou ohlásil policii, kde se napojí na cestu.
Hory ve vzdáleném koutu severozápadního Skotska, jejich orlí hnízda a vyhlídky byly mladíkovým královstvím.
Jmenoval se Andy Chalmers, bylo mu čtyřiadvacet a deset měsíců v roce střílel v lese laně a stopoval jeleny pro hosty majitele panství pana Gabriela Fentona, aby je po zbývající dva měsíce v roce mohli střílet oni. Byl o dvacet let mladší než ostatní stopaři ze sousedních panství a v tomto malém, úzce provázaném světě představoval hoto-vou legendu. Kdyby nebyl výjimečný, nikdy by mu nedovolili přiblížit se k hostům pana Gabriela Fentona. Nebýt jeho pozoruhodné doved-nosti skrytě se plížit terénem, pověřili by ho obnovováním hranič-ních kůlů a zatloukáním petlic při opravě drátěného plotu. K hos-tům se choval nevybíravě, nevybavoval se s nimi, projevoval těm boháčům neskrývané pohrdání, přiměl je plazit se po břiše vodou zaplavenými strouhami, až se třásli vyčerpáním, a nadával jim, když zakašlali nebo si odplivli. A přiváděl je blíž vystopovaným je-lenům, než by se odvážil jakýkoli jiný stopař. Hosté obdivovali jeho hrubiánství, a když se příští rok vrátili, trvali na tom, aby je dopro-vázel zase on.
Pozoroval nešťastné kroužení ptáků nad vyloupeným hnízdem. Muž mnohokrát z úkrytu přehlédl půdu pod sebou i nad sebou, sna-žil se vykoumat, jestli ho nezpozorovali, a žádný důkaz nenašel. Chalmerse nikterak neuspokojilo vědomí, že v malém lomu u cesty čeká policie. K životu potřebné teplo už z vajec vyprchalo a embrya zahynula. Muž zmizel v řadě stromů skrývajících lom a cestu.
Ozvala se vysílačka.
Opíral se do něj vítr, déšť bičoval opačný konec údolí.
Naposled pohlédl na ptáky a přepadla ho lítost, že jim nemůže po-moci.
Sestupoval přímo dolů, využíval řečiště malého potůčku. Ledová, kaskádovitě padající voda mu chladila kotníky a pronikala mu do bot, ale on nevnímal nic než pocit lítosti.
Došel do lomu. Policisté z Fort Williamu byli hotoví obři, značně převyšovali toho drobného, hubeného a špinavého mladíka, ale pro-kazovali mu nebývalou úctu. Poděkovali mu, dovedli ho ke stromům a ukázali mu jasné žloutky dvou vajíček a rozbité skořápky. Pachate-lé se vždycky před zatčením snažili zbavit důkazů. Podíval se na ty trosky, pomyslel si, jaká by se z nich vyklubala ptáčátka, a vzpomněl si na smutný, bezmocný let dospělých orlů nad hnízdem.
Vystartoval
k policejnímu autu, na jehož zadním sedadle seděl zadržený s pouty na rukou, ale policista ho zastavil dřív, než se dostal ke dveřím. Vyřídili mu, že má vzkaz v kanceláři továrny.

*****

Peggy byla čepem v soukolí vesnického života. Považovala se za jeho důležitou součást, ale pro ostatní moc neznamenala. Tuto realitu si ne-uvědomovala. Její muž, okresní inženýr ve vodohospodářství, zemřel před devíti léty na trombózu a ona se do týdne po jeho smrti stala člen-kou všech výborů, které ji mezi sebe pustily. Osamělost tlumila dříčským přístupem k nejrůznějším aktivitám. Nic jí nepůsobilo potíže, čile prožívala hodiny dne, popojížděla na svém kole s opotřebovaným ba-tůžkem, plnila své povinnosti v Ženském institutu, ve spolku Život v přírodě i ve výboru Červeného kříže. Sestavila si seznam mladých ma-tek, nemocných a přestárlých a každý týden je navštěvovala.

Chodíva-la navlečená do šatů zběsile výrazných barev a věřila, že je nesmírně ob-líbenou a nedílnou součástí vesnice. Vyhověla každé žádosti. Blaženě si neuvědomovala, že pro většinu svých spoluobčanů je pouhou směšnou figurkou. Nenosila v sobě žádnou zášť. Vynikala loajalitou. Toto neděl-ní ráno ji spolek Život v přírodě požádal o vykonání služby, která záro-veň nasytí její zvědavost, motor jejího života.

*****

Frank Perry po očku zahlédl mírně pokřivený úsměv na Daviesově tváři a viděl jeho ruku vyklouznout zpod saka. Perry nic z toho ne-zahlédl poprvé, Peggyin kabát byla slátanina všech barev technicolouru a křiklavá rtěnka neladila s žádným z odstínů.
„Nazdar, Peggy, máte se dobře? Ano?"
Peggy zírala za něj, rysy se jí protáhly zklamáním.
„Ne zrovna nejhůř, děkuju," odpověděla stroze.
Očividně ji zklamalo, že v hale nevyslídila ani stopu přítomnosti posádky ozbrojeného vozidla, ani četu přikrčených parašutistů. Stou-pla si na špičky, aby do haly lépe viděla. Perryho napadlo, jestli zare-gistrovala nový stromek, novou opěru a stopy po pneumatikách. Nej-spíš ano, protože jí hned tak něco neunikne.
„Čím vám mohu posloužit?"
„Přišla jsem za Meryl. Jde o Život v přírodě."
„Je mi líto, budu vám muset vystačit já. Meryl je ještě nahoře."
Za Peggy projelo neoznačené policejní auto a Davies jim drobným gestem naznačil, že ta žena v tom neuvěřitelném kabátě nepředsta-vuje hrozbu. To dopoledne vesnicí kroužila další dvě auta navíc...
Perry se ještě neoholil a pořádně nedooblékl a Meryl nechal naho-ře v posteli. Proplakala půlku noci a teprve teď vyčerpáním upadla do spánku.
Peggy vyhrkla svoji zvěst: „Požádali mě, abych sem došla, posílají mě sem ze Života v přírodě. Meryl pro nás něco opisovala na stroji. Přišla jsem si pro to. Požádali mě - "
„Promiňte, trochu mě matete." Vůbec ho nemátla, jen jí to nehod-lal usnadnit. „Příští schůzka je až v úterý. Do té doby to dopíše a při-nese to s sebou."
„Požádali mě, abych to od ní vyzvedla."
„Kdo?"
„Všichni - předseda, pokladník, tajemník. Chceme, aby to vrátila."
Rozhodl se ji donutit, aby to řekla po lopatě, slovo po slovu. „Ale ještě to není hotové."
„Dokončíme si to sami."
Vyrovnaně prohlásil: „Přinese to s sebou na schůzi."
„Nechceme ji tam. Nechceme, aby tam chodila."
Den na to, co se s Meryl nastěhovali, k nim Peggy přinesla čerstvě upečený jablečný koláč. Samozřejmě chtěla okouknout nově příchozí, ale vzala s sebou koláč a poučila Meryl o základních školách, přichá-zejících v úvahu pro Stephena, o tom, který obchod je nejlepší a který řemeslník nejspolehlivější, a představila ji v Institutu. Vzbudila v ní pocit, že je vítaná... Nezačal nadávat, i když by se mu chtělo. Vnímal, jak detektivovu tvář opustil úsměv.
Perry tiše prohlásil: „Přinesu vám to. Nechcete rovnou i materiál pro Červený kříž? Nebo jejich bezpečnost Meryl neohrožuje? Ušetřil bych vám další návštěvu."
„Ano," souhlasila bez obalu, „to by bylo nejlepší."
Zapadl dovnitř. Meryl seshora volala, kdo stojí u dveří. Řekl, že se hned vrátí. Zašel do kuchyně. Ve dřezu zůstaly talíře od včerejší ve-čeře a skleničky od whisky.
Ze skříňky, do níž Meryl ukládala podobné papíry, vzal složky a zběžně prolistoval stránky. Našel tam naškrábaný rukopis koncep-tu zprávy a zápisu porady skupiny a členů výboru, chaos hozený na hlavu jeho Meryl. Její na stroji psané stránky působily čistě a uprave-ně, protože z nich sňala nejasnosti, protože věci svěřené její péči pojí-mala odpovědně. Když obracel objednané stránky její čisté práce, začínalo se jeho odhodlání hroutit. Trpí kvůli němu, kvůli jeho minu-losti, jeho zradě a jeho zatracené, od boha získané umíněností. Obra-cel stránky jejího strojopisu - ceníky, výlety, děkovné dopisy hostují-cím řečníkům - všechno tak zatraceně pozemské a obyčejné, ale všechno to jsou nezbytnosti jejího života... Připadal si jako vyvrženec, jako by ho napadl mor.
Nedaleko vesnice, kus po pobřeží, stával kostel svatého Jakuba, vy-budovaný na místě nemocnice pro malomocné. Dělníci, kteří zde
před sto padesáti lety kopali základy, objevili mnoho koster, ale ne uložených jako při křesťanském pohřbu, nýbrž, jak mu vyprávěl Do-minic, poházených bez ladu a skladu. Když se objevil první bolák a začal hnisat a objevilo se první krvácení a člověka převezli na mís-to pro malomocné, znali se k němu jeho přátelé? Nebo se k němu ob-rátili zády?
Uložil Meryliny stránky zpátky do složky a donesl je k předním dveřím. Natáhl se kolem detektiva, aby je podal Peggy. Strčila si je do batohu.
Mohl by toho tolik říct, ale Meryl by to tak nechtěla.
„Tady to máte, Peggy, všechno."
Dostal ji právě tím, že nenadával a neklel. Brada se jí třásla, olízla se, rozmazala si rtěnku po zubech. „Poslali mě sem. Nebyl to můj ná-pad. Jste s námi, nebo proti nam,' říkali. Kdybych se jim protivila, vy-loučili by mě. Vám je to jedno, Franku, vy se můžete odstěhovat. Já nemám kam jít. Není to moje chyba, mě z toho neobviňujte. Kdybych ty papíry nedonesla, skončila bych. Já jsem taky oběť. Nejde o nic osobního, Franku."
Utekla ke svému kolu.

Nechal Daviese, ať za ní zavře, a vystoupal do ložnice. Nikdy není vhodný čas na sdělení nepříjemné věci. Vytírala si spánek z očí.
„Nerad ti to říkám, ale musím. Peggy si přišla pro tvoji práci pro Život v přírodě a Červený kříž. Dopíše to sama. Mohl jsem jí to hodit do obličeje a nechat ji to posbírat ze země. Neudělal jsem to. Vím, ja-kou bolest ti působím." Odmlčel se a zadržel dech. „Říkají, že tam ješ-tě je. Možná raněný, ale pokud to zranění není vážné, vrátí se. Psi prý vyčenichali stopu, ale pak ji ztratili... Peggy to dopíše sama."
Rozječela se. Pronikavé staccato jejího hlasu zaplnilo místnost. Zhroutila se na postel.
Výkřik se ztlumil a na něj zíraly její oči, vyděšené, doširoka roze-vřené.
Ve dveřích se objevil Stephen, ještě v pyžamu, držel náklaďák a ci-věl na ně.
Vysvětlil Stephenovi, že mamince není dobře. Pokusil se ho obe-jmout, ale chlapec uhnul. Opustil ložnici, v níž nesvítila žádná světla, nevisely žádné obrázky a přes zrcadlo toaletního stolku křížem krá-žem vedly pruhy lepicí pásky. Pomalu scházel po potemnělých scho-dech, jako by sestupoval do spodních pater bunkru.
Zastavil se ve dveřích jídelny.
„Jak moc se to ještě musí zhoršit?"
„Co ‚zhoršit', pane Perry?"
„Jak moc se to musí zhoršit, abyste mi řekl příběh o Al Haigovi?"
„Ještě o kousek, pane Perry."
Svěsil hlavu. „A o kolik se to musí zhoršit, než budu u konce sil, než budu souhlasit s útěkem a odejdu?"
Detektiv, sedící u stolu se samopalem při ruce, prudce zvedl hlavu. „Tyhle dveře byly kdysi otevřené, ale už nejsou. Myslím, že vám to před časem nabídli, ale teď už ta volba neplatí, pane Perry, teď už ne."

*****

Cathy Parkerová využila jednu z králíkáren na přespání v horním patře budovy, aby si na čtyři hodiny odpočinula. Sešla dolů na po-schodí. Našla tam Fentona s Coxem. Rychle prolistovala svoje papíry, aby našla adresu v Somersetu. Bude to příjemné osvěžení, hotové po-žehnání vypadnout z Thames Housu.
Pak by si mohla najít čas a zaskočit k rodičům na čaj nebo sherry. Fenton hovořil velice přesvědčivě.
„Moc se bojíte, Barney, jednou zemřete strachy. Slyšel jste, co ten Američan říkal našemu mladému Geoffovi. Ten člověk je v podstatě civilista. Žádný voják, nepostupuje podle příruček. Bude uvažovat jako civilista a podle toho se bude chovat. Nepostavíte proti němu vojsko, pošlete jiného civilistu. Pokud by tam šlo vojsko, ztratil byste vládu nad situací, a toho je třeba se střežit. Bože, den, kdy jsem stra-nil politikovi, si musím zapamatovat."
Prošla kolem usmívajícího se Fentona a Coxe, jehož obličej tvořil záhadnou masku, a zastavila se u zavřených a na klíč zamknutých dveří. Vyndala z kabelky pero a rozhodně přeškrtla nápis na přilepe-ném papíru. Napsala DEN ČTVRTÝ a odešla slabě osvětlenou chod-bou.

*****

íránskou naftu už vyložili. Tanker stoupl, monstrózně se tyčil vy-soko nad vlnami čeřícími se u ukotveného trupu. Ještě pořád nedo-stali zprávu.
Zmatený kapitán zavolal správě terminálu, nahlásil problémy s turbínou a požádal o člun, který by dopravil posádku na břeh. Ne-chápal, proč ještě nepřišel příkaz vyrazit k místu setkání.

*****

Celý den Peggy číhala na příležitost zastavit se u těch nových lidí, co se přistěhovali do domu naproti kostelu, maličké chaty s pouhými třemi ložnicemi. Stará paní Wilsonová, která teď žije v soukromém sa-natoriu, si vždycky stěžovala, že jí vlhké stěny Růžové chaty odrov-naly kyčle. Po setkání s Perrym se uklidnila jízdou domů, popadla ko-láč, zabalila ho do alobalu a připevnila na nosič na kole.
Doufala, že ji pozvou dovnitř, ale musela svůj dárek předat ve dve-řích. Na její prudké zabušení přišel otevřít muž s řídkými vlasy, štíh-
lý, nedbale a nezajímavě ustrojený. Dokonale ho zaskočila, proč mu úplně cizí žena nese koláč z jablek a ostružin? Představil se jako Blackmore. Za ním v hale zahlédla napůl vypa-kované bedny. O sobě jí neprozradil víc než jméno. Ze schodů sešla i žena, proplétala se mezi srolovanými koberci a krabicemi, ale muž ji nepředstavil a nemotorně držel darovaný koláč.
Peggy žvatlala... Udala svoje jméno, kde bydlí, jaké spolky a zá-jmové skupiny na vesnici fungují... Ženina pleť působila nezdravě nažloutle, třeba je cizinka, možná od Středozemního moře... Jak jez-dí autobusy, který den obchody ve městě zavírají dřív, kdo je nejlep-ší zedník na vesnici, kam na procházky, kdy rozvážejí mléko... Ani muž ani žena nijak nereagovali... Jaké je rozložení vesnice, kde je hos-poda, radnice, obchod, parčík - měli by se parčíku radši vyhýbat, pro-tože ostudný přístup lidí, kteří u něj žijí, ohrozil celé společenství, musí je chránit policisté se zbraněmi a oni si vůbec nedělají starosti o bezpečnost vesnice... Muž chabě pokrčil rameny, jako by chtěl na-značit, že musí pokročit s prací, a předal koláč ženě za sebou.
Když se po něm natáhla, viděla Peggy naprosto zřetelně, že žena nemá na prstech žádné nehty. Peggy si nehty lakovala v barvě ladící se rtěnkou, ale na místě, kde měly být ženiny nehty, byla jen suchá svrasklá kůže.
Odcházela odtud se smíšenými pocity. Přistěhovali se sem nezají-maví lidé, kteří živému pulzu vesnice nejspíš příliš

neprospějí a pro něž toho koláče byla škoda.

*****

„Ukažte mi to."
Celou noc pročekala v autě, choulila se na sedadle vedle řidičova místa. Celou dobu neklidně přemítala nad mukami své rozdvojené osobnosti. Ticho narušovalo jen soví houkání a jednou se poměrně blízko mihl stín lišky. Seděla nahrbená, třásla se zimou a čekala. Vzpomínala na Yusufovu laskavost a klidné poučování šajcha Amíra Muhammada, a myslela na sílu, získanou zkonvertováním k islámské víře, na sebedůvěru, objevenou v souvislosti s existencí nového jmé-na Farida Yasmin. Jako by ji starý svět, existence Gladys Evy Joneso-vé, stahoval a omezoval. Znovu a znovu si sama pro sebe mumlala jméno, které jí dodalo sílu a sebedůvěru. Bez něho zůstávala podřad-ná a bezvýznamná. Starý svět byl laciný a plný chlípnosti, nový svět hrdý a stál za to.
„Ukažte mi tu ránu."
Celou noc čekala na zapráskání vzdálené střelby a slyšela jen sovy.
Jak míjely hodiny, obavy o něj narůstaly, brnkaly jí na nervy, že už nedokázala déle snášet samotu noční hlídky. Narůstal v ní pocit
ohromné katastrofy. Za úsvitu opustila auto a snažila se postupovat po cestě, po níž ji vedl den předtím. Na Fen Covertu se vyhýbala spadlým větvím, lehce našlapovala po listí, aby ho nenarušila, drže-la se daleko od cestičky, jak jí předvedl, a zaslechla štěkot velkých psů. Pak postupovala rychleji a její obavy o něj nabíraly na horečna-tostí. Přes mokřiny viděla vpravo za Old Covertem věž venkovské-ho kostela. Ranní slunce ozařovalo řeku, vytékající z bažin, a u řeky
pobíhali psi.
Za psy postupovali psovodi, usměrňovali je. Psovody střežili střel-ci se zbraněmi s namontovaným teleskopickým hledím. Pronásledují ho. Nezabili ho, a vědomí, že přežil, vehnalo do očí Faridy Yasmin slzy úlevy.
„Nesmíte se stydět. Musíte mi ukázat, kam vás trefili, abych vám
mohla pomoci."
Slunce stoupalo, nad mořem se začínaly sbírat mraky a hnaly se po slunci. Psi se vrátili zpátky na břeh řeky, začali znovu hledat a ona pochopila. Ztratili stopu. Když mrak zastínil slunce a rákosí bažiny šedě potemnělo, viděla, jak psovodi odvolávají své psy. Ale zapama-tovala si místo, kde se po odchodu psů usadili střelci a začali sledo-vat terén. Držela se mezi stromy. Zašla do lesa Fen Hillu.
Protože přetrpěla tolik strachu, vyštěkla hněvem: „Dobře, tak mi to neukážete, takže nechcete pomoct - dobře, tak vstaňte, seberte se, otočte se ke všemu zády a jeďte si domů. Nemyslete na mě a na to, co jsem pro vás udělala."
Nebýt toho dravce, nenašla by ho. Vznesl se, zamával křídly, za-křičel a zakroužil kolem ostružinových keřů, do nichž on zalezl. Vy-padal, jako by spal, což bylo překvapivé, protože tvář měl zvrásně-nou bolestí. Po břiše se doplazila na kraj houští a byla na dosah, když se probral, trhnul sebou, rozdrásal si tvář o ostny, zalapal po dechu, hrábl po ní, poznal ji a zavřel oči, tělo se mu vzepjalo do oblouku, jako by jím protékaly řeky bolesti. Pověděl jí o svém neúspěchu, o autě, o ztracené zbrani. Slova jen šeptal, nezvedal hlavu.
Syčela mu do ucha: „Kvůli vám, kvůli tomu, co jsem pro vás udě-lala, na mě čeká policie. Jsem s vámi. Zůstáváte, nebo odejdete? Ne-cháte mě ošetřit vám tu ránu nebo ne?"
Na boku maskáčových kalhot zela trhlina. Auto mu muselo vrazit do boku a horní části stehna, od kapsy se roztrhl šev. Od místa na Fen Hillu, kde psi ztratili stopu, ušel ohromnou vzdálenost. Se zlomenou stehenní nebo pánevní kostí by se tak daleko nedostal.
Farida Yasmin pochopila, že nejvíc ho zranil neúspěch.
Třesoucíma se rukama se natáhla po jeho pásku, rozepjala ho a ro-zevřela zip. Kalhoty šly těžko stáhnout. Byly dokonale promočené.
Krčila se nízko v houští z ostružin a bodláků. Vsunula mu ruku pod kříž a nadzvedla mu boky ze země. Stahovala mu kalhoty ke kole-nům, nebránil se.
Viděla strakatou modřinu, přecházející ze žluté do purpurové.
Zahlédla chloupky v podbřišku, kde modřina končila, a malý scvrk-lý penis. Hleděl na ni.
Prsty jemně osahávala modřinu, vnímala, jak sebou cuká. Snažila se ukonejšit jeho bolest. Pověděla mu o psech a o rozmístění střelců. Řekla mu, co udělá a jak mu pomůže. Prsty přejížděla po ráně, dotkla se chlupů, viděla, jak ztuhl. Tarn se její prsty nikdy předtím nedosta-ly. Začal dýchat pomaleji, jako by bolest ustoupila. O tomhle si poví-dala děvčata na školním dvoře, v kavárně na univerzitě, v kantýně v práci a ona, panna, považovala jejich řeči za nechutné.
Přejížděla mu prsty po podlitině tak, jako on hladil krk toho dravce.

*****

Z reproduktoru se ozývaly tiché, zkreslené, kovově znějící hlasy.
„Nevím, jestli to ještě dokáže snášet, nejspíš moc dlouho ne."
„Ujišťuji vás, pane Perry, že vaši bezpečnost máme pod kontrolou."
„Kdybych jen býval tušil, co bude obnášet moje odmítnutí vám a tomu blbci, co přišel s vámi, Geoffe, kdybych si uvědomil, co to bude znamenat pro mě, a co víc, co to bude znamenat pro ni..."
„Po vesnici jezdí další dvě zásahová vozidla - to máme celkem čty-ři a osm poctivě vycvičených mužů. A to kromě pana Daviese, pana Blaka a těch mužů v domku. Měl byste na to pohlížet, pane Perry, jako na ocelový kruh určený k

ochraně vás a vaší rodiny."
Reproduktor v chatce měl hlasitost staženou na minimum. Paget se cpal sendviči a Rankin sledoval obrazovku, přepínal pohled na zadní zahradu a hlavní dveře, mezitím poslouchali, o čem je řeč.
„Začali jste zpívat jinou. Proč?"
„Na určité otázky vám nemohu odpovědět."
„To je nesmírně pohodlné."
„Musíte věřit tomu, pane Perry, že jsme zajistili všechno, co bylo třeba. Vemte si dnešní noc, profesionálně a odborně provedená ochrana - "
„Děláte si legraci? Nastal šílenej zmatek."
Joe Paget a Dave Rankin předali službu, podali hlášení a zůstali do časných ranních hodin vzhůru, přesně do sebemenšího detailu probí-rali každičký okamžik poplachu. Ukázala jim kamera cíl? Proč infrapasivní čidla nepokrývají i sousední pozemek? Proč neodstranili zim-ní zahradu u postranní stěny domu? Neměli daleko k naprosté katastrofě, jak to zformuloval Rankin, dělilo je od ní možná pár vte-řin a Paget nevyjádřil nesouhlas.
„Pan Davies to nahlásil jinak."
„A co byste od něj měli čekat? Uvažujte. Držte se reality. Ona už ten trest nedokáže dál snášet."
„Převzali jsme za vás odpovědnost."
„Chtěl jsem zůstat, protože jsem věřil, že žiju mezi přáteli. To je na tom to nejhorší."
„Nečtete noviny? Takhle se lidé chovají vždycky, když se skutečně bojí - v novinách to najdete každý týden. Dítě se uzdraví z meningitidy a rodiče se chystají dopravit ho domů ze slunné dovolené, ale ostatní cestující s nimi odmítnou cestovat ze strachu z nákazy. Bez milosti je vyloučí z přepravy. Kolik příkladů chcete ještě slyšet? Ne-záleží na tom, kde žijete. Americká loď válečného námořnictva omy-lem sestřelí íránské osobní letadlo, ale Íránci nepřijmou omluvy a v ulici elegantní čtvrti San Diega vyhodí do vzduchu auto řízené ka-pitánovou manželkou. Rozbuška byla chybně zapojena. Přežila to, ale vyhodili ji z práce, stala se páriou, prý může ohrozit lidi kolem sebe. Mohl bych vám toho navykládat. Způsobuje to mentalita stáda. Ze strachu se stanou zlými, strach jim diktuje obrátit se proti oběti. Je to lidská přirozenost, pane Perry..."
Dveře chatky se se zaskřípěním otevřely. Rankin se otočil, Paget polkl poslední sousto sendviče. Ve dveřích stála Meryl Perryová.
Z reproduktoru se nesl Markhamův hlas: „... .nejspíš proto, že v této době tak málo lidí prochází skutečnými zkouškami, jsou tak vyděše-ní a jejich jednání se nedá předvídat."
Promluvila neživým, nevýrazným hlasem, stejně působily i její oči a bledost jejích tváří. „Nerada vás vyrušuju, přišla jsem si pro Ste-phenův traktor."
Paget si vzpomněl na jekot v detektivově vysílačce, Rankin ho sly-šel, když se snažil oběhnout dům a proletěl sklem zimní zahrady. Pa-get se rychle natáhl, aby vypnul reproduktor. Rankin se vnořil pod židli, aby se podíval po chlapcově traktoru.
„To nás pořád posloucháte? To posloucháte všechno, o čem se s Frankem bavíme?"

Kapitola 13

V tu chvíli je Meryl nenáviděla.
„Slyšíte všechno? Co říkám Frankovi, co říká on mně, posloucháte to? Takhle trávíte dny?"
Vnímala, jak jí stoupá hlas. Paget si otřel drobky u úst a díval se stranou. Rankin jí podával Stephenův traktor. Popadla ho. Pro ni byli obrovskými temnými postavami v nadouvajících se kombinézách a s mohutnými vestami kolem hrudi. Byli starší než ona a Frank a jako by jim na ničem nezáleželo. Stála ve dveřích dřív, než si jí všim-li, zahlédla, jak se jeden z nich ušklíbl nad hladkou sebejistotou ser-vírovanou Frankovi.
„Nesmírně se bavíte tím, co říkáme. Chechtáte se, když nás slyšíte v posteli? Moc hluku nenaděláme, že?"
Přestala se ovládat. Překročila hranici. Pomyslí si, že je hysterická a hloupá, nebo prostě jen ženská. Budou si říkat, proč prostě nezmlk-ne, nejde žehlit, utírat prach, stlát postele. Stiskla traktor ještě pevněji, až to bolelo. Nikdo jí nic neřekne. Traktoru upadla kolečka. Když ně-který z nich mluvil s Frankem a ona se přiblížila, zmlkli a Frank jí pak neřekl všechno. Nepočítají s ní, nemusí nic vědět, je jen otravná ženská.
„Jak dlouho tu ještě zůstanete? Napořád? To nás tu budete odpo-slouchávat celý zbytek života?"
Ten menší, Paget, odpověděl tiše: „Budeme tady, paní Perryová, do středečního večera. Pak nám končí šichta."
A ten vyšší, Rankin, dodal jemně: „Ve čtvrtek ráno tohle místo opustíme a dopřejeme si prodloužený víkend."
„Vlastně jsme si, paní Perryová, za týden napracovali osmadvacet hodin přesčasů, tak nám nebudou moci odepřít prodloužený ví-kend."
„Pak strávíme den na střelnici - žádné vyhodnocování, jen se pů-jdeme trochu procvičit."
„A potom se buď vrátíme, nebo ne. Co se bude dít dál, nám vždyc-ky řeknou až jako posledním..."
Rankin od ní převzal traktor a sehnul se, aby zvedl kola. Do očí jí stoupaly slzy. Je jim jedno, jestli se vrátí sem do téhle chatky, do její-ho domu, do jejího života, nebo jestli je odvelí jinam. Rankin připev-nil kola na traktor a Paget mu podal malé kleště. Ona je jen přívažek, manželka, která ztratila nervy. Obrátila se a opřela se o stěnu. Zavře-la oči, aby zahnala slzy. Když je zase otevřela, všimla si obrázku před sebou, tři čtyři palce před obličejem. Mlhavý šedobílý obraz spodní-ho plotu zahrady, jabloně a pískoviště, které Frank vybudoval pro Stephena. Vystupovala z něj postava vraha a silueta zbraně.

Její hlas zněl křehce, zlomeně: „Co budete dělat na tom prodlouže-ném víkendu, až odsud odjedete?"
„Uvažovali jsme o rybaření, paní Perryová, u jižního pobřeží."
„Tuhle roční dobu seženete loďku za dobrou cenu, paní Perryová."
Paget se usmál. Rankin jí podal spravený traktor.
Otřela si slzy z tváří. „A než odjedete rybařit, postavíte se před nás, před Franka, Stephena a mě?"
Rankin odpověděl: „Nebudu vám lhát, paní Perryová. Nejsme živé štíty. Nehodlám se nechat zabít na přání nějakého tlustého byrokrata hovícího si v bezpečné kanceláři v Londýně. Pokud je naopak on...," krátce zagestikuloval k obrázku přilepenému na stěnu, „... odhodlán zemřít pro svoji vlast, pak mu v tom ochotně pomůžu. Ale nehodlám následovat jeho příkladu. Pokud on chce skončit jako mučedník, stát se na pět minut slavným, je to jeho věc. Já jsem tu od toho, abych do-kázal, co půjde, stejně jako Joe, a tím to končí. Pokud se vám to nelí-bí, měla byste si ze skříně sundat kufr... Taková je pravda, paní Per-ryová, a je mi líto, že vám to zatím nikdo neřekl."
„Děkuju vám."
Obrátila se ke dveřím. Slunce i její domov zakryl mrak. To, co po-važovala za cenné, jako by bylo zároveň bezútěšně pozemské a hro-zivě nebezpečné. Chvíli nepouštěla kliku z ruky, jako by potřebovala nabýt rovnováhy.
Joe Paget za ní zavolal: „Rád bych vám něco řekl, paní Perryová. Včera v noci jsme si moc dobře nevedli, ale učíme se. Už se to nesta-ne. Jestli se vrátí, zabijeme ho. A nejsou to jen řeči." Odmlčel se. „Měla byste se vrátit do domu a uvařit si pořádnou konvici čaje. Neznám
ho, nevím o něm nic, ale zastřelím ho, nebo to udělá Dave. Můžete se spolehnout, zabijeme ho."

*****

Cathy Parkerová si energicky zapisovala poznámky do bloku. Manžel nepřátelsky hleděl na gauč.
Jeho žena hovořila: „Nic o ní nevím, kromě toho, co jsem se dozvě-děla po tetině smrti, když jsem třídila její dokumenty. Strýc odešel o tři roky dříve. Překvapilo me, že jsem vůbec našla nějaké odkazy na sestřenici, ale tak dvakrát třikrát ročně matce, mé tetě, psala. Říkám, že mě to překvapilo, protože strýc se o Edith nikdy nezmiňoval, jako by neexistovala. Strýček pracoval jako inženýr u anglo-íránské naf-tařské společnosti se sídlem v Ábádánu. Žili si skvěle, měli sluhy, krásnou vilu a tak. Nedokázal přijmout fakt, že se jeho devatenáctile-tá dcera zamilovala do místního a provdala se za něj. Ali Hossein stu-doval medicínu a bylo mu něco málo přes dvacet. Strýc dělal, co mohl, aby ten vztah překazil, ale nepodařilo se mu to, a tak se Edith zřekl. Nešel na svatbu, i tetě to zakázal. Prostě s ní přerušil styky a tvářil se, jako by nikdy neměl dceru, své jediné dítě. Nejspíš ani ne-věděl, že si s ní teta psala..."
Upravená nastrojená žena držela na klíně staré dopisy a tenký sva-zek fotografií, spojených gumičkou.
„Vystrojili tradiční muslimskou svatbu. Mezi Aliho příbuznými a přáteli se musela cítit nesmírně osamělá. Dopisy po celá léta posíla-la na poštu nedaleko místa, kde rodiče v důchodu žili, daleko na se-veru, a teta si je tam chodila vyzvednout. Smutný úskok, ale nutný, protože otcovo nepřátelství se až do jeho smrti neumenšilo. V roce 1984 přestaly dopisy docházet a následující měsíce teta sužovala mi-nisterstvo zahraničí prosbami, aby zjistilo proč. Nacházela výmluvy, jak na celý den zmizet, jezdila do Londýna a postrkovala diplomaty, aby sháněli informace. Nakonec se dozvěděla, že její Edith zahynula při útoku raketových střel na Teherán. Strýci to nikdy neprozradila. Ale vy chcete slyšet o tom chlapci, Edithině a Aliho synovi?"
Cathy Parkerová neodpověděla. Přišla si pro fotografie, ale neměla ve zvyku projevovat netrpělivost. Nechala svoji informátorku mluvit.
„Dali mu jméno Vahid. Edith se cítila provinile za to, jak ho s Alim vychovávali. Ali se zabýval nebezpečnou politikou, tajná policie ho často zatkla a zbila a Edith ho houževnatě podporovala. Dítě bylo po-necháno samo sobě a nikoho nemohlo překvapit, že se z něj stal chu-ligán a pouliční rváč. Zúčastňoval se demonstrací a bitek s policií. Mě by to děsilo, ale Edith se nadýmala pýchou nad jeho odhodlaností. Po revoluci se vrátil ten strašný člověk, však víte, ajatolláh, a začalo se popravovat, věšet a střílet, chlapec odešel k armádě a poslali ho do
války s Irákem. Když Edith a jejího muže zabila raketová střela, bojo-val v přední linii."
Za jejich hlavami viděla Cathy Parkerová spořádanou, pečlivě ob-hospodařovanou zahrádku. Jejich bungalov stál na kraji malé vesnice západně od Chardu v Somersetu. Myslela na to, jak těžké muselo být pro tuhle starší paní číst dopisy a snažit se pochopit svět revolučního Iránu, ale nedala na sobě znát soucit.
„Poté, co jsem si prohlédla tu korespondenci, jsem mu napsala, aby věděl, že má v Anglii pokrevní příbuzné, ale znala jsem jen adresu domu, v němž zahynuli jeho rodiče. Byla to úplná hloupost, ten dům zničila raketová střela, nikdy mi neodpověděl. Takže proč jste sem vážila cestu až z Londýna a proč se o Edithina chlapce zajímá Bez-pečnost? Nepovíte mi to, že?... Je to pěkný chlapec - na poslední fo-tografii vypadá velice dobře, ale je už moc stará. Teď mu bude třicet sedm. Chcete se podívat na ty fotografie?"
Podala svazek Cathy Parkerové. Prolistovala je, předstírala lhostej-nost. Přesně takové fotografie posílají dcery svým matkám. Obvyklý vývoj, miminko, batole, dítě ve školní uniformě, na pikniku, při fot-bale, teenager. Ji zajímaly jen poslední dvě: mladý muž s kalašniko-vem ve špatně sedící uniformě, pózující u zátarasu, a dospělý muž, shrbený, s prázdnýma očima sedící na přídi loďky na vodě s rákosím v pozadí. Nezeptala se, prostě si uložila poslední dvě fotografie do kabelky.
„Pěkný chlapec, že?"
Cathy se omluvila. Prázdné, předčasně zestárlé a studené oči vída-la u mladých mužů v Irsku a věděla, jaké neštěstí dovedou přinášet. Poděkovala tetě Vahida Hosseina za fotografie, které možná přispějí k jeho zabití.

*****

Andyho Chalmerse dovezli do Fort Williamu range roverem pana Gabriela Fentona.
Seděl, bojovný i tichý, na předním sedadle a psi se vezli vzadu. Při-blížili se k nádraží, slunce klesalo k západní straně vysokých hor a k mořskému zálivu.
„Nenech si od nich poroučet, Andy. Už jsem ti to říkal a ještě ti to zopakuju - udělej to po svém, jak to umíš. Budou se tvářit nadřazeně a chovat se k tobě jako ke špíně, ale nic si z toho nedělej. Jedeš tam na pozvání pana Harryho, protože jsi zatraceně dobrej. Možná jsi ještě mladý, ale jsi nejlepší stopař odsud až po Lochinver, nejlepší jakého jsem kdy viděl, a bratr to ví. Nezklam mě. Mnozí by tě rádi viděli padnout obličejem do bláta a neuspět, ale ty je zklameš. V Radfanu jsem si už od Adenu připadal užitečný, ale nevládnu ani polovinou
tvých požehnaných dovedností. Pan Harry ti projevil ohromnou dů-věru. Buď opatrný, Andy. Najdi toho parchanta, a když mi přineseš jeho uši, nechám je vystavit v hale - tohle byl vtip, chápeš, vtip..."
Loudal se za majitelem panství od range roveru k nádražní budo-vě, psy si přitáhl k noze. Poprvé v životě Andy Chalmers opustí hory, svůj domov. Pan Gabriel Fenton mu vyzvedl zpáteční jízdenku první třídou a rezervaci ve spacím voze a provedl ho dveřmi na nástupiště k čekajícímu vlaku. Povzbudivě ho poklepal po paži a opustil ho. Chalmers šel po nástupišti, táhl za sebou psy, ignoroval mračení prů-vodčího a pobavení ostatních pasažérů, pak zvedl nahoru psy a vy-šplhal se do vlaku.

*****

„Pane Fentone, prosím vás, musíte mě vyslechnout. Právě jsem se vrátil z toho domu. Věřte mi, vypadá to tam úděsně. Stvořili jsme monstrum, nepřeháním..."
V nově vytvořeném krizovém centru na policejní stanici v Halesworthu, dvanáct mil směrem do vnitrozemí, vytvořili zabezpečenou linku. Fenton Geoffu Markhamovi naznačil, že ho přepadla melodra-matická nálada a že by se měl vzchopit.
„Vy tu nejste. Kdybyste tu byl, pochopil byste to. Povím vám, mají tam tmu, sotva vidí, narážejí do nábytku. Problémy způsobuje ona. Někdy hystericky pláče, někdy jen sedí, jak by tam ani nebyla. Proží-vá trauma. On půjde za ní, má strach, aby ji neztratil. Těžce nese po-cit provinění, pořád tvrdí, že za to může on. Ráno to bude horší, pro-tože ten kluk nemůže do školy. Nejspíš to zanedlouho vzdají. Týráme tu rodinu, brzy požádá o bezpečný azyl a novou identitu."
Fenton Markhamovi připomněl, že jeho prací tam dole je udržet Franka Perryho na místě.
„Vám v Londýně to možná připadá rozumné, pane Fentone, ale při pohledu odsud to vypadá na nesmysl způsobený špatnými informa-cemi. Snažím se zůstat klidný, samozřejmě. Co mi radíte? Mám mu říct, k čemu byly v Íránu využity jeho informace, kolik krve má na ru-kou? Mám mu říct o uvázané koze? To ho tedy vezme, pane Fentone, to sedí... Nechci to vzdát, pane Fentone, jen se vám snažím vysvětlit situaci, které tu čelím."
Fenton znovu zopakoval - politika diktuje, aby tam Perry zůstal.
„A jak to mám udělat? Zavřít ho do kamrlíku ke košťatům?"
Fenton mu poradil, aby přivedl Perryho přátele a aby vytáhli flašky.
„Vy jste mě snad neposlouchal, pane Fentone. Všichni přátelé opustili loď, seskákali z paluby. No dobře, většina jejich přátel. Ráno se chci sejít s vikářem, připadal mi jako slušný člověk. Kdyby s ním vesničané viděli vikáře, mohlo by se v nich probudit svědomí..."
Fenton mu poradil, ať večer vezme Perryovy ven, ať si dají pořád-nou baštu, ať nešetří, ať s nimi pěkně porozpráví, aby se uvolnili.
„To udělám, pane Fentone, zarezervuju na večer stůl pro ně a au-tobus plný policistů - bude to fakt veselej večer. Je mi líto, že jsem vám volal domů kvůli takové hlouposti... Možná najdeme restaura-ci, kde podávají pečenou kozu."

*****

Donna měla zůstat ještě rok ve škole. V osmnácti si připadala od-stavená stejně jako konzervy fazolí, kukuřice a polotovary, které skládala do polic v supermarketu ve městě. Ocitla se v pasti a vě-děla to. Pečlivým dětským rukopisem žádala o práci v kadeřnictví a salonech kosmetiky, ale na většinu dopisů nikdo ani nezareago-val, nebo přišly odpovědi s pár odmítavými řádky. Nemá potřeb-nou kvalifikaci ani praxi. Z vesnice si na ni udělala čas jediná Meryl Perryová, dávala jí staré časopisy, nad nimi mohla snít o elegant-ních salonech a krásných obchodech s kosmetikou, kam by si k ní bohaté dámy chodily pro radu, klevetily o svém soukromém živo-tě a vážily by si jí. Jen Perryovi si dávali tu práci, aby ji podporovali v jejím snu, odvedli ji od nudy domova, kde s rodiči pořád jen se-děla před vřeštící televizí, a poskytli jí chvilky úlevy při hlídání Stephena, kdykoli si Frank a Meryl někam vyrazili. Vždycky ji vy-zvedli a pak dovezli zpátky domů a tím jí dodali trochu pocitu vlastní důležitosti.

*****

Vstoupil, zamumlal svoji žádost Daviesovi, zhluboka se nadechl a vešel do kuchyně.
Markham vesele prohlásil: „Myslím si, že nám jen prospěje, když se večer trochu povyrazíme, Franku. Nastal čas provětrat peníze z rozpočtu mého šéfa, trochu se pobavit."
Na sporáku se smažily klobásy. Stranou ležel připravený sáček in-stantní bramborové kaše. Perry k němu překvapeně vzhlédl.
„Jdeme ven, už jste tu zavření dost dlouho. Vypijeme restauraci do dna a vyjíme celou kuchyň. Žádné protesty, žádné

váhání, platím já."
Perry se zaraženě zeptal: „Kampak můžeme jít tak pozdě večer a v neděli, kde nás obslouží?"
„To necháme na Billovi. Ten je na to odborník, tráví tím polovinu svého času. Je schopen dostat své lidi i do restaurací, které tvrdí, že mají obsazeno." Pokusil se o smích.
Meryl se nevýrazným hlasem zeptala: „Kdo se postará o Stephe-na?"
Otočil se a spatřil její prázdné, zarudlé oči. „Určitě máte nějaké děv-če, které sem chodí častěji. Zavolejte jí, dojedeme pro ni. O podrob-
nosti se nestarejte, paní Perryová, jen se oblékněte a zařizování nechte na nás."
Perry začal: „Nejsem si jistý - " „Ale jste, pane Perry. Prostě to tak bude." Meryl namítla: „Nevím, jestli se mi chce jít ven." „Ale chce, paní Perryová. Je to to nejlepší, co můžete udělat.." Zmanipuloval je, tančili, jak pískal. Chlubil se tím při přijímacím pohovoru v bance. Dokáže využívat lidi v zájmu politiky, a tady to předvádí. Meryl Perryová sundala pánev ze sporáku. Klobásy vydrží do zítřka a Stephena už nakrmila, zamumlala. Perry už stál u telefo-nu a hledal v seznamu Donnino číslo.
Bill Davies nakoukl do dveří. Místní policisté mu doporučili jedno místo, ale mají k němu dvaadvacet mil a budou se tam muset přepravit. Zavolá tam a Zarezervuje místo. Markhamovi se zdála žena dočista zlo-mená, zatraceně bezmocná. Jemně se jí zeptal, jestli se nechce převlék-nout, a přál si, aby tady byl ten zatracenej Harry Fenton a viděl ji. Me-ryl opustila místnost, slyšel tlumené kroky, jak stoupala po schodech. „Máte nějaké děvče, které bude moci přijít, Franku?" „Tlustou jako dvě fošny, ale slušnou a loajální. Meryl se k ní chova-la skvěle a Stephena má ráda." Perry zvedl sluchátko a vytočil číslo.
Venku zabrzdila dvě auta - Blake přijel převzít službu uvnitř domu a dorazila nová směna do chatky. Markham si s úlevou odde-chl. Alespoň částečný úspěch. V duchu si odskočil do Londýna. Do rána dojde na jeho adresu dopis se mzdovými podmínkami. Později - pokud tu večeři přežije - zavolá Vicky a požádá ji, aby se tam za-stavila, dopis vyzvedla a přečetla mu ho. Až podá výpověď, poletí z Thames Housu tak rychle, že se jeho noha ani nedotkne země. Jak mu bude za rok, za deset let, až bude procházet po nábřeží kolem ne-průstřelných oken a betonových sloupů? Bude mít pocit naplněnosti, až bude s davy lidí dojíždět do City? Dříve si hrál na boha s životy agentů, teď si hraje na boha dál. Jaké to bude, hrát si na boha s inves-ticemi spořitelů a s penzijními fondy? Kdyby nepoznal Vicky, nevě-děl by o investicích a penzijních fondech zhola nic. Slyšel hněvivý tón v hlase Franka Perryho.
„Jak to myslíte, že nepřijdete? Nemůžete přijít nebo nechcete? S va-ším otcem to nemá nic společného, týká se to jen vás. Poslyšte, cho-vali jsme se k vám zatraceně slušně. Jako jediní ze všech lidí, co tu žijí. Měl jsem o vás lepší mínění."
Když Perry pokládal sluchátko, třásla se mu ruka. Pak vzal tužku a vyškrtl Donnino jméno ze seznamu na stěně. Přes jeho ramena Markham na seznam viděl. Zůstávalo na něm jen žalostně málo jmen a čísel.
Bill Davies, stojící v kuchyňských dveřích, držel u ucha vysílačku. „Dave Paget a Joe Rankin tu zůstanou. Mají taky děti, bůh těm chu-dákům pomáhej. Dokážou se o něj postarat."
Ze schodů scházela Meryl.
Přestože měla zarudlé a napuchlé oči, podle Markhama vypadala skvěle. Ta ubohá ženská se snažila. Všiml si, že ji Bill Davies vzal za ruku a něco jí zašeptal do ucha, ale nezachytil co. Všichni se sešli v hale, detektiv řekl Pagetovi a Rankinovi, aby si k večeři dali klobá-sy ze sporáku a bramborovou kaši. Ti dva, v kombinézách, vestách a s pistolemi za pasem, mu ponuře poděkovali.
Hlavním vchodem vešel Blake s pěti hasicími přístroji. S buchnu-tím je shodil na zem, vrátil se do auta, vytáhl z kufru těžkou po-krývku s krabicí plynových granátů a vpotácel se s ní do domu. Dalo se čekat, že budou muset přinést dovnitř víc hasicích přístrojů, po jednom do každého pokoje, další neprůstřelnou přikrývku, kterou nepronikne ani šrapnel, k zesílení ochranné bariéry. Plynové graná-ty patří ke standardu. Ale byl by radši, kdyby je Meryl Perryová ne-viděla.
Zeptala se na Donnu a dozvěděla se pravdu.
Nedopřáli jí čas o tom přemýšlet. Přinutili ji utíkat do otevřených dveří auta, podpatky klapaly po cestičce. Jeden doprovodný vůz stál vepředu, druhý vzadu. Jejich přední okénka byla spuštěná a Mark-ham zahlédl samopaly. Dobře odvedená práce, Harry Fentone, skvě-lé. Pomáhal prostrčit Meryl brankou a mrsknout s ní na sedadlo auta, pomyslel si, jak je to všechno spletité. Za ním se k autům blížil Bill Da-vies a vypadalo to, že kryje Perryho.
Řídil Markham. Vedle něj se usadil detektiv, působil velice nepři-rozeně, protože musel sedět zkroucený tak, aby mu ruka mohla spo-čívat na pistoli v pouzdře za opaskem. Trochu se večer povyrazit s přáteli - skvělá práce, zatracenej Harry Fentone.

*****

Za posledního světla se objevila helikoptéra a Vahid Hossein se při prvním přiblížení zvuku stáhl do vody. Teprve dlouho poté, co odle-těla, se vrátil na břeh mokřiny. Ležel ve tmě v hlubokém úkrytu.
Policisty, sledující mokřinu ze směru od vesnice, z vyvýšeniny Hoist Covert a z East Sheep Walku, vystřídali a on zaregistroval jejich umístění.
Pochop se zdržoval nedaleko, ale on ho neviděl, slyšel jen jeho po-hyby. Šmátral po zemi a sbíral poslední kousky masa.
To děvče se dostavilo na místo schůzky v pozdním odpoledni, do-neslo jídlo a masti na podlitiny. Chovala se odtažitě a zaraženě. Řekl jí, co má udělat den na to, ani neprotestovala.
Ležel v ostružiní, stočený na boku, aby jeho váha nespočívala na podlitině. Na odhalené kůži u pasu a na boku vnímal utišující chlad masti. Chtěla mu mast vetřít sama, ale odmítl ji. Nemůže dopustit, aby se stal závislým na ženě.

Poslouchal zvuky vydávané ptákem a snažil se vypudit ze své mysli vzpomínku na hebkost jejích prstů a přivolat si místo toho vzhled, doteky a pocit z Barzin, která leží sama v posteli v jejich domě v Jamaránu... Sotva se mu podařilo vy-bavit si její podobu a vzpomínku na dotyk jejích rukou, obrázek se rozplynul a nahradily ho vždycky prsty toho děvčete... Zavolal na ptáka.
Dravec je jeho skutečným přítelem, ten ho nerozrušuje. K ničemu ho nevyzývá, jsou si rovni. Láskou k němu nezeslábne.
Až tohle skončí a vrátí se domů, nebude Barzin o tom dravci vy-právět. Nepochopila by to. Je tak sám, ve tmě, promočený na kost z toho, jak se musel celý ponořit do vody a dýchat upraveným stéb-lem z rákosí, když mu nad hlavou kroužila helikoptéra. Mluvil tiše a něžně na ptáka. Konejšivě, aby ho nepolekal, mu svěřoval, co má v plánu.
Vahid Hossein se trochu posunul, aby mohl vystrčit ruku ze spleti trní. Pták do ní klovl, očekával poslední kousek z králíka... Z netrpě-livosti se dopustil několika chyb. Bez odpovídající přípravy se po-koušel proniknout do domu, vzal s sebou samopal... Vytkl dravci jeho lenost - je už dost silný na to, aby lovil sám... Měl vzít raketo-met, příště použije RPG-7, vysvětloval pochopovi. Jeho prsty našly krk a temeno ptákovy hlavy, hladily hedvábné peří. Za úsvitu možná vyrazí na lov a on spatří jeho sílu a krásu ve vražedném letu střem-hlav.
Důvěřoval ptákovi jako svému příteli.

*****

Seděli u rohového stolu.
Frank Perry se opil. „Co jsem způsobil?"
Restaurace se vylidnila a jeho popadla opilecká agresivita. „Tak řekne mi některej smrad, co jsem vlastně udělal?"
Ochraňovaný seděl přímo v koutě, po jeho pravici žena, po levici detektiv, který dobře viděl na dveře. Markham seděl zády do míst-nosti. Večer považoval za hotovou katastrofu titánských rozměrů.
Perry popadl lahev a znovu si nalil. „Mám, sakra, právo vědět, co jsem udělal."
Jedno z aut s řidičem za volantem stálo před vchodem, spolujezdec seděl se zbraní na kolenou nedaleko skleněných dveří. Druhý vůz zůstal v zadní části parkoviště a hlídal vchod do kuchyně. U lítaček, jimiž číšníci nosili jídlo francouzské kuchyně, seděl policista. Když se
pozdní příchozí navalili dovnitř, hosté, a bylo jich sedm, rozesazených u tří stolů, do sebe rychle naházeli jídlo, dopili, zaplatili a už dávno odešli.
Perry do sebe hodil víno, to nejdražší z jídelníčku. Pramínek mu stékal po bradě. „Proč mi nikdo nemůže říct, co jsem udělal? Proč mi to žádnej parchant neřekne?"
Meryl za celou dobu nepromluvila jediné slovíčko. Dvakrát si po otřeni úst ubrouskem přejela i oči. Detektiv přispíval hovoru jen žá-dostmi o podání různých přísad. Číšníci donesli kávu a stáhli se do kuchyně.
Frank Perry bouchl rukou do stolu. „Dobře, nikdo mi nic neřekne, tak zvedneme kotvy. Vypadneme a bude to, konec povídky."
Chtěl odstrčit židli, jenže byl zaklíněný v rohu. Tak se pokusil od-sunout stůl, ale zarazil ho Markhamovi do žaludku.
Bill Davies lusk-nul prsty na policisty u vchodu a u lítaček do kuchyně a ti si upravili popruhy samopalů a nahlásili něco do mikrofonů... Geoff Markham přemýšlel, jak večer vyzní telefonické hlášení Fentonovi. Neuspěl, ochraňovaný utíká. Ten neúspěch poznamená konec jeho kariéry v Thames Housu. Ať bude žít jakkoli dlouho, ten neúspěch ho bude stále pronásledovat... Vyndal peněženku a vytáhl kreditní kartu. Ma-jitel přispěchal - díky bohu, už jim uvidí záda - a přijal ji. Markham si narovnal vázanku, pak od sebe odstrčil stůl a toho muže tím uvěznil.
„Chcete to vědět?"
„Mám na to sakra právo!"
Zamávali mu před nosem účtem. Určitě ho měli dávno připravený. Aniž by ho zkontroloval, naškrábal na něj svůj podpis a vzal si zpát-ky kartu. Mávl na majitele, ať zmizí, naznačil mu, ať se stáhne a nechá jim prostor.
„Co jsem udělal?"
V Thames Housu, a v bance tomu jistě nebude jinak, dávali před-nost kultivovanému vystupování před otevřeností. Nikdy se nic ne-zlepší tím, že se někdo dozví pravdu. V práci ho obklopovali muži a ženy, a v budoucnosti tomu nebude jinak, kteří pečlivě vážili slova ze strachu, aby se někoho nedotkli. Stejné to bylo i doma a na univer-zitě. Nepil nic než sodovku, zůstal dokonale střízlivý. Poprvé v živo-tě dospěl Geoff Markham k závěru, že nadešla chvíle čiré upřímnos-ti, holé pravdy.
Tiše promluvil: „Byl jste druhořadý byznysmen. Opovrženíhodný kariéristický podnikavec. Dal jste se na nezákonné jednání, vypisoval jste falešná celní prohlášení. Přepadla vás nenasytnost a hrabivost. Toužil jste po tučných provizích, honil jste se za penězi. Nic jiného vás nezajímalo. Ani nevěra vaší ženy, ani rozpadající se manželství -"
Perry se po něm rozpřáhl pěstí, ale minul cíl, Markhamovu bradu. Trefil hrdlo lahve a převrhl ji.
„Řítil jste se rychle vpřed, ale nikam jste nemířil, ovládala vás hra-bivost a nic vás nemohlo zastavit. K čertu se ženou, která rozevírá nohy, vždyť peníze vesele cinkají, ale pak jednoho dne přichází vy-střízlivění po flámu, ranní kocovina, zavolá vás jakási dáma a velice neodbytně vás zve na schůzku. Myslel jste si, že máte všechno pod kontrolou, do chvíle, než jste se posadil k jednomu stolku s Penny Flowersovou. Pamatujete se na ni, Franku? Doufám, že ano, protože ze situace, do které jste se teď dostal, můžete vinit ji. Houpal jste se jí na malíčku..."
Místností se nesla klidná hudba romantického piána. Víno z pře-vrhnuté flašky tvořilo cestičku.
„Požádala vás o drobnou výpomoc - a pokud by se vám snad ne-chtělo, nabídla vám krátký pobyt v chládku, tak sedm let - a vy jste si samozřejmě vybral spolupráci. Po první schůzce s Penny Flowerso-vou jste si myslel, že to zvládnete a ani se při tom nezapotíte, ale to jste se mýlil. Je to tvrdá ženská, teď už to víte. Z drápů Penny Flo-wersové jen tak

někdo nevyvázne. Začne to jednoduše, jako vždycky. To je, pane Perry, klasický způsob, jak zacházet s agenty. Neříkala vám, že jste jí sympatický, že jste důležitý? Považovala vás za laciné-ho šmejda, protože takhle o svých agentech smýšlí všichni, co je řídí." Rozlité víno dorazilo k hraně stolu a první kapky dopadly do klína Meryl Perryové.
„Napřed šlo o skici závodu, pak o profily významných zaměstnan-ců. Pak chtěli dokumenty, později fotografie nafocené jimi dodaným fotoaparátem. Možná jste byl laciný šmejd, ale ne hlupák. Pochopil jste, že se účastníte špionáže, a dobře jste věděl, jak se špionáž v Írá-nu trestá. Začal jste se potit. Kdykoli jste tam letěl, vyrazil na vás stu-dený pot a ohlížel jste se přes rameno, protože stačí jediná chyba a upozorníte na sebe tamní bezpečnost. Každou noc jste v hotelu pře-mítal, jestli jste někde neudělal chybu. Ale Penny Flowersové jste se zbavit nedokázal, vždycky jste se tam musel znovu vrátit, vždycky potřebovala znát odpověď na nějakou další otázku..."
Frank Perry zíral do Markhamova obličeje a jeho oči se naplnily strachem, jako by to znovu prožíval.
„Nahlásil jste Penny Flowersové, jen jste se o tom zmínil mezi řečí, že se změnilo datum plánované návštěvy tam dole, prý ji o týden uspíšili - nevypadala, jako by ji to zrovna zajímalo, musí umět nedat na sobě znát, že ji zajímá, co agent říká - ale prozkoumala to pečlivě-ji, položila pár dalších otázek, ve tváři vždycky pečlivě nastudovaný lhostejný výraz, ale pak se rozezvučely poplašné zvony. Brífink noc
před odletem, nebyla tam jen Penny Flowersová, pár parchantů tvr-dého vzhledu vám řeklo, co se po vás chce. Šlo o večírek, že, oslavu pořádanou pro vedoucí oddělení?"
Ponuře se tvářící, vystřízlivělý Frank Perry přikývl. „Odjel jste naposledy za všemi těmi lidmi, kteří vás tak pěkně hos-tili. Pochybuju, že jste některou z těch nocí spal, protože jste v duchu neustále probíral všechny otázky, které jste položil - kde se večírek bude konat, kdo se ho zúčastní, kdy odjíždí autobus? - a přemýšlel jste, jestli jste někde neudělal chybu. Šlo o vedoucí programu chemic-kých zbraní a konstruktéry výbušných hlavic. Šlo o významné lidi, vy jste v porovnám s nimi nebyl víc než mravenec. Důležitý jste byl jen svojí možností přístupu... Pověsili by vás, ne tak, že by vám zlomili vaz, dusil byste se a kopal přitom nohama... Já sám bych to nedoká-zal, pane Perry, nesebral bych k tomu dost odvahy. Zhroutil bych se strachy. Skutečně vás obdivuju za to, co jste udělal. Nerad bych vás uváděl do rozpaků, ale nikdy jsem se s takovou ohromnou odvahou nesetkal... Pořád ještě to chcete vědět?"
Frank Perry svoji odpověď pronesl tak tiše, že ji Markham sotva slyšel.
„Špinavou práci za nás odvádějí Židé. Vědí toho o přežití víc než my. Už nikdy nepůjdou nazí do sprch a nenechají na sebe házet krys-taly kyanidu. Podle moderního žargonu jsou proaktivní. Izraelce ne-musel nikdo dlouze přesvědčovat, protože ty výbušné hlavice by dopadaly na ně. Po transportu přes Záliv se skupina vylodila na po-břeží. Přistáli kousek od Bandar Abbásu. Zastavili autobus cestou do restaurace. Penny Flowersová prokázala, nejspíš poprvé v životě, tro-chu lásky k bližnímu. To, co se autobusu přihodilo, vypadalo jako ne-hoda, chápejte mě dobře. Vzniklý zmatek vám poskytl čas vybudovat si novou identitu ještě před tím, než si Iránci uvědomí, jaký nesmírný zločin byl spáchán a kdo za ním stál..."
Hudba hrála dál. Markhamovi bylo toho člověka nesmírně líto. „Autobus zastavili, pak vzplanul. Mělo to působit jako nehoda, do-kud podrobná expertíza neprokáže pravdu. Ředitel, inženýři, vědci, všichni uhořeli."
Frank Perry vyletěl, ústa se mu rychle pohybovala, ale nevycházel z nich ani hlásek, nedokázal promluvit.
„Chtěl jste to vědět. Proto po vás Íránci jdou, vysledovali vás a sna-ží se zabít vás a všechny kolem. Jistě o vás mají stohy spisů, tyčící se do takové výšky, že byste u nich mohl stolovat. Nikdy vám to neza-pomenou. Tím, co jste udělal, jsme získali čas. Rád bych vám řekl, že jsme ten čas využili skvěle, že to ten program vážně zbrzdilo. Ale ne-můžu - nevím to. Nevím, jestli jsme ten čas, který jsme díky vám zís-
kali, využili dobře nebo jestli jsme ho promarnili..., ale vyjadřuji vám uznání za vaši statečnost, protože mě zahanbuje."
Meryl tiše štkala. Markham odtáhl stůl a umožnil Perrymu vrávo-ravě vstát. Venku mezitím vypukl déšť a ulice se leskla. Uchopil Per-ryho jemně za paži, pomohl mu projít dveřmi a vedl ho přes chodník. Davies šel těsně vedle Meryl. Skvrna od rozlitého vína na jejích šatech připomínala krev. Markham myslel na to, že Perrymu tohle vysvětle-ní dlužili, a byl rád, že mu to řekl.

*****

Pomalu vystoupal po schodech.
Simon Blackmore prožil nepříjemný večer. Přede dvěma měsíci navštívil Růžovou chatu úřední odhadce a vlhkost popsal jako mini-mální. Pozdě večer se tu bez ohlášení objevil jakýsi človíček, prohlásil se za místního zedníka a malíře a vetřel se dovnitř. Představil se jako Vince, prý se vždycky zastaví u nově příchozích. Prošel dům a našel nejmíň tucet míst, kde se tapeta odchlipuje od stěny a kde jsou skvrny na omítce, pomlaskával a mračil se při přemýšlení nad cenou a svými časovými možnostmi. Ale oprava je nutná, musí se to udělat. Pohovo-řil o revmatismu paní Wilsonové a vinu za jeho existenci svalil na vlh-kost. Nevyhoditelně se usadil nad šálkem kávy v kuchyni. Oba byli nesmírně unavení, vyčerpaní z vybalování, ale zdvořile mu naslou-chali, když hovořil o vesnici, jeho celoživotním domově, a o své cent-rální úloze v něm. A také je upozornil, jako by jim prokazoval nějakou laskavost, aby se drželi dál od parčíku na zadním konci vesnice, pro-tože tam jsou ozbrojení policisté, střežící rodinu, k níž se oprávněně nikdo nechce znát...
„Ale už to pochopili, nikdo tu s nimi nepromlu-ví, budou muset odtáhnout." Trvalo celou věčnost, než dopil kafe, uji-stil je, že jim pošle cenový odhad nutných prací, a odešel.
Simon vyšel po schodišti do ložnice, kde se svlékala Luisa. Ještě ne-vybalili stínítka lamp. Dokud přes její tělo nesjela noční košile, dopa-dalo na ně oslnivě jasné, ostré světlo a zdůrazňovalo staré popáleni-ny na prsou a břichu.

*****

Vlak dusal po kolejích, pohyboval se trhaně, pohupoval se.
Andy Chalmers ležel na boku na pryčně pod dekou, v čistém bílém povlečení. Jeho ostražití psi se mu stočili k tělu a zahřívali ho. V dál-ce za sebou nechával ptáky, jejich hnízda na útesech skal a močálovi-té vřesoviště vysočiny, na níž se pasou jeleni, a horská jezera, v nichž žijí malí hnědi pstruzi, a rokle, domov kulíků, bělořitů šedých a ko-lih. Čekal ho neznámý terén.
Andy Chalmers cestoval na jih, aby tam vystopoval nějakého člo-věka.

Kapitola 14

Do Thames Housu dorazil brzo, dopajdal se do budovy ze sběrny fotoprací, na vrátnici ukázal dočasné oprávnění ke vstupu a dobelhal se na pracoviště ve třetím patře. Na nohou měl puchýře ze včerejšího ce-lodenního putování po londýnském Toweru - Bílá věž, Brána vlas-tizrádců, trávou porostlé nádvoří, kde popravovali nepřátele státu, všechno místa smrti a věznění. Jednu chvíli se nahlas zasmál, upou-tal tím na sebe pozornost, protože ho napadlo, proč si jeho přátelé ze Saúdské Arábie celé to místo nekoupí - zámky, kámen a popravčí se-keru - a nepřevezou do Rijádu. Zúčastnil se prohlídky, vedené kostý-movaným průvodcem, a pak si to prošel ještě jednou sám a vyplácal celý film. Z Toweru přešel pěšky ke katedrále svatého Pavla, pak van-droval prázdnými nedělními ulicemi k paláci a parlamentu. Když už pomalu umíral únavou a dofotil třetí film pro Esther, změkl, dojel ta-xíkem do služebního bytu velvyslanectví a vykoupal se.
Čekatel mu vyřídil vzkaz. Volali mu z kanceláře v Saúdské Arábii, má se ozvat. Ten mladík mu připravil zabezpečenou linku, protože když to situace vyžadovala, dokázal Duane Littelbaum nádherně předstírat neschopnost při manipulaci s technikou. Naslouchal vzdá-lenému, kovově znějícímu starostlivému hlasu.
Mary-Ellen brebentila, vyptávala se ho na jeho tamní záležitosti a on přemýšlel, jestli ho postrádá.
„Je tu děsné vedro, Duane, skoro padesát stupňů. A klimatizace už zase vysadila, je to strašné. Jeden z chlapců z oddělení víz vyšel v so-botu na parkoviště a rozbil na chodníku vejce, chtěl zjistit, jestli se ne-usmaží. Nepodařilo se, uschlo. Vážně..."
Viděl vcházet Cathy Parkerovou. Kráčela pružně. Zastavila se u dveří Markhamovy kanceláře a načmárala cosi na papír na dveřích. Napsala výrazně DEN PÁTÝ.
„Asi bys měl vědět, Duane, že jsme měli narychlo svolaný brífink s lidmi ze CIA. Kvůli mé přítomnosti se tam strhla děsná hádka. Mám právo zúčastnit se místo tebe schůzky zatracené CIA? Velvyslanec, vedoucí všech oddělení a já. Jsou to nesmírně pompézní lidé. Každo-pádně..."
Posadila se vedle něj a položila na stůl zavřenou obálku.
„Jsi tam ještě, Duane? Poslyš, lidé ze Saúdské zpravodajské služby připustili existenci ‚najatých zabijáků zvenčí', víš, co tím myslím, do-stali se sem během minulého hadždže s poutníky a jsou stále ještě uvnitř Kouzelného království. Taky armáda přiznala barvu a řekla, že se jim ze základen na severu ztratily čtyři - považ - čtyři minomety 81 mm. Jak se proti něčemu takovému můžeš bránit? Obrovský ná-kladák zastaví přímo před naší hlavní rezidencí, plachta se odhrne, kulky začnou lítat a CIA si prohlásí, že by mohly obsahovat chemi-kálie. .. CIA zachytila taky jméno toho tvýho chlápka, Duane, K jako Kovadlina, teď je pryč, ale vrátí se... Obchodnímu přidělenci - znáš ho, toho hubenýho idiota - se muselo vysvětlovat, proč je ten člověk tak důležitej, proč musí čekat na jedinýho člověka a teprve pak to od-startovat. Zřejmě si myslel, že lidi úrovně Kovadliny vyrábí na továr-ní lince jako u General Motors. Uvedli jsme to na pravou míru. Až se Kovadlina vrátí, nastane čas schovat se, alespoň tak to tvrdí lidé ze CIA. Skutečně to tu vzbuzuje strach, ty minomety a jméno Kovadlina. Jako by tě to nechávalo chladným..."
Cathy Parkerová vytáhla z obálky dvě fotografie. Spatřil mladého muže s kalašnikovem u zátarasu Revoluční gardy, pak obrázek zmi-zel. Na druhé fotografii byl muž v maskáčích, sedící zády k vodě a břehu s rákosím. Sáhla do obálky ještě jednou.
„Odešla jsem z toho brífinku a povím ti, byla jsem docela vyděše-ná. No, to je všechno. Přijdu ti ve středu večer naproti na letiště - ach, pardon, jak to jde? Nijak? Uvařím večeři. Neměl jsi tu radši zůstat? Někdo přišel. Nashle."
Položil sluchátko. Na tváři Cathy Parkerové se pomalu rozšiřoval úsměv. Vytáhla z obálky zvětšeninu. Okamžitě rozpoznal práci počí-tače, který podobě přidal několik let, obličej trochu ztloustl, krk zesí-lil, u očí se objevily další vrásky, zkrácené vlasy zesvětlely a zešedly, rty se ztenčily. Popadla ze stolu pero a napsala velkým písmem mís-to narození Teherán, datum narození 28. 7.1962, a jméno, to proklatý jméno, Vahid Hossein. Zíral na to, na ni a do jejích zářících očí. Polí-bil ji na ústa a to tvrdě.
A jak si všimli všichni ostatní v kanceláři, Cathy Parkerová mu po-libek oplatila, přisála se k němu rty.
Fenton si zrovna bral kabát, ohlašoval, že musí někomu naproti k vlaku, ale zdržel se natolik, aby odstartoval hromadný potlesk a za-volal, aby poslali expresem kopii Geoffu Markhamovi.
Duane Littelbaum si prohlížel obličej toho cizince, kterého tak dob-ře znal, a stále cítil chuť pátrajícího a prostopášného jazyka Cathy Par-kerové.

*****

„Proč s námi nepojede?" skučel Sam Carstairs. Jeho matka, vyrušená ze soustředěného nanášení celodenního make-upu, mu odpověděla, aby podobnými věcmi netrápil svoji hla-vičku.
„Je to můj nejlepší kamarád. Proč nechodí do školy?" řvalo dítě. Jeho otec, snažící se podrážděně srovnat papíry, na

nichž celý ve-čer pracoval, ho odbyl, že mu po tom nic není.
„Když není nemocný, proč nejde do školy?" Vztekle začal trhat lis-ty knihy, kterou mu koupili teprve minulý týden, a dupat po nich.
Kdyby Emma nechytila Barryho za paži, byl by syna uhodil. Tohle dohadování se táhlo už od rána, co se chlapec probudil a vycítil na-pětí. Nikomu z nich se nehodilo odvézt Sama do školy v Holesworthu. Emma, zaměstnankyně právní firmy, doprovázela ten den k sou-du staršího partnera a Barryho čekala výroční obchodní konference. V takový den by se spolehli na pomoc Meryl Perryová, vždycky při-pravené pomoci, přístupné k přehození služby. Sam a Stephen si byli celou dobu blízcí, skvěle spolu vycházeli. Barry popadl dítě za límec školní uniformy a dotáhl ho k autu.
Emma ráno prohlásila, že její prá-ce je stejně důležitá jako jeho. Kvůli té hádce přijde pozdě na schůz-ku se starším partnerem a on se zatraceně opozdí na konferenci. Str-čil Sama na zadní sedadlo svého audi, pak letěl zpátky do domu, protože si, krucinál, zapomněl vzít kufřík.
Emma si v předsíni oblékala kabát. „Myslíš, že jsme udělali správ-ně?"
„Co tím, u všech všudy, myslíš?"
„S Frankem a Meryl." Až do této chvíle o tom celý víkend nepro-mluvili ani slovo, jako by to bylo tabu. „Musí si bez přátel připadat tak osamělí." „Je to jejich chyba, ne moje." „A neměli bychom učinit gesto?"
„Jakže mě to nazvala? Pěknou krysou? Jakým gestem na to mám reagovat?"
„Nejspíš máš pravdu." Upravila si před zrcadlem účes.
„Samozřejmě."
„Prosím tě, vysvětli v autě Samovi, proč už nejsou přáteli. Nerozu-mí tomu, neví, proč ztratil nejlepšího kamaráda, nemá se čeho chytit. Prosím, Barry."
„Jen počkej, za týden budou pryč a všichni zapomeneme, že tu kdy bydleli."
Nastavil alarm, ona zamkla a rozeběhli se ke svým autům, do svých zaneprázdněných životů.

*****

Před deseti minutami Geoff Markham dorazil na parkoviště před městskou policejní stanicí. Čas příjezdu se dozvěděli v krizovém cent-ru. Ostatní se přiloudali v lehkém dešti chvíli po něm a čekali.
Kromě Markhama sledoval hodinky uniformovaný superintendent a inspektor ze Zvláštního oddělení, detektivové a lidé pracující s vy-sílačkami a počítači, v rohu parkoviště byli vojáci ze zvláštních od-dílů, kteří se do věci neměli vměšovat, ale bylo jim umožněno být v záloze. Všichni stáli na dešti, aby viděli příjezd skotského stopaře. Místní uniformovaní policisté měli dojem, že jsou k prohledávání vlastního území vybaveni nejlépe, mají pro něj cit. Detektivové z Lon-dýna a ze Zvláštního oddělení mysleli na to, že mají vycvičené speci-alisty, nutnou odbornost. Vojáci byli přesvědčeni, že ovládají plížení a stopování, oni mají právo ten problém rozlousknout. Všichni chtěli vidět toho člověka, dovlečeného sem až ze severu, muže, kterému svěřili jejich práci. Geoff Markham kolem sebe vnímal atmosféru zakyslé zvědavosti, hraničící se zlou vůlí.
Na parkoviště vklouzlo velké černé aerodynamické auto, řízené řidičem z povolání, a prudce zabrzdilo. Spočinuly na něm všechny oči.
Harry Fenton se vytáhl ze sedadla vedle řidiče, z očí mu koukalo uličnictví. Vesele pozdravil přihlížející. Byla to jeho akce a záleželo mu na ní. Zachytil Markhamův pohled a slabě na něj mrkl. Pak ote-vřel zadní dveře.
Napřed vyskočili psi, připosražená cupitající stvoření, držená na vodítku, svítivě oranžovém motouzku. Rozštěkali se. On vystoupil za nimi, pracně se vysoukal z auta.
Markham očekával staršího muže, ruměného, s větrem ošlehaným obličejem, muže venkovské moudrosti, se životní zkušeností vepsa-nou do očí.
Byl mrňavý. Vypadal sotva na dvacet. Bledý, na tvářích a bradě řídké strniště. Křehoučký, že by ho mohl odfouknout vítr. A co víc, byl špinavý.
Shromážděné diváctvo na něj ohromeně zíralo.
Na deset kroků Markham ucítil zatuchlý pach vlhkého oblečení. Měl na sobě vysoké boty, khaki kalhoty a tvídový kabát, to všechno štědře umatlané bahnem. Jako by ten kabát už kdysi někdo nosil. Knoflíky měl urvané, v pase ho přidržoval stejný provázek, jaký tvo-řil i psí vodítko. Ten člověk stál za Fentonem a mračil se na ně. Za Markhamem se zvedla vlna smíchu.
Nějaký stařík, pomyslel si Markham, by jim jen pocuchal peří, ale tenhle bledý, zachmuřený a smradlavý mladík představoval ránu do nosu. Jakmile psi zahlédli policejní německé ovčáky, málem se uškr-tili na vodítku - bože, kdyby byli volní, snad by se na ně pokusili skočit -, ale mladík na ně téměř neslyšně zavrčel a oni se mu usadili u nohou, vycenili zuby. Smích ho nezarazil, zpříma se na ně díval. Markham měl dojem, že to jsou ty nejděsivější oči, jaké kdy viděl.
Šofér ze zadního sedadla vynesl rozložené noviny, Sklepával z nich zaschlé bláto.
Fenton vykročil k Markhamovi. Řekl, velice hlasitě, aby ho všichni slyšeli: „To je ale smrad. Celou dobu jsme měli otevřené okýnko. Myslel jsem, že začnu zvracet. Jako by mě zavřeli do sklepa s dobře odleželou husou. Rád bych vás seznámil s Andy Chalmersem, Geof-fe. Zajistíte, aby se dostal, kam bude chtít, a měl, co bude chtít. Vidím, že jeho zjev pány pobavil. Chci, aby jim to pobavení zmizelo z tváří a ztratilo se někam daleko. Rozumíte? Nestrpíte, aby mu kdokoli v nažehlené košili kladl do cesty překážky, nebo mu vlastnoručně za-kroutím krkem - a vám taky. Musím se vrátit na oběd. Vyhýbejte se jeho pachu. Hodně štěstí a dobrý lov."
Fenton zmizel, aniž by se ohlédl. Auto opustilo parkoviště.
Je po představení, uniformovaní policisté, detektivové a vojáci se odebrali zpátky na policejní stanici. Jestli ten mladík

neuspěje, na-padlo Markhama, zlomí to Fentonovi vaz. Auto zmizelo ze silnice, ale vedle stopaře a jeho psů nestálo žádné zavazadlo.
„Sakra, vaše zavazadlo zůstalo v autě."
„Žádný nemám."
„Čisté oblečení a tak."
„Nemám."
Markham se nahlas zasmál. Kdo tu potřebuje čisté ponožky, kdo chce čerstvé spodní prádlo, kdo se chce mýt?
„Chcete si něco sníst?"
„Ne."
„Potřebujete něco?"
„Ne."
„A co chcete dělat?"
„Dostat se tam."

*****

Pan Hackett kdysi míval dalekosáhlé plány, ale ty už dávno opus-til. Teď živořil na pobřežní farnosti pri dietě ateistických svatеb a uspěchaných pohřbů a ve vzrůstajících obavách o údržbu kostelní budovy a věřil, že kongregace ani obec nedoceňují jeho schopnosti. Jeho úsměv na uvítanou a nabízená přátelská ruka byly jen přetvář-kou. Byl osamělý a zahořklý, žena s ním nežila, její nepřítomnost vy-světloval potřebou péče o starou, na lůžko upoutanou matku, ale ve skutečnosti ho opustila. Ve vesnici jen přežíval, držel si problémy i biskupa od těla a na odchod do penze čekal jako na boží smilování. Ctižádost reverenda Alastaira Hacketta, tehdy městského kuráta na rychlém vzestupu, opustila před sedmadvaceti lety v horách sever-ního Walesu, když vzal spolu s několika dobrovolnými pomocníky skupinu bezprizorních dětí z manchesterského sídliště na prázdnino-vý tábor. Takovým výpravám biskupové žehnali, takový výlet před-stavoval cestičku k povýšení... a jedenáctiletý chlapec se zabil při pádu. Je to tak dávno, ale ve spisu, jenž přechází od biskupa k bisku-povi pokaždé, když požádá o povýšení, se nenašlo odpuštění. Spisem se táhla němá kritika, blíže nespecifikovaná, ale nadhozená při násle-dujícím policejním vyšetřování - proč to dítě zůstalo samo, proč ne-bylo lépe hlídáno?
V biskupově kariéře nikdy nenastal obrat k lepšímu a hořkost ne-brala konce. Jejím terčem byli někdy biskupové, kteří snad nechápali problémy s ohlídáním osmnácti mladičkých chuligánů, ale většinou policisté. Ta zahořklost hraničila s odporem. Zatímco měl vysvětlovat okolnosti nehody svým biskupům a utěšovat truchlící rodiče, seděl uvězněný v holé vyšetřovací místnosti na policejní stanici v Conwayi, kde se k němu chovali jako k těžkému zločinci a kde ho neúnavně vy-slýchali, jako by chtěli za každou cenu najít v jeho výpovědích ne-srovnalosti. Měl po kariéře, ctižádost ho opustila, přestěhoval se z Manchesteru do středního Devonu, pak převzal tuhle farnost v Suf-folku. Ne vlastní vinou žil zničený a prázdný život.

*****

Dojeli do vesnice. Pokud Geoff Markham promluvil, dostalo se mu leda bručivé odpovědi. Pokud mlčel, drželo se jich ticho.
Chce vylézt na kostelní věž a využít ji jako pozorovatelnu? Zavrče-ní, zavrtění hlavy. Chce se podívat na dům? Opět podobná odezva.
Zatímco Markham řídil, rozložil si Chalmers na kolenou mapu s červeně vyznačenou stopou, vyčenichanou policejními psy, a bře-hem řeky, tam ji ztratili. Psi u Chalmersových nohou hlučně přežvy-kovali rohožku na podlaze auta. Markham si byl docela jistý, že se přinejmenším jeden z nich, možná oba, během cesty vyčurali.
Auto čpělo. Zastavil kousek od radnice, na silnici u parčíku. Chal-mers přemýšlivě vraštil obočí a studoval jakýsi úsek na mapě.
Na lavičce zády k nim seděla dívka s turistickým průvodcem. Z ob-chodu vycházela starší žena s nákupní taškou na kolečkách. Ignoro-val pomalé životní tempo ve vesnici kolem, rychle vložil do druhé vy-sílačky čerstvé baterie a zkontroloval přenos mezi nimi... Sakra, na Markhama padla tíseň. Nezavolal Vicky a neví, jaké podmínky za-městnání mu nabízejí. Nepromluvil si s Billem Daviesem, neví, jestli už jsou na nohou nebo ještě pořád leží na podlaze. Zapomněl na tu fotografii. Chalmers vylezl z auta, odnesl s sebou část smradu, ale ne dost. Rohož je dočista rozžvýkaná a mokrá a on jako by si toho ani ne-všiml. Markham vyndal z kufříku fotografii a zamkl dveře.
„Promiňte, omlouvám se, že jsem vám to nedal dřív, měl jste to mít už dávno."
Netušil, proč by z toho páchnoucího mladíka měl být tak vyděše-ný, aby se mu poníženě omlouval. Předal mu obrázek. Poprvé spatřil v Chalmersových očích něco jiného než nepřátelství. Kdysi, ještě za studií, se zašel podívat na boxerský zápas o titul ve střední váze. Vy-bavil se mu první pohled na ty muže, vstoupili do ringu a komentá-tor řval do reproduktorů a očekával se tvrdý mač. V jejich očích ne-byla nenávist, jen respekt, pak vypukl boj. Oba udělali všechno pro to, aby toho druhého vyřídili. To kolo bylo brutální a nemilosrdné a on to hluboce nenáviděl.
Vzal si fotku zpátky a vyrazili, postupovali po stopě uvedené v mapě.
Chalmers sebral z vršku plotu, zakončeného ostnatým drátem, kus bavlněného vlákna a prohlásil, že ten chlápek nosí maskáče.
Tam, kde se cesta začala zužovat, se Chalmers zastavil, sehnul se a prohlížel zem vedle zablácené cestičky. Našel docela dobře viditel-ný otisk boty, napůl schovaný pod slehlými kopřivami. Chalmers se opět ozval. Má velikost bot jedenáct

a je raněný, napadá na nohu, do-dal ledabyle.
Došli k řece. Chalmers sundal provázek psům z krku a tiše jim něco řekl. Zůstali mu u nohy.
Před nimi se rozkládaly mokřiny. Šedý mrak se držel nízko nad rá-kosy. Mrholilo jim do obličejů. Chalmers ukázal vpravo, opovržlivé mávl rukou, a Markham viděl pohyb policistů v křoví kousek dál na vyvýšenině. Mokřiny se táhly dopředu k hranici mlhy a vzdálenému nezřetelnému obrysu lesa. Za mořskou hrází se ozývalo pomalé bu-rácivě narážení vln na valouny.
„Ztraťte se," zavrčel Chalmers.
„Kdy se uvidíme?"
„Někdy, až se vrátím. Jděte pryč."
Geoff Markham se vracel po cestě podél řeky. Jednou se otočil, rozhlédl se a cesta za ním už byla prázdná.

*****

Bill Davies spláchl záchod v přízemí a vyšel do haly. Neměl co na práci než popíjet kafe a uvažovat o té včerejší katastrofě, čemuž se vě-noval celé dopoledne. Když Davies přišel vystřídat Blaka, vypadal Perry jako smrtka a teď přecházel po obýváku. Meryl se zdržovala v kuchyni, neozývala se, ven vyšla jen jednou, pověsit vyprané prá-dlo na šňůru. Šel tam s ní Paget a celou dobu, co je připevňovala kolíčky, pečlivě hlídal spodní část zahrady a zbývající prádlo z prač-ky. Zaslechl z kuchyně nečekané zařinčení a pochopil, že z otupělos-ti mysli a neohrabanosti prstů upustila talíř a rozbila ho. Pohlédl z okna, skrze nové síťované záclony. Ranní sprška zamlžila sklo. Ale vysokého šlachovitého muže v kněžském kolárku poznal. Udělal krok stranou, aby lépe viděl. Jméno pana Hacketta nebylo ze sezna-mu vedle kuchyňského telefonu vyškrtnuto.
Jednal reflexivně, neměl to promyšlené.
Nahlásil do vysílačky, napojené na chatku, že vyjde ven, jen před dům.
Vstoupil do lehkého deště. Přeběhl trávník, kolem nového strom-ku, ke knězi.
„Promiňte."
Muž se zastavil v půli kroku, vítr mu zcuchal šedivějící vlasy.
„Promiňte, vy jste pan Hackett?"
„Ano, to jsem já." Pisklavý hlas, drobný úsměv na pozdrav.
„Měl byste, prosím, trochu času?"
„Času na co?"
„Jsem od Franka a Meryl Perryových."
Obezřelost mu zastínila obličej. „Což znamená, že jste policista a tím pádem ozbrojený policista. Proč se zajímáte o můj čas?"
Proč? Protože Franku Perrymu včera oznámili, že je odpovědný za smrt celého autobusu íránských vědců pracujících pro armádu. Pro-tože vypil dvě lahve vína a dvakrát zvracel. Protože jsou s Meryl opuštění a potřebují přátele.
„Jen jsem si myslel, kdybyste měl čas - je to pro ně tvrdé. Pomohla by jim návštěva přítele."
Kněz vykročil. „Mám sjednané schůzky, lidé mě čekají."
Bill Davies ho chytil za paži. „Prosim, potřebují, aby jim někdo pro-jevil trochu lásky k bližnímu."
„Buďte tak laskav a pusťte mě. Možná jindy..."
Setřásl jeho ruku a zrychlil krok.
„Jste vůdcem této komunity, pane Hackette."
„To sotva, ale mám diář plný schůzek."
„Váš příklad je důležitý. Prosim, jděte, zazvoňte na zvonek, usměj-te se, nezávazně pokonverzujte. Nebo ještě lépe, projděte se s Meryl a Frankem venku, budeme vás při tom chránit. Ukažte všem, že je ně-kdo podporuje."
„Možná někdy jindy. Ale nemůžu vám nic slíbit."
„Potřebují vás."
„Mnozí mě potřebují. Neznám vaše jméno, ani ho znát nepotře-buju, ale nežádali jsme vás, abyste do naší obce přinesli zbraně. Ne-žádali jsme o to, aby naše ženy a děti někdo ohrožoval. Nejsme sou-částí žádného sporu, do jakého se zapletl Frank Perry. Nejsme mu ničím povinováni. Měl by odejít, je nám povinován svým odcho-dem. Větší odpovědnost mám vůči většině. Jsme bohabojná a záko-nů dbalá společnost a pochybuju, že by se při dodržování příkazů a zákonů božích Frank Perry do podobné situace dostal. Pokud hle-dáte přítele pro Franka Perryho, doporučuju vám, abyste se poohlé-dl někde jinde."
„Děkuji vám, pane Hackette, za vaši křesťanskou laskavost."
„Na shledanou."
Bill Davies se pomalu vracel do domu.

*****

Italský majitel restaurace z Neapole mrkl na vypasené břicho Germána a zamumlal diskrétně k Fentonovi: „Plné menu, pane Fentone, ne speciální oběd se dvěma chody?"
Usadili se pohodlně na židlích a Němec si okamžitě rozhodně za-dal objednávku, jako by se potřeboval vykrmit na celý zbytek týdne. Fentonův host patřil k BfV, spadajícímu pod velvyslanectví, byl to starý brach z protiteroristického, svým způsobem přítel. Podle svého zvyku se Fenton pustil hned do díla. Je zmatený, připustil, hledá osví-cení. Ministerstvo zahraničí káže o zmírňování napětí s Íránem, Izra-elci požadují, aby na ně šli tvrdě. Islámské hnutí

prohlašuje, že jde jen o Amerikou inspirované, ničím neopodstatněné nepřátelství vůči muslimskému světu. Kde leží pravda?
German mluvil a jedl, pil a kouřil.
„Takže vám po zemi volně pobíhá jeden z těch vyvrhelů, jinak bys-te mě pozval jen na sendviče a minerálku k vám do kanceláře. Chce-te vědět, jak moc vážně máte pojímat tu hrozbu. Naše vláda, jak dob-ře víte, protože se k nám donesly zvěsti o vaší kritické reakci, zaujala vůči Íránu smířlivý postoj, změkčila termíny dluhů, vydala víza, po-sílila obchodní svazky, a přesto se stává místem, kde íránští vrazi po-tkávají své oběti. Vůbec nic jsme tím nezískali, takže máme značné zkušenosti s jejich taktikou. O tom bych měl pohovořit, o naší zkuše-nosti s jejich taktikou zabíjení?"
Po ohromné kupě antipasti následovala široká mísa plná těstovin s fungi. Germán ani netípl cigaretu. Kouř štípal Fentona do očí.
„Mají ve zvyku držet se nedaleko, zabíjejí v boji zblízka. Ale jak to začíná - spustí se to z vršku v Teheránu, ze špičky vlády, schválí se přidělení financí v tvrdé měně, zbraně se dopraví diplomatickou ces-tou. Je jmenován muž, kterému věří a kterého budou podporovat místní sympatizanti, ale to on přebírá odpovědnost za úspěch či ne-zdar. Nebude mít kontakt na velvyslanectví, tady platí krédo nedokazatelnosti. Nebudou mu pomáhat diplomaté ani důstojníci zpravo-dajské služby. Podle našich zkušeností tohoto muže není lehké zatknout ani zabít. V našich věznicích končí jen sympatizanti, kteří prozkoumávají terén před akcí a řídí auta. Pokud zajmete nebo od-straníte přímo pachatele, je to ohromný triumf. Pokud se vám to po-daří, máte mou upřímnou gratulaci."
Když donesli steak, snědl Germán skoro všechnu zeleninu a větší část brambor a zapálil si další cigaretu.
„Jaký je - ten člověk, kterému věří? Povím vám upřímně, stejný jako naší lidé z Rote Armee Faktion, stejný jako lidé z vašich irských skupin. Čím míň toho o něm víte, tím silnějším dojmem na vás půso-bí. Naše neznalost pozvedá jeho pověst. Je oddaný věci, fanatický, kvalifikovaný, je připravený na mučednickou smrt, je nepolapitelný. O tom všem vypráví naše neznalost."
German si vybral zmrzlinu s pistáciovou příchutí a požádal číšní-ka, aby mu donesl dvojitou porci.
„Ale viděl jsem je, vyslýchal jsem je. Byl jsem za nimi v celách a vysvětloval jsem jim zdvořile, že bombastické řeči jejich vlády a řvoucí lůza před naším velvyslanectvím v Teheránu neovlivní délku trestu. Mluvil jsem s lidmi z bezpečnosti, kteří je vytáhli z aut na místě činu, položili je s roztaženýma rukama na cestu a smáli se jim, že jim odstřelí kulky. Ten člověk je taky stejný jako vy nebo já. Víte, na letecké základně v Fustenfeldbrucku jsme v době olympij-ských her zabili pět Palestinců Černého září a tři se vzdali. Přáli si zemřít, odebrat se do Rajské zahrady? Houby! Padli na kolena a prosili o milost. A když Italové, naši vážení přátelé, konečně chy-tí mafiánského capa, zachová se stejně. Vraždí ve velkém, zabil možná stovku chlapů, uložil jejich mrtvoly do Palermského zálivu, do sudů s kyselinou nebo do konstrukcí betonových sloupů, ale když ho zatknou, když spatří zbraně, podělá se do kalhot. Jsou ve-lice lidští - nepřemožitelní na svobodě, ubozí, když je dostanou. Neměli byste se ho bát."
Donesli espreso a malé čokoládky. Germán je zlikvidoval a típl ci-garetu o talířek.
„Možná když opouštějí svoji zemi, dokud jsou v nich mulájova slo-va ještě čerstvá, věří, že jsou mečem islámu, vojákem víry. Co já mám zkušenosti, zapomenou... Brzo jsou jako ostatní zabijáci. Domnívám se, že si navyknou na vzrušení, adrenalin se jim stane narkotikem. Řekl jsem vám, že se chtějí dostat blízko, aby viděli strach v očích své oběti, takže se pokusí podříznout mu hrdlo nebo ho střelit z jednoho metru. Jsou to narušení lidé, nikdy je podobně nevzruší útok pomocí bomby nebo raketometu. Bomba a raketomet zůstávají poslední vol-bou, neposkytují takové vzrušení. Pokud toho člověka chytnete, za-jděte za ním do cely a zkuste si s ním promluvit. Věřím tomu, že vás upřímně zklame to, co najdete."
Dopili víno a dali si brandy. Fenton mu donesl krabičku s dout-níky.
„Bude to osamělý člověk. Bude toužit po obdivu sympatizantů, ale nebude se jim svěřovat. Bude trpět duševní chorobou z osamělosti. Bude tak sentimentální, až by se vám dělalo zle. A nade vše bude tou-žit po pochvale, bude ji vyhledávat, stále o ni bude usilovat... A taky myslím, že bude chtít tělo nějaké povolné ženy, ne jemu rovné, pro-tože ta by mu naháněla strach. Co je na něm nejnebezpečnějšího, děsí ho pomyšlení na neúspěch - chce se vrátit domů, jistěže, ale pro po-chvalu a pochlebování. Myslím, že pro psychologa by to byla fádní fi-gurka k politování. Dejte mi vědět, co zjistíte."
Opustili stůl, nasoukali se do kabátů.
Na chodníku chytil Germán Fentona za paži a přes mlhu cigareto-vého kouře mu zašeptal do ucha: „Ale poslouchejte. Moji nadřízení pozvali na návštěvu Ali Fellahiana, který tyhle muže řídí a schvaluje jejich akce. Hostit zločince byl ten nejostudnější den v historii naší tajné služby, rty nám krvácely, jak jsme se do nich kousali, abychom udrželi klid. Přijal naši pohostinnost a vyhrožoval nám. Nezůstaly v nás žádné pochybnosti o ekonomických a diplomatických důsled-cích zveřejnění aktivit jeho zabijáků na našem území. Pokud by se vám podařilo zničit nebo zatknout toho vyvrhele, který vás zrovna obtěžuje, velice pečlivě zvažte důsledky triumfálního prohlášení... Skvělé jídlo, měli bychom se scházet častěji."
Fenton si zavolal taxi do Thames Housu.
Cox hloubal nad rozpisem dovolených, ale okamžitě ho odstrčil.
Ano, poreferoval mu Fenton, oběd poskytl skvělou příležitost k vy-zpovídání významného německého důstojníka z protiteroristického. Ale jak moc pokročili kupředu? Fenton se zahleděl do stropu a nena-šel na něm žádnou úlevu.
„Co mě děsí, ať se pohneme kamkoli, bude to špatně." „Slyšel jsem, Harry, pokud mě neklame sluch, že jste přebral od-povědnost..."

*****

V nejbližším bodu měl pták k jeho úkrytu sto metrů, v nejvzdále-nějším dvě stě. Byl to lovec, křížem krážem prohledával rozlohu vody a rákosí mezi břehy. Při pohledu na něj ho přestal bolet bok. Díky jeho péči může dravec létat, může lovit... Častokrát na Haur-al-Hawizeh a u poloostrova Faw viděl tyhle ptáky létat. Pokud dravci létali, lovi-li a necítili nebezpečí, věděl, že se k nim neblíží žádný nepřítel. Bolest v boku ustupovala, snad bude zítra ráno zase schopný přesunu a dost silný na to, aby opět vyrazil za svým cílem.
Pták létal v dlouhých pomalých úsecích, pořád ještě handicapova-ný, ale dost schopný, klouzal, Zlatohnědý krk se ohnul, aby prozkou-mal zemi pod sebou - a vrhl se střemhlav dolů. Široká křídla se oka-mžitě přitáhla k tělu a pták padal. Jak vyletěl vzhůru a těžce mával křídly, aby vystoupal do výšky, uviděl v jeho sevřených pařátech ko-míhající se nožky oběti. Pták, stvoření divočiny, se k němu vrátil a usadil se v trávě před jeho skrýší. Viděl poslední pokusy žáby o vykroucení, když se do ní zaryl zakřivený zobák. Dravec rval žabí mr-šinu, až z ní zbyly pouhé cáry.

*****

Za celý život Faridě Yasmin nikdo neřekl, že je důležitá.
Seděla na lavičce, pročítala zas a znovu průvodce vesnicí a jejím okolím a pak ještě jednou, až jí slova začala tancovat před očima a ztratila význam.
Nikdo jí nikdy neřekl, že si jí cení.
Od lavičky si zašla na pláž a hleděla na moře. Stála sama na písku a valouncích, pozorovala vzdálené lodě, držící se u horizontu. Zítra nebo pozítří, příští noc nebo tu další, kus jižně po pobřeží zamíří ke břehům tanker a od něj se odpojí malá loďka, která ho vyzvedne. A ona zůstane sama, opuštěná.
Prošla vesnicí až ke kostelu, tam se obrátila a po vlastních stopách se vracela k parčíku, minula hospodu, radnici a krám, kde si koupila pohlednice, které nikdy neodešle, a rohlík plněný salátem. Zastavila se na vzdáleném konci parku, otevřela průvodce a rozhlédla se kolem sebe.
Viděla k domu přijíždět a zase odjíždět auta. Viděla detektiva ve dveřích a ozbrojené policisty, mohutné muže v nadouvajících se vestách. Sledovala, jak se přes den chovají. Před chvílí vyběhl z domu detektiv a hovořil s knězem. Neslyšela, oč ho žádá, ale z řeči těl vy-četla knězovo odmítnutí. Všimla si kamery nad hlavními dveřmi do domu a s přicházejícím šerem věřila, že vidí i blikající červené světlo senzoru... Chtěla by mít jeho tělo pod svým, v pozici, jakou znala z televizních filmů. Chtěla na něm jet, dominovat nad ním, přála si slyšet slova o vlastní důležitosti, nepostradatelnosti, chtěla slyšet, že se bez ní neobejde, že si jí cení. Nic z toho nikdo nikdy neřekl. Než opustí pláž a v malé loďce vypluje na moře, aby se nalodil na tanker, chce mít vzpomínku. Co s ní bude potom?
Nikdo jí nikdy neřekl, že je milovaná.
Ani její otec, ten parchant, ani matka, ta mrcha. Ani děcka ve škole a na univerzitě, ani později. Láska byla v jejím životě černou dírou, beze dna, beze světla. Odpoledne se chýlilo ke konci a ona viděla z la-vičky, jak se obyvatelé vesnice scházejí u radnice. Přicházejí pěšky, přijíždějí na kolech i auty. Obyčejní lidé, ani si nevšimli cizí ženy se-dící na lavičce nad otevřeným průvodcem, obyčejní lidé, kteří ji igno-rovali. Vstala, protáhla se, setřela si dešťovou vodu z čela a setřásla ji z ramen. Světla hospody se rozzářila, první auta zaskřípěla na štěrku, ozval se první smích. Přemýšlela, za jak dlouho se ti obyčejní lidé, scházející se v hospodě a v radnici, dozvědí její jméno a uvědomí si její důležitost.
Odešla od domu. V okně zahlédla stín. Rozhodla se zůstat tady, aby se stala svědkem vypálení raketové střely. Pomalu postupovala silnicí k postranní uličce nedaleko kostela, kam zaparkovala auto.

*****

„Řekl jsem o ní všechno, co jsem říct chtěl, a i to bylo příliš. Už se tady nikdy neukáže. Kdyby se objevila u našich dveří, zabouchnu jí je před nosem, to si pište..."
Cathy Parkerová ho pozorovala. Opírala se o kuchyňské dveře, za-tímco Bill Jones dusal úzkou halou pro kabát a vak mašinfíry. Byl to velký člověk, tak třicet kilo přes váhu, a když viděla, jak mu povídá-ní o dceři vhání krev do obličeje, pomyslela na jeho krevní tlak. Ko-lem krku si uvázal šálu v barvách fotbalového klubu, naposledy se na ni zamračil a vypotácel se ze dveří. Vyšel, aby řídil vlak z Derby do Newcastlu a zase zpátky. Rodiče Cathy Parkerové si přáli, aby z jejich dcery vyrostla pěkná a ženský působící dívenka, a ona se tvrdě brá-nila. Bill Jones zase toužil po chlapci, který by s ním chodil na zápasy místního fotbalového klubu, sedával vedle něho v klubu pracujících a stal se stejně jako on strojvedoucím.
„Co to jen provedla se svým životem? Zničila si ho a teď ničí ještě nás."
Annie Jonesová byla drobná žena, přísně vyhublá v obličeji i v těle, s předčasně zešedlými vlasy. Během manželovy nepříliš po-chvalné řeči o dceři nemluvila a podle Cathy se nejspíš nebavila ani s detektivy, prohledávajícími osobní věci Gladys Evy Jonesové, které tu nechala, než s rodiči zpřetrhala pouta. Zatímco matka seděla u ku-chyňského stolu, Cathy uvařila konvici čaje. Nedělalo jí potíže tu ženu přimět k řeči. Dovednost někoho rozpovídat patřila k její práci. „Snažili jsme se ji milovat, ale bůh ví, nebylo to snadné. Nic jí ne-bylo vhod. Neměli jsme peníze, ale dávali jsme jí, kolik jsme mohli. Neuspokojilo ji to. Víte, slečno Parkerová, nikdy jsme pro ni nebyli dost dobří, ani nikdo tady kolem. Odešla na univerzitu - Bill to ne-připustí, ale byl na ni pyšný. Byla jediným děckem z ulice, které se na univerzitu dostalo. Ale když si nenašla přátele tady, nenašla si je asi ani tam. Možná jí lidé, se kterými se seznámila, také nepřipadali dost dobří. Když sem párkrát během prvního roku přijela, viděla jsem na ní, jak se cítí opuštěně. Tady to za moc nestojí, ale osamělí tu být ne-musíte, ne, pokud s lidmi táhnete za jeden provaz. Gladys by to neu-dělala, ani na univerzitě ne. Vždycky se snažila lidi trochu ovládat, ale zřejmě se jí to moc nevedlo. Není správné mluvit takhle o vlastní dceři, ale je to nafoukaná mrcha. Bill se s ní nebavil, ale ani se mnou by to nebylo jiné.

Snažila jsem se, ale nevyšla mi vstříc ani na půl ces-ty. Pak se dala na to náboženství. Přijela sem jednou poté, co k nim přestoupila. Nechápejte mě špatně, nemám nic proti cizincům vyzná-vajícím si své náboženství, ale od ní to nebylo správné. Vrátila se sem v těch svých róbách, s napůl zakrytým obličejem a mladí se jí smáli. Od té doby se neukázala. Víte, kde je teď? Víte, co dělá? Má vážné po-tíže, že? Jinak byste tu nebyla a nepřišli by ani detektivové. Chtěla by se nějak vymykat, něco ovládat, chtěla by, aby se o ní mluvilo. Bude trpět? Prosím, slečno Parkerová, snažte se, aby moc netrpěla."
Cathy ji nechala sedět u kuchyňského stolu, dívat se z okna nad dřezem na zpěvavé ptáky kroužící nad pověšenými sáčky s ořechy.
Kdysi se na kursu u německé protiteroristické jednotky GSF9 při probírání rychlého antré do budovy stala svědkem toho, jak instruk-tor rekrutům úsečně přikázal: „Zastřelte napřed ženy."
Vyjela ze zanedbané uličky a zamířila k dálnici na Londýn. Podle instruktorova tvrzení jsou ženy vždycky nebezpečnější než muži, je u nich mnohem pravděpodobnější, že v posledních kritických sekun-dách svého života, když zahyne šance na přežití, sáhnou po zbrani.
Přemýšlela, jestli je Farida Yasmin Íránci platnou pomocnicí nebo spíš na obtíž.
Cathy myslela na to, jak to děvče, zmatené a povolné, klopýtá za tím mužem. Farida Yasmin touží po místečku, kde by na ni svítilo slunce, ale Cathy nevěřila, že ho kdy najde. Cathy vládla talentem okamžitě ohodnotit lidi, které vyšetřovala. Farida Yasmin je nedůle-žitá a o své návštěvě napíše jen kratičkou zprávu, to děvče je ztrace-nec. Ale nemůže udělat nic, čím by zabránila jejímu utrpení, a bylo jí z toho docela smutno.
O osamělosti toho věděla dost.

*****

„Pokud to náhodou nestihneme, bude to vina těchhle nešťastných krabic. Ale děkuji vám, že jste si na nás vzpomněl. Vždycky jsme se s Luisou zajímali o přírodu."
Simon Blackmore se vrátil do kuchyně ke své ženě. Z novin vyba-lovali talíře, hrníčky, šálky a pánve a znovu je omývali. Muž u dveří se představil jako Paul, je z rady farnosti a rád pomůže odstranit drobné nepříjemnosti, které je potkají, vždycky rád umetá cestičku nově příchozím. Pozval je zároveň na večer na schůzku spolku Život v přírodě. Koná se na radnici a člen správy Královské společnosti pro ochranu ptactva bude přednášet o migraci ptáků. Pak se zeptal, jestli Luisa náhodou nepíše na stroji, a vysvětlil, jak skupina přišla o svoji písařku. „Jsou to ti nejsobečtější lidé, jaké jsem tu kdy poznal, a to jsem se tu už narodil... Takoví lidé vůbec nedbají na bezpečnost těch, mezi nimiž žijí." Muž se zadíval na zápěstí jeho ženy, na jizvy přes žíly a Simonu Blackmorovi jeho pohled neušel.
„Nabízejí ti, Geoffe, miláčku, o 63 procent víc, než máš teď. To je fantastické. Navíc celou řadu zaměstnaneckých výhod, péči soukro-mého lékaře, při práci mimo Londýn garantují minimálně tříhvězdič-kové ubytování, při letech do Evropy obchodní třídu. Budeš mít víc než dvakrát tolik, co bereš teď. Tvůj plat je v současné chvíli až urá-žející, nezaslouží si tam takové lidi, jako jsi ty. Čím dřív odejdeš, tím lépe. Hned jim pošli dopis. Napiš ho ještě večer. Cestou z tvého bytu jsem se zastavila v cestovní kanceláři. Doporučují Seychely nebo Mauritius. Mluvím o líbánkách, miláčku. Jakmile se zbavíš toho úko-lu - zítra, pozítří? -, poohlídneme se po nějaké nemovitosti. Zavolej mi. Miluju tě."
Geoff Markham převzal poslaný vzdušný polibek a položil slu-chátko, příliš rozrušený na to, aby dokázal vypočítat třiašedesátiprocentní nárůst svého současného platu. Myslel na mladého muže na okraji rákosí a na klidnou jistotu v jeho pohledu při pozorování mo-křin.

*****

„Tak ten taky." Frank Perry stál vedle telefonu v kuchyni. „Zbabě-lí parchanti." Stál u telefonu a četl prodlužující se seznam seškrtaných jmen.
Bill Davies pokrčil rameny. „To jste neměl dělat, neměl jste ho škr-tat ze seznamu - promiňte."
„Nechodím do kostela, nedokážu snést ta jeho strašlivá kázání." „Jen jsem si myslel, že vzhledem k okolnostem by vám jeho pod-pora mohla pomoci."
Perry se obrátil k detektivovi. Vypadal ubitě, šedě. Ruka spočívají-cí na Daviesová rameni se třásla, když uchopil látku a pevně ji stiskl. „Byl jsem včera v noci mimo?"
„Není na mně, abych to nějak komentoval."
„Já to - prostě - dokážu snášet. Meryl ne. Topí se v tom. Jediná dal-ší věc, jediný další zmatek a jde pod vodu. Jak dlouho?" „Nesmím hovořit o taktice nebo strategii." „Bille, prosím."
Ochraňovaný nemá daleko k prohře, pomyslel si detektiv, a to není žádoucí. Dělal všechno možné, stál s glockem vedle velkých zvířat z kabinetu, cizích vůdců, obrácených informátorů Irské republikán-ské armády a nikdy neměl pocit, že by se angažoval. Uvědomil si, ať řekne cokoli, všechno se donese k Meryl Perryové.
„Dost se toho děje, neptejte se mě co. Dostali jsme posily, vy větši-nu toho nevidíte. Už na počátku bylo řečeno, že se tu náš Tango ne-může dlouho zdržet - nepřátelská země, nedostatek prostředků, mís-to, v němž žijete - Ne déle než týden." „A jaký máme den?" „Pátý."
Unavený, nervózní úsměv kolem Perryho rtů. „A co příběh o Al Haigovi?"
Davies se nahlas zasmál, jako by z něj spadla tíseň. „Je pondělí, že? Dostali jsme se na konec toho zatraceného pondělí. To se hodí... Ar-mádní generál Spojených států Al Haig navštívil v rámci spolupráce v NATO Belgii. Taková ta výprava s konvojem limuzín dlouhým půl míle. Noční můra bezpečnostních složek. Konvoj si to drncá po hlav-ní třídě - pátrací týmy ji samozřejmě prověřily, ale ušla jim překlenu-tá stoka. V ní byla umístěná amatérsky vyrobená bomba

levicové pro-tiamerické frakce. Detonace se o zlomeček opozdila a bomba stejně nefungovala tak, jak měla. Opancéřované auto to neschytalo naplno, jelo dál i s eskortou. V překlenuté stoce byl dostatek výbušniny na to, aby vyhodila Haigovo auto do vzduchu a vytvořila kráter, ve kterém by mohly žít ryby. Al Haig prohlásil: ‚Hádám, že když se nám nic ne-stane v pondělí, přežijeme i zbytek týdne.' Je to příběh o vytrvání na místě. Zdá se, že už se v pondělí nic nestane, pane Perry." „Dva dny vydržím, pokud ji mezi tím nic dalšího nezlomí."

*****

Den končil a nastalo ticho. Dravec kroužil v oblacích, předváděl mu znovu nabytou dovednost létat.
Ale kolem bylo ticho.
Přestal pozorovat ptáka, už se neradoval z extravagancí jeho letu. Pozoroval husy a labutě, kačeny a kroužící racky, pátral po nějakém znamení a v uších mu znělo ticho.
Neprchali, nepleskali v panice mlátícími křídly o vodu, nekřičeli, jako kdyby je někdo vyplašil. Chovali se tiše, jako by je něco varova-lo.
Vahid Hossein znal pozice policistů na vzdáleném konci mokřiny, na vyvýšenině. Nebál se jich. Věděl o nich. Nejspíš si myslí, že si jich ještě nevšiml, ale viděl každé jejich pohnutí, když jim ztuhly nohy, záda, boky a ramena a měnili polohu, aby si ulevili... V Jasmin Ca-nalu byl irácký ostřelovač, který používal SVD Dragunov ráže 7,62 s efektivním dostřelem 1 300 metrů. Nikdo ho nikdy ani nezahlédl a během tří týdnů odpravil osmnáct mužů. Nějaký vězeň pak vyprá-věl, že ho jednoho dne brzy ráno, když zaujímal svoji pozici na bře-zích kanálu, zasáhl šrapnel z minometu. Naštěstí ho zabila náhodná střepina. V těch hodinách, než vystřelil, se ptáci v Jasmin Canalu cho-vali velice tiše. Vycítil novou atmosféru. Teď věřil - a jediným důka-zem toho bylo ticho -, že se přiblížila nějaká výzva. Na čele se mu usadila drobná vráska nepříjemné předtuchy. Čekal, až ke konci dne vítr zesílí a rozechvěje rákosí. Pak se ponoří do vody, opustí svoji po-zici na břehu a přesune se na nové místo hluboko ve starém zlatém rákosí blízko centrálního toku kanálu.
Neviděl pozorovatele, jen vycítil nové ticho, které se kolem něj usa-dilo.

Kapitola 15

Andy Chalmers seděl na své pozorovatelně na zemi, jejíž vlhkost se mu vsakovala do spodku kalhot, a teplo jeho psů mu pronikalo k zdřevěnělým nohám. Naslouchal nočním zvukům.
Měsíc nesvítil, dešťovými mraky nepronikalo žádné světlo.
Skrýval se za hustou přírodní clonou. I kdyby bylo světlo, nikdo by ho neviděl přes rákosí a vodní kanály. Ten člověk by mohl mít dale-kohled pro noční vidění, neposkytne mu šanci, aby identifikoval jeho postavení. Chalmers nepotřeboval vidět krajinu kolem sebe. Místo toho naslouchal.
Slyšel ticho, rachocení moře narážejícího na břeh, liščí volání v dál-ce. Dvě stě metrů vzdálený policista tlumeně zakašlal a další, o čtyři sta metrů dál, se postavil, aby se Vyčural. On se nehýbal, nevydával žádný zvuk. Když zavolala liška, pocítil pod prsty, jak se psům zježi-la srst na krku, ale upokojil je, aby zůstali ležet.
Chalmers by toho muže slyšel, kdyby tam ještě byl.
Západní vítr se otočil, což Chalmerse potěšilo. Přehnal se přes vzdálené stromy a pole, doletěl do mokřiny, rozechvěl listí a rozhou-pal větve za ním. Dokázal se skrýt zraku a sluchu, ale tělesný pach ovládat nemohl. Zrakový vjem, zvuk a pach se v noci nesou na ohromnou vzdálenost, ale ve vysokých horách, v nichž pracoval, po-kládal za nejhoršího nepřítele stopaře právě pach.
Klíče od svého karavanu, přistaveného k zádi chalupy vrchního hajného, nechal u pana Gabriela Fentona, těch pár mincí, co nosil po kapsách, utratil ve vlaku, kapsy netížilo nic kovového. Běžně donutil hosty svého pána, aby před počátkem stopování odložili všechno, co
by cinkalo, chřestilo a třelo se o sebe. Jeho psi zůstávali nehybní a tiší jako on. Neozve se žádný zvuk, který by jeho kořist zaslechla, žádný hluk, který by vyplašil ptáky v rákosí.
Vítr vanul tím směrem, jakým si přál, a jeho pach odnese daleko od toho muže, pokud tam je. Jeden americký host na sebe kdysi k plíže-ní se za zvěří napatlal páchnoucí dráždivě krémy a věřil, že tím pře-hluší lidský pach, který by jelen mohl zachytit. Chalmers ho donutil svléknout se a omýt se v potoce. Jeden Francouz se vyválel v ovčím trusu, i to bylo na nic. Jediná možnost, jak skrýt lidský pach, je udržet si vítr ve tváři. Ještě toho muže neucítil, pokud tam je.
Seděl a zahalil se do trpělivosti, nechal plynout noční hodiny, po-slouchal.
Dokázal sedět tiše a bez pohnutí, ale neklimbal, nedovolil si přiblí-žit se ke spánku.
Kdyby zaklimbal, usnul by a pak by neslyšel.
V zimě, dešti a tichu si Chalmers pohrával s pamětí, aby se mu neotupily smysly.
Vzpomínal na stopování zvěře s klienty, kteří za den utratili víc, než on vydělal za dva týdny... Na hosta z Holandska, který na po-čátku týdne nedokázal s teleskopickým hledím na vzdálenost sto metrů trefit jedinou kulkou ze šesti terč v nepoužívaném lomu, čtyři palce velký - odmítl ho vzít s sebou. Pan Fenton ho podpořil a hosta poslali k řece vybíjet lososy. Na hosta z londýnské City v novém ob-lečku s čerstvě zakoupenou puškou, při střelbě v lomu se osvědčil, pět hodin ho vodil za osm let starým kusem s korunou paroží, dostal ho k němu na osmdesát yardů, aby ho střelil z boku. Podal hostovi nabitou pušku, Browning kalibru .270, natáhl ho. Měl to zvíře v za-měřovači a trefil ho do břicha. Zraněné zvíře prchlo. Nazval hosta ‚prokletým řezníkem' a půl noci a celé příští dopoledne se svými psy strávil venku, aby jelena našel a ukončil jeho trápení.

Chalmers v tichu rákosí nacházel povzbuzení. Měl by se tu ozývat pohyb, spory o území k hnízdění a výkřiky ptáků. Jeden klient z Německa se dožadoval práva zastřelit jelena s nej-větší korunou paroží, ale zvíře bylo jen šest let staré a na vrcholu sil. Klient zasyčel částku, kterou zaplatil, a že potřebuje trofej. Chalmers ho odbyl. Pokud nebude zvířatům prokazovat odpovídající respekt, vrátí se z rokle s nepoužitou zbraní. Ten člověk se pak zhroutil, kňu-čel cosi o penězích a on ho dovedl za zvířetem u konce života a do-volil mu ho zastřelit. Když se za ním plížili, minuli o třicet yardů mladší zvíře, a klient mu nakonec ještě poděkoval za nejkrásnější lov svého života. Chalmers ho beze slova opustil, protože neuznával ani vděk, ani chválu.
Všudypřítomné ticho je důkazem, že ten muž je dobrý, je mezi ptá-ky v rákosí a ve vodě a nehýbá se.
Jeden host, funící a neschopný dalšího pohybu, vytáhl v nezarostlém prostoru z kapsy balíček cigaret. Chalmers mu vytrhl cigaretu z úst. Plížil se s ním pak deset hodin proti proudu potůčku vyplňují-cího strž. Nakonec se zvíře objevilo sedmdesát yardů od něj, řekl hos-tovi: ‚Nejste schopen střílet, jste jen ruina,' a odmítl mu vydat zbraň.
Vzpomínky udržovaly jeho smysly v bdělosti. Ptáci se chovali až příliš tiše. Ten člověk je dobrý a je tam v té mokřině. Trpělivě čekal. Cítil k tomu muži respekt, jako bratr k bratrovi, stej-ný respekt, jaký cítil před velkými zvířaty, která stopoval a za nimiž se plížil.

*****

„Přežili jsme pondělí."
Musel sám nakrmit sebe a chlapce. Ohřál zbytek masem plněného páje z lednice a vzal poslední krabici zmrzliny z mrazáku. Stepheno-vi našel v televizi přírodovědecký snímek a jedli z táců na klíně. Od-nesl podnosy do kuchyně a odešel nahoru. Ležela ve tmě v posteli. Posadil se vedle ní.
„Říkají, že má týden. Nemůže tu vydržet déle než týden. Uzavírá se kolem něj smyčka. Končí pátý den. Musíme tu vydržet..."

*****

„Kde je?" zeptal se Fenton.
„Nevim," donesla se mu ozvěna Markhamova hlasu, zkresleného kódovacím zařízením, „sedí někde v tom zatraceným močále."
„Volal jste mu, ohlásil něco?"
„Neodvážil bych se toho nevděčnýho chlápka zavolat, jsem jenom poslíček - Určitě by mě zardousil, kdybych ho vyrušil."
„Neví nic o důležitosti neustálého kontaktu?"
„Ví, pokud jste mu o tom řekl."
„Geoffe, uvědomuje si, jak na něm záleží?"
„To jste mu také, hádám, řekl. Jakmile se uráčí s námi zkontakto-vat, dám vám vědět. Nashle, pane Fentone."
Fenton se otřásl. Je tu sám, společnost mu dělá jen mladík s třemi odkroucenými roky, který hlídá telefony. Vždycky se pozdě večer, v době, kdy se operace chýlila ke konci, třásl, ne z chladu, ale od ner-vů. Během dne, obklopen pomocníky, kvetl sebevědomím. Ale Par-kerová odešla, v doprovodu Američana, i starší z čekatelů a starý har-covník z oddělení B. Cox dnes odcházel předčasně, pořádal večeři. Jestli ten chlapec Chalmers neuspěje, je s ním konec. Stane se obětí, spláchne ho to, budou se mu smát, ukážou mu dveře, půjde do před-časného důchodu.
Na druhém konci světa se ve strachu z neúspěchu svíjí jiný muž. Neví, jak vypadá jeho kancelář ve vysokém patře ministerstva in-formací a bezpečnosti, ale jako by vnímal toho muže koupajícího se ve stejném potu, jaký stéká po zádech jemu. Mluvil o tom, jak to má pod kontrolou, ale nikde není ani stopy po nějakém ovládání situa-ce. Vždycky to vypadá takhle, nikdy jinak, když odpovědnost pře-vezmou malí lidé a vysoce postaveným a mocným je situace ode-brána z rukou... Dnes zůstane spát v Thames Housu, i zítra, pokud ještě nebude po všem... Protože Harry Fenton dobrovolně převzal odpovědnost, leží jeho kariéra v umouněných rukách Andyho Chal-merse.

*****

„Domov je místo, kde jsme my. Domov neznamená lidi, věci. Do-mov je tam, kde jsi ty, Stephen a já. Tady nás nic nedrží. Říkal jsi, že domov znamená přátele, ale tady žádné nemáme, opustili nás. Do-mov je tam, kde jsme spolu. Nedokážu to snášet, už ne."
Ležela na posteli zády k němu. Její hlas zněl hluboce, bezvýrazně a klidně. Perry nabyl dojmu, že jí došly slzy.

*****

Chýlil se konec přetěžkého dne zpravodajského důstojníka. Poža-davek Teheránu na zaslání informací a vyhodnocení situace ho dove-dl k tomu, že s květinami v jedné a hrozny vína v druhé ruce kráčel s mnoha dalšími návštěvníky chodbou.
Brigádní generál z Teheránu na tom trval. Neklidný a ostražitý zpravodajský důstojník opustil uprostřed dne svoji kancelář na vel-vyslanectví. Neviděl žádný stín, ale vždycky ho mohl někdo sledo-vat. Zajel k domu kolegy z oddělení víz na předměstí západního Lon-dýna, zaparkoval před domem, byl uvítán u dveří a uveden dovnitř. Aniž by se zdržel, vyšel zadními dveřmi, přešel zahradou k brance, proplížil se uličkou mezi garážemi a nasedl do kolegova auta. Zajel do

kanceláří a dvora půjčovny aut na samém okraji jižního Londýna, požádal o BMW, které si pronajal Yusuf Khan. V obličeji mladé ženy se objevil náznak zaváhání a on vytáhl z kapsy peněženku. Sto liber v dvacetilibrových bankovkách podaných přes stůl vyhladilo stín v její tváři. Spěšně mu ukázala fotografii havarovaného vozu ze spisu pro pojišťovnu. Dozvěděl se adresu nemocnice, kde zraněného ošet-řují... Neví něco o spolucestujícím? Policie o žádném nemluvila... Než dorazil do nemocnice, blížil se večer. Zjistil si číslo dveří a zamí-řil do pokoje pro zraněné po úrazu. Stal se jen dalším návštěvníkem, jedním z mnoha, kteří s obavami navštěvují nemocné, raněné a zmrzačené. Přinášel květiny a hrozny, jako by mu měly zaručit vstup.
Pomalu postupoval středem pokoje, uličkou mezi postelemi, a pro-hlížel tváře pacientů.
Vypadal ztraceně a zmateně, ale nikdo z utýraného nemocničního personálu mu nepřišel na pomoc.
Před ním už byla chodba, směrovky k nouzovému východu a na straně vozík s resuscitačním přístrojem. Musí na sebe vzít riziko, pro-tože to po něm Teherán požaduje. S nejistým úsměvem ve tváři po-stupoval dál.
Teprve když došel k vozíku, všiml si policisty se samopalem na klí-ně.
„Hledám sestru a její dítě."
Stál u dveří se skleněným okýnkem. Za nimi si četl další policista, časopis zakrýval polovinu jeho zbraně. Zahlédl postel a ovázanou hlavu Yusufa Khana.
„Tady ne, tady žádné děti nejsou, díky bohu."
„Tohle není místo pro děti?"
Podíval se na ovázanou hlavu, připojené trubice, otevřené oči. Hlava se pohnula, trubky se zachvěly, oči zamrkaly poznáním.
„To rozhodně, kámo, tohle není místo pro děti."
V očích zahlédl sbírající se slzy a měl pocit, že zahlédl náznak pro-vinilého mrknutí.
„Musím se zeptat znovu."
Odcházel. Viděl, co potřeboval. Květiny a hrozny položil na stolek sestry, která měla místnost na starosti. Z kolegova domu v západním Londýně spěchal do centrálního Londýna a do své kanceláře na vel-vyslanectví. V hlavě už formuloval bezodkladnou zprávu, kterou odešle bezpečnostním kódováním do Teheránu.

*****

„To chceš stěhovací vůz k předním dveřím? Všichni ti parchanti budou stát u silnice a sledovat nás. Chceš jim dopřát to uspokojení? Naše věci, všechno, co pro nás má osobní význam - náš nábytek, ob-lečení, obrazy, náš život - jim vystavit na odiv? Až budeme odjíždět, budou na to auto plivat. Tohle chceš?"
Jeho ruka spočívala na Merylině rameni, masírovala jí kosti a sva-ly. Nepodívala se na něj, nepromluvila.

*****

Brigádní generál byl velice opatrný člověk. Pokud si měl ochránit záda, musel být stále opatrný. Byl ve službě na ministerstvu informa-cí a bezpečnosti raritou, zpravodajský důstojník z předchozího reži-mu. Přešel na druhou stranu. Většina jeho spolupracovníků ze SAVAKu, kde pracoval v hodnosti kapitána, už dávno nežila, pověsili je, zastřelili, zmasakrovali za jejich službu šáhovi. Jenže tři dny před tím,
než dav - lůza z ulic jižního Teheránu - vstoupil do kanceláří SAVAKu na Hafez Avenue a vylidnil je, popadl kufřík se spisy ze svého pracoviště a kontaktoval nepřítele. Spisy zastupovaly jeho pověřova-cí listiny. Pamatoval si i jména, místa, tváře. V následujících zmateč-ných dnech se pro nové zástupce Íránu stal malou cennou studnicí vědomostí. Trousil jména bývalých kolegů, rozmístění bezpečných domů a obličeje informátorů, kupoval si jimi přežití.
Nový režim byl samozřejmě neobeznámený se záležitostmi bez-pečnosti a kontrarevoluce. Zatímco jeho kolegové umírali, převlékač kabátů prosperoval. Když zadržení Američané z velvyslanectví pro-testovali, že nejsou zaměstnanci CIA, identifikoval je. Když Mujahiddin revoltoval proti imámovi, dokázal jménům dosadit obličeje. Po-výšili ho na majora a později na plukovníka Vezarat-e-Ettela'at Va Amniat-e Keshvar a teď ve VEVAKu postoupil na hodnost brigádní-ho generála. Ale byl příliš inteligentní a opatrný. Chápal, že jeho po-zice nezůstane navždy bezpečná a on mimo veškeré podezření. Ně-kdo ho nenáviděl, o něco víc lidí jím pohrdalo a většina, která znala jeho minulost, se před ním měla na pozoru.
Ochranné zástěny, jimiž se oklopil, tvořila fanatická oddanost no-vému režimu, spojená s totální a citu prostou efektivností. Ze rtů mu nikdy nevyšlo jediné slovo kritiky vůči mulájům ve vládě a jejich vli-vu, do plánů svých operací nikdy nevpustil chybu. Kdyby se proti němu ozvala sebemenší kritika, okamžitě by ho udali a vykopli z kan-celáře. Mnozí by se dožadovali toho, a on to dobře věděl, aby mu byla vpálena kulka do čela, nebo aby se kolem jeho krku stáhla oprátka.
Vahid Hossein pro něj byl cosi jako vlastní syn... Zpráva z Londý-na mu ležela na stole. Jeho kancelář obklopovala horká, dusná noc. Slzy a provinilý vzhled znamenaly zradu, byly důkazem toho, že ten zbabělec Yusuf Khan promluvil. Seděl sám v kanceláři zahalené ciga-retovým kouřem. Přál si, aby člověka, který mu byl téměř synem, za-střelili.
Horší by bylo, kdyby zadrželi tanker, pýchu loďstva, a zkonfisko-vali ho, až zpomalí jízdu na pravidelné trase a vypustí nafukovací člun s naloděnou posádkou. Zvážil dané možnosti, sepsal instrukce pro důstojníka VEVAKu, který pracoval jako úředník v budově írán-ské národní rejdařské společnosti. Loď vypluje ráno. Nepokusí se o žádné vyzvednutí.
Pro vlastní přežití, proto, aby se vyhnul nevítanému osudu, pře-stříhl spojení s Vahidem Hosseinem. Ani nezaváhal.

*****

„Chci chodit nakupovat, chci aby Stephen chodil do školy, chci, abys chodil do práce, chci s vámi chodit na procházky - nechci, už ni-
kdy, Franku, nechci vidět zbraň. Chci být zase šťastná. Nic už nám tu nezbývá."
Dole hučela televize, přes ni si Davies pískal cosi, co postrádalo melodii. Z chatky za domem zakdákal smích, před domem zatúroval motor, aby udržel topení v chodu. Všechno, čemu naslouchali, všech-no kolem nich mělo spojitost s ozbrojenými ochránci.
„Prosím, zapřísahám tě, prosím..." Perryho hlas se chvěl vstříc ml-čení jeho ženy.

*****

„Svým způsobem to připomíná Khe Sanh, ne že bych tam byl."
Byli tak neklidní, jako by se báli jeden druhého. Littelbaum ji ne-svlékl. Svlékla se sama, zatímco se k ní otočil zády a soukal se ze své-ho starého tvídového obleku, zmačkané košile a spodního prádla, které zrovna nezářilo čistotou. Měl něžné ruce, a když na ni lehal, když vstupoval dovnitř, dotýkal se jejích ňader s bázní teenagera.
„Khe Sanh připomínalo přivázání kozy ke kůlu. Postavili jsme zá-kladnu uprostřed ničeho a vybídli jsme je, aby si pro nás přišli. Mys-leli jsme si, že se armáda Severního Vietnamu sama zničí, když se chytí do našeho oka."
Vykládá takové nesmysly, protože je nervózní, hádala Cathy, urči-tě nemá v Rijádu ženu, žije stejně osaměle jako ona. Už dlouho se s ni-kým nepomilovala. Tohle je krátkodobá romance, žádné závazky, do osmačtyřiceti hodin bude na palubě letadla, které ho dopraví tam, od-kud přišel.
„...Věřili jsme, že jsme to správně pochopili, že jsme se poučili od Francouzů z Dien Bien Phu. Francouzi neměli takové prostředky jako my, ale věřili ve stejný princip, nastražení návnady s příležitostí plesk-nout toho parchanta přes ruku, až ji vyčenichá..."
Nedávala sex do služeb veřejnosti. Nebyla k dispozici Němcům, Izraelcům a Italům, přicházejícím navázat spojení do Thames Housu. Nebyla pohodlným řešením pro muže žijící daleko od domova. Ten Američan je stejně opuštěný a ostýchavý jako ona a skrývá to za drsnost totální profesionality stejně jako ona. Věděla, že skončí tady, na její posteli, hned jak mu příkře navrhla, že mu uvaří večeři. Přes-ně tohle nejspíš potřebovala po dlouhé jízdě z Derby, neboť ji rozho-dilo pomyšlení na to děvče. Vypadal jako vyplašená kočka zahnaná do kouta. Když v autě přede dveřmi lovila v kabelce klíče, i uvnitř, když mu nesla velkou whisky a když ho vedla za ruku do ložnice. Byl nad ní, pohyboval se pomalu, jako by se děsil, aby ji nezklamal, a mluvil.
„...Když se pustíte do podobné hry, musíte mít dobré nervy a mu-síte být připraveni na oběti. Ten náš mladý kolega - Markham - nemá
nervy, nedokáže přijmout fakt, že pěšáci přijdou k úrazu. Musíte být připraveni vsadit všechno na jednu kartu - nebyli jsme na Khe Sanh připraveni, ani Francouzi na Dien Bien Phu. Prohráli jsme, oni taky, ale princip byl správný."
Khe Sanh a Dien Bien Phu jí mohly být ukradené. Cítila po dlouhé době pach muže, na sobě jeho váhu a v sobě jeho velikost. Pohybova-la se stejně pomalu jako on a děsila se konce. Bylo jí jedno, co vykládá. „Víte, Cathy, myslím, že tak dlouho se chodí se džbánkem pro vodu, až se ucho utrhne."
Stiskla ho. Zaryla se mu do zad krátkými nehty, nikdy se neobtě-žovala je nalakovat, jako to dělaly ostatní ženy. Nahlas se zasmála. „My už se nebavíme o kozách?"
„Jste roztomilá, jemná žena a lituju, že se vám moc nevěnuju, omlouvám se. Bavíme se o džbánech." „Povídejte mi o džbánech."
Vyzdvihla boky, vzepjala se proti jeho pánvi a mohutným faldům jeho břicha. Už dlouho nezažila tu radost, která jí prostupovala, a znovu přitlačila a vnímala vlastní zasténání, a už to nevydržela, a on zrychlil. A pro ni, každý den a každou noc opuštěnou, to před-stavovalo trochu radosti bez budoucnosti.
„Ucho se může utrhnout. Ochrana je na místě. Kozu kryjí zbraně. Predátor musí přijít, nepřipustí, aby se vrátil do doupěte bez toho, že by zabil. Nemůže jen tak vypadnout, Cathy, nemůže se vrátit do Te-heránu s prázdným žaludkem - a stojí proti němu celá řada překážek, čekají na něj střelci. Cítím v kostech, jak se mu ta voda vylévá... vy-lévá... ztratil výhodu... co to říkám... ježíši, Cathy..."
Zalapal po dechu a vykřikl. Objímala ho. Věděla to. Už se nikdy ne-ozve, už o něm nikdy neuslyší. Odletí. Shlížel na ni oddaně. Odstrči-la ho.
„Mám hlad. Pojďme se najíst."
Odešla nahá, jako by odhodila stud, do kuchyně a otevřela mraz-ničku. Bude to zase nějaké zatracené kari z mikrovlnky. Slyšela z lož-nice jeho unavené zavolání, chvějící se hlas. „To ucho se možná zrovna utrhlo..."

*****

„Prosím, říkám to znovu a znovu. Nechoď. Nemůžu odejít. Jednou to bylo víc než dost. Nezbude ze mě nic, když odejdeš. Myslíš, že jsem na odchod nepomyslel? Na to, že se spakujeme a utečeme? Mu-sím zůstat a pohledět do tváře tomu, co jsem udělal. Je už skoro po všem, pomalu bude konec... Zůstaň, prosím."
Perry ji k sobě tiskl. Napadlo ho, jestli je neposlouchá detektiv nebo muži v chatce. Ve tmě se tiskl k Meryl.

*****

Šálky na kávu a podšálky, talířky na sušenky a skleničky na džus už stály naskládané na podnosech a nesly se do kuchyně. Židle skří-pěly na dřevěné podlaze, jak se publikum usazovalo. Radnice se, dí-kybohu, skoro zaplnila, akce spolku Život v přírodě obvykle přitáhly nejvíce pozornosti vesnice.
Peggy se točila kolem posledních zbývajících džbánků. Emma Carstairsová se starala o žaluzie, kontrolovala, jestli jimi neproniká světlo nejbližší pouliční lampy. Barry manipuloval s paprskem dia-projektoru a volal na Jerryho Wroughtona, aby trochu posunul plát-no. Mary pomáhala přestavit kolečkovou židli paní Wilsonové tak, aby lépe viděla na plátno. Paní Fairbrotherová seděla na vzdáleném konci první řady, za ní pan Hackett a Dominic, který se tiše bavil se svým partnerem. Účastníků se sešlo víc než padesátka, docela úspěch na tak ošklivý den, počet místních zvyšovalo pár přespolních, pří-chozí z Dunwiche, osazenstvo jednoho auta z Blythburghu a o něco víc ze Southwoldu.
Paul zatleskal, aby na sebe upoutal pozornost, a štěbetání utichlo. „Za prvé bych vás chtěl pochválit za to, že jste se sem přes takové ošklivé počasí dostavili. Za druhé se omlouvám, že se nebudeme vě-novat shrnutí diskuse z posledního zasedání výboru a že vám nemo-hu předat obvyklý seznam přednášejících. S přepisováním na stroji vznikly problémy, což jistě většina z vás ví. Nějaký dobrovolník?" Žádná ruka se nezvedla, ale při zmínce o problémech se ozvalo chápa-vé zabručení. „Za třetí, je mi potěšením přivítat doktora Juliana Markse z Královské společnosti pro ochranu ptactva, který pohovoří na téma migrace. Doktor Marks..."
Všeobecný aplaus, dlouhovlasý vytáhlý muž s větrem ošlehaným obličejem postoupil kupředu.
Doktor Marks promluvil zvučným hlasem: „Slyší mě všichni dob-ře? I vzadu? Ano? Skvělé. Rád bych vám na úvod poděkoval. Vlastně hned nadvakrát. Díky za pozvání, ale ještě víc bych vám chtěl jmé-nem Královské společnosti pro ochranu ptactva poděkovat za váš po-slední sponzorský dar, neobyčejně štědrý na vesnici této velikosti, od-ráží skutečnost, jak nelhostejní a slušní lidé zde žijí. Nárůst vámi poskytovaných finančních prostředků vypovídá o tom, že tato vesni-ce je místem, kde ještě nevymřel vřelý cit, místem ohromné velkomy-slnosti. A teď k migraci..."
Setmělo se.
Jen pár lidí z obecenstva v sále zahlédlo, jak Simon a Luisa Blackmorovi potichu vklouzli na dvě prázdná sedadla v poslední řadě. Ni-
kdo z přítomných by neuhádl, že ji děsí jasně osvětlené místnosti plné
lidí.
„Jak víte, spolu s vámi žije v okolí těchto přenádherných pustých mokřin jeden z nejkrásnějších stěhovavých ptáků, pochop rákosní..."

*****

„Chrání tebe, Stephena a mě."
„Byl u dveří, snažil se prorazit ty zatracený dveře. Držel zbraň, kte-rou nás chtěl zabít, přímo v našem domě - "
„Už se to nestane, slibuju, ujistili mě o tom. Není tu ani k hnutí přes ty muže, kteří nás tu chrání."
Meryl se obrátila na posteli a pohlédla mu do tváře. Objala ho ko-lem krku. Měla jeho slib a mohla se ho přidržet.

*****

O letních měsících po návratu z vepřína Gussie okopával zahrady, pak si zašel domů na čaj a hned nato do hospody. Za tmavých zim-ních měsíců, když nemohl večery trávit převracením zeleninových záhonků u Carstairsových, Wroughtonových a Perryových, chodil z vepřína rovnou domů na čaj a pak do hospody. Po návratu z hos-pody jeho matka a mladší sourozenci už spali, a on, pán domu, se usadil v křesle a četl si časopisy koupené v Norwichi, příběhy o bo-jích a přežití a oddával se snění. Nechával si na objednávku posílat knihy a považoval se za experta na boj proti terorismu, skrytou vál-ku, svět armády, v hospodě by ho měli pořádně poslouchat. Otec mu zemřel, poslední čtyři roky před tím stejně bydlel v Ipswichi s něja-kou courou, a živitelem rodiny se stal Gussie. Čaj se podával, jak si přál on. Domácnost se točila podle něj a jeho schopnosti vydělávat pe-níze. Jelikož vydělával, připadal si roven s každým v hospodě. Ale ni-kdy se mu nedostalo popularity, jaké by si, jak věřil, zasloužil. Celý život toužil po ocenění. Mezi ostatními zemědělskými dělníky ve vepříně, mezi lidmi z vesnice na konci cesty, kde žil, nebo v hospodě, kde se každý večer opíral o bar. Jeho příběhy nikdy nikdo nevyslechl až do konce, jeho žertům se nikdy dost nesmáli, jen málokdy ho žá-dali o vyslovení názoru...
Byl velký, samý sval, že by mohl vrhat žoky se slámou, na nichž spala prasata, a díky své mohutnosti nikdy nepoznal strach.

*****

Svoji původní nabídku odchodu stáhli, už neplatí. Držel ji v náru-čí, šeptal jí do ucha: „Už se to nemůže opakovat."
„Protože pokud by se ještě něco stalo..." „Nestane, nemůže."
„Cokoli..."

*****

Gussieho bylo slyšet nejvíc. Gussie pil ze všech nejrychleji a vedl nejsmělejší řeči.
Přes pult putovaly další pinty silného piva. Pokračovalo to dvě ho-diny a ty řeči měly svůj zdroj v pití. Martindalova žena, bázlivá Do-rothy Martindalová, si přivolala muže od baru ke dveřím. Jak tu může trpět takové nadávání, klení,

takové opilecké kecy? Protože bez těch lidí by byli v koncích, směřovali by k bankrotu, proto. Vrátila se nahoru, do bytu nad barem.
Zásuvka na peníze znovu zazvonila. Zůstali tu toho večera posled-ními hosty, všichni ostatní odešli na radnici.
Vince prohlásil: „Hádám, jestli tu ti parchanti budou ještě v létě, až začne sezóna, můžeme se rozloučit s letními hosty."
Gussie si přisadil: „Sakra, žádný letní hosti, žádný peníze. Peníze přeci potřebujeme."
Donna dodala: „Musí se něco udělat, někdo přece musí sebrat od-vahu a něco udělat."
Přišel by nejspíš o ostatní zákazníky. Dokud budou vesnici proče-sávat policisté, hosté se nedostaví. Kdo by tu teď nechal pobíhat děti? Kdo by sedal a obědval na trávníku, kdo by chodil na pláž? A co hůř, kdo by se posadil na lavičku před hospodou s pintou snesitelného piva a bramborovými lupínky pro děti? Kdo by se ubytoval ve vesni-ci, až přijde sezóna, kdyby zůstala táborem ozbrojenců? Pokud se ne-dostaví návštěvníci, má po živnosti a ostatní s ním.
Gussie zařval: „Musíme jim dát vědět, že je tu nechceme, podat jim to tak, aby nedošlo k mýlce. A půjdou."
Vince objednal talířek hranolků.
Martindale opustil bar a zašel nahoru požádat ženu, aby usmažila talíř hranolků. Za talíř hranolků si může naúčtovat libru. Omluvil se jí, ale oni každou libru potřebují. Kdysi jí vykládal, jaký to bude zla-tý důl, a teď je vděčný za peníze vydělané na talíři hranolků. Vrátil se dolů do baru. Gussie zmizel. Asi se zašel vyčurat, na baru ležela jeho nedopitá sklenice. Tvářil se, jako by neslyšel kňučivě pronášené stíž-nosti na druhé straně pultu. Myslel na dopis z banky a dopis z pivo-varu, které ho upozorňovaly, že nedostál svým závazkům.
Okénkem zahlédl Gussieho. Vrávoravě procházel parkovištěm. Nesl lehké prkno, které tu nechali Stavaři, když jim oznámil, že si ne-může dovolit dokončit stavbu venkovních záchodů. Martindale ho pozoroval, jak potácivé mizí do tmy, mimo dosah světel, a na rameni táhne prkno.

*****

Objímal ji. Meryl měla jeho slib a napětí v ní ochablo. Tiše se k němu tiskla. Slyšel trojí krátké zazvonění, pak Blakův hlas a Davie-
sovo přání dobré noci. Frank zaslechl Daviesovo, v tom zatraceném domě je ticho jako v hrobě. Blake se usazoval v jídelně a kontroloval samopal, který si předávali. Musel jí to slíbit, jinak by sundala kufr ze skříně a odešla by.

*****

V domě se dusil. Teď ho čeká osamělá večeře v hospodě a pak těž-ká atmosféra v podnájmu.
Bill Davies prošel kolem svého auta. Musí přemýšlet, musí chvíli zůstat o samotě. Nemůže se vyhnout nutnosti zavolat domů. V oddě-lení už se o jeho hroutícím se manželství začíná klevetit. Názory se různí. Některým se prý po rozchodu ulevilo. Jiní nad skleničkou v baru vykládali, že konec manželství byl počátkem nejosamělejšího období jejich života.
Musí se obrnit, aby si dokázal promluvit s Lily v naději, že ho nechá pokecat s Donaldem a Brianem. Nejspíš to do-padne jako posledně, ticho a odmítavost, a pak bude následovat vy-zývavá otázka, kdy se vrátí domů, na což nezná odpověď, a pak hu-čení přerušeného spojení. Musí si to promyslet, musí se trochu projít, musí vědět, co řekne.
Silně pršelo.
Před ním, na silnici vedoucí k radnici a hospodě, nebylo ani živáč-ka.
Po straně silnice, kam nedosahovala světla radnice, se mihl stín. Nejspíš jeden z těch bláznů, co venčí psy, ať svítí slunce nebo prší, a schovává se pod strom nebo živý plot.
Přitáhl si těžký kabát ještě víc k tělu. Boty a kalhoty u kotníků už
měl promočené.
Řekne: „Mám tě rád. Mám rád své chlapce, naše chlapce. Chci být s tebou. Chci s tebou žít... Jsem policajt, nosím glocka, chráním ohro-žené lidi... Nemůžu se změnit. Nemůžu zase začít honit zloděje a převádět děti přes ulici. Musím s tím žít a musíš s tím žít i ty. Bude to pro nás oba lepší, Lily, než abychom se rozešli. Rozchod je jako smrt. Pro mě, pro tebe, Donalda i Briana. Všechno bude lepší než set-kávat se v sobotu ráno, kdy nepracuju, ve dveřích, aby ses na mě dí-vala jako na lotra a pustila se mnou děti na čtyři hodiny, na fotbalový zápas a návštěvu u McDonalda. Dej mi ještě jednu šanci..."
Slova mu řičela v hlavě a připadal si děsně unavený. Dvanáct ho-din proseděl v jídelně s termoskou s kávou a sendviči, glockem, sa-mopalem a novinami, a poslouchal, o čem se baví. Snažil se udržet Lily a chlapce v centru svých myšlenek, ale přišli na řadu až po Me-ryl Perryové. Lily by tomu s Meryl Perryovou neporozuměla, kde-pak...
Ozval se výstřel.
Ztuhl. Žádná bolest, žádné znecitlivění - a stojí. Střela ho minula. Prudce se obrátil, ale na Lippitts Hillu netrénovali ve tmě jak v pyt-li. Pálili za dne pod obloukovým světlem střelnice.
Sáhl pod kabát a sako pro glocka. Vytáhl ho z pouzdra. Obracel se, s hlavní mířící do černoty před sebou. Křičel, aby nabyl vládu, aby měl navrch. „Ozbrojená policie! Odhoďte zbraň! Vyjděte!" Ale stál na světle, oči mu oslepoval déšť a nemohl určit cíl. Kdyby měl na co zamířit, vypálil by ránu a nekřičel by. Prst na pojistce spou-ště, tak je to učili - kde je ten parchant?
„Plazte se směrem ke mně, nebo střelím, sakra, střelím. Napřed zbraň, pak vy! Hněte se!"
Bill Davies nikdy předtím nevytáhl zbraň v reálné situaci. Teď za-registroval pohyb... Sklouzl prstem z pojistky ke spoušti. Žádná si-mulace v Hogan's Alley, žádná střelnice. Prst se přisál na spoušť, za-čal ji tisknout. Zamrkal, snažil se zaostřit na cíl ve tmě.
Směrem k němu dopadla fošna, dvakrát poskočila a nehybně mu spočinula u nohou. Před ním se ozvalo zakňučení a

lehce identifiko-val pohyb. Zacílil na to místo a přitáhl prst.
„Vyjděte! Vyjděte ven nebo střelím!" řval Davies do tmy. Stín se vynořil s kňučivým fňukáním. Mladý muž se po čtyřech vy-plazil do světla.
Davies věděl, že je po všem. Prvotřídně ho to vyděsilo a rozzlobi-lo. Viděl pokleslá ústa mladíka a hrůzu v jeho očích. Zahlédl ho kdy-si v hospodě. Tahle prkna se používají v Irsku. Děti nebo ženy si za-lezou do tmy, postaví se na konec fošny, počkají, až kolem projde patrola, zvednou druhý konec prkna a nechají ho dopadnout na as-falt nebo na chodník, ten zvuk se podobá výstřelu. Štvou tím vojáky. Baví se tím. A on málem vystřelil... Nebylo to nutné, ale chytil mla-díka za límec a táhl ho přes ulici, pod světlo pouliční svítilny. Hodil ho na břicho, přitiskl mu hlaveň ke krku, zatlačil kolenem do kříže. Jednou rukou ho bleskově prohledal. Cítil staré pivo a čerstvou moč. Málem zabil ožralu, který se jen tak bavil. Vztyčil se nad ním a pře-vrátil ho nohou. Viděl obrovskou skvrnu v místě, kde se mladík po-močil, a škrábance na tváři, jak ho vlekl po povrchu vozovky. Ten člo-věk tiše sténal hrůzou a Davies si uvědomil, že na něj ještě pořád míří. Neměl to dělat, ale kopl ho tvrdě do břicha.
„Vstávej a vrať se k mamince. A řekni jí, proč ses počural. Jestli to zkusíš ještě jednou, je po tobě."
Mladík se vydrápal na kolena, pak na nohy a s pláčem se odpotá-cel. Davies ho pozoroval, běžel směrem k radnici a osvětleným ok-nům hospody.
Vrátil se do auta před domem a těžce dopadl na sedadlo. Nevěděl, proč vlastně nedomáčkl spoušť k výstřelu. Ten výstřel by toho kluka býval zabil. Celý se roztřásl. Uvědomoval si jedno, dnes večer už ni-kam nezavolá.

*****

„... příroda je hotový klenot a my máme to štěstí, že ji můžeme po-zorovat. A nejnádhernějším z klenotů, který každý rok putuje do zá-padní Afriky a který se každé jaro vrací zase zpět k nám, je pochop rákosní. Můžeme to považovat za výsadu. Děkuji vám."
Kolem doktora Juliana Markse se zvedl ohromný potlesk. V sále se rozsvítilo.
Všichni slyšeli křik na ulici, všichni se obrátili v polosvětle paprsku projektoru směrem ke dveřím a viděli, jak Paul spěšně vyklouzl ven. Barry Carstairs, myšlenkami zcela jinde, vedl aplaus. Právě se chystal vyslovit díky přednášejícímu, když se rozletěly lítačky.
Rozhostilo se ticho a Paul vykřikl: „To je Gussie, policisté ho má-lem zastřelili. Byl to ten detektiv od Perryů, mířil na něj a pak ho zko-pal, až se podělal. Vypadalo to, že ho zastřelí. Ježíši, všichni Gussieho známe, není to zrovna Einstein, ale, sakra, málem ho zabili!"
U dveří vypukla panika. Dav se prořítil kolem Simona a Luisy Blackmorových ven do noci. Mnozí dorazili včas, aby viděli, jak Gus-sie klopýtá přes jasně osvětlené zápraží hospody.
Jerry Wroughton, s deštěm stékajícím po obličeji, prohlásil: „Zašlo to příliš daleko."
Emma Carstairsová zapomněla na své váhání z dnešního rána a pronesla: „Je čas, aby někdo zasáhl."
Martindale ho viděl jako první a upustil sklenici, kterou právě utí-ral.
Vince se otočil.
Gussie stál ve dveřích a lapal po dechu. Vlasy se mu lepily na čelo, z očí mu čišela čirá hrůza, tvář protkaná zakrvavenými škrábanci. Všichni vnímali skvrnu v rozkroku jeho džínů a trhliny na kolenou. Nikdo se nesmál.
Gussie vklopýtal dovnitř. „Chtěl mě zabít - ten člověk od Perryů, ten polda, mířil na mě pistolí. Jen jsem si z něj vystřelil a on mě má-lem zabil. Myslel jsem si, že je po mně, a on mě kopl. Nic jsem mu ne-provedl, byl to jen vtip."
Vince se vzpřímil ve své plné výšce. Pití mu dodalo síly a odvahy. „Nevím, co si myslíte vy, ale já bych řek, že ty parchanti ještě nepo-chopili, o co jde. Co se mě týče, dohlídnu na to, aby jim to došlo. Na-stal čas, aby ty hajzlové vypadli..."

*****

Na okno dopadl první kámen. Meryl se probudila. V polospánku slyšela pokřik. Ve tmě se natáhla na vedlejší postel po Frankovi, ale nebyl tam.
Prasklo další sklo, ozvalo se další povzbuzování. Vysoukala se z postele a zaslechla Frankův šílený hlas, volal Stephena, a pobíhání v kuchyni pod ní a v hale. Slíbil jí to, má Frankův slib.
Došla na konec schodiště. Ozval se zvonek, trojí zamečení. Blake měl na sobě vestu, v ruce vytaženou zbraň. Před ním stál Paget, jistil dveře a Blake ho kryl. Dovnitř pronikl křik, vulgarity, jasně slyšela svoje i Frankovo jméno.
Davies se pootevřenými dveřmi protáhl a Paget za ním zabouchl. Na dveře dopadly další kameny, možná kusy cihel, možná prázdné plechové koše na odpadky.
Stála na konci schodiště a nikdo ji neviděl. Blake ječel: „Co se tam, kruci, děje?"
Davies se opíral o stěnu haly, z kabátu mu kapalo na tapety. „To kvůli tomu zatracenýmu pitomci."
„Co má půlka tý zatracený vesnice společnýho s jedním pitom-cem?"
„Procházel jsem se. Ten pitomec to na mě sehrál s fošnou, myslel jsem si, že někdo střílí. Málem jsem na něj vypálil. Ježíši, měl jsem ho na mušce. Byl jen Ožralej. Nezacházel jsem s ním zrovna v rukavič-kách. Pokud se vám to nestalo, nevíte, jaký to je. Sakra práce."
Bill Davies zvedl zrak ke schodům a uviděl ji. Z obličeje mu oka-mžitě zmizela panika a únava, jeho výraz se změnil v masku. Řekl klidně, jako by ho předtím neslyšela: „Máme všechno pod kontrolou, paní Perryová. Došlo k politováníhodné události, ale za chvíli bude po všem. Zůstaňte, prosím, nahoře." „Kde je Stephen?"
„Stephen je s Julií Sedm, promiňte, s panem Perrym... Prosím, zů-staňte nahoře."

Nechtějí se s ní obtěžovat. Co se jich týče, je jen ženská. Vnímala mumlavé dohadování Daviesova, Blakova a Pagetova hlasu, zasle-chla jméno Julie Sedm a slova ‚bezpečné území' a zmínku o ‚sektoru dva' a ‚sektoru čtyři', o jejím muži, jejím domě a její zahradě. Na od-počívadle v horní části schodů, vedle dveří do spíže, bylo okno. Vy-koukla škvírou u okraje závěsu. Před ní se rozkládal živý obraz. Chvíli bylo ticho, jak se přeskupovali a zaváhali, jako by převládly nesmělejší povahy. Přišli všichni. Vepředu stála venkovská omladina a za ní Vince, Gussie a Paul, a poznávala ostatní. Někteří pracovali na farmách, nebo byli bez práce nebo vozili v malých rybářských loď-
kách návštěvníky a rybáře. Ještě dál vzadu se ve stínu drželi Barry a Emma Carstairsovi, Jerry a Mary Wroughtonovi a paní Fairbrotherová. Hlouběji ve stínu, i přesto stále ještě viditelní, stáli Dominic se svým partnerem a vikář. Všechny je znala.
Ze tmy vystoupil Paul, spodní část kabátu mu sloužila jako košík. Když ho pustil, dopadly na silnici kameny.
Děti se na ně vrhly, popadly je a metaly jimi na zdi domu, na okna, na dveře a na auta zaparkovaná před domem.
Čišela z nich nenávist.
Takovéhle davy vídala v televizi - rozpálené a zlobou znetvořené obličeje z Afriky a Asie i některých koutů východní Evropy, ale to bylo anonymní šílenství. Tyhle obličeje znala, i obličeje těch, kteří ustoupili do stínu a vše sledovali.
Ve vzdálenější tmě zablesklo světlo, osvítilo mladé tělo. Poznala ho. Bydlel v obecních bytech a pomáhal Vincovi přenášet žebříky. V ruce držel lahev od mléka a v ní hořela látka zastrčená do jejího hrdla. Dav souhlasně zařval. Musí jich tam být alespoň padesát, možná i víc. Mladík proběhl kolem paní Fairbrotherové a pana Hacketta, kolem Dominika, Emmy a Mary, Barryho a Jerryho, ko-lem Paula, Vince, Gussieho a Donny a jeho paže se připravila k hodu.
Slyšela pandemonium dole v hale, pak odjištění zástrčky a otáčení klíčem.
Oknem viděla, jak Paget vyšel z domu, přikrčil se, sáhl k pasu a vrhl plynový granát. Mladík se odvrátil a pustil lahev.
Roztříštila se a v místě, kam dopadla, se objevil mohutný plamen. Granát se slz-ným plynem vybuchl. Vítr odnesl šedobílý mráček hořícího benzínu do černé tmy. Slyšela dusivé zvuky, kašel a protestní výkřiky.
Všichni zmizeli v úkrytu tmy.
Tohle není Irsko, ani Nairobi, žádná Guatemala City - tohle je její domov.
Oheň dohoříval, plyn se rozplynul, přízračné postavy se pohybo-valy ve tmě. Dvě přivolaná hlídkovací policejní auta teď vytvořila ba-riéru před domem.
V hale pod ní zuřila hádka, Frank a Bill Davies se divoce přeli. Ne-bylo to určené pro její uši. Pak... Frank vyhnal Stephena z haly po schodech nahoru a nasoukal se do vesty.
Davies škubnutím otevřel dveře. Objímala Stephena a vnímala zá-van studeného vzduchu. Přikrčila se k zemi.
Frank s Daviesem a Pagetem vyšli ven. Neviděla na ně. Ležela na podlaze a tiskla se ke Stephenovi, objímala jeho hlavu a dlaněmi mu zakrývala uši. Bude stát na schodech, zaštítěn těly Daviese a Pageta,
chráněn jejich zbraněmi a granáty se slzným plynem před svými pří-teli, jejími přáteli.
Musel křičet. Frank musel křičet, aby ho slyšeli přes nízký plot a trávník, hluboko ve stínu.
„Tak dobře, vy parchanti, můžete jít domů. Můžete jít domů a být spokojení, protože jste vyhráli. Slíbil jsem Meryl... Pamatujete si Meryl? Měli byste si ji pamatovat, dost toho pro vás udělala. Slíbil jsem jí, že už k ničemu nedojde. Mýlil jsem se. Zapomněl jsem na vás, na vás všecky. Teď v té tmě nemůžu žádného z vás vidět, ale prosím zů-staňte a poslouchejte. Neplazte se pryč po břiše. Nesnažte se předstí-rat, že k tomu nedošlo. To, co jste dneska udělali, si budete pamato-vat do konce svého života. Pokud tam ještě jste a posloucháte, měli byste vědět, že jste docílili drobného vítězství. Porušili jste můj slib Meryl. Ráno odejde a odvede s sebou Stephena. Bude se snažit najít si místečko někde jinde. Bude muset zvonit na lidi, které sotva zná, nebo se ubytovat v hotelu v neznámém místě. Všichni, které považo-vala za své přátele, jsou tady, takže pro ni nebude snadné najít si nový domov. Ale já přesto neodejdu, já ne..."
Slzy jí stékaly po tvářích a dopadaly na hlavu dítěte.
„Já vám tu zůstanu. Před dnešním večerem bych možná uvažoval o tom, že odejdu s ní, ale takhle ne. Vaším vítězstvím je to, že jste od-sud vyhnali skvělou starostlivou ženu a její dítě. Nevyhráli jste nade mnou. Já jsem ten pravý parchant, vaše nejhorší noční můra, poskytl jsem informaci, která zahubila kupu lidí. Byl jsem hotov zradit kupu lidí - takže co se stane s vámi, pro mě není důležité. Je mi jedno, co s vámi bude, a zůstávám. Pochopili? Slyšíte mě? Až příště půjdete do kostela a budete házet nějaké peníze do kasičky na charitativní účely, až se příště budete hlásit k dobročinné práci a dobrým skutkům, vzpomeňte si na to, co jste dnes udělali Meryl. Ale krutost na mě ne-platí..."
Nemohla zastavit slzy.
„Víte, mě nezastrašíte. Nebojím se chátry s kameny. Kdyby mě chytli tam, kde jsem byl, pověsili by mě. Nemají tam pod šibenicí žád-né propadlo, nejde to rychle, provaz visí na normálním jeřábu, vyta-hují vás nahoru, kopete nohama, bojujete o život, chvíli to trvá. Nepozoruje to pár ožralu, pár zbabělců, ale dvacetitisícový dav. Chá-pete? Děsí me oběšení na jeřábu, ne vy..."
Ležela na zemi vedle dveří do spíže, tiskla k sobě chlapce a tlačila ruce na jeho uši.
„Získal jsem pro všechny trochu času. Řekli mi, že jsem zdržel pro-gram rozvoje zbraní hromadného ničení. Výbušné hlavice by přená-šely chemické a mikrobiologické látky, možná nervové plyny, možná
cosi podobného antraxu. Vy byste samozřejmě ty lidi, na které by byly zaměřeny, neznali. Byli by to obyvatelé Saúdské Arábie, Kuvaj-tu nebo lidé ze Zálivu. Možná izraelští Židé. Když jste tak sobečtí, když si spokojeni sami se sebou žijete na svém vlastním ostrově, ne-myslíte na ty miliony ostatních, kteří žijí kolem vás. Jste šťastní?"
Slyšela chraplavost v jeho hlase.
„Někde tu je člověk, kterého poslali, aby mě zabil. Je někde tam venku ve tmě. Vím o něm minimum, ale znám společnost, z níž po-chází, a její kulturu. Je to muslim, dítě islámské víry... Nerozuměl by vám. Se svou vírou a kulturním zázemím by čekal, že se kolem mě moje komunita semkne, a ne že mě vyvrhne. Dokážu mít raději jeho, muže vyslaného,

aby mě zabil, než vás, své takzvané přátele."
Slyšela jeho poslední výkřik do tmy.
„Jste tam? Slyšíte mě?"
Dveře za ním zabouchly. Klíč se otočil v zámku, zástrčka zaklapla.

Kapitola 16

Připadal si nepatrný, nedůležitý, bezvýznamný.
Geoff Markham šel podél potůčku, který se před ním klikatil mezi mořem a Southmarshem. Za ním pak protékal okrajem vesnice a po-zději nevýrazně vplynul do Northmarshe. Zvedl se vítr a zahnal déšť.
Je nedůležitý, protože se ho včera večer neobtěžovali zavolat. Za-bíjel čas na klavírním koncertě ve dvanáct mil vzdáleném městě. Se-děl neinformovaně v zadní lavici poloprázdného sálu baptistického kostela, v němž táhlo. Mobilní telefon měl samozřejmě zapnutý, ale hovor nepřicházel. Kdyby se telefon ozval, do představení by proni-kl kousek života, ale nestalo se... Davies mu před hodinou nahlásil, k čemu včera večer došlo. Viděl spálenou trávu v místě, kde se vzní-tila lahev od mléka, a zbytky ohořelé látky. Nedaleko nově zasazené-ho stromku byl kousek vypálené země v místě, kde vybuchl granát se slzným plynem. Nezavolali by jen nedůležitému mladému styčnému důstojníkovi. Davies mu oznámil, co se dnes bude dít, nezeptal se ho na jeho názor, prostě mu to oznámil. Honem vypadl.
Není důležitý, protože nenosí zbraň. Teď se počítají jen zbraně. Táhlo ho to k Southmarshi. Zbraně obklopují mokřinu právě tak jako dům a jeho vnitřek. Pocit vlastní nedůležitosti ho bolel. Ani ten mr-ňavý smradlavý parchant se psy se neozval. Markham nemá sebe-menší tušení, kde je, co udělal, co viděl, a nemůže mu zavolat, aby ne-prozradil jeho pozici.
V kapse má dva dopisy. Zatím jen rukopisné koncepty, nejsou ješ-tě přepsané na stroji a připravené k odeslání. Hodlá později zajít na
policejní stanici, najít stroj a obálky. Dopisy sepsal po koncertě, když se vrátil na pokoj. Fenton mu před padesáti minutami v telefonním hovoru řekl: „Nejsme žádná manželská poradna, Geoffe. Jestli chce ona odejít, spánek kvůli tomu neztratím. On stejně zůstává. I kdy-byste ho měl přikovat k podlaze." Směřoval k místům, kde je ten ob-tížný parchant, ne že by ho mohl vidět, ale bude s ním dýchat stejný vzduch.
V kapse měl dva koncepty dopisů.

Vážený pane Coxi,
píšu Vám, abych Vám oznámil, že hodlám odejít od Bezpečnostní služby. Nastupuji v obchodní bance v City. Rád bych poděkoval Vám, panu Fentonovi i svým kolegům za vlídnost, kterou jste mi pro-jevovali. Mí budoucí zaměstnavatelé by byli rádi, kdybych u nich mohl začít pracovat co nejdříve, a doufám, že mi v tomto ohledu vy-jdete vstříc.
S úctou

a

Vážení,
Obdržel jsem Váš dopis s podmínkami svého zaměstnání a shledal jsem je dostatečně vyhovujícími. Zároveň odesílám výpověď svým současným zaměstnavatelům a požádal jsem o co nejdřívější datum uvolnění. Velice se těším na okamžik, kdy se zapojím do vašeho týmu, a co nejdříve Vám dám vědět, kdy to bude.
S úctou

*****

Jakmile je přepíše, bude je moci odeslat odpolední poštou a pak přestane být nedůležitým. Postupoval po cestičce, zabočil za roh a za divokým shlukem ostružiní spatřil četná rákosí, kanály s temnou vo-dou a starý větrný mlýn bez lopatek. Na neživé konce rákosí dopa-dalo jasné světlo a nad bahnitými břehy poletovali ptáci.
„Nechodil bych dál. Jestli nechcete koupit kulku od policistů, rad-ši se zastavte."
Obrátil se. Ten člověk seděl pár yardů od něj na opotřebované la-vičce. Markham věděl, že ho odněkud zná, ale nedokázal si ho zaře-dit. Drobný mužík s řidnoucími vlasy a neklidným úsměvem, na krku mu visel dalekohled.
„Je tu klid, že? Nádhera. Ale o kus dál jsou policisté s odpornými řečmi a obrovským kanónem." Zasmál se potlačovaným smíchem, jako nějaká puberťačka, ale z měkkých plných rtů.
„Pozoruju toho pochopa. Radost pohledět..."
Muž ukázal na oblohu. Markham zahlédl ptáka, jeho obraty v neo-hrabaném letu. Přimhouřil oči, aby ho lépe viděl. Byl dál než půl míle, daleko za větrným mlýnem, nad středem mokřin, a jeho barvy splý-valy s rákosím. Viděl labutě, husy a kachny na vodě, ale jedině tenhle pták létal a jeho let kupodivu připomínal nemotorného tanečníka.
„Neuvěřitelný pták, pochop rákosní, každé jaro se sem vrací ze zá-padní Afriky. Vyklube se v Southmarshi a hned první podzim svého života letí přezimovat až do Senegalu nebo do Mauretánie. Když na-stane naše jaro, letí zpátky. Vrací se k nám. Připadá mi to úžasné. Dva tisíce mil letu a vrací se právě na náš kousek země."
Vzpomněl si, kde toho člověka viděl. Před dvěma dny si u něj v ob-chodě koupil sendvič. Nade dveřmi stálo jméno

Dominic Evans. Dnes ráno mu Davies s prskáním udal jména těch, co stáli v polostínu a ne-vměšovali se - on byl jedním z nich.
„Vrací se k nám. Jeho důvěra nás nesmírně zavazuje. Může se spo-lehnout na naši péči a laskavost."
„To je škoda, pane Evansi, že se na studnici vaší péče a laskavosti ne-můžou spolehnout Frank a Meryl Perryovi."
„Je to pozoruhodné, tenhle pták se vrátil minulý týden zraněný. Někdo ho postřelil. Když jsem ho tehdy viděl, nenapadlo mě, že by mohl přežít. Létá, ještě nenabyl plné síly, ale už loví a jde mu to. Je to pomalu zázrak."
„Říkal jsem, pane Evansi, že je škoda, že se na vaši péči a laskavost nemůžou spolehnout také Frank a Meryl Perryovi."
„To jste nemusel zdůrazňovat."
„Je to pravda."
„Co víte o základní pravdě?"
„Vím, že jste tam včera večer byl, patřil jste k těm, co se drželi zpát-ky a nechali tu lůzu řádit."
„Cítíte se oprávněn vynášet soudy?"
„Soudím ty, kteří se skrývali vzadu a neměli odvahu se projevit."
„To jsou silné řeči."
„Mluvím o zbabělcích, kteří vědí, co je správné, a mlčí."
„Chcete něco slyšet?"
„Jestli chci slyšet nějakou litanii ufňukaných omluv? Nijak zvlášť."
„Nejsem hrdý na to, co se stalo."
„Frank a Meryl potřebují, aby jim někdo z vás podal přátelskou ruku."
„Neznám ani vaše jméno. Jste jen další z cizích lidí, kteří vtrhli do našeho poklidného života. Než jste přišli, byli jsme jen obyčej-nými lidmi, žili jsme své nevýznamné životy bez velkých ambic,
byli jsme jako kdokoli jiný kdekoli na světě. Nic nás k ničemu nevyzývalo... Neznám vaše jméno, ale, pane, jsem homosexuál. Te-plouš, chápete? Žiju s přítelem, kterého miluju. Ale chovám se dis-krétně... Nikoho neurážím, neupoutávám na sebe pozornost. Pokud bych to udělal, označili by mě na podobném místě za zvrhlíka. To-leranci jsem si vysloužil funkcí místního historika. Můžu vám pro-zradit, kde bývala původní pobřežní čára, staré kostely, staré doky, cokoli, ale alespoň tohle místo beru vážně. Kdybych se nějak proje-vil, vyobcovali by mě... Ano, měl jsem se Franka a Meryl Perryových zastat. Mám je rád, ale jsem zbabělec. Ano, stydím se. Ano, nejdu proti proudu. Ale to máte jako s mořem a místní historií. Vy-volává to jen pocit marnosti. Drobná gesta proti síle moře za celá staletí prokázala jen bezmocnost lidského snažení. Skláníme se před silou nevyhnutelnosti."
Markham hleděl k mokřinám a vnímal klid, který se nad nimi roz-prostíral.
„Až bude po všem, vy tu nezůstanete. Budeme se muset sebrat a vy se hnete dál - budete moci soudit další obyčejné lidi. Uspokojuje vás vaše práce? Posmíváte se mi, že jsem veřejně nepodal Perryovým po-mocnou ruku. Povím vám to - ne, poslouchejte. V noci, když mě ni-kdo neviděl, jsem si dvakrát oblékl kabát a byl jsem odhodlán k nim zajít. Pokaždé jsem ztratil odvahu. Povíte jim, že se stydím za svoji zbabělost?"
„Ne," odmítl ho Markham ledově.
Sám se proklínal za svoji krutost. Ten člověk odklopýtal. Přemýš-lel, jak by se zachoval, kdyby taková výzva potkala jeho. Teplé slun-ce ho pálilo do obličeje. Geoff Markham pozoroval let ptáka a neměl smysl pro tu pozoruhodnost a ten zázrak.

*****

„Víte co, Barney?"
„Co, Harry?"
„Myslím si, že dal gól."
„Znovu, prosím."
„Myslím, že ten Arnik nečekaně zaskóroval."
Harry Fenton a Barnaby Cox stáli ve dveřích svých sousedících kanceláří. Duane Littelbaum, po ránu růžovoučký a zívající, seděl s nohama na stole uprostřed místnosti a prohlížel si noviny.
„Co to znamená?"
„Rozdal si to se slečnou Upejpavou Parkerovou."
„Vážně?"
Cathy seděla na svém místě před počítačem. Očima sledovala ob-razovku. Nezvedla hlavu, nepodívala se mu ani na podrážky.
„Podívejte se na ni. Viděl jste ji někdy působit tak ženský? Bože, za chvíli si začne malovat pusu, oči a používat voňavku. Viděl jste ji kdy tak slušivě upejpavou, až stydlivou? Všiml jste si dveří Geoffa Mark-hama, toho čísla na nich? Zrovna než jste přišel, přeškrtla jeden den a napsala DEN ŠESTÝ a pod něj ‚ucho se utrhlo', nepochopil jsem tu šifru, ale ona a ten Arnik se hihňali jako malé děti. Jakožto zkušený, vysoce postavený a věci oddaný zpravodajský důstojník tvrdím, že to dokazuje, že včera v noci došlo k nějaké nezbednosti."
„Takových tu teda moc nebylo."
„Poslední chlápek, který se jí pokusil sáhnout pod sukni, ten Ado-nis z oddělení D, tvrdil, že mu málem vymkla loket. Brennard ji prý dostal, ale i podle něho byla v takovém stresu, že ani nevěděla, kdo ji šuká. Bravo, Amíků."
„Pan Littelbaum byl skutečně užitečný, ale nechci, aby si on nebo jeho lidi mysleli, že jsme na nich závislí..., pokud souhlasíte. Nechtěl bych, aby si mysleli, že nás mají v kapse nebo že si nedovedeme po-radit sami."
Kolem Fentonových úst pohrával vychytralý úsměv: „Naše akce probíhá v klidu, že?"

„Harry, zvládáte to?"
Úsměv se vytratil. „To rozhodne čas - žiju a doufám."

*****

Davies mu donesl šálek kávy.
Perry předtím vytáhl ze spodního šuplíku v obýváku plány a do-nesl si je do jídelny. Zeptal se detektiva, jestli ho nevyrušuje, a ten zavrtěl hlavou. Šlo jen o drobnou práci, problém s filtrací vzduchu na malé výrobní lince montážního závodu v Ipswichi. Davies posunul samopal a časopisy, aby mu uvolnil místo na stole, a zamířil do ku-chyně.
Poprvé za celý týden Frank Perry vytáhl nějakou práci. Jen malou zakázku, za kterou nedostane víc než tisíc liber, ale představovalo to drobný projev vzdoru. Perrymu neušlo, že ho Davies nepožádal o do-volení, než zašel do kuchyně uvařit kávu. Detektiv se teď v jejich domě chová jako doma.
Perry mu poděkoval za kávu. Meryl si nahoře pakovala věci.
V noci spala sama.
Zahloubal se do plánu dílny, postupoval po vedení filtračního po-trubí a spočítal, kam by se měl umístit nový motor a jaký výkon musí mít, aby k jednotce vháněl dostatečné množství vzduchu. V šuplíku ho čekaly dva další posudky, jeden větší než tenhle a jeden menší a pak už nic. Dosazoval čísla do vzorců, poznamenával si výsledky a ona nad ním pakovala.
Stropní trámy a prkna podlahy starého domu skřípěly pod váhou jejích kroků. Chodila po Stephenově pokoji. Nevěděl, kolik toho chce vzít s sebou, jestli všechny věci nebo jen to nejnutnější. Jestli bere všechno, jestli z dětského pokoje vyklízí oblečení a hračky, pak od-chází navždy.
Zavolala na Stephena do chatičky a on se neochotně přiloudal. Svo-je dny teď dělil mezi televizi a chatku. Všiml si toho stejně jako faktu, že se tu teď Davies cítí pohodlněji. Nezeptal se jí, kolik toho hodlá vzít s sebou, protože se obával odpovědi. Kročeje nad ním se přesunuly. Teď bude v šeré ložnici. Nechala chlapce, aby si zabalil hračky.
Perry zaslechl zadunění, jak sundávala největší zavazadlo ze skří-ně, a pak další. Umíněně civěl do plánů nové filtrační jednotky.
„Není vám něco, pane?"
„Proč by mělo být?"
„Kam půjde?"
„Nemám ani páru."
„Někam přece musí."
„Matka s otcem jí zahynuli při srážce autobusu a o žádných pří-buzných nikdy nemluvila. Tam, odkud pochází, nemá přátele... Má-me jen jeden druhého. Mysleli jsme, že to bude jiné."
„Mám jí objednat pokoj v hotelu?"
„To by bylo nejlepší."
„Kde by to mělo být?"
„Jak to mám k čertu vědět?"
Davies vyklouzl z místnosti a nechal ho o samotě. Perry zaklel. Do-pustil se, sakra, chyby, vynechal zatracenou desetinnou čárku. Roz-trhal list papíru, na který si zapisoval výsledky výpočtů, čáry rozhá-zel po koberci a začal znovu od začátku... Určitě si balí blůzu, kterou jí koupil k posledním narozeninám, a prsten s diamanty se safírem uprostřed, který od něj dostala loni k Vánocům, a spodní prádlo, kte-ré mu ukazovala, když se před třemi týdny vrátila z Norwiche, všech-no, co pro ni i pro něj něco znamenalo, půjde do kufru. Opravil umís-tění desetinné čárky. Jde o princip. Nevzdá se. Proč nikdo nechápe, že se musí držet principu?
Davies se vrátil. Perry na jeho límečku zahlédl šmouhu od rtěnky, vlhké místo kolem a pochopil, že ji detektiv utěšoval.
„Kolik si toho bere?"
„Ani málo, ani moc."
„Na jak dlouho odchází?"
„To nedokážu posoudit, pane."
„Kam odchází?"
„Do nějakého hotelu v Londýně - slíbil jsem jí, že objednám pokoj."
Davies se ho zeptal, jestli nechce nalít další kávu, a Perry přikývl. Přemýšlel. Daviese brzy zprostí služby a přijde ho vystřídat nový člo-věk. Jestlipak za ní potom Davies přijede, jestlipak ji v londýnském hotelu vyhledá?
Jeho prsty nemotorně vyťukávaly čísla na klávesnici kalkulačky.

*****

Byl to její nápad.
Simon Blackmore jí pevně stiskl ruku.
Napadlo ho to taky, ale vyslovila to ona.
Rozhodně procházeli vesnicí.
Buď to udělají, nebo odjedou.
Buď se vydají na cestu k tomu domu na trávníku, nebo zajdou do garáže za domem, donesou dovnitř prázdné krabice od stěhovaní a začnou je zase plnit. Objednají stěhovací vůz, zavolají agentovi s re-alitami a odejdou.
Na první pohled jim oběma chata i vesnice připadaly jako malý kus ráje, přesně místo pro ně. Ale místo v ráji si člověk

musí zasloužit, jak poznamenala Luisa Blackmorová, když si před odchodem oblékala kabát.
Přivítalo je nádherné jitro. Slunce si pohrávalo s únavou v jejím i jeho obličeji, cihlové zdi okolních domků obrůstal zimolez a popí-navým růžím už nabíhaly pupence. Slunce se třpytilo na pečlivě, po-prvé v roce posekaných trávnících. Minuli ještě zavřenou hospodu, prázdné parkoviště, viděli hostinského, jak se supěním táhne ze skla-du k hlavním dveřím přepravky s pivem. O zeď radnice se opíral údržbářův bicykl. Na lavičce seděla mladá žena a četla si knížku. Ob-chod už otevřel. Kolem ve své dodávce projel zedník, ten člověk, co jim vykládal o problémech s vlhkostí a co ho včera večer viděli, a on jim zamával, jako by v té tmě k ničemu nedošlo. Vstoupili na trávník, zamířili k domu.
Po celou dobu chůze po silnici i po trávníku držel Simon Blackmo-re svoji ženu za ruku, na jejíchž prstech chyběly nehty. Manžety jí za-krývaly zápěstí a stopy po břitvě. Pod kabátem měla přes prsa uvá-zanou silnou šálu a pod šálou a blůzou jizvy po popáleninách. Podpíral ji. Bylo to nutné kvůli dávnému zranění kolene.
Došli k vrátkům. Pozorovali je a pohledem svlékali policisté z auta před domem. Dostali se do zorného úhlu kamery na stěně nad před-ními dveřmi. Simon Blackmore pevně stiskl ženinu ruku a zazvonil.
Cekali. Jistě vyhodnocují obrázek z kamery. Policisté v autě podá-vají hlášení. On je středního věku a křehký. Ona kulhá a její obličej prozrazuje mírné vysílení. Nic na nich nepůsobí hrozivě.
V zámku cvaklo.
Policista byl navlečen do neprůstřelné vesty a jeho ruka spočívala na dosah pistole v pouzdře u pasu. Za ním v hale ležela dvě nadou-vající se zavazadla. Výraz, vepsaný do jeho očí a úst, vyjadřoval opo-vržení a nepřátelství.
Simon Blackmore nepustil ruku své ženy, vzhlédl k vysokému po-licistovi a zhluboka se nadechl. Řekl: „Slyšeli jsme ho včera večer mluvit. Byli jsme v tom davu, ale ne jeho součástí... Nesetkali jsme se s ním, právě jsme se přistěhovali, takže nás ani nezná. Říkal, že jeho žena odejde, ale nemá kam jít a bude si muset najít nějaký hotel. Žije-me na druhém konci vesnice, nedaleko kostela, v Růžové chatě. Jsme tu teprve třetí den. Přišli jsme té paní a jejímu chlapci nabídnout úto-čiště v našem domě."
Po policistově tváři se rozlilo překvapení. Požádal je, aby počkali venku.
Pár minut nato se po tlumené konverzaci uvnitř vrátil a řekl, že se u nich Perryovi zastaví a že jsou jim nesmírně vděční.
Vydali se na cestu domů.
„Myslíš, že přijde, Simone?"
„Nevím, ale kvůli nám oběma doufám, že ano."

*****

Pták létal nad ním. Klouzavě postupoval stejným směrem, jako by ho doprovázel.
Vahid Hossein velice pomalu postupoval rákosím. Pták nad ním někdy zakroužil a proletěl dál, někdy nad ním setrvával. S každým vzlétnutím mu připadal tlukot jeho křídel jistější. V hlubinách mokřin se pohyboval tak pomalu, aby nevyrušil hnízdící ptactvo. Brodil se bahnem až po kolena a musel využívat veškerou sílu, aby se protáhl mezi rákosy. Ve vodě ho stahovala dolů váha raketometu a střel, tak-že se musel plně soustředit. Nikdy se nevynořil na otevřenou vodní plochu. Nezlomil jediný rákos.
Citil, že ho někdo pozoruje.
Konečně se zastavil, vyčerpán průchodem bahnem a tíhou raketo-metu v batohu na zádech, s úlevou si uvědomil, že ho poraněný bok už tolik netrápí. V chladné vodě necítil žádnou bolest a omezení po-hybu nebylo nijak výrazné. Cítil se dostatečně fit na to, aby mohl po-stupovat kupředu za svým cílem.
Teprve v blízkosti pobřežní čáry tiše promluvil ke kroužícímu ptá-ku. Procházel hustým rákosím, rozeviral je, míjel nedaleké hejno hus.
„Přeji ti vše nejlepší, příteli, a lituji, že jsem tě nenašel v Jasmin Ca-nalu nebo mokřinách Faw nebo v Haur-al-Hawiezeh. Žili tam nád-herní ptáci, ale tobě se nevyrovnali. Byl bych tam vděčen za tvoji spo-lečnost, stejně jako tady. Nezapomenu na tebe..."
Vahid Hossein nepovažoval za hloupé, sentimentální nebo dětin-ské mluvit na ptáka.
„Budeš si mě pamatovat? Myslím, že ano. Nezapomeneš na muže, vojáka, který ti vyčistil ránu a nakrmil tě. Věřím, že až se za rok vrá-tíš, ať už chladnou zimu strávíš kdekoli, budeš mě hledat."
Při své vyčerpanosti si Vahid Hossein neuvědomil, jaké nebezpečí pro něj představuje roztěkanost a nesouvislé myšlení. Byl zesláblý a zraněný a neuvědomoval si to. Táhl se bahnem pobřežní čáry, mezi posledními rákosy. Pohyboval se tiše a lapal po dechu.
„Sbohem příteli, mysli na mě, hledej, nezapomeň."
Když se po čtyřech plazil posledních pár yardů k úkrytu ve stro-mech a podrostu Fen Hillu, kde se měl setkat s Faridou Yasmin, vzlé-tl před ním čiřikající vrabec. Až se vrátí domů, budou v ulicích vyvo-lávat jeho jméno. Necítil vyčerpání. Získal si lásku toho dravce a věřil, že je nejlepší.

*****

Z moře se vynořoval obrovský řetěz kotvy. Síla mohutných strojů popohnala tanker od bójí kotviště. Náklad je vyložen, paluba tankeru a můstek ční vysoko nad vodou.
Bude to dlouhý výstup...
Měli vyplout už před dvěma hodinami, ale zdržel je pozdní pří-chod sedmi členů posádky. Tvrdili, že na pevnině zabloudili, ale ka-pitán z nich cítil vůni ženských těl. Jakmile směli na břeh, chodili vždycky za děvkami, a to byli všichni dobří muslimové. S sebou si přinášeli nechutné časopisy, které zahodí do moře, až se tanker za pár dní přiblíží k

Hormuzskému průlivu a poslednímu úseku cesty domů. Vyrazí vpřed plnou parou, rychlostí čtyřiadvaceti uzlů, a po-zdě večer dorazí k Rotterdamu, kde vyzvednou lodivoda, aby je za-vedl do koridoru. Hodinu před úsvitem následujícího dne doplují do vod u Dungeness. Instrukce se ještě pořád mohou změnit a toho muže pod skrytem tmy vyzvednou a odvezou z pláže.
Ale pokud se příkaz změní, bude ten muž muset vyšplhat ohrom-nou výšku po vzpínajícím se provazovém žebříku z moře na palubu a do bezpečí.

*****

Farida Yasmin seděla na lavičce a pozorovala klidný život vesnice kolem sebe. Viděla trávník a kus vzdáleného domu. Policejní auta dnes po jediné silnici projížděla častěji. Dvakrát prošla vesnicí, dva-krát zašla k moři a nahoru ke kostelu. Nenáviděla ty chvilky, kdy se musela vzdálit od lavičky a neviděla na dům, ale považovala za dů-ležité občas odejít. Neměla by na lavičce trávit tolik času. Jednu chví-li si k ní přisedla jakási žena v pestrobarevném kabátu a začala jí vy-kládat o vesnici. Vypadala osaměle a znuděně, a tak se na ni Farida Yasmin mile usmála a pokládala jí otázky, aby povzbudila tok její řeči. Žena u ní strávila celou hodinu. Byla to cenná hodina. Muži v pomalu kolem projíždějících policejních autech viděli, jak ji pozor-ně poslouchá, a budou si myslet, že je místní. Zatímco žena vykláda-la, Farida Yasmin se na ni se zájmem dívala, usmívala se, smála se s ní a za ramenem té hloupé ženské měla kus sledovaného domu. Až pří-liš často se dívala na hodinky. Čas míjel. Seděla na lavičce a myslela na jeho hladkou kůži, na zbarvení modřiny a tiskla si k ústům své prsty, protože ty prsty se dotýkaly jeho kůže a podlitiny... Ale nezís-kala žádnou informaci, kterou by mu pomohla.
„Promiňte, slečno."
Pod čepicí nevýrazný podsaditý obličej muže středního věku, pod ním viděla vršek neprůstřelné vesty, k níž tiskl samopal.
„Dobrý den." Přinutila se, aby její hlas zněl klidně a mile.
Auto zastavilo vedle ní, řidič je pozoroval. Je jasné denní světlo a ona nemá žádnou zbraň. On je chráněný a ozbrojený.
„Můžu se vás zeptat, co tu děláte, slečno?"
Usmála se. Téměř nepostřehnutelně rozevřela stehna a napřímila se, aby zdůraznila sklon své hrudi. „To, co byste rád dělal i vy, dů-stojníku, nechávám zbytek světa, aby převzal tíhu života."
„Sedíte tu už dlouho, slečno, jen tak lelkujete."
„Mám to štěstí, že mám čas na to, abych se věnovala nicnedělání."
Přes jeho tvář přelétl drobný lítostivý úsměv. Zaregistroval tvar je-jích stehen a linii ňader, jak zamýšlela.
„Takže co tu děláte?"
Stále se usmívala, ale mysl jí pracovala na plné obrátky. V tomto okamžiku prochází zkouškou. Došlo jí to téměř okamžitě a chytila se toho. Nemá čas promyslet si, jak bude odpovídat. Musí se řídit in-stinktem. Možná mají nějakou její starou fotografii, ale věřila, že teď vypadá jinak.
„Jsem z Nottinghamské univerzity, provádíme studii venkovských problémů. Vybrala jsem si tohle místo. Udělala jsem snad něco špat-ně?"
„Pokud mohu říct, nevypadáte jako byste zrovna něco studovala."
„Tak se na mě mrkněte zítra, pokud tu ještě budete, důstojníku. Ani mě neuvidíte, jak budu kmitat."
„Jak se jmenujete, slečno?"
„Carol Rogersová. Studuju zeměpis v Nottinghamu."
„Máte u sebe doklady, slečno Rogersová?"
„Vlastně ne, nechala jsem je tam, co bydlím, v Halesworthu. Vadí to?"
Udala jméno známého děvčete z univerzity, pěkné mrchy. Policis-ta by si ji mohl posadit dozadu do auta, vysílačkou prověřit detaily a nechat si potvrdit její totožnost. Pokud by Carol Rogersová ještě po-řád byla na univerzitě, pokud by dělala doktorát a vyvolali by ji z kni-hovny, pak by Faridě Yasmin sklaplo. Kdyby jí to nevyšlo, svítili by jí do obličeje, dopadaly by na ni otázky a mohla by se nechat zlomit jako se zlomil Yusuf. Položila ruku na ňadra. Doufala, že jde o pou-hou rutinní kontrolu, že jen odvádí svoji práci a ještě se nerozhodl, co dál.
„Nemáte u sebe nic - řidičský průkaz, kreditní kartu?" Z auta zaduněl hlas. „No tak, Duggie, proboha..." Odvrátil se a vyrazil k autu. Ještě jednou sena ni podíval, věnoval jí přísný pohled. Kousla se do rtu. Neřekne mu, že jí kladli otázky. Myslela na svoji budoucnost, na to, co s ní bude, až on odjede, obavy o budoucnost ji hryzaly celý den. Budou po ní pátrat, bude se neu-stále ohlížet, čekat, že ji nějaký policista požádá o doklady. Ale ne-může opustit vesnici, dokud nemůže nahlásit nic, co by mu pomoh-lo. A pak ji zaplavila pýcha, protože prošla první zkouškou své dovednosti.

*****

Davies ukončil telefonický hovor a dopsal poznámky do bloku. Če-kali na něj. Ochraňovaný objímal svoji ženu kolem ramen.
Davies řekl: „Zašli k nim dva uniformovaní policisté. Nevím, mož-ná zabušili na dveře příliš silně, ale Blackmorovi trvalo pět minut, než ji dostal z kuchyně a přiměl ji, aby si s nimi promluvila. Nakonec z ní dostali, kdo je a co se jí stalo. Není to zrovna příjemné vyprávění. V centrále to ověřili na počítači. Nelhali... Nevím, jestli to pro vás bude to pravé místo nebo zrovna špatné. Nebudete tam moci chodit na návštěvu, Franku, ani vy se sem nebudete moci vracet, Meryl. Bude vás dělit jediná míle, ale mohlo by to být zrovna tak dobře sto. Rozhodli jste se oba shodně. Zůstanete tam až do konce, Meryl. Snad nás od něj nedělí moc času, pár hodin, ale nevím, co bude pak. Ne-vím, jak dlouho bude trvat to

‚pak'..."
Perry řekl: „Heleďte, pak odejdu, kdy budu chtít. Samozřejmě pů-jdu. Ale není na zdejších lidech, aby rozhodli kdy."
Davies tiše pokračoval: „Zkontrolovali je. Pracoval na britském velvyslanectví v Santiagu, hlavním městě Chile. Bylo to jeho první umístění v zahraničí. Vedl knihovnu na velvyslanectví, rozdával nadbytečné Shakespearovy kusy, šířil britskou kulturu a našel si přítelkyni. To bylo na konci roku 1972. Jeho přítelkyní se stala Lui-sa Himenezová, nevhodná společnice pro mladíka z britského vel-vyslanectví - velice, patřila k levici, velvyslanci se to vůbec nelíbilo, ani trošku. V roce 1973 došlo k vojenskému převratu, který svrhl a zavraždil neokomunistického prezidenta Salvatora Allenda, pak spustili zátah na jeho sympatizanty. Chytili ji, napřed ji zavřeli na oploceném fotbalovém stadionu, pak ji potkaly zlé věci. Vyšetřova-telé - nejspíš jsme je vycvičili my, vždycky jsme to dělali - jí dali za-brat. ‚Zabrat' je slabé slovo. Blackmore se snažil přimět velvyslance k akci, ale to byla jen ztráta času, pak šel přímo na Amnesty Inter-national. Díky němu byla prohlášena za politického vězně. Tenhle status získalo jen pár lidí a mnohdy to znamenalo jen nepatrný roz-díl. Vojsko zaplavovaly dopisy, obtěžovaly je. Pro ni to znamenalo snížení vyhlídky na odeslání starého známého jednořádkového do-pisu ‚zemřela následkem zdravotních problémů'. Nebýt úsilí Simo-na Blackmora, skončila by v neoznačeném hrobě. Čtyři roky na to, když vláda začala oprašovat zájem o zahraniční obchod, ji v tichos-ti propustili. Ještě než získala status politického vězně, ji mučili -nemá nehty, všimli jste si? Viděli jste, jak kulhá? Přetrhli jí vazivo v levém koleni a chirurgický zásah nepřicházel v úvahu. Na zápěs-tí má řezné rány, pokusila se o sebevraždu, když měla obavy, že by se mohla nechat zlomit. Neviděli jsme popáleniny na jejích ňadrech, používali je jako popelníky... Blackmorovi zažili persekucí a izolo-vanost, proto vám nabízejí pomocnou ruku, je už nic nevyděsí. Po-jímají život a utrpení jinak než lidé tady. Ale Meryl, nemůžu vám poradit, co máte dělat, jestli jít k nim nebo do hotelu. Možná pro vás budou tou správnou volbou, možná ne. Musíte se rozhodnout sama."

*****

Dorazil ke skrýši.
Andy Chalmers nespal celou noc a celý den.
Dokázal ovládat únavu, pohrdal jí i hladem, ale po kapsách nosil sušenky pro psy. V noci naslouchal tichu, ve dne pozoroval let ptáků.
Aby neusnul a udržel si postřeh, soustředil své myšlenky na velké ptáky u nich doma pod svahy hor. Dravec, kterého sledoval, dosaho-val poloviční velikosti než orli, byl pěkný a zajímavý, ale chyběla mu jejich majestátnost... Kdyby byl dnes doma, zašel by k hnízdu na ka-menitém svahu Ben More Assyntu, vzal by s sebou nařezané větve lísky od jezera a opravil by po zimě poničené hnízdo.
Když za prvního ranního světla zpozoroval ptáka poprvé, byl zma-ten. Pták lovil. Vrhl se střemhlav po mladé kačeně a donesl ji do stře-du rákosí. Tomu rozuměl. Viděl, že ptáku při letu schází graciéznost, ale je schopen lovit. Zotavuje se po zranění, mohl naletět na dráty vy-sokého napětí, nebo ho někdo postřelil. Poté co se nasytil, kroužil ko-lem jedné oblasti ve středu rákosí. Není zdaleka dospělý, chybí
mu rozpětí křídel, nemůže pod sebou mít hnízdo. Napřed ho to mát-lo.
Pozoroval to místo.
Čekal na nějakou reakci ostatních ptáků, vřeštící vzlétající kachny, úprk labutí a hus na otevřenou vodu, ale až do odpoledne viděl jen kroužícího ptáka.
Pak z místa, které sledoval, vyletěla jediná vyplašená koliha. Chví-li mu trvalo, než si uvědomil, že se pták nevznáší nad stejným mís-tem a že kolihu nemohl vyrušit on. V duchu si určil centrální bod ob-louků ptákova letu a ten bod se měnil, postupně se přesouval. Kdyby ho nezmáhala taková únava, odhalil by to dřív. Centrální bod oblou-ků letu se přiblížil k pobřežní čáře mokřiny, kde rákosy přecházely ve stromy a keře. Nevěděl, proč koliha vyletěla z rákosí, jen si uvědo-moval, že pro něj její let představoval šťastnou náhodu a vyburcoval ho.
Mělo to řád a on se ho snažil odhalit. Na prahu viditelnosti zahlé-dl vrabce, který vylétl z křoví.
Dravec už nekroužil, začal stoupat. Když Andy Chalmers opustil svůj úkryt a sešel do rákosí, zbývala z něj vzdálená tečka.
Vzal s sebou psy, neopustil by je. Teprve v centru oblouků ptáko-va letu si uvědomil, že objevil skrýš, a to skvěle zvolenou. Před mno-ha lety, možná dokonce ještě dřív, než se on sám narodil, tu ve vodě mokřiny uhnily kořeny stromu. Strom spadl, větve se rozložily. Vítr a přílivy a odlivy sem zanesly prázdný barel od ropy a zaklínily ho mezi zbývající větve. Vytvořilo se tak útočiště, bezpečný úkryt. Tam, kde strom vyčníval nad hladinu, ležela z kůže stažená mršina kačeny a barel nesl slabé stopy člověčího pachu. To místo mu ukázal ten pták. Mohl klidně kmen stromu a do vody ponořený barel minout o dva yardy a skrýš by neobjevil.
Má směr. Dravec mu udává směr ke břehu.
Brodil se bahnem, přenášel psy, plaval a přinutil je brouzdat se za ním. Neobjevil žádnou stopu sledovaného člověka. Sledoval muže, kteří přicházeli k hoře vybírat orlí hnízda, a ti chlapi si dávali pozor, mohlo je potkat vězení, měli důvod být opatrní. Tenhle je lepší než oni. Má jen bod na pobřežní čáře, odkud vylétl vrabec. Má se čeho chytit.
Na kraji rákosí zůstal ležet ve vodě a naslouchal. Pár kroků od něj začínalo spletené ostružiní. Cítil jeho pach, ale neviděl ho. Psi se dr-želi při něm a z vody jim koukaly jen hlavy. Zadržoval dech a čekal. Neznal profil toho muže, nedokázal proniknout do jeho mozku, aby mohl poznat, jak reaguje a kam se hne... Je neskonale zajímavější a mnohem méně předvídatelné stopovat člověka než jelena. Únava ho opustila. Ležel ve vodě, spokojen sám se sebou, a poslouchal.
Psi by mu dali vědět, kdyby se objevil nablízku. Psi ho cítili stejně jako on, ale poznal, že už tu není. Vyšel z vody, psi vylezli za ním a otřepali ze sebe vodu. Našel kosti králíka a zadní nohu žáby. Ten muž odešel, přesunul se jinam.

Meryl ho políbila. Oblékla si kabát a vzala Stephena za ruku. Přes paži si přehodila další kabát a za ní stála čtyři zavazadla.
Davies stál vzadu. Když Meryl Franka políbila, nedokázal Davie-sovi vyčíst z obličeje dočista nic. Rankin se držel blíž, zcuchal Stephe-novi vlasy, a jak se sklonil, aby zvedl jeho fotbalový míč, samopal se mu zhoupl v popruhu.
„Jsi v pořádku?"
„Bude to dobré."
„Bill ti bude nakupovat."
„To zvládnu."
Ozval se zvonek.
„Nedělej si o nás strach."
„Nebudu."
„Jsem jenom vyděšená."
Na třetí zazvonění se Rankin podíval do kukátka a pak kývl na Da-viese. Klíč se obrátil v zámku, zástrčka povolila.
Davies je pozoroval. Jsou připravení? Hotoví? Poprvé zahlédl Perry v Rankinově tváři sou-cit. A všiml si prudkého pohybu Daviesovy čelisti, jak se mu zuby za-hryzly do rtu - tvrdí chlapi, a dojalo je to. Od té doby, co se spakova-la, nezašel nahoru. Nenašel v domě jediný klidný koutek, kde by nebyly mikrofony. Naposled ho políbila, chlapec si oblékl dres anglic-kého fotbalového týmu, který mu věnovali Paget a Rankin. Bůh ví, kde ho sebrali, nějaký obchod ve městě musel otvírat hned za úsvitu. Perry si připadal bezmocný, jako by ho ovládaly oči, mikrofony a ti, co ho pozorují. Chtěl to mít za sebou, chtěl, aby odešla, než se rozpláče.
„Měla bys už jít, Meryl."
„Uvidíme se."
„Někdy brzo."
„Dávej na sebe pozor. Buď opatrný. Nikdy nezapomeň na naši lás-ku, ne -"
„Je čas jít, Meryl."
Venku startovala auta.
Davies pronesl klidným hlasem: „Nezastavujte se, paní Perryová. Jsme přesvědčeni, že venku je bezpečně, přesto se nezastavujte. Chodník je nejhorší místo. Jděte rovnou k prvnímu autu a hned si na-stupte. Ne abyste se pro něco vracela. Jděte rovnou do prvního auta."
Rankin otevřel dveře. Davies je hnal kupředu, kolem dvou mužů čekajících přede dveřmi. Popobíhali. Perry viděl, jak od něj odchází jeho Meryl a Stephen s fotbalovým míčem, jak je Davies pohání k otevřeným dveřím auta. Za nimi šli dva muži se zavazadly a zastr-čili je na zadní sedadla druhého auta. Rankin zabouchl hlavní dveře. Neviděl je odcházet, nedostal šanci jim zamávat. Zaslechl zabouch-nutí dvířek a řev motorů.
„Teď uděláme nejlépe, když si uvaříme konvici čaje," prohlásil.

*****

Zaujala pozici vedle toalet s umývárnou nedaleko radnice. Odtud dobře viděla na lomenici domu a kousek trávníku. Světlo se zvolna vytrácelo. Už před několika hodinami Farida Yasmin pochopila, v ja-kém intervalu jezdí neoznačená policejní auta, a pokaždé se schovala za toaletami nebo jinde mimo jejich dohled. Okouněla tady, protože nezjistila nic, co by mu mohlo pomoci. Protáhla se.
„Nazdar, zlatíčko, vy jste ještě tady?"
Žena se vynořila za ní z cesty vedoucí od pláže.
„Právě jsem se chystala odejít."
„Nemůžu si vzpomenout, co jste říkala, proč že jste tady."
Žena si neměla na co vzpomenout, protože jí to neřekla.
Farida Yasmin začala mile objasňovat: „Kvůli projektu naší školy o tom, jak tlak moderního světa ovlivňuje život na venkově. Připada-lo mi to tu jako zajímavé místo. Teď na sebe nechávám působit atmo-sféru a později si začnu povídat s lidmi."
„Nechápu, co se o nás můžete dozvědět z toalet."
Stála zády k trávníku a domu. Neviděla auta přijíždět. Prořítila se kolem ní. Viděla dítě a ženu na zadních sedadlech prvního auta a muže s odvrácenou tváří vepředu. V druhém autě byla zadním okénkem jasně viditelná vysoko nakupená zavazadla. Reflektory pro-bodávaly časný soumrak.
Žena si zhluboka odkašlala, dostala do úst hlen, vyplivla ho zma-lovanými rty. Zamumlala: „Odjíždějí. Dobře, že jsou pryč."
Farida Yasmin se otřásla. Vyděsila se. Pozorovala, jak zadní světla rychle mizí za rohem. Konečně něco zjistila, ale jemu to nepomůže. Rychle zamířila od toalet ke dveřím radnice.
Žena za ní zavolala: „Až se začnete vyptávat, zastavte se u mě."
Naletěla.

*****

Dravec prodléval ve vzduchu ve zbytcích slabého odpoledního slunce, pak se střemhlav vrhl dolů.
Zamával křídly a uvelebil se kousek od něj. Viděl ránu. Našel útržek pergamenového papíru, takového, v jakém jeho matka nosíva-

la maso od řezníka v Lochinveru, a v trávě skrytý, deštěm rozmáče-ný a zablácený kousek mletého masa v místě, kde se procházel a klo-val pták. Dravec se k němu přiblížil, jako by byl ochočený. Vrchní hajný měl za domem kousek od jeho karavanu klec se sokolem stě-hovavým. Nebál se ho, protože ho krmil od prvního dne, kdy našel opuštěné mládě poraněné havrany. Andy Chalmers vyšel z mokřiny a byl jí načichlý. Dravec mu důvěřoval. Kromě vrchního hajného znal i jiné, kteří pečovali o poraněného ptáka a získali si jeho důvěru. Vrchní hajný patřil k nemnohým lidem, jichž si nemluvný a tvrdo-hlavý Andy Chalmers vážil.
Psi zachytili pach. Přebíhali po cestičce sem a tam a zkoumali oba její okraje. Bez možnosti vstoupit do vody nebylo ani pro zkušeného muže lehké nezanechat pachovou stopu pro psy.
Nechal se jimi provést lesem.
Pocítil počínající lítost.
Psi vyrazili z lesa a postupovali po straně pastviny. Vršky živého plotu ozářila světla reflektorů a zase se ztratila. Šel po okraji pole.
Uviděl otisky pneumatik. Přímo cítil toho muže a mokřinu. Otisky pneumatik našel u vjezdu na pole, na konci cesty.
Chtělo se mu odjet domů. Necítil žádnou nenávist vůči muži, kte-rý ošetřoval a krmil ptáka. Chce se vrátit do svých hor.
Zavolal vysí-lačkou Markhamovi aby si pro něj přijel, a neudal žádné vysvětlení.
V dálce se proti tmavnoucí obloze rýsovala silueta kostela a světla vesnice. Tohle není jeho domov ani jeho spor, nemá tu co pohledávat.

Kapitola 17

„Jste si jistá?"
„Viděla jsem to."
V zadním autě vezli horu zavazadel a vepředu seděli dva muži. V prvním autě sedělo dítě, dívalo se z okna, žena hleděla dopředu a muž měl odvrácenou hlavu, dalšího muže vpředu nepoznala, dítě nikdy předním neviděla, ale když před mnoha týdny přijela vyfotit dům, ta žena tam byla.
Farida Yasmin procházela vesnicí. Obě auta se právě vracela, vpře-du seděli stejní muži, ale v prvním vzadu chyběli cestující a ve dru-hém kufry.
Šla dál tmou. Kousek od kostela, na opačné straně silnice, našla chatu se zarostlou zahradou a nápisem ‚Prodáno' nalepeným přes in-zerci, že dům je na prodej. Závěsy na oknech do ulice byly pečlivě za-taženy, ale směrem dozadu ne, protože na zahradu pronikalo světlo. Tráva obklopující neudržované květinové záhonky za domem byla přerostlá a plná plevele. Dítě na sobě mělo ostře červený dres a na hrudi leopardy stojící na zadních nohou a logo pojišťovny aut, stejný dres zahlédla v autě. Chlapec běhal za míčem po zahradě. Hrál si sám, byl hrdinou, hvězdou.
Jakmile se s ním u vjezdu na pole setkala, ohlásila mu, co viděla, a teď to ještě zopakovala. Tuhle informaci na něj vybalila už v autě, ale pořád nevypadal, že by jí hodlal uvěřit.
„Auta se vracela bez něj, jeho ženy a dítěte. Udělali to potmě, aby vás zmátli. Přestěhovali je, aby si to usnadnili. Nechápete to? Nastra-žili past a teď, když ji nachystali, nemusí se už na něj ohlížet. Chtějí,
abyste přišel do domu na trávníku, chtějí vás zabít, když už teď za něj nenesou odpovědnost."
„Jste si jistá?" Hlas mu zhrubl pochybami.
Ano, je si naprosto jistá. Viděla chlapce, kopal do fotbalového míče na zahradě osvětlené zadními okny chaty. Past nastražili v domě na trávníku, tam na něj čekají zbraně. Stáli vedle auta v černé tmě mezi keři obecního pozemku za vesnicí. Dotklo se jí, že ho nedokáže pře-svědčit.
„Nechcete mi věřit? Měl byste. Beze mě byste napochodoval rov-nou do pasti, přesně jak chtějí. Věřte mi, jsme partneři, jsme si rovni -copak to nechápete?"
Řekla mu, že bez ní by nebyl ničím, a on se od ní jakoby odtáhl. Vrátí se tam, naposled se projde vesnicí a ohlásí mu, co viděla. Posa-dil se na bobek, v ruce držel raketomet, jako by to byla nesmírně cen-ná hračka dítěte nebo relikvie věřícího. Oznámila, kdy se asi vrátí. Už spolykal sendviče, které mu donesla. Páchl bahnem mokřiny a stoja-tou vodou.
Farida Yasmin se vrátila do vesnice.
V kostele se svítilo, vysoká okna zářila pestrými barvami, za nimi někdo cvičil na varhany.
Přes živý plot viděla dítě, vykoplo míč nad rozlité světlo a poska-kovalo a hopkalo radostí, jako by konečně dosáhlo svobody.
Přešla celý trávník. Před domem viděla auta a stejně zatažené zá-věsy jako dřív. Od pouliční svítilny vnímala, že ji zaměřila kamera vysoko na zdi, pak ztratila zájem a čočky se stočily stranou.
Stačí. Je si jistá.
Zaslechla zašustění sáčku s bonbóny.
„Dobrý večer. Vy jste ta studentka, že? Moje přítelkyně Peggy mi o vás vyprávěla. Snad jsem vás nevyděsil, jen venčím psa. Jmenuji se Paul. Rozhodně byste měla začít u mě..."
Vydržela jeho blahosklonné kecy, zatímco se vraceli po trávníku, kolem potemnělého domu a čoček. Procházeli vesnicí.
Dobře že jde s ní, když na ni míří čočky kamery a osvěcují ji reflektory policejních aut. Takhle vypadá jako někdo z místní komunity... Slíbila tomu muži, Paulovi, že za ním potom rozhodně zajde. U hospody se od ní odpojil.
Dítě už ze zahrady odešlo. Škvírou v závěsech zahlédla nějakého muže.
Přešla silnici, vklopýtala na obecní pozemek, proplétala se mezi hlodášovými keři, stromy a ostružiním ke svému autu.
„Je to, jak jsem říkala. Jsem si jistá."

Nejdříve mu koupila sendviče, pak zašla do drogerie a pořídila si parfém. Než přišla k vjezdu na pole, nanesla ho na sebe.
„Zasloužím si vaši důvěru," zašeptala Farida Yasmin.
Ještě pořád seděl na bobku vedle kola auta a držel raketomet. Ne-pohnul se.
„Chci jít s vámi..."
Nezvedl oči, hleděl na raketomet a zem pod svýma nohama.
„Udělala jsem dost, abych si zasloužila vaši důvěru. Můžu vám po-máhat, nést vám, co potřebujete. Naučil jste mě spoustu věcí. Chci být u toho, až tu střelu odpálíte. Chci vědět, co se stane, chci se na tom po-dílet."
Krčila se kousek od něj a prsty se dotýkala hladké naolejované hlavně raketometu.
„Zvládnu to, můžu vám pomoct."
Rozhodně zavrtěl hlavou. Odmítl ji.
Do očí jí vstoupil zmatek. „Nemyslel jste na mě? Neuvažoval jste o tom, co chci? Víte, jak jsem riskovala. Jaká mě čeká budoucnost? Kvůli vám, kvůli těm, co vás poslali, jsem přišla o všecko. Hledají mě. Vy si odejdete, vás na pláži vyzvedne loď, ale kdo myslel na mě? Mě chytí, budou mě vyslýchat, zavřou me - to chcete?"
Nepodíval se na ni. Popadla ho za ruce a pevně je stiskla. Nerea-goval.
„Vezmete mě s sebou domů? Nebylo by nejlepší, kdybych šla s vámi na pláž a nastoupila na loď? Tam, kde žijete, se pro nás něco najde, ne?"
O tom snila. Že spolu stojí na palubě tankeru. Je noc a nad nimi září hvězdy a oni plují nekonečnou vodou a jsou sami. A na krku jí bude vonět ten samý parfém, kterým se natřela teď. Představí ji vysokým funkcionářům, vysvětlí její účast na smrti nepřítele a ti vážní muži s respektem pokynou hlavami a poděkují jí za to, co udělala. V duchu viděla překvapené tváře rodičů a udivené přihlouplé tváře děvčat z kanceláře, až se dozvědí, co dokázala.
„Tady je se mnou konec. Takže mě s sebou dnes večer nevezmete, chápu... Ale půjdu s vámi na loď, ano?"
Potmě začal čistit odpalovací mechanismus raketometu.

*****

Za svitu baterky mu ukázal otisky pneumatik.
Provedl Geoffa Markhama lesem. Klopýtal za slabě osvětleným stí-nem Andyho Chalmerse před sebou, snažil se dohnat jeho a psy. Pak ho neobřadně stáhl na kolena a baterka zasvítila do dutiny v ohrom-ném ostružinovém keři.
Znovu si všechno ověřoval. Odmítal přijmout, co nechtěl slyšet.
Vytáhl ho nahoru a hnal k vodě. Kapituloval. Dobrá, přijímá Chalmersův závěr. Pokud by se vyptával dál, zatáhl by ho Andy klidně
i v obleku do vody a dohnal ke kmenu stromu a ponořenému barelu na naftu.
U nohou se mu ozvalo křupnutí. Paprsek baterky ukázal, že stojí na kostech ohlodaného králíka.
„Chci se jen ujistit - neexistuje jiné vysvětlení?"
„Je pryč."
Zabloudil. Jezdil sem tam po spleti cestiček. Konečně objevil Chalmerse. Seděl se psy u vjezdu na pole. Vyjádřil první pochyby nad mručivě pronesenou zprávou stopaře, ten ho pak unesl a vtá-hl do lesů. Nechtělo se mu věřit tomu, co mu vykládal, protože by to mělo katastrofické důsledky pro vyhodnocení Chalmersovy práce.
„Nemohl se jen stáhnout hlouběji do mokřin?"
„Ne."
Řekl zahořkle: „Ale nevíme, kam jel."
„Odjel autem."
„Nemůže se vrátit?"
„Nenechal tam žádnou výzbroj, doupě zeje prázdnotou. Vypadl."
Vrátili se k autu. Tohle je nehorší možná situace. Zavolá z krizové-ho centra Fentonovi a ohlásí mu, že svého člověka ztratili. Fentonovi unikne zasyknutí. On zopakuje, že ho ztratili, a ucho mu zaplaví pří-val kleteb. Dobře zná analýzy, výsledky odborných porad a litanie chrlené počítači. Viděl krátkou stopu otisků pneumatik v bahně u krajnice a baterkou osvícené prázdné místo v hlubinách ostružino-vého houští. Uvěřil popisu skrýše. Baterka zhasla. Prošli hustým le-sem a všechny nízké větve ho šlehaly přes tváře a Chalmerse ne, a kde se v zemi objevila jamka, šlápl do ní a Chalmers ne. S poškrá-baným obličejem a promáčenými botami následoval jeho pach a ne-viděl ho před sebou, dokud nedošli k autu.
Zápach toho muže a psí špína zaplnily těsný interiér. Z Chalmerse kapalo a psi roznesli špínu po sedadlech.
„Chci domů."
„Přesně," vyštěkl Markham. „Pojedete domů, ale ne v mým autě."
Řítil se ďábelskou rychlostí zákrutami k hlavní silnici a městu, do krizového centra. Ztratili ho. Skončí to v domě na trávníku, kde na konci zatraceného provazu mečí koza. Dupal na brzdy, strhával vo-lant v zatáčkách silniček, šlapal na plyn. Chalmers, který seděl vedle něj, páchl a kapalo z něj, usnul.

*****

„Chcete o tom mluvit?"
„Ne, paní Perryová, raději ne."
„Nerada bych vyzvídala."

„Řeknu o tom jedinou věc a pak to, prosím, uzavřeme... Skončilo to. Molotovy nemůžou zvítězit nad tanky. Rozešli jsme se do svých domovů, což byla hloupost. Udali mě lidi od nás z ulice. Když přišli vojáci, pokusila jsem se s ostatními uniknout z bytu rodičů přes stře-chy domů. Lidé z ulice nás prozradili. Vylezli jsme na střechu, ale oni nás ukázali vojákům. S těmi lidmi jsem žila, jako děti jsme si spolu hráli. Byli to moji přátelé a přátelé mých rodičů a předhodili nás vo-jákům. .. Viděli jsme, co se stalo včera večer. Slyšeli jsme, co říkal pan Perry."
„Děkuji vám, Luiso, děkuji vám z celého srdce." „Ráda se bavím o starém nábytku a zahradničení." „Teď je čas vhodný na prořezávání," opáčila Meryl. „Moc ráda vám pomůžu."

*****

Blake už dávno odešel do domu. Bill Davies dřímal na lůžku. V po-koji vládl chaos, Blake po sobě vždycky nechal válet oblečení na pod-laze, ručníky na posteli. Daviesovi to připomínalo společný pokoj jeho chlapců a bolelo ho to. Ještě pořád nezavolal domů, nedokázal se tomu postavit... Vylezl z postele a smyl v umývadle trochu únavy z očí. Zastaví se u domu pro své auto, pak si najde další bezútěšnou hospodu na něco k snědku... Přemýšlel. Dům, kam přijali Meryl, spa-dá mimo jeho působnost, ale moc rád by tam zašel a promluvil si s ní. Když mu děkovala, políbila ho a plakala a on ji nemotorně držel. Pů-sobila tak zatraceně slabě a zranitelně. S Lily se tak už dlouho necí-til... Vzal si novou košili. Nemůže se vrátit do domu v košili s límeč-kem zamazaným od Meryliny rtěnky.
Sešel ze schodů. Dveře do obývacího pokoje byly pootevřené.
Uvědomil si, že bytná poslouchala, čekala, až bude scházet. Rych-lým cupitavým krokem vyšla z pokoje, na židli u ohně zahlédl jejího manžela a ten ubožák měl v očích stud. V ruce držela kus papíru. Po-chopil.
Podala mu účet.
Neodporoval, neřekl jí, že ji viděl stát ve stínu za davem. Vytáhl z peněženky bankovky a zaplatil za svoje a Blakovy noclehy. Vrátil se nahoru a spakoval oběma zavazadla.
Cekala u dveří.
Omlouvala se: „Nezlobte se na mě, není to moje vina. Potřebuje-me ty peníze. Nebrali bychom lidi do podnájmu, kdybychom ne-museli. Investovali jsme do Lloyds, zklamali nás. Přišli jsme o všechno, co si manžel našetřil na důchod. Bez peněz za pronájem nevyjdeme. Proti těm Perryovům nic nemám, ale musíme se nějak uživit... Dlouho potom, co budete pryč, si budou pamatovat, že
jsme vám poskytli střechu nad hlavou. Nezapomenou nám to. Sna-žím se jen omezit tu škodu na minimum. Vzdělaný člověk jako vy to jistě pochopí."
Dveře se za ním zavřely.
Odnášel zavazadla pečlivě uhrabanou štěrkovou příjezdovou ces-tou. Na silnici se zastavil, všiml si světla pronikajícího kolem závěsu v jejím pokoji, pak se otočil a vydal se k vesnici a parčíku. Ozvali se mu vysílačkou a dozvěděl se stopařovu zprávu. Ten člověk se pře-místil, ztratili ho. Rozběhl se.
Dusal po silnici směrem k domu.

*****

Meryl vybalovala věci v malé ložnici a ve vzduchu cítila slabý ná-dech vlhkosti.
Ze zavazadla vyndala jen to, co budou se Stephenem potřebovat na noc.
Do pokoje tiše vešel Simon Blackmore. „Mučili ji. To, co s ní dělali, se ani nedá popsat. Členové Amnesty International z celého světa bombardovali diktaturu dopisy požadujícími její propuštění, ale to její vlastní kuráž jí zachránila život, odhodlání vrátit se mi."
„Připadám si jako nic a moje problémy tak nepatrné. Asi se to dalo čekat, ale skutečně lituji, že jsem odešla od Franka."
„Nemyslím, že bychom tu měli spustit seminář o nelidskosti, ale musíte nás pochopit. Každý máme svůj názor a - díky bohu - řídíme se svým svědomím. A teď se, Meryl, prosím, usmějte."
Poslechla ho, podařil se jí první úsměv po šesti dnech. „Budu se s Luisou bavit o starožitnostech a zahradničení. Kolem se najdou mís-ta, kde se ještě pořád dá za skutečně slušnou cenu sehnat dobrý starý stůl nebo prádelník."
„A já budu mluvit o víně a dole nás čeká otevřená lahev."

*****

„Takže jste ho ztratili."
Cox chvátal a pro jednou zapomněl na své zvyklosti. Nezašel na-před do kanceláře shodit ze sebe kabát, uhladit si vlasy a narovnat vázanku. Zamířil přímo ke stolu uprostřed. Odvolali ho z večeře.
„Sakra skvělé. Co máte ještě?"
Vedl to tu a odpovědnost za neúspěch hodil na své podřízené.
„Myslel jsem si, že se na pár věcí dá spolehnout, a mýlil jsem se. Spoléhal jsem na to, že ho neztratíte."
Fenton, který už setřel svého podřízeného Markhama, se kroutil. Parkerová nezvedala sklopenou hlavu. Ostatní kolem stolu se s ble-dými tvářemi vyhýbali Coxovu pohledu. Kromě Duana Littelbauma, ten jen sundal nohy ze stolu a odložil plechovku coca-coly.
„Získal jen drobnou a dočasnou výhodu," zamumlal Littelbaum. „Musí přijít k domu. Pokud se pohnul, přijde dnes večer. Můžete se uklidnit... Jsme jen všichni vyděšení, že se nám to vymklo z rukou, to je normální."
Cox na něj divoce pohlédl. „Co má za zbraň?"

Fenton se vrhl po knize na stole, jako by představovala jeho spásu. „Podle výpovědi Yusufa Khana nejspíš RPG-7, protitankový raketo-met. Pokud je údaj z konverzace s pacientem správný, jde o zbraň s maximálním efektivním dostřelem tři sta metrů, obzvláště vhodnou pro použití v noci."
Starý mazák z oddělení B sebral Fentonovi knihu. „Má osvětlený zaměřovací kříž pro střelbu v noci nebo možná dalekohled pro noční pozorování. Při střelbě proti tanku, i v případě odchýlené střely, pro-razí pěticentimetrovou díru do pětadvaceticentimetrového pancéřo-vaného plechu. Na sto metrů nemůže cíl minout."
Cathy Parkerová se mu naklonila přes rameno. „Dokáže pronik-nout až dvaceti centimetry pytlů s pískem, padesáti centimetry žele-zobetonu a - ne že by se to sem hodilo - víc než sto centimetry zemi-ny a bunkru postaveného z klád..."
„Ježíši!" Cox se otřásl.
Littelbaum se usmál a dal si zase nohy zpátky na stůl. „Ale zane-chává za sebou stopu, záblesk a kouř. Bude výhodné, když vystřelí, tím ho najdete a dostanete."
„Pokud vůbec někdo zůstane naživu, aby ho mohl dostat." Cox je zanechal v tichu, rozkopl dveře své kanceláře a hodil kabát na zem.

*****

„Dojde k tomu dneska, přijde dnes večer."
Frank Perry odvrátil od Daviese pohled. Seděl na podlaze a opíral se o spodek dveří. Položte pitomou otázku, dostanete pěkně nepří-jemnou odpověď.
Mezi halou a kuchyní byl malý pravoúhlý prostor chráněný vnitř-ními zdmi. Otázka - proč Davies odešel nahoru a přitáhl dvojité mat-race z postele pro hosty a matraci ze Stephenovy postele a opřel je o strany obou vnitřních stěn a vytvořil kryt mezi halou a kuchyňský-mi dveřmi? Proč? Seděl a pohupoval sklenicí whisky bez sody. Mohl se zeptat Blaka a Pageta, když sem házeli pytle s pískem, které sami plnili. Písek a prázdné pytle dovezli před hodinou. U branky došlo k ostré výměně názorů, protože řidič vyložil písek a prohlásil, že v pracovním příkazu nestojí nic o tom, že by tu měl zůstat a pomáhat plnit pytle. Perry seděl a do ramenou ho tlačila váha neprůstřelné vesty. Davies do krytu strčil židli z jídelny, natočil ji čelem ke ku-chyňským dveřím a přes její opěradlo přetáhl neprůstřelnou přikrýv-ku. Pytle už naskládali do části krytu směrem k hale. Popíjel whisky, pálila ho v hrdle a žaludku, Blake už mu nalil třetí. Co nevidět se bude muset jít vyčurat.
Je dobře, že vzala Stephena a odešla. Vycítil změnu v náladě mužů, chystajících se k akci. Zatímco Davies připravoval kryt, Blake kontro-loval zbraně, vyndal všechny kulky ze zásobníků samopalu, pak je tam znovu nastrkal. Na koberci u jeho nohou ležela krabice s obrov-ským červeným křížem, znovu se ho ptali na jeho krevní skupinu. Nahlásil jim ji už minulý týden, ale řekli, že si jen všechno ověřují, a slyšel, jak hovoří s nemocnicí. Po odchodu Meryl se Stephenem do-šlo ke změně. Už dávno neochraňují lidskou bytost. Frank Perry je pro ně položka, zavazadlo, ochraňované pro svou symbolickou hod-notu. Polkl whisky. Paget a Rankin se potulovali po hale. Už měli po službě, do chatky nastoupila druhá směna. Nechápal je. Působili do-jmem, jako by neměli radost, že jim padla, jako by se jim nechtělo ode-jít. Než došli ke dveřím, už zase brebentili o různých druzích termál-ních ponožek.
Davies řekl: „Přemístil se. Nevíme, kde je ani odkud půjde. Zajdě-te si, prosím, rychle na záchod, pane Perry, a pak zaujměte místo v chráněném prostoru. Jelikož se hnul, myslíme si, že udeří dnes ve-čer."
Perry odložil skleničku, postavil se a lehce se zasmál. „Nepřehání-te to trochu, nejsou to přílišná opatření proti jednomu člověku s puš-kou?"
„Podle nás nemá pušku, pane Perry, myslíme si, že přijde s proti-tankovým raketometem schopným prorazit pancéřový plech."
Položte hloupou otázku...

*****

Schovával se za kameny na hřbitově, za ty, na něž nedopadalo ba-revné světlo z oken kostela.
Vahid Hossein si opřel zbraň o rameno a hlaveň se zasunutým dvoukilovým projektilem se mu zařezávala do masa. Ze hřbitova mohl pozorovat světla aut na silnici. Musel zjistit, jak často projíždě-jí. Pomalu jedoucí patrolující vozy bezpečnosti budou postupovat stejně jako před americkými základnami v Rijádu nebo Jeddahu. Hlídky lze vždy snadno předvídat - chovají se prostě tak. Pomalu je-doucí auta přijížděla do vesnice a zase ji opouštěla v devítiminutových intervalech, odchylovala se o pouhých pár vteřin.
Ze hřbitova vyklouzl přes zeď do jakési zahrady. Prošel jí a dvěma dalšími. V táboře Abyek často cvičil střelbu z RPG-7, byla jednoduchá a účinná. Používal ji v mokřinách Faw, když Iráčané vedli protiútok na předmostí s opancéřovanými vozidly a obojživelnými tanky T-62.
Dobře veděl, co dovede... Postoupil přes dvě další zahrady. Rád by byl blízko, aby ten muž zahlédl čepel nože nebo hlaveň. Bylo by uspokojivé vidět, jak mu pohled na zbraň vhání strach do obličeje. Pocítil vzrušení ve slabinách.
Vahid Hossein se ocitl v další zahradě, tiše se přikrčil. Dveře se otevřely a do záplavy světla vletěl pes. Doběhl k hranici světla, štěkal, ale bál se do tmy. Začalo znovu pršet. Ve dveřích se objevil muž a psa okřikl. Psovi narostla kuráž, protože cítil, že za sebou má svého pána. Byl to malý pes a při štěkotu zuřivě skákal. Pokud se ten člověk při-blíží, zabije ho ránou do krku, pokud přijde pes, uškrtí ho. Nic ho ne-zastaví. Déšť mu pleskal na hlavu. Muž došel k psovi, k místu, kde se krčil, zvedl ho, sekl a odnesl zpátky do domu.
Vyrazil dál.
Přesně mu popsala dům na vzdáleném konci silnice, do něhož se jeho cíl přestěhoval.

*****

„Dáte si, Meryl?"
Třásla se chladem. Stephena uložila nahoru do pokoje, stěžoval si, že je tam vlhko. Vytáhla mu z kufru náklaďáky a rozložila je kolem něj na holá prkna podlahy.
„Moc ráda." Oklepala se zimou. Okno bylo pootevřené a zatažené závěsy čechral vítr.
„Červené nebo bílé? Obojí pochází z rýnské oblasti, Cave de Tain l'Hermitage, je to malé místo, ale víno tu produkují už od dob Římanů. Moc nám chutná. Myslím, že je velice příjemné studovat vína, člověk se nikdy nestane expertem, stále je co se učit. Dobré rče-ní pro život. Jaké si dáte?"
„Červené, prosím, snad do mě vleje trochu života."
„To by mělo... Omlouvám se za to okno, ale Luisa má ráda otevře-ná okna, cítí pak vítr, nesnáší uzavřené prostory - snad chápete."
„Jistěže." Předtím si toho nevšimla, ale měl na sobě teplé sako a pod ním svetr ke krku. Podívala se na krbovou mřížku, uviděla sta-rý popel a škváru.
Simon Blackmore si všiml jejího pohledu na krb. „Je mi líto, ještě jsme ho nestačili vyčistit, ale nebudeme ho zapalovat. Luisa nesnese otevřený oheň. Ji pálili cigaretami, ale některé její přátele ocejchovali pohrabáčem vytaženým ze žhavého uhlí."
„Dojdu si pro svetr."
„Ne, ne." Zahrál si na gentlemana, sundal si sako a přehodil jí ho přes ramena. Pak jí nalil víno.
Docela ji to dojalo. Bylo to podivné, ale milé. Později zavolá Fran-kovi a poví mu o tom. A pokud ji nebudou moci slyšet, pokusí se mu
je přiblížit - jsou podivínští, ale milí, žijí v mrazáku. Omluvil se jí, musí jít pomáhat do kuchyně. Promine mu, že ji nechá o samotě?
„Dovolte mi pomoci Luise."
„V žádném případě. Jste naším hostem a zasloužíte si trochu hýč-kání."
V pokoji měli dvě poličky s knihami. Prošla kolem okna a sklonila
se, aby si je prohlédla.

*****

Opřel raketomet o rameno, prst držel na lučíku.
Krčil se v zahradních keřích. Za živým plotem a silnicí stála chata. Viděl stín svého cíle za pohybujícím se závěsem, pak škvírou vedle závěsu zahlédl pánské sako, pak stín.
Mířil na pětačtyřicet metrů.
Kolem projelo loudající se auto, jeho reflektory ozářily živý plot před ním. O ostatní auta se nezajímal, jen o ozbrojená a jezdící poma-lu. Na silnici se vrátila tma a on provedl poslední kontroly.

*****

Paget říkal: „Vždycky tvrdím, že dostaneš to, za co sis zaplatil." Rankin přitakal: „To je fér, za co zaplatíš, ale když chceš dobrý vy-bavení, to si sakra musíš poplatit."
Vraceli se po dvanáctihodinové směně do svého podnájmu ve měs-tě. Za sebou nechali zabarikádovaný a střežený dům, ochraňovaný teď způsoboval bolest hlavy někomu jinému. Na dvanáct hodin se ho
zbavili.
„Až budu o víkendu na nějaký zatracený lodi, nechci se krucinál
klepat zimou."
„Tak do toho musíš investovat."
„V krámech tě okradou za bílého dne, nekřesťanské ceny jako ob-vykle."
„Jak říkáš, Joe, dostaneš to, za co sis zaplatil."
Za živým plotem na vzdáleném konci silnice se zablesklo. Světlo ozářilo ještě zcela neprobuzené listy živého plotu, starý cesmín a kmen dubu. Přes cestu přeletěla jasná čára zářivě zlaté niti, jako šíp proletěla před předním sklem auta. Zablesklo se a v kratičkém okamžiku ticha se nit rozpletla. Překří-žila cestu, proletěla nad nízkou zídkou a malou zahradou a vletěla rovnou do okna v přízemí. Byl to až strnule pomalý pohyb.
K autu dorazila zvuková vlna výstřelu za plotem. Joe Paget zabrz-dil a zaskřípění brzd se smísilo s hvízdavým zvukem letící zlaté niti.
Do uší Dava Rankina proniklo zadunění výbuchu, ztuhl. Zatmělo se mu před očima, cítil, jak mu z plic uniká vzduch.
Tohle není žád-ný Lippitts Hill ani Hogan's Alley, žádná zatracená střelnice, na kte-
ré kdy trénoval, žádné cvičení. Paget dupl na brzdy, kola se zabloko-vala a chvíli nic neviděl. Auto se otočilo a Dave Rankin měl z výbu-chu zalehlé uši.
Paget zalapal po dechu: „Tam je ona -"
Rankin zařval: „Jeď tam, jeď k tomu - tam, kde je -"
Pagetovi vysadil motor. Rankin proklínal pomalé tempo elektric-kého stahování okénka. Motor se zakašláním ožil.
Rankin vytáhl glocka. Paget manévroval s autem zpátky do středu vozovky.

„Sakra, jeď tam, Joe!"
Paget přeřadil, Rankinovou hlavou to škublo a narazil na palubní desku. Paget přidal plyn. Blížili se k domu. Z předního okna v příze-mí, z černé díry v místě, kde bývalo okno, přes rozervané závěsy vy-cházel jen kouř a slyšet bylo jen ticho. Rankin zareagoval bezpro-středně. Chystal se vyskočit z auta, pomoci zabezpečit místo a ohlásit událost vysílačkou. Už měl pootevřené dveře, když to s ním hodilo do sedadla, jak Paget dupl na plyn.
„Koukej, sakra, Dave, koukej!"
Paget sundal jednu ruku z volantu, chytil Rankina za předek kabá-tu, zas ho pustil a ukázal.
Rankinovi chviličku trvalo, než pochopil. Pak ho uviděl.
Vysoká zeď ze starých zvětralých cihel mu znemožňovala opustit silnici. Světla reflektorů ho chytila. Běžel nemotorným rychlým kro-kem směrem ke konci té vysoké zdi a ke hřbitovu za ní. Reflektory ho držely jako v pasti. Měl na sobě maskáče, ale jejich vzor zakrývalo bahno. V běhu se otočil. Světla mu zasvítila do očí, oslepila ho, ale bě-žel dál. Auto ho dohánělo.
Rankin vystrčil hlavu, ramena a paži z okénka u sedadla vedle ři-diče, z méně výhodné strany. Pokusil se zamířit, ale nedokázal ustá-lit ruku. Glock je zbraň na střelbu zblízka. Když s ním cvičil na střel-nici, nikdy nestřílel dál než na pětadvacet metrů. Automat, který nosil celý den, by odvedl tu správou práci, ale ten zůstal v chatce s druhou směnou.
„Přibrzdi, Joe, a pořádně mi posviť."
Zabrzdění ho málem roztrhlo ve dví. Zády se udeřil do rámu dveří.
Rankin se protáhl okénkem, nejrychlejší cestou, a svalil se na asfalt. Vyrazil si dech. Napřímil se, nabral dech a byl dokonale zmatený.
Paget kroutil volantem.
Světlo reflektoru osvětlilo muže přelézajícího hraniční zeď hřbito-va.
Rankin, klečící u země, ho spatřil. Náhrobní kameny vrhaly ve světle reflektorů dlouhé stíny. Byl na patnáct kroků a utíkal rychle. Na střelnici tohle netrénovali, ale věděl, co musí udělat. Spojil obě
ruce na pažbě glocku, napnul paže a zaujal střelecký postoj. Snažil se ovládnout dech, stabilně zamířit. Prst držel na spoušti. Třicet metrů přecházelo na pětatřicet. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Čtyři-cet metrů, míří ke stínům vrhaným náhrobky. Zamířil na záda běžící-ho muže, doprostřed páteře a prudce stiskl spoušť. Běžící muž se oci-tl mezi křížem a přízračnou postavou anděla. Vypálil ještě jednou. Třesknutí rány ho ohlušilo. Viděl záda běžícího muže, viděl, jak padá. Dva výstřely...
Rankin zařval: „Dostal jsem ho! Hrome, dostal jsem ho, Joe." Motor běžel dál. „Sakra skvělý, Dave." „Mám ho, složil jsem ho."
Paget přelezl zeď a zamířil vpravo, ke krytému přístřešku kostela. Rankin ho kryl, zaslechl výkřik, vztyčil se a zamířil doleva. Tohle oba donekonečna cvičili na Lippitts Hillu, než se to pro ně stalo rutinou a začalo je to nudit. Dvě zbraně, neukazovat se, přiblížit se a zabít. Je-den jde dopředu, druhý ho kryje, pak postupuje ten druhý a první kryje. Přiblížili se k mezeře mezi křížem a andělem, k temnému mís-tu, kde se křížily stíny dvou kamenů. Kradli se tam, sprintovali mezi kameny, mrazilo je a mířili, volali jeden na druhého, kdy se mají hnout.
„Připraven, Dave?" „Připraven, Joe."
Rankin mířil do stínů. Stál za křížem. Paget na místo posvítil ba-terkou zpoza anděla. Paprsek baterky zakmital stínem, dopadl na trá-vu. Na trávě neleželo žádné tělo, žádná mrtvola, žádný raněný. Pa-prsek klouzal dál po trávě, nikde odhozená zbraň, žádná krev. „Viděl jsem ho padat..." „Asi ses spletl, Dave." „Po patnácti zatracenejch letech..."
„Dokonce šestnácti, Dave, šestnáct let jsi na to čekal a pak to zvo-ráš."
Rankin si klekl na trávu, na níž neleželo žádné tělo, nikde žádná krev, zbraň, a zavrtěl hlavou. Byli sehraná dvojka. Na střelnici se jim vždycky dařilo, nikdy je nemuseli poslat na kafe nebo na cigaretu, aby se uklidnili, než se znovu pokusí získat nutné skóre na nové hod-nocení. Byli nejlepší, právě je instruktoři předváděli rekrutům. Šest-náct let praxe a šestnáct let cvičení - žádné tělo, žádná krev, žádná zbraň. Klečel ve vlhké trávě, a jako by z něj unikala energie, dokud ho Paget drsně nevytáhl nahoru.
„V tomhle životě, Dave, dostaneš to, za co si zaplatíš. A moc neza-platili."
„Přísahal bych, že jsem ho trefil."
„Není tu žádná krev, Dave... Dostali nás."

*****

Zvuk exploze se prohnal vesnicí.
Pronikal dveřmi a okny domů, chat, bungalovu a vil, v nichž tele-vize vytrubovaly hádku večerního dramatu. Vnikl do kuchyní a pře-rušil letmé konverzace u jídla. Pronikl do řečí u baru a přetrhl je. Pře-kvapil muže se psem na silnici, ženu, která si vzadu na zahradě plnila uhlák koksem, muže, který pracoval u soustruhu na pracovním stole v garáži, a pár milující se v bytě nad krámem. Výbuch zazněl v do-mech, zahradách a uličkách vesnice... a v zabarikádovaném domě. Našel si cestu do bezpečného koutku mezi matracemi, přes pytle naplněné pískem a Blake tiše zaklel. Davies spustil ruku na Perryho rameno a nikdo nepromluvil. Pak je zuřivě začala shánět vysílačka...
Nikdo z vesnice se nikterak nehrnul z bezpečí svého domova. Ozval se hluk, následovalo ticho, pak vytí sirén. Teprve když sirény dozněly a padlo ticho, sebrali vesničané kabáty, teple se oblékli a vy-šli z domů, aby se podívali, aby civěli. Lilo jak z konve.
Nakonec se sešli ze všech koutů vesnice. Šourání kroků utichlo, choulili se pod deštníky, první z nich dorazili k domu, osvětlenému obloukovými lampami, když odjížděla sanita.
Sešli se, aby civěli.

*****

Vrátil se.
Uslyšela explozi a zaradovala se. Bez ní by to nedokázal. Teď ho přesvědčí.
Vahid Hossein se vynořil jako stín ze tmy, blížil se k autu a k ní. Po-koušela se ho uchopit za paže, políbit ho, ale ucouvl. Přitiskl k sobě raketomet a zakolísal. Pak sklouzl na zem, opřel se vedle kola. Z jeho očí měl zářit triumf, ale měl vzdálený pohled.
„Co se stalo? Trefili vás? Co se tam dělo?"
Neodpověděl jí.
Farida Yasmin spěchala pryč.
Letěla obecním pozemkem ke světlům vesnice. Déšť ji zmáčel.
Kolem ní projíždělo policejní auto s kvílejícími sirénami, uhnula ze silnice, ale auto ji až po pás postříkalo vodou z kaluže. Když zaslechla lomoz exploze, zaťala pěsti a věřila, že na tom má svůj podíl. Před se-bou, před chatou, kterou pro něj identifikovala, spatřila dav lidí.
Připojila se k němu zezadu. Zastavila se za lidmi a sledovala, jak zí-rají dopředu, slyšela, co si šeptají. Nikdo ji nezaregistroval. Déšť jí do-padal na vlasy a na obličej. Dav zadržoval policista, přesto oknem vi-děla zčernalé stěny pokoje. Oblouková světla jí ukázala požárníky, pracující v pokoji.
Naslouchala.
„Říkají, že bouchl plyn."
„To je hloupost, plyn tu nikde neuniká."
Stála za nimi. Nevnímali ji.
„To ti noví lidé?"
„Perryho žena, ne ti noví."
„Meryl Perryová?"
„Jen ona."
„A kde je on? Kde je Perry?"
„On tu nebyl, přišla k nim jen ona."
„To je tvrdý, ona s tím přece neměla nic společného, že?"
„Frank zůstal v domě se svými strážci, tohle byla Meryl. Ti hlupá-ci se spletli, přišli na špatné místo, zabili nepravou osobu..."
Tiše se vykradla. Odešla nepovšimnuta stejně jako při příchodu. Vracela se, mokla. Připadala si malá a slabá. Kolem ní projížděly po-hotovostní vozy a nevšimly si jí, krčila se u kraje silnice. Je malá a ne-důležitá. Po výbuchu si vedle auta představovala, jak ho pomiluje, jaké odměny se jí dostane, protože bez ní by to nedokázal, a že se sta-ne přinejmenším významnou osobností. Klopýtala zmáčenou půdou, prodírala se houštím a skupinkami hlodášových keřů, brodila se lou-žemi. Je Eva Gladys Jonesová. Je úřednice z pojišťovny, nula. Vzlyka-la, jako vzlykávala, když do ní matka kriticky ryla a otec jí nadával, jako když ji děti ve škole vyobcovaly a když se k ní na koleji obrátili zády. Viděla obrysy auta a déšť stékající mu ze střechy na ramena. Ani se nepohnul.
„Zabilo to někoho jiného. On tam vůbec nebyl. Zahynula jeho
žena..."
Zvedl ruku a uchopil ji za zápěstí. Nepotřebuje ji. Strhl ji silou dolů. Nejsou partnery a nejsou si rovni. Ležela na zemi v blátě. Nikdy ne-pozná lásku. Rukama jí vyhrnul šaty, vsunul jí koleno mezi nohy, cí-tila, jak jí déšť dopadá na holé břicho.

*****

„Chci ji vidět."
Od exploze a prvního výkřiku ve vysílačce uplynula už hodina a skoro celou hodinu mu nikdo nic neřekl. Drželi ho mezi matracemi a pytli s pískem, nalili mu skleničku. Přistoupil k němu člověk v na-škrobené uniformě vysokého důstojníka se symboly moci na rame-nou, hovořil vlídnými slovy, která znal z kursů. Učí je tam, jak za-cházet s lidmi, kteří utrpěli ztrátu. Odešel, jakmile to bylo jen trochu slušné.
„Sakra, chci ji vidět, poslyšte -"
Blakovi se třásla brada. „Chcete odsud, ale nemůžete."
Perry zakřičel: „Mám na to právo."
Davies klidně prohlásil: „Nemůžete ji vidět, pane Perry, protože byste neviděl nic, podle čeho byste ji poznal. Většina z toho, co byste mohl poznat, je na tapetách a na stropě. To vy jste se rozhodl zůstat, pane Perry, a tohle je důsledek vašeho rozhodnutí. Uvědomte si to a přestaňte křičet. Vzpamatujte se."
Jako by mu uštědřil políček. Políček v tvář měl zarazit hysterii. Při-kývl a zmlkl. Do hlavních dveří vstoupil Paget, následován Rankinem, který kolem ramen držel chlapce. Hoch byl bledý, lapal po de-chu. Napůl ve spánku prošel halou, Rankin uvolnil podpírající paži a nechal ho klesnout Perrymu do náručí. Přitiskl k sobě chlapce a myslel na důsledky. Vnímal vážné tváře kolem sebe a neviděl v nich kritický postoj, nebylo v nich nic. Snášel by lépe, kdyby to dítě křiče-lo, kopalo nebo by se s ním snažilo zápolit, ale Stephen v jeho objetí spočíval ochable.
Slyšel Rankina: „Myslel jsem si, že jsem ho dostal, nechápu to, mys-lel jsem si, že ho vidím padat."
Slyšel, jak Paget povídá: „Je jako kapající kohoutek. Ten hlupák se netrefil a nedokáže pochopit, že ho dvakrát minul."

*****

Ta žena začala ječet.
Leželi na zemi před ní, ve světle její baterky. Křikla na psy a utek-la.
Psy navečer před spaním venčila, ať bylo léto nebo zima, ať svítil měsíc nebo pršelo.
Policisté z neoznačeného policejního auta vyletěli směrem k výkři-kům. Několik minut trvalo, než z té křičící, těžce oddychující ženy vy-dobyli souvislou větu.
„Černej Toby... jeho duch, jeho ženská... Černýho Tobyho za to, co jí udělal, oběsili... Tady ho oběsili, oběsili Černýho Tobyho..."
Postupovali kupředu za svitu baterek, ona se vlekla za nimi a její psi poskakovali vepředu ve tmě.

Kapitola 18

Nakláněl se kupředu, snažil se vidět zamlženým předním sklem. Vedle něj seděl Chalmers se psy u nohou. Nemluvili.
Geoff Markham projížděl zatáčkami silniček, vraceli se k vesnici
a k moři.
Ještě jednou naslouchal Fentonovi v telefonu a byl příliš citově vy-čerpán, než aby ho urážela nesouvislá řada nadávek, která se mu va-lila na hlavu. Právě na vypůjčeném stroji dopsal dopis, zrovna zalepil obálku, když se ta novinka rozšířila. Seděl v krizovém centru a snažil se dodat smyslu zmateným zprávám, když vysílačkou došel další ra-nec novinek. V kantýně vyzvedl Chalmerse. Obálku s dopisem mač-kal v kapse jako výčitku.

Vážení, . .
obdržel jsem Váš dopis s návrhem podmínek mého zaměstnaní. Rozmyslel jsem se, už nehledám místo mimo Bezpečnostní službu. Omlouvám se za to, že jsem Vás připravil o cenný čas, a jsem Vám vděčný za projevenou laskavost. Patrně mě přemohl smysl pro anga-žovanost, plnění závazků a povinnost (staromódní výrazy, užívané vrásčitými prďoly). Omlouvám se, pokud pro Vás bude těžké mi po-rozumět.
S úctou

*****

Cítil se malý, dělalo se mu zle. „Chci domů..."
Markham nespouštěl oči ze silnice. Po dvou katastrofických novin-kách a Fentonově kritice si na někom potřeboval vylít vztek a najít šanci očistit se od pocitu provinění, který ho zaplavoval. Chalmers byl při ruce. Markham zavrčel: „Domů půjdete, až dokončíte svoji práci. Ani o den, hodinu nebo minutu dřív... Dopustili jsme se chy-by. Stejné chyby bychom se mohli dopustit, kdyby ten člověk bydlel v paneláku na sídlišti, na bohatém předměstí, kdekoliv, ale my jsme se jí dopustili tady na vesnici na konci světa. Zmýlili jsme se, neměli jsme právo přestěhovat jeho ženu, zbavit se jí, vyndat ji z okruhu pal-by. Přišli jsme o ni. Přijít o ni je pro mě, sakra, to samé jako přijít o něj. Zdálo se pohodlné přestěhovat ji, a tak jsme to udělali. Teď to padá na naši hlavu, je to hotová katastrofa. Poslouchejte dobře, jestli tvrdíte, že se vás to netýká, pak jste jako oni. Napodobujete lidi z vesnice. Mo-rálně nestojí za nic. Nebyl to jejich spor, tak se k němu otočili zády a odkráčeli, přešli na druhou stranu ulice. Nejste vůbec originální, tohle tu posloucháme celý týden. Takže přelaďte na jinou písničku. Zůstanete tu do té doby, než vám dovolím odejít. Měl jsem o vás lep-ší mínění, ale zřejmě jsem se mýlil."
„Nemám s ním žádný spor."
Geoff Markham ho napodobil: „ ‚Žádný spor, chci domů' - tak na to zapomeňte. Něco vám povím, chtěl jsem vás vzít do márnice. Mohl bych vás tam dovléct, malého špinavce s těmi zatracenými psy, a mohl bych požádat asistenta, aby pro vás z lednice vytáhl nosítka. Mohl bych vám ji ukázat, ale její obličej bych vám předvést nemohl. Nepůjdete do márnice, protože vám nemůžu ukázat obličej Meryl Perryové - neexistuje. Proto vás tam nevezmu."
Dolů silničkami k vesnici...
„Všem by se nám chtělo přejít na druhou stranu ulice a dívat se ji-nam. Nebojte se, nejste jediný. Chápu vás a je mi stydno, protože jsem se sám zachoval podobně. Snažil jsem se najít si jinou práci, mimo obor, v němž pracuju. Moje ‚druhá strana ulice' spočívala v tom, že jsem se v době oběda vyplížil z kanceláře a zúčastnil se přijímacího pohovoru. ‚Dívání se jinam' se u mě odehrálo tak, že jsem poslechl svoji snoubenku a snažil jsem se vydělat víc peněz. Sám se za sebe stydím. Dnes večer jsem napsal dopis, pane Chalmersi, a za ten dopis zaplatím ztrátou snoubenky. Přijel jsem a je mi jasné, že ani já, ani vy nemůžeme odejít od něčeho, co je třeba dokončit."
Blížili se k vesnici, hodiny na kostelní věži právě odbíjely půlnoc, jejich vyzvánění znělo v bouři tlumeněji. Vlevo v polích stály vepří-ny. Vpravo se rozkládal obecní pozemek, porostlý křovinami a hlodášovými keři, před nimi stál policista a mávl na ně, aby zastavili. Markham vytáhl svůj průkaz a promočená ruka ukázala k místu za-
lítému reflektory. Psi se volně rozeběhli a oni se vydali za nimi. Vítr jim vháněl déšť do tváří.
„Proč nechcete uvěřit tomu, že se to týká i vás?"
„Nic mi neudělal."

„Sakra, je tu ta žena bez hlavy."
„Zachránil toho ptáka."
„Jakýho zatracenýho ptáka?"
„Pomohl tomu dravci."
Měl dojem, že Chalmers zápolí s problémem, jak vyjádřit nějaký hluboký cit, ale k tomu, aby se mu snažil porozumět, mu chyběla tr-pělivost.
„Žvaníte nesmysly."
Ze tmy bez sebemenšího varování přiletěla rána. Chytil krátký úder sevřenou pěstí ze strany do tváře. Klopýtl. Uklouzl, padal do bláta. Druhá rána ho trefila do brady. Obličej ho ostře zabolel. Spě-chali k nim nějací muži, po tělech jim stékal déšť. Vytvářeli groteskní stíny. Obstoupili Chalmerse, chytili ho, psi jim chňapali po nohách a vysokých botách a při kopancích odlétávali stranou.
„Ukažte mu to, ukažte mu, co ten parchant udělal. Myslí si, že mu do toho nic není, tak mu to ukažte."
Táhli Chalmerse vpřed. Markham zaslechl bolestivé vyjeknutí, Chalmers nejspíš některého z nich kousl, zahlédl máchnutí obuškem.
Došli ke stanu postavenému z igelitu. Světlo v něm svítilo jasně a neúprosně.
Spatřil ji.
„Doveďte ho blízko, ať vidí, co ten parchant udělal."
Ležela na zádech. Geoff Markham se musel nutit, aby na ni pohlé-dl. Džíny stažené ke kolenům, zamazané a mokré, nohy doširoka roz-tažené. Kabát rozevřený, svetr vytažený nahoru, blůza roztržená. Vi-děl temný stín jejího klína, ale nic moc běloby nad ním. Na kůži krvavé šmouhy, skvrny a cákance krve. Ústa rozevřená dokořán, oči obrovské, ztuhlé strachy. Poznal ji. Její starou fotografii měl ve spisu operace Zlatá duha. Tehdy byly oči malé a ústa zavřená, chránila si soukromí a nosila oděv své víry. Přes policisty a Chalmersova rame-na zíral dolů na tělo. V Irsku vídal těla mužů s doširoka rozevřenými ústy a vytřeštěným zrakem, v němž i po smrti zůstával děs. Ale nikdy neviděl tělo zneužité znásilněné ženy. Ještě než vybudovali stan, vy-kreslil déšť v krvi na kůži pramínky. Kromě Cathy Parkerové, a její zpráva mu dnes ráno dorazila, všichni Gladys Evu Jonesovou, toho ztracence, pustili z hlavy a tady ji vidí. Kromě Cathy Parkerové, a to už bylo pozdě, ji všichni ignorovali, protože tuto mladou ženu z pro-vinčního městečka považovali za naprosto nedůležitou, nikdo se jí
nezabýval. V duchu si vybavil fotografii Vahida Hosseina a chladnou sebejistotu v něm.
Chalmers nepronesl jediné slovo.
Markham zakoktal: „Bože, to je parchant, šílenec. Co je to za zvíře, že něco takového dokáže udělat?"
Muž v bílé kombinéze, klečící vedle těla, zvedl hlavu a nevzrušeně pronesl: „Žádný šílenec, uškrtil ji. Příčinou smrti bylo udušení. Tohle není její krev, nemá na sobě ani ranku. Krev je jeho."
„Co to znamená?"
„To znamená, že to ‚zvíře' je vážně raněné, buď pořezané nebo po-střelené. Je tu důkaz proniknutí penisu, došlo k němu pravděpodob-ně simultánně se škrcením. Během sexuálního aktu, během námahy vynaložené při škrcení, na ni krvácel."
Markham se odvrátil. Řekl neadresně směrem k mase ponuře se tvá-řících mužů za sebou: „Takže máme krvavou stopu - psi ho najdou."
Hlas ze tmy odpověděl: „Není tu žádná stopa po krvi, ani pach. Po-kud jste si nevšiml, prší. V takovým lijavci nemáme naději."
Markham jim naznačil, ať Chalmerse pustí, a zamířil pryč. Chal-mers šel za ním. Tápavě postupoval k autu a silnici. Po celý zbytek ži-vota nezapomene na pohled na Gladys Evu Jonesovou. Klopýtal, šou-ral se tmou.
„Prosím vás, pane Chalmersi, prosím, půjdete a nejdete ho?"

*****

„Půjdete nebo zůstanete?"
„Zůstanu."
Frank Perry ležel na podlaze mezi matracemi, za pytli s pískem. Stephen se o něj ve spánku opíral, hlavu složenou v ohnutém lokti ne-vlastního otce.
„Dobře."
„Odsuzujete mě?"
„Dělám jen svoji práci. Kritizovat někoho není její součástí. Musím si odbýt nějaké telefonáty."
Davies se nad ním tyčil.
„Co se stalo s těmi lidmi, co k sobě vzali Meryl?"
„Pan a paní Blackmorovi nejsou zraněni. Neopustí to, co jim z domu zůstalo, zůstanou tady."
Neradostně se obrátil a zmizel mezi stíny mužů, které Frankovi ani nepředstavili. Perry zavřel oči, ale věděl, že neusne. Slyšel Daviese te-lefonovat. Lépe by snášel, kdyby ho odsuzovali.

*****

Brigádního generála probudil z lehkého spánku na polním lůžku v kanceláři telefon. Hlas přicházel velice slabě. Brigádní generál kři-
čel svoje otázky, ale odpovědi zněly nezřetelně a na lince docházelo k rušení. Ze zoufalství křičel ještě hlasitěji a jeho

hlas se odrážel od stěn kanceláře a nesl se opuštěnými chodbami do prázdných tma-vých místností... Slyšel tlumený hlas muže, kterému důvěřoval jako vlastnímu synovi, a štěkal na něj otázky. Uspěl? Je volný? Dokáže se dostavit na schůzku na pláži Kanálu? Kolik hodin před úsvitem? Kde je? Uspěl?
Hovor skončil. Blok, připravený k zapsání odpovědí, zůstal prázd-ný. Přehrál si pásku a slyšel jen neustávající tok vlastních otázek a ne-jasné odpovědi. Odpovědi, kterým nerozuměl, se mísily se šplícháním vody v pozadí. Obklopovala ho chladná noc. Myslel na pláž za černé noci a vlny narážející na oblázkový břeh, na němž čeká zraně-ný Vahid Hossein. V duchu přemítal. Po neúspěchu by následovala smrt. Zvážil pravděpodobnost přežití, vlastního přežití. Kolem něj mlčela noc, můry nevzrušeně létaly kolem světla na stropě. Zavolal důstojníka držícího noční službu v kancelářích íránské národní rej-dařské společnosti a ohlásil šifrovanou zprávu. V následujících mi-nutách dvakrát navolil číslo mobilního digitálního telefonu, a nedo-volal se. Zůstal sám, obklopovala ho tma.

*****

Frank Perry vnímal příjezd nákladáku a pak vypnutí motoru. Sly-šel hlasy a rachot shazovaných tyčí, padajících z ložního prostoru ná-kladáku. Děkoval bohu za drobnou šťastnou okolnost, že chlapec spí a neodsuzuje ho.

*****

Vesničané usínali s pocitem viny a sebeospravedlňování, s pochy-bami a rozmrzelostí, nebo civěli do temných stropů. Jen pár jich ne-vyšlo z domu podívat se ke generátory ozářené chatě. Většina viděla černý, doširoka zející otvor v místě, kde bývalo okno, a na cáry roze-rvané závěsy, někteří dokonce zahlédli i dlouhý, na zip zapnutý py-tel, odnášený do uzavřené dodávky, a nechápající oči dítěte, vypro-vázeného z budovy dvěma ozbrojenými policisty v neprůstřelných vestách. Nikdo nevěřil neslanému nemastnému vysvětlení s výbu-chem plynu. Nikdo z nich nezkoumal svůj podíl na tom, co viděli a slyšeli se svými přáteli a rodinami. Show skončila, vrátili se domů, vesnice ztichla a potemněla, zhasli světla a odplížili se do postelí. Za pár krátkých hodin začne nový den a jen pro málokoho z nich zůsta-ne vše při starém. Déšť opustil vesnici stejně rychle jako přišel, pře-nechal měsíci, aby ozářil jasným bílým světlem domovy, v nichž le-želi.

*****

„Co to je? Co se to, sakra, děje?"
Frank Perry se snažil nevzbudit Stephena. Napůl se posadil, ale ne-změnil sklon paže, na níž dítě spalo. Kladiva bušila před domem i za do-mem.
Davies prohlásil chladným hlasem bez jakýchkoli emocí: „Řekl jste, že zůstáváte."
„To ano."
„Tak tohle je proto."
„Co to je? Co se děje?"
„Říká se tomu ochranný val. To je vojenský výraz. Před třiceti lety měli protivníci v Adenu ve Švédsku vyrobenou protitankovou rake-tovou střelu, která se používala proti nepohyblivým cílům. Tohle za-řízení způsobí, že náboj vybuchne předčasně."
„Proč?"
„Měl byste spát. Nechme to na ráno."

*****

„Víte co? Ten parchant mě nechal spát. Zatracenej Joe Paget mě ne-chal spát, nevzbudil mě a neřekl mi to. Byl jsem si sakra jistej, ale ne-bylo tam tělo, nebyla tam krev a ten parchant tvrdil, že jsem se netre-fil, zatracenej Joe Paget... Seš mizernej hajzl, Joe - víš to? Nejen zatracenej hajzl, seš vopravdickej holomek."
Perry poslouchal na půl ucha, zívl, Stephenovo tělo ho hřálo.
„Nechals mě spát, i když jsi věděl, že jsem ho trefil, to je rána pod pás. Jak dlouho, ty parchante, víš, že jsem toho syčáka dostal?"
Cítil Stephenovy mírně vystupující kosti. Na chvíli měl pocit, jako by ho zahřívala Meryl. Otřásl se. Zataženými závěsy dovnitř proni-kalo ranní světlo, dosáhlo až do bezpečného místa mezi matracemi a pytli s pískem. Rankin se naparoval a vykračoval si jako páv. Paget stál za ním a po tváři se mu pomalu rozléval úsměv. Nevnímali ho. Měl dojem, že pro ně už nic neznamená.
Zvenčí uslyšel náklaďák.
„Teda, proč jsi mi tvrdil, že jsem se netrefil, to je profesionální ostu-da, Joe. Když si to tak uvědomuju, alespoň čtyřicet metrů a skoro žád-ný světlo a pohyblivý cíl, to je sakra rána. Co je, Joe? No tak, poslou-chej, sakra, co říkám..."
Všichni se chechtali. Blake a Davies byli vzhůru celou noc, ale Pa-get a Rankin se prospali na kuchyňské podlaze, urvali si pár hodin spánku.
Perry se tiše zeptal: „Pokud ho trefili, na co je třeba ten ochranný val?"
Vyrušil je. Otočili se a podívali se na něj a na spícího chlapce. Jsou jeho jedinými přáteli a nikdo z nich se o něj nezajímá, jsou cizí.
Davies řekl: „Jmenuje se Vahid Hossein. Vypálil jediný granát z ra-ketometu. Vepředu se zableskne a vzadu je vidět

plamen střely. Pan
Paget a Rankin se vraceli ze služby. Zaútočili na něj. Vběhl na hřbi-tov. Panu Rankinovi se naskytla dost složitá příležitost vystřelit. Vy-užil ji, dvakrát vypálil, ale z jednoruční pistole na hranici efektivního dostřelu. Nenašli ani tělo, ani krev. Pan Paget usoudil, že se pan Ran-kin netrefil. To je fáze jedna. Později jakási žena, venčící psy na obec-ním pozemku, začala hulákat cosi o Černém Tobym. Bůh ví, co tam s těmi psy uprostřed toho lijáku dělala. Tvrdila, že na zemi leží bez-vládná žena a muž. Vykládala jakýsi nesmyslný příběh, k němuž do-šlo před dvěma sty lety. Na scénu se dostali policisté a objevili mrt-vou, znásilněnou mladou ženu, ale žádného muže. Ta mladá žena před časem konvertovala k islámu a fungovala coby oči, uši a spojka Vahida Hosseina. Ležela v kaluži krve, ale ta nepatřila jí. Zatímco ji ten muž znásilňoval a škrtil, krvácel na ni ze střelné rány... Pan Paget a Rankin používají v glocku střely dum-dum. To je fáze dva. Fáze tři ještě neskončila. Je raněný, pane Perry, ale není po něm. Přestože ztra-til značné množství krve, zbylo mu dost síly, aby dokázal zmizet ze scény. Leží tam někde venku v bolestech a ještě pořád má raketomet RPG-7. Déšť smyl všechny stopy a stopař se psy nemá šanci ho najít. Nevzal si auto té konvertitky. Před hodinou vysadil íránský tanker v Kanálu nafukovací člun a dostavil se na místo schůzky u pláže. Nemohli ho vyzvednout, nepřišel. Sledovali jsme to, ale nezasáhli. Proto se domníváme, že tam pořád ještě je. Hledají ho vojáci. Teď Va-hida Hosseina považujeme za ještě nebezpečnějšího než dřív. Vy jste, pane Perry, příčinou všech jeho nesnází, jeho utrpení. Takže pokud má ještě sílu, zaútočí naposledy na váš dům. A proto jsme, pane Per-ry, umístili kolem vašeho domu tu stěnu, na níž by došlo k předčas-né detonaci - jak doufáme - granátu pronikajícího pancéřováním." „A proto jste se tak smáli?"

*****

Vítr odvál mrak a odkryl slunce nejistě se držící na horizontu.
Geoff Markham měl pocit, že mladík jeho přítomnost na lavičce s vyhlídkou na Southmarsh pouze toleruje.
Noc prospali v autě. Za prvních náznaků světla se vzbudil, ale Chalmers spal dál, stočený na zadním sedadle i se psy, ve tváři klid dítěte. Sotva se probudil, klid nahradila rozmrzelost. Jakmile bylo už tolik světla, že viděli vesnici, zeleň trávníku a vysoké železné tyče před domem, vylezl z auta.
Chalmers vubec nepromluvil, nic nevysvětloval, zavolal psy a roz-dělil jim poslední sušenky z kapes. Neřekl, kam jde, ani co má v úmyslu, a se psy pelášejícími mu u nohou, vyrazil pryč.
Geoff Markham nevěděl, co jiného by si měl počít, zvedl se, zavřel auto, protáhl se, odkašlal si, poškrábal se a vydal se za ním.
V botách mu čvachtalo, ponožky by mohl ždímat, košile a kabát přes noc neuschly. Dopis v kapse navlhl. Od moře vál ostrý vítr, odí-ral mu tvář. Na horizontu seděla obchodní nákladní loď. Nad pláží a mokřinou poletovali ptáci.
Prostoupila ho zima, mokro a v žaludku mu kručelo hlady. Kde se v něm sebrala ta arogance, víra, že jeho drobné přispění může změnit chod věcí? Chtěl by ležet v posteli ved-le teploučké Vicky a být obyčejný, nemít odpovědnost za důsledky svých činů. Pokud ten dopis odešle, o všechno, po čem touží, přijde. Lopotil se dál. Jestli ten dopis odešle, potvrdí tím svou vrcholnou do-mýšlivost, jako by on mohl ovlivnit vývoj událostí.
Chalmerse našel sedět bez pohnutí na lavičce, psy u něj. Chalmers na moře ani nepohlédl, nákladní loď neviděl, sledoval Southmarsh. Markhamovi na něm nejvíc vadilo, že ho patrně jen toleruje, necítí po-třebu jeho společnosti.
Na téhle lavičce se Geoff Markham jednou setkal s Dominicem Evansem. Stála vysoko nad mořem, pláží, mořskou hrází i mokřina-mi, v nichž se ve větru kolíbalo rákosí. Matce by se tu líbilo, otec by si to místo vyfotil.
Na cestičce za lavičkou, na níž v tichosti seděli Markham s Chalmersem, se zmaterializovalo osm vojáků v husím pochodu.
Obtíženi vahou výzbroje Propochodovali kolem lavičky a energic-ky zamířili dolů ke stromům, které Markhamovi zastiňovaly pohled na břeh mokřiny. K dohodě došlo po smrti Meryl Perryové. Ministr ustoupil neutuchajícímu tlaku a vzal vládu z rukou ubohého starého Fentona. Vojáci se dychtivě vrhli do uprázdněného prostoru. Znal ty muže, nebo alespoň tu jednotku, z Irska. Věděl, jaké vybavení a zbra-ně si nesou. Kdysi viděl, jak výsadkáři regimentu za soumraku vy-klouzli z Bessbrook Millu a pevnosti v Crossmaglenu, viděl je běžet k rotujícím vrtulím helikoptér na startovací rampě kasáren v Dungannonu a New Hamiltonu. Tiší muži, kteří zřídkakdy promluvili, čekali na své šálky čaje, hýčkali si je a rolovali si cigarety, a když při-šla tma nebo helikoptéry roztočily rotory, vyrazili.
Teď je Markham sledoval, sestupovali jako had po cestě k Southmarshi a černé vodě, kde za nízko posazeného slunce krouží divoké ptactvo. Dva z nich nesli ostřelovací pušky Parker Hale. Jeden krátký raketomet 66 mm, další k sobě tiskl standardní samopal a přes tělo měl navléknutý pás munice, další vysílačku, omračující granáty a ply-nové granáty. Tři si kráčeli nalehko a ležérně nesli pušky značky Ar-malite. Nevěnovali jemu, Chalmersovi, ani jeho psům jediný pohled.
Teď nastoupili oni a jeho, Coxova a Fentonova důležitost skončila. Obličeje a ruce měli začerněné, oblečení propletené listovím. S hoř-kostí si pomyslel, že to vypadá, jako by odebrali práci chlapcům a za-
dali ji mužům. Pohlédl stranou na Chalmerse a lhostejný výraz v jeho obličeji ještě podpořil jeho zahořklost. Vláda přešla na zbraně zabi-jáckého týmu. Všechno, co udělal, se obrátilo vniveč, sebrali mu to muži se zbraněmi, kteří teď odešli do mokřiny a rákosí. Poslední zmi-zel z dohledu.
„A je to, jen marníme čas," prohlásil divoce. Chalmers neztrácel lhostejnost, nepromluvil. „Nastal čas odejít. Čas dát si koupel, pokud víte, co to je." Chalmers seděl na lavičce a očima pročesával svítivou modř oblo-hy nad mokřinou.
„Poslat vás sem byl absurdní nápad. Bezpečnost si tím jen uřízla ostudu. Měli je sem nasadit už před čtyřiadvaceti hodinami. Jsou to profesionálové, zabijáci. Najdou ho." Stoupl si.
Chalmers sledoval jakýsi bod vysoko nad mokřinou. „Nenajdou ho." Ani nepohnul hlavou, neuhnul pohledem.
„Objasněte mi to. Na čem se zakládá tento váš ohromující názor?" „Nenajdou ho, protože tam není," utrousil Chalmers

koutkem úst. Ani o kousek nepohnul hlavou, díval se do stále jasnější oblohy. „Není tady?" „Tady ne."
„Pak tedy promiňte, ale co tu děláme?"
„Zachránil život tomu dravci, mám na to čas a on je teď zraněný... Tam, kde pracuju, si vážím ptáků, vím, jaká je moje povinnost vůči nim, když jsou zranění. Nakrmil ptáka a ošetřil mu ránu. Pták ho hle-dá a nemůže ho najít. Když ho ten dravec nemůže najít, tak tu není." Markham klesl zpátky na lavičku. Pohlédl na rákosí a vodu. Do ob-ličeje mu vál vítr a pálily ho oči.
Zahleděl se na oblohu. Hluboko pod místem, jež pozoroval, byli ptáci a výsadkáři regimentu. Hledal ptáka, ale trvalo mu dlouho, než objevil temnou skvrnu na obloze. Přidržel se jí, možná se pták v letu obrátil, ztratil ho. Létal velmi vysoko, musí tam být kruté vět-ry. Chalmers z něj nespouštěl oči. Geoff Markham mrkal a oči ho pálily, jak se namáhaly znovu zaměřit tu skvrnu. Chalmers vedle něj seděl bez pohnutí, uvolněně se opíral, jako by si chtěl udělat po-hodlí. Psi se mu rvali u nohou. Když Markham dravce znovu obje-vil, málem triumfálně zařval. Umí analyzovat tajné údaje z počí-tače, nabídli mu prestižní práci v bance, a on málem zařve vzrušením, protože jeho uslzené bolavé oči nalezly skvrnu pohy-bující se ve výšinách tisíc stop nad zemí. Viděl, že se pták pohnul, přesunul se směrem na sever a zase hledá.
Nejradši by Chalmerse objal, protože mu bystrozrakost jeho mladých očí znovu dodala přinejmenším naději.
„Je mi líto, co jsem řekl, bylo nevhodné. Omlouvám se. Máte v úmyslu říct těm vojákum, že tady není?"
„Ne."

*****

Nechtěl nic než být sám.
Policistka v nažehlené uniformě, veselé příjemné děvče s blonďa-tým ohonem, klečela, ověšená pouty, granáty se slzným plynem a obuškem na koberci v hale a pomáhala Stephenovi vybarvoval omalovánky.
Být sám a myslet na ni.
Blake, ustrojený, ale se skopnutými botami, spal na pohovce v obý-váku. Přestože měl zavřené oči a pravidelně dýchal, ruka mu spočí-vala na pažbě pistole v pouzdře na pásu na hrudi a vysílačka v kap-se saka krkala rychlé zprávy.
Vzpomínat na ni.
Davies v košili bez rukávů, protože si pustil elektrická kamínka na plný výkon, seděl na svém oblíbeném místě v jídelně nad rozložený-mi novinami a četl obchodní a finanční zprávy. Koordinoval spojení vysílačkou mezi krizovým centrem a patrolami rozmístěnými v teré-nu.
A truchlit.
Davies mu nedovolil zajít nahoru do ložnice. „Nebyl byste tam do-statečně chráněný, pane Perry, jistě chápete."
Paget mu nedovolil vyjít kuchyňskými dveřmi do sluncem zalité zahrady. „Raději ne, pane Perry, nebylo by to rozumné."
Odepírali mu místa, po kterých toužil.
Perry se usadil na zemi, mezi matrace za pytli s pískem.

*****

Chalmers vyrazil.
Zvedl se půl hodiny poté, co Markham vzdal pozorování skvrny. Obloha se pročistila, modř s bílými řasovitými oblaky zářila silněji a pohled na ptáka bolel ještě víc. Myslel na svoji budoucí kariéru, jest-li ho vrátí zpátky k operaci Zlatá duha, nebo jestli ho pošlou do něja-kého univerzitního městečka s fakultami jaderné fyziky a mikrobio-logie, zabývajícími se botulismem, na které se zapisují íránští studenti, nebo jestli ho odsunou do nového týmu pracujícího na ile-gální imigraci, nebo jestli ho čeká stará irská jednotka nebo narkoti-ka... a v tom Chalmers vyrazil.
Chalmers se už díval jinam, už nesledoval oblaka nad mokřinou. Vojáci teď prohledávají rákosí a vodu a není vidět nic, co by dokazo-valo jejich přítomnost. Chalmers vstal a vyrazil opačným směrem.
Žádná diskuse, žádná konverzace, žádné vysvětlení.
Tiše písknul na psy a s nimi u nohy se vydal zpátky cestou k vesnici.
Šel s hlavou vytaženou, jako by pohled na ptáka byl cenností, o kte-rou se nesmí připravit, a Markham se táhl za ním.
Cestička je zavedla do vesnice mezi radnici a hospodu. Chalmers kráčel jistě, energicky, ani jednou nepohlédl, kam šlape, a kalhoty měl zacákané od louží.
Rychle kolem nich projelo několik aut a dodávka s žebříkem při-vázaným ke střeše, nic jiného se ve vesnici nehýbalo.
Panovalo jasné, slunečné ráno s příjemným lehkým a osvěžujícím vánkem, ale nikdo ho nevyužil k procházce. Myslel na strach a stud všude kolem, v do-mech, na silnici, v uličkách..., jako by je navštívil mor a nevyhnutel-nost katastrofy.
Překvapilo ho ostré zabušení, zaťukání na sklo, protestní výkřik. V okně spatřil ženu s obličejem zkřiveným zuřivostí.
Žena ukazovala na čerstvě posečený trávník. Jeden ze psů se na něj vykadil a druhý zvedl zadní nožku u sošky Venuše, bazénku pro ptáčky. Chalmers psy neodvolal, nepohlédl jejím směrem, jako by ji ani neslyšel, jen šel a celou dobu pozoroval oblohu. Markham zíral na konec silnice.
Prošli kolem domu na trávníku, slunce stříbřitě ozařovalo nové dráty pletiva.
Chalmers na dům ani nepohlédl, jako by ho vůbec nezajímal.
Prošli vesnicí.
Markham několikrát po dravci zapátral, ale nedokázal ho objevit. Myslel na něj, jak vysoko v horních větrech vylétává vzhůru, krouží a hledá, a myslel na ptákův ostrý zrak - a na toho člověka, Vahida Hosseina, skrývajícího se se svou bolestí. Andy Chalmers hovořil o respektu a povinnosti pomoci zraněnému zvířeti. Nemyslel si, že by v Thames Housu

pochopili, a i pro něj to bylo složité, proč by si zra-něný zabiják zasloužil úctu a čím by mu měli být povinováni.
Chal-mers zatvrzele prošel vesnicí a vyšel z ní.
Za vesnicí do moře ústila řeka, následovaly další, vlnami omývané pláže. V jejich nejvzdálenějším bodě se ve slunečním světle třpytily jasné barvy prázdninového letoviska.
Cesta vedla kolem řeky po vršku staré, záplavám zabraňující stěny. Na polích mezi vesnicí a cestičkou se na travnatých ostrůvcích mezi loužemi ze zimních záplav pásl dobytek. Chalmers šel před ním, vy-soko nad řekou a poli, a celou dobu vzhlížel vzhůru.
Markham, hladový, žíznivý, s nepříjemným pachem v ústech, s promočenými botami, studenýma nohama a ztuhlými zády, ho sle-pě následoval a myslel na jídlo, kávu, sprchu, suché ponožky, čistou košili, suché boty a... Narazil do Chalmersových zad a strčil do něj. Chalmers jako by si toho ani nevšiml. Za poli, daleko za vesnicí, bře-hy řeky a zvýšenou cestičkou, se rozkládal Northmarsh. Slunce se jemně pohupovalo na čeřící se vodě.
Slunce ozářilo dravce, letícího teď níže na obloze, ale přesto dost vysoko nad kymácejícími se hlavami starého rákosí Northmarshe.
Pták se snesl z vyšších větrů a držel se teď nad mokřinou. Choval se stejně jako nad Southmarshem. Hledal.
Chalmers přešel k místu, kde se cesta stáčela zpátky do vesnice, překročil plot ze zhrouceného zrezivělého drátu a usadil se na kous-ku králíky spasené trávy u vody a rákosí.
Psi se začali rvát o kus ztrouchnivělého dřeva. Kolem vládl klid, ti-cho a vyrovnanost, dokud Markham nezaslechl ptákovo volání.
„Chcete pomoc? Chcete tam ozbrojence?"
„Ne."
Sledoval hledajícího dravce, naslouchal jeho nepřetržitému proni-kavému volání.

*****

„Mary? Tady Joel. Mám noční službu. Promiň, že tě ruším, ano vím, kolik je hodin... Duane na to kápl. Je ohromně sebejistý. Mají toho lum-pa obklíčeného v díře. Duane říká, že to brzy skončí. Potřebuju tě k tomu, aby se to celé rozeběhlo - víš! Kameru, mikrofony, světla, akce. Garantu-ju ti, že muláje čeká nepříjemný den. Budou se kroutit jako nikdy před-tím. Duane říká, že tohle se Britům nebude hodit do krámu, nechtějí to takhle pustit na veřejnost, prý to musí jít potichu, dokud nebude vězeň nebo mrtvola, pak tvrdě udeří na muláje. Můžu to spustit, Mary?... Víc nepotřebuju, děkuju. Jo, včera ten lump dostal manželku svého cíle. Jsou tak neschopní, až to není pravda, ale hra ještě neskončila..."

*****

Kolik párků ohřát pro Stephena? Kolik té policistce, co se o něj sta-rá? Má Davies rád vejce usmažená z obou stran? Mají vzbudit Blaka? Rankin našel jednu ze starých Meryliných zástěr a uvázal si ji nízko přes boky, aby pouzdro s pistolí zůstalo navrchu.
A Perryho se nezeptali, kolik párků chce on, ani jestli smějí řádit v ledničce. V kuchyni pro něj bude připravený talíř s párky, slaninou a vejci, ať chce nebo nechce. Jeho se nezeptali, je jen zatracený ochra-ňovaný. Přepadla ho nevolnost.
Bolestivě zatoužil po Meryl. Kolem něj prošel Paget se dvěma naloženými talíři a zamířil do jídelny a francouzským oknem ven do chatičky, kde slouží nový tým.
Musí s ní být sám, kleknout si a prosit ji o odpuštění.
Policistka nahnala Stephena do kuchyně. Za nimi šel Davies s no-vinami a neobutý Blake jen v ponožkách.
Na něj mysleli až nakonec. Život v domě pokračuje, všichni sedí u kuchyňského stolu.
Paget zavolal: „A co vy, pane Perry, musíte se nějak držet nad vo-dou."
Dělají to kvůli Stephenovi. Přinutili se ke smíchu.
„Jdu jen na toaletu, začněte beze mě."
Okno na záchodě bylo zajištěné proti zlodějům zámkem a klíč ulo-žený v malé skříňce na zdi. Zavřel se.
Jsou to jeho jediní přátelé a známka jejich úcty spočívá v tom, že se snaží, aby její chlapec zapomenul na to, co včera viděl a slyšel. Snaží se, musí, protože zažil hrozné věci a zůstane mu z toho jizva na duši. Když otvíral okénko, slyšel od stolu žertování a smích. Prolezl okén-kem, stačil jediný krok po úzké betonové cestičce, přelezl plot k Wroughtonovým a seskočil na jejich zahradu. Potřebuje být sám.

Kapitola 19

Cestou z Londýna doufal, že nedojde k žádnému sentimentálnímu výstupu. Littelbaum vystoupil z jejího auta a vzal si zavazadlo ze zadního sedadla. Drsným hlasem jí popřál všechno nejlepší. Cathy Parkerová ho požádala, aby si zkontroloval, jestli má letenku, a omlouvala se, že tu nemůže stát, protože jsou v zóně zákazu stání. Nenabídla mu tvář k políbení, ani mu nepodala ruku. Sledoval ji, jak odjíždí, ani nezamávala, ani se neohlédla. Než vstoupil do vřavy haly, pustil ji z hlavy.
Na let do Rijádu se dostavil brzo a bude mít dost času, aby v ob-chůdcích na letišti sehnal Mary-Ellen čokoládu a možná i šálu, kterou by mohl poslat své ženě. Vždycky Mary-Ellen vozil čokoládu a Esther má plný šuplík upomínek z

jeho cest.
Postavil se do fronty u pasové kontroly.
„Dobré ráno, Duane."
Obrátil se. Alfonso Dominguez pracoval v administrativě v kance-lářích FBI na londýnském velvyslanectví.
„Nazdar, Fonsie, nečekal jsem, že to stihneš."
„Omlouvám se, že jsem tě sem nemohl zavést, ale nesu dobrou zprávu, povýšili tě. Zasloužíš si to. Máš zprávy z poslední hodiny?"
„Ne, nepodařilo se mi spojit. Díky za předání povýšení."
Člověk z velvyslanectví se protlačil kupředu, aby mu zvážil zava-zadlo, a snažil se zalichotit děvčeti kontrolujícímu letenky. Přičítal si pověst zprostředkovatele a rád usnadňoval formality. Objal Littel-
bauma kolem ramen a kráčeli spolu halou, jeho hlas se ztišil v důvěr-ný šepot.
„Slyšel jsem, že sis vedl vážně skvěle, Duane. A proto jsem dělal všechno proto, abys dostal to povýšení. Netoužíš po novinkách? Prá-vě jsem se to dozvěděl. Ministerstvo zahraničí se šikuje s bubny a trumpetami. Vyjde to z Washingtonu. Bude to naše show. Vyrazili do akce. Večer tě asi zavolá ředitel, jak tvrdí Mary, možná i sám mi-nistr. Je to naše runda a využijeme toho." „Ví o tom Britové?" zašklebil se Littelbaum. „Dozvědí se to, až bude třeba."
„Dařilo se mi - vlastně jsem byl úspěšnější, než jsem čekal." „Jsi příliš skromný, Duane."
Miloval obdiv. „Jsem rád, že to říkáš, Fonsie. To je od tebe milé. Na začátku jsem řekl, že to potrvá sedm dní, dnes je sedmý a máme to skoro v kapse."
Jakmile se na ministerstvu zahraničí dozví, že je v řetězech nebo v pytli na mrtvoly, zatroubí, až se to bude rozléhat od pobřeží k po-břeží, po celém světě, půjde to živě v televizi..."
Littelbaum tiše pronesl: „Pracoval jsem na tom tak dlouho. A na-konec jsem dosáhl toho, Fonsie, co nikdo až tak daleko nedotáhl, zlo-mil jsem jejich zásadu nedokazatelnosti. Popření Teheránu je zákla-dem jejich operací a teď padlo. Schovávali se za zástěnou a my ji teď strhli."
„A pronikne to na veřejnost."
„A drž se svého křesla, Fonsie, drž se pevně, protože reakce bude divoká. Jak říkám, držíme muláje za koule." „Přesně tak, Duane."
„Ať si létají tomahavky, ať jsou rezoluce a sankce Rady bezpečnos-ti bráněny zuby nehty, bude to sakra divoká jízda - a máme důkaz státem sponzorovaného terorismu, máme zbraň, z níž se ještě kouří. Ale víš co? Celej ten poprask s porušením nedokazatelnosti vyvolaly události v nějakým podělaným zapadákově. Fonsie, nevěřil bys, co je to za místo. Odehrálo se to mezi lidmi se slámou v botách, ve Zláma-né Lhotě."
„Myslím, že ti rozumím, Duane. Škoda těch obětí..." „To je irelevantní, musíš to posuzovat z hlediska celku. Bez obětí na životech nevyhraješ. Nakopl jsem Brity tím správným směrem. Překvapilo mě, jak mi na ty kecy skočili, zobali mi z ruky. Já tvrdím, že při tom, o co šlo, nás ty oběti ještě vyšly lacino." „Dostaneš se přímo na vršek stohu, Duane."
„To doufám. Máme čas zajít si na drink?"

*****

Ve vodě ho obklopovala špína, směsice bahna, které rozvířil, a krve, která z něj odkapávala.
Vahid Hossein dorazil k úkrytu z posledních sil. Když ji opustil, využil jako obvazu ke stažení rány špinavého kapesníku.
Probralo ho ječeni té ženy a vrčení psů, dopadlo na něj světlo ba-terky a zase odskočilo. Žena zděšeně prchla. Teprve teď se z ní zvedl. Do té doby, než mu paprsek ukázal krev na jejím těle, si neuvědomil, že krvácí. Zmizel do noci, na ránu si tiskl kapesník, ale krev mu sté-kala na vestu, košili, svetr a maskáčovou blůzu. Musí se vsáknout, ne-smí dopustit, aby dopadla na zem, protože by poskytla stopu psům. Ve tmě prošel poli, míjel přístřešky vepřínů s půlkruhovými střecha-mi, cítil nechutný pach. Vedl ho křik mořských ptáků a tichý pohyb vody před ním. Sešel k vodě a vstoupil do ní, teprve nyní předala otu-pělost vládu bolesti v prsou a s bolestí se dostavilo vyčerpání.
Kdysi tu existoval úvoz vedoucí do centra mokřiny, dávno zapla-vená stará cesta. Pod ní byl v hustém rákosí skryt z cihel postavený podzemní odvodňovací kanál. Vahid Hossein ležel na boku a udržo-val ránu nad hladinou. Bolest teď přicházela v silných vlnách. Pokud by mokřiny patřily k poloostrovu Faw nebo Jasmin Canalu, pokud by tu byl se svými kolegy, s přáteli, ztišily by ji injekce morfia. Nemá tu žádné kolegy, je daleko od Fawu nebo Jasminu, nemá morfium. Bo-lest vysávala z jeho těla sílu.
Kdyby ztratil vědomí, klesl by do vody a utopil by se. Sáhl do kap-sy pro zablácenou promáčenou fotografii, držel ji v ruce a díval se na malý zprohýbaný obličej svého cíle.
V ústí odvodňovacího kanálu zářilo slunce, ozařovalo rákosy. Jak-mile usne, upadne do mdlob a utopí se. Pokud by se utopil, nikdy by do toho obličeje nepohlédl. Ale spánek - bezvědomí - by zabil bolest. Kulka pochází z jednoruční zbraně. Jediná obyčejná kulka, vypálená na nejkrajnější možnou vzdálenost, zdeformovaná a rozštěpená, mu uvízla někde v hrudi. Kulka vletěla do těla pod podpažím a nenašel místo, kterým by vyšla. Odrazila se od žebra a zabočila hlouběji do hrudi.
Zakašlal. Nemohl si pomoci. Kašel vycházel z hloubi plic. Zavrtěl se v těsném kanálu. Potřeboval prostor a vzduch, a nemohl je najít. Přidržel rukáv na ústech, aby ztlumil kašel, a plazil se k jasnému svět-lu v ústí kanálu. Na rukávě zahlédl krev, skapávala z hrubého nasák-nutého materiálu do vodního toku.
Vahid Hossein nevěděl, jak přežije hodiny sluncem zaplaveného dne. Modlil se za tmu a modlil se ke svému Bohu, aby mu dodal sílu. Až bude tma, až bude silný, naposledy pronikne k domu. Z rány mu vytékala krev a sliz, dopadaly na fotografii, kterou držel

v ruce, a do vody... Budou čekat na zprávu od něj, chtějí se dozvě-dět, jestli dosáhl svého cíle. Myslel na Barzin a její tělo ve tmě, na ne-ohrabanost jejího objetí a přemýšlel, jestli bude plakat. Myslel na brigádního generála a na jeho medvědí objetí a společný smích, na důvěru, jež mezi nimi panovala, a přemýšlel, jestli do očí jeho příte-le vstoupí slzy. Myslel na Hasan-i-Sabaha a mladé muže, kteří schá-zeli dolů strmou úzkou cestičkou ve skalách z pevnosti v Alamútu a kteří se nikdy nevrátili... Myslel na ně a všichni, každičký z nich, ho posilovali.
Obrázek mladé ženy, živé nebo mrtvé, mu do mysli nevstoupil. Stala se minulostí. Do obličeje ho zapálilo slunce. Chráněn vlnícími se rákosy zvedl hlavu a ramena do světla. Je tak unavený. Tak strašně se mu chce spát. Nemá na vybranou. Uvědomil si, že mu soustředění narušuje blouznění, ale nemohl odolat volání předvést svoji sílu a od-vahu. Všude kolem něj jsou lidé, drží je v srdci a mysli. Slyší jejich slo-va, volají na něj zblízka. Natáhl se nad kanál pro raketomet, prsty za-bořil do měkkého bahna u stébel rákosů. Hlasy, pronikavé a blízké, ho nabádaly, že musí celý den držet raketomet a nesmí usnout, musí vydržet až do tmy...
Viděl ho rozmazaně, maličkého.
Nad ním létal a křičel pochop, hledal ho. Bolest se vrátila, sen skon-čil. Viděl, jak ho hledá dravec, a v tichu slyšel jeho křik. Stejné ticho vnímal už dřív, vyvolalo v něm pocit, že ho někdo pozoruje. Snažil se vrátit zpátky do úkrytu kanálu, ale neměl sílu a jeho strach se podo-bal jejímu, když ležela pod ním, dusila se a škrábala ho do obličeje. Ten pták ho hledá.

*****

Chalmers spatřil dravce. Zamířil k zemi střemhlavým letem.
Ten muž, Markham, vedle něj spal na zádech, zaplaven sluncem a zastíněn před větrem, a psi se drželi u něj. Andy Chalmers slyšel vý-křik ptáka, ale nikdo na něj neodpověděl. Viděl, jak přitáhl křídla k tělu a řítí se dolů, kámen ve volném pádu, jasné slunce se mu třpy-tí na křídlech.
Náhle přerušil střemhlavý let a roztáhl křídla, aby utlumil náraz při dopadu. Andy zaslechl výkřik. Několik vteřin prodléval nad rá-kosím, pak klesl. Za referenční bod si zvolil uschlý strom, který se ty-čil nad zaplavenou mokřinou, mrtvé větve a na nich jako na bidýlku sedící vránu. Pták opět vzlétl, zakroužil nad rákosím a zase se spustil dolů. Druhým bodem se stal vzdálený strom porostlý břečťanem, je-diný mezi vrbami na opačném konci mokřiny. V duchu si vytyčil li-nii mezi vránou na bidýlku a stromem s břečťanem. Pták zůstal dole a on pochopil, že našel, co hledal.
Chalmers se naklonil nad spícího muže, podrbal psy na krku, za-mumlal povel a vklouzl do vody. Nehlasně opustil pobřežní čáru, na níž spal Markham a odkud ho tiše pozorovali psi. Vedla ho určená li-nie. Napůl plaval, napůl šel, a přestože voda, obklopující jeho tělo, byla studená jako led, neuvědomoval si ji. Dodržoval předem stano-venou linii postupu. Nepociťoval žádný hněv, žádnou vášeň, žádnou nenávist. Břeh, skrytý v rákosí, nechal za sebou. Postupoval tiše, po-malu, podél linie, kterou si stanovil.

*****

Cathy Parkerová řekla Coxovi a Fentonovi: „Je spokojený sám se sebou a má o sobě skvělé mínění. Neřekl to, ale je to patrné z řeči jeho těla. Littelbaum má dojem, že nás využil, jako bychom byli jen nějací najatí pomocníci."

*****

Dvakrát se po ptákovi ohnal, podruhé chaběji než poprvé. Nedo-kázal ho od sebe odehnat. Pokud by na toho milovaného ptáka doká-zal dosáhnout, chytil by ho a držel, a zatímco by mu zatínal drápy do ruky a kloval ho do zápěstí, zardousil by ho, ale nedařilo se mu. Kdy-koli se jeho ruka přiblížila, pták s třepotáním křídel uhnul, upíral na něj zrak, poletoval a kroužil kolem něj, ale když dosedl na zem, setr-vával mimo dosah. Zabil by to stvoření, které miloval, aby přežil, a celou tu dobu ticho kolem něj houstlo. Sebral v sobě veškerou sílu, bolest v něm pulzovala, skočil. Dopadl na kolena a tápal v prázdnu. Dravec se mu vysmíval, tančil před ním.
Padl, obličej zkřivený bolestí. Z dálky se k němu blížil ten člověk. Po zvýšené cestičce přicházel sám a nechráněn jeho cíl. Když se sna-žil chytit ptáka, fotografie mu vypadla z ruky, plula po blátivé vodě kousek od něj. Natáhl se po ní a ještě jednou se podíval na pomačka-nou fotografii a na toho muže. Bolest v jeho těle naznačovala, že ne-jde o blouznění, které u raněného předchází spánku a následné smr-ti. Muž kráčel směrem k němu. Vahid Hossein poděkoval svému Bohu a stiskl raketomet, jak nejpevněji mohl.

*****

„Jste to vy, Fentone? Tady Penny Flowersová. Víte, že naši ctění američtí spojenci už křičí hop? Jakmile budeme mít věžně nebo tělo, chystají se k veřejnému vystoupení. Maličký ptáček mi vyštěbetal, že z toho chtějí udělat svůj den, což je, jak jsem pochopila, v příkrém roz-poru s naší politikou. Myslela jsem si, že byste to měl vědět..."

*****

Kráčel nádhernou krajinou, ani si to nezaslouží. Meryl, žena s níž spal, kterou miloval, s níž se hašteřil a žil, je mr-tvá, leží v márnici. Kvůli němu...
Chodívali spolu po téhle cestičce na pláž, ona šla vždycky po jeho pravém boku, aby lépe viděla na vodní ptactvo v

mokřině. Jeho pra-vá ruka bývala volně spuštěná a jeho dlaň otevřená, aby se jí mohla kdykoli chytit, jak to dělávala, když spolu byli sami.
Slunce mu hřálo na tváře, ale tělo pociťovalo chlad, zůstávalo ne-tečné. Když prolézal okýnkem toalety, nevzal si kabát, utekl jen v pu-lovru. Po procházce pláží z něj spadla sebelítost, a teď, na cestičce k mokřině, myslel jen na to, co provedl svým přátelům...
Přátelé pro Franka Perryho představovali skálu, které se mohl při-držet. A ona zaplatila za to, co jim provedl, kvůli němu uhořeli zaži-va. Dokázal si vybavit každičké setkání s nimi, i to, jak si je kupoval. Koupil si své přátele, a oni kvůli němu uhořeli. A nakonec za to za-platila Meryl.
Tichým důvěrným hlasem ji prosil za odpuštění a bolest jeho zloči-nu ho odváděla od krásy vůkol.
Ubohá Meryl, naivní, bezelstná Meryl, věděla tak málo o životě vně svého domova, islám pro ni představoval mystérium. Zatáhl do její-ho domu minulost, víru, hrůzu, výbušné hlavice a zabijáka, a teď se ji snažil prosit o odpuštění.
Byla naivní a bezelstná a žilo se jí s tím dobře.
O té zemi, její kultuře, lidech a touze po moci nevěděla nic a ne-chtěla o ní nic vědět. To on zatáhl islám do jejího života a to nic ji zabilo. I své přátele nesl v mysli, jejich tváře, jejich laskavost, jejich smích a ohořelá těla. A ona je mrtvá a neznala je. Zemřela kvůli němu... je příliš pozdě prosit ji o odpuštění. Život jde dál.
Vyslovil to nahlas, aby to působilo skutečně: „Život jde dál."
Ze skrytého místa u vody, odděleného padajícím nízkým plotem, z místa, kde se cestička stáčela zpátky ke kostelu, na něj vyletěli psi.
„Život jde dál."
Psi ho vytrhli ze snového stavu. Nakopl bližšího z nich, ten odská-kal. Pohlédl přes plůtek a spatřil spícího Markhama. Mohl pokračovat dál. Ten člověk si tu vyspává na slunci, klidně oddechuje. Markham mu ukázal důsledek jeho jednání. Dost žádostí o odpuštění, dost myš-lenek na přátele, protože, sakra, život jde dál, ať se vám to líbí nebo ne.
Překročil plot, sklouzl dolů kolem vrb bez listí a přešel po spasené trá-vě. Psi vrčeli a tulili se k sobě vedle spícího muže. Sedl si na bobek a za-třásl mužovým ramenem. Oči se otevřely, obličej ztuhl překvapením.
„K čertu! Co tu sakra děláte?"
Markham se rychle rozhlédl kolem sebe - prázdná tráva, stojatá voda, nehýbající se rákosy - a natáhl se a stáhl Perryho k sobě dolů.
„Mohl bych vám položil stejnou otázku. Nemáte nic lepšího na práci? Co tu děláte?"
„Sakra... Protože je tady..." Markham pohlédl do neproniknutelné masy pomalu se kývajícího rákosí, pak dolů na psy.
„Protože za ním vyrazil ten stopař... K zemi."
Nebyl v tom žádný sarkasmus. Perry si lehl na břicho vedle Mark-hama.
„Tady? A kde jsou ozbrojenci?"
„Žádní tu nejsou, hledá ho tu jen neozbrojený civilista," vyštěkl Markham. „Jak to že hrome nejste v domě?"
Prohlásil chabě: „Chtěl jsem být sám. Vylezl jsem záchodovým ok-nem -"
„Děláte si legraci?"
„Potřeboval jsem přemýšlet."
„Neodpovědněji už jste se zachovat nemohl."
„Jsem jenom balík, každému jsem ukradený."
„Jste zatracenej symbol. Ti lidé vás ochraňují, protože máte status symbolu. Ježíši, snad jste nebyl tak pošetilý, abyste si myslel, že jde o něco osobního? Nejsme tu proto, že bychom vás měli rádi. Je to ná-plň naší práce, tímhle se zabýváme. Co jste si myslel?"
„Myslel jsem si, že jste moji přátelé, jako ti, kteří uhořeli. Kde je?"
„Někde tam. Pronásleduje ho."
Ležel na břiše. Před ním se nic nepohnulo, nic nenarušovalo klid. Zavřel oči a přitiskl obličej k čerstvě spasenému trávníku. Slunce mu pálilo na krk a on cítil jen mrazivou lítost. V duchu viděl ohořelá těla.

*****

Cox řekl ministrovi: „Pokud s tím naši američtí přátelé, naši drazí a nejbližší spojenci, budou moci vyrazit, veplujeme do neprobáda-ných vod mezi neznámé útesy. Zatáhne nás to do jejich víru. Chceme to? Jsme připraveni na tahání za nos, být k službám jim a zájmům je-jich propagandistického puče? Je to ohromný krok... Často je tiché předání skrytého signálu účinnější než bušení do činelů. Ale pane, rozhodnutí je na vás..."

*****

Vypukla panika.
Při rutině domácích prací, vylizování talířů, dokončení stolování a umývání nádobí zapomněli na ochraňovaného.
Kde, pane bože, je?
V centru pozornosti se ocitlo dítě a požadavek nějak ho rozptýlit, do akce se zapojilo vojsko a to otupilo jejich ostražitost. Teprve když si policistka chtěla odskočit na spodní toaletu a zavolala, že je zavře-no zevnitř, vzpomněli si na něj. Rozptýlili se po celém domě. Blake nahoře kontroloval ložnice, Paget prohledával zahradu, Rankin pro-bíhal po přízemí, Davies se rozhlížel po trávníku a silnici - ani vidu
ani slechu. Když proběhli kolem policistky, právě vykládala dítěti, že se nemá čeho bát.

Paget vyrazil záchodové dveře. Okno otevřené, pronikalo jím slu-neční světlo. Seskupili se kolem něj, aby se také podívali.
„Ten parchant utekl."
Halu zaplnila kakofonie hlasů.
„Po tom všem, co jsme pro něj udělali... Semkli jsme se kolem něj... Pěkné díky od toho sobeckého parchanta... Co si sakra myslí?"
Dítě, zapomenuté v tom zmatku, se rozeřvalo: „Ne, nechte toho, jste jeho přátelé."
Zarazili se, svěsili hlavy, zastyděli se.

*****

Fenton řekl do telefonu. „Moc rád vás slyším. Mám pocit, že vás znám, i když jsme se samozřejmě dosud osobně nesetkali. Napravíme to. Myslím na dnešní oběd. Omlouvám se, pokud máte již něco smlu-veného, ale jistě nebudete litovat, slibuju. Kousek od St. James's, ve třetí ulici vpravo od Pall Mall je takové pěkné místečko, italská res-taurace - v jednu? Skvělé. Tolik jsem o vás slyšel... Čeho že se to týká? Možná jste slyšel o muži jménem Frank Perry... V jednu? Ne-smírně se těším."

*****

Tu šanci mu poskytl sám Bůh. Dravec se držel nad ním. Někdy slé-tl dolů do rákosí, usadil se a sledoval ho, ale vždycky zůstal mimo do-sah. Bůh mu dal poslední šanci dostat se do Rajské zahrady. Myslel na velké muže před sebou, kteří opustili horu Alamút, absolvovali dlouhé cesty a vysledovali své cíle, a on se s nimi setká v Rajské za-hradě a dívky se sladkými obličeji budou omývat jeho rány pod kve-toucími ovocnými stromy a zbaví ho bolesti. Sledoval místo, kde cíl sešel z cestičky, a neviděl ho šplhat nahoru. Věděl, kde ho najde, a modlil se, aby měl sílu ho zabít.

*****

Cítil pach spáleného masa škvařícího se na kostech. Slyšel hrůzu ve výkřicích. Viděl plačící ženy. Navštívil jejich domy a ony jemu a svým manželům vařily slavnostní jídla.
Frank Perry s trhnutím zvedl hlavu.
„Co se stalo?"
„Nic se neděje," prohlásil zahořkle Markham.
„Co ten stopař?"
„Nevím, nezahlédl jsem ho, ani nezaslechl."
„Pro něj je to jen práce, nebo se o to zajímá?"
„To byste nepochopil."
„Pochopil jsem, co jsem udělal."
„Prostě jste se jim hodil, celou dobu vás jen využívali."
„Cítí něco ten člověk tam, ten člověk co zabil Meryl?"
„Je to profesionál, odvádí práci pro svou zemi, stejně jako my pro naši. Jako jedinci je mu to jedno."
„Zemře za svoji zemi?"
„Něco vám povím, pane Perry, možná vám to pomůže pochopit... Islámští aktivisté v Egyptě vyhazují do vzduchu autobusy s turisty, ale nejde o nic osobního. Chytí je, soudí je, odsoudí k oběšení na ši-benici. Vy nebo já bychom prosili o milost, ale oni ne. Když soudce vynese rozsudek smrti, poskakují vzrušením, smějí se a velebí svého Boha. Nic to s ním neudělá. Ale tomu byste nerozuměl."
„Ví o tom autobusu? Ví, co jsem udělal?"
„Bude to vědět."
„Dokázal byste s tím žít, kdybyste viděl ta těla a cítil ten pach?"
„Nemusím. Není to můj problém."
„Ale já ano, a jsou to muka."
Přešel do kleku, pak do stoje, vztyčil se v plné výšce. Markham ho chytil za kalhoty a snažil se ho stáhnout dolů, ale on se vzepřel a stál vzpřímeně. Viděl ptáky hladce plout po temných kalužích, jemný po-hyb větru v hlavách rákosů a klidné nehnutě odrazy. Viděl, jak se níz-ko nad rákosy snáší pochop. Ve slunečním svitu vládla bázeň vzbu-zující krásu a klid. Uvědomil si mravní zkaženost, která ho dovedla ke zločinu, odpovědnosti za spálená těla a pach. Byl ‚někým', měl svoji vážnost, na letiště pro něj jezdilo auto s uniformovaným šofé-rem, vozili ho do místnosti v domě za klubem Pall Mall, mluvil před tichým obecenstvem a objasňoval detaily na satelitních fotografiích.
Těšil se pozorností, jako by mu hruď zdobil korporační odznak na řetězu. Byl ‚někdo'. Považoval se za důležitého, ale jen ho využili. Za-křičel: „Jsem tady. Nemám žádnou cenu. Zasloužím si to."
Markham se ho snažil stáhnout dolů.
„Vím, kdo jsem. Jsem nula."
Pochop kroužil nad rákosy na hranici jeho vidění a sluneční svit ozářil hlaveň raketometu.
„Udělejte to, protože si to zasloužím!"
V hloubi rákosí se zablesklo. Zároveň se objevil šedý kouř a od něj se oddělila stoupající zlatá nit střely. Doneslo se k

nim zahřmění. Ptá-ci se s křikem, tlukotem křídel a vříškotem zvedli z kaluží mezi ráko-sy. Plamen střely vystoupal vysoko nad jejich hlavy do modré oblo-hy, pak se zastavila na místě, jako to dělával pochop, a začala padat. Její průchod doprovázela bílá linie kouře. V polích na severu se ozva-la tupá exploze. Ptáci se uklidnili a začali kroužit.
„A kdo by se postaral o chlapce, pane Perry?"
„Nepomyslel jsem..."
„Pak začněte přemýšlet - pojďte dolů."
Padl na kolena.
Před ním se zvlnily rákosy jako by vyplivly něco, co předtím neby-lo vidět. Mladý muž se vztyčil. Byl malý a hubený. Z ramen a obliče-je mu stékala voda.
Natáhl se za sebe, zvedl rouru raketometu a bez sebemenšího za-váhání ji odhodil daleko od sebe, přes rákosový břeh. Šplouchla do čisté vody. Pak než se znovu ukázal, se ještě jednou sklonil. Přes hruď se mu houpaly nohy a za zády se mu klátila hlava. Postupoval po-malu, jako by ho k zemi tlačil přílišný náklad.
Frank Perry ho sledoval.
Mladík nesl tělo Vahida Hosseina rákosím směrem k nim.
Markham vstoupil do vody, a když se setkali, chtěl mladému muži pomoci, ale on odmítl.
Mladík vystoupil z bahna na nízkou trávu. Z něj i z těla odkapáva-la voda a bahno. Vyšplhal na břeh, supěl námahou, překročil zrezi-vělý ostnatý drát. Písknal na psy. S vahou těla na ramenou se vyškrabal na zvýšenou cestičku.
Frank Perry si všiml, že se nad nimi vznáší pochop, a napadlo ho, jestli je nepozoruje.
Husím pochodem se vraceli do vesnice, s mladíkem a jeho břeme-nem v čele.

*****

Vesničané zaslechli výbuch. Někteří předstírali, že nic neslyšeli. Jiní přerušili nit své konverzace, zaposlouchali se a pak začali znovu hovořit. Jiní ho uslyšeli a odplazili se do soukromí. Nebylo možné uniknout zvuku exploze... Davies ho slyšel, i Blake, Paget a Rankin. V domě zadrnčela okna, policistka k sobě přitiskla dítě. Zaslechli ho vojáci propracovávající se Southmarshem směrem k puškám ostřelo-vačů.
Do hospody přinesl tu novinku Gussie. Letěl ze všech sil z vepřína, poskytujícího výhled na Northmarsh.
„Dostali ho. Přináší ho sem. Je po něm."

*****

Na kraji vesnice Geoff Markham dohnal Andyho Chalmerse, který lehce nesl tělo a pohyboval se rychlou klátivou chůzí. Perry se držel kus za nimi, jako by to s ním nemělo nic společného. Viděl, jak se na trávníku na druhé straně silnice srocuje dav, postává, sleduje a čeká. Markham dohnal Chalmerse, postupoval vedle něj a hlava mrtvoly se bez života klátila vedle jeho paže.
„Proč jste to udělal?"
Nedočkal se odpovědi, ani otočení hlavy, žádný pokus o vysvětle-ní. Markham měl pocit, že rozumí gestu projevené úcty ke zvířeti. „Jak jste ho zabil?"
Chalmersovy rty zůstávaly pevně semknuté... Markham pohlédl do mrtvých očí těla a vnímal bledost v obličeji. Na blůze byl zřetelný čistý průstřel a materiál kolem rány zbarvila velká skvrna krve. Na krku hned pod uchem viděl temně zbarvenou podlitinu. Představil si je, viděl je těsně vedle sebe, dvě špinavá, promáčená, divoká stvoře-ní. V očích pronásledovaného muže nebyl v tu chvíli patrný žádný strach a lovcovu tvář prostoupila laskavost, když si připravoval hra-nu ruky. Se stejnou laskavostí přistupoval na vřesoviště a v horách ke zraněnému zvířeti a jeho bolesti.
„Řekl něco?" Bez odpovědi. „Bojoval?" Bez odpovědi. „Cítil jste něco?"
Geoff Markham si pomyslel, že Andy Chalmers nebude cítit smu-tek ani lítost. Byl to tomu zraněnému zvířeti dlužen. Nešlo o zápas, ale o ukončení trápení a bolesti... Nepoložil už žádnou další otázku, nedokázal přijít na nic, na co by se mohl zeptat. A možná neměl zís-kat odpovědi na otázky týkající se posledních okamžiků života Vahida Hosseina. Myslel na jeho oddanost ideologii, v niž věřil, a na jeho divokou odvahu - a vzpomněl si na smrt Meryl Perryová a Gladys Evy Jonesové... a na ty, kdož vymámili přístup a informace z Gavina Hughese, a na ty, kteří vložili raketomet do zabijákovy ruky... a na toho kdo se rozhodl uvázat provaz ke kotníku Franka Perryho a ozbrojil muže a čekal, až se k němu přiblíží predátor... Odpovědi nepřicházely, ale to v té chvíli Geoffu Markhamovi nepřipadalo dů-ležité. Nikdy se nedozví, k čemu došlo v těch posledních chvílích, když raketomet vypálil vysoko do oblak a mimo cíl, nikdy se nedozví o setkání těch dvou mužu, z nichž okapávala voda a špína.
Když Andy Chalmers se svým břemenem přecházel přes trávník, dav couvl.
V otevřených dveřích stál Davies a Blake a Paget a Rankin a vše po-zorovali.
Mladý muž přistoupil k brance a pohodil ramenem, takže z něj mrtvola lehce sklouzla. Zhroutila se na trávu.
Dav shlížel na masku smrti a zkrvavenou uniformu jako na příše-ru z temnot. Z uniformy kapala voda a poslední zbytky krve. Mark-hama napadlo, že pro Vahida Hosseina bude někde plakat nějaká žena.
Dav se držel zpátky. Stále se ještě obával, aby nevnikl do jejich ži-votů. Hleděli na něj jako na někoho, kdo je donutil vybrat si, jako by je ještě pořád mohl píchnout, jako by byl ještě pořád schopen je ranit.
Objevil se první z vojáků, řekl: „No tak, vy parchanti, tohle není žádná peepshow. Dopřejte mu trochu důstojnosti..."
Geoff Markham tiše prohlásil: „Pokud vyrazíme hned, Andy, mys-lím, že máme šanci chytit odpolední vlak."
Vyrazil k autu, odemkl ho a otevřel dveře Chalmersovi a jeho psům. Než nasedl, došel rozhodně k obchodu, na němž byla umístě-na poštovní schránka. Chce se stát výjimečným, samostatně pracují-cím mužem v pozadí, který sedí sám v

rohu baru nebo ve vlakovém kupé. Chce se stát součástí podivného, bezpohlavního, s nikým ne-sdíleného života důstojníka kontrašpionáže. Chce vstupovat do živo-tů lidí a zase z nich odcházet. Chce být sám, jako ta rusovlasá žena, která se stala legendou... Vyndal z kapsy promočený dopis a vhodil ho do poštovní schránky.
Odjížděl a vedle něj seděl bezvýrazně se tvářící Chalmers. Pach vody mokřiny zaplavil jeho auto. Viděl, jak se dav neochotně rozchá-zí a jak Paget zakrývá tělo pokrývkou z ložnice.

*****

Přivítal svého hosta ve dveřích restaurace, usmíval se a na přiví-tanou k němu napřáhl ruku. Harry Fenton vnímal silnou podezíra-vost ve tváři zpravodajského důstojníka. Zavedl ho k rohovému stolu. Než se usadili, usmál se a zády k hostům restaurace rychle ro-zepjal knoflíčky košile, nadzvedl vestu a odhalil hruď, jako by chtěl svého hosta ujistit, že nemá na tělo přilepené žádné nahrávací zaří-zení.
„Považoval jsem za dobré setkat se s vámi osobně, aby naše vzá-jemné vztahy nemohlo pokazit nějaké nedorozumění."
Položil na stůl mobilní telefon, vzal do ruky jídelní lístek a nabídl, že jídlo objedná sám. Zpravodajský důstojník jistě probral narychlo svolané pozvání s vedoucím svého oddělení, velvyslancem a nakonec se svým vedením v Teheránu. Ten člověk působil ostražitě, ale ne ne-klidně a Fenton ho považoval za zkušeného profesionála.
„Rád bych vám sdělil čtyři jména a chtěl bych, abyste mi pozorně naslouchal, protože náš rozhovor může mít dosti vážné následky."
Jedli, Fenton těžce a zpravodajský důstojník s pramalým nadše-ním. Mobilní telefon tiše ležel vedle Fentonova místa.
„Je to otázka dohody. Budeme vyjednávat. Začnu těmi jmény. Mám jméno brigádního generála Kashefa Saderiho. Máme jasné dů-kazy o jeho účasti na misi do naší země. Yusuf Khan, původně Win-ston Summers, leží v současné době v nemocnici s ozbrojenou ostra-
hou. Farida Yasmin Jonesová, je mrtvá, uškrcená... A je zde Vahid Hossein."
Po vyslovení každého jména se Fenton usmál a pohlédl zpravodaj-skému důstojníkovi do očí. Ten člověk ani nemrkl, ani neodvrátil pohled. Kdyby takhle se jmény konfrontovali jeho, zvrátil by jídlo. Z těch, které znal z Thames Housu a s nimiž pracoval, by snad jedině slečna Upejpavá Parkerová dokázala udržet podobnou vyrovnanost jako zpravodajský důstojník. Samozřejmě právě Cathy se vrátila z le-tiště s nápadem vykopat jámu těm parchantům, údajným spojencům.
Usmál se hostovi do tváře, nechal jména vstřebat, pak pokračoval v jídle. Dojedl. Objednal oběma gelati a požádal o kávu.
„Kolem Vahida Hosseina se právě stahuje síť."
Stoly kolem nich se vyprázdnily. Účty byly zaplaceny. Zaměstnan-ci restaurace přinášeli hostům kabáty, deštníky a nákupní tašky. Fen-ton obdivoval klid zpravodajského důstojníka. Donesli jim kávu.
Mobilní telefon zapípal.
Fenton popíjel kávu.
Nechal telefon vyzvánět.
Pomalu vrátil šálek na talířek.
Zvedl telefon a poslouchal. Na obličeji mu pohrával úsměv. Podě-koval volajícímu. Zpravodajský důstojník hledal v jeho tváři nějaké znamení. Opět se napil kávy, otřel si ústa ubrouskem a pak se naklo-nil kupředu.
„Vahid Hossein je mrtev - upřímnou soustrast. Vynesli ho z mo-křin jako páchnoucí, slizem potaženou krysu. Předpokládám, že tak-hle tyhle věci končívají, v takových podmínkách. Vzhledem k jasným důkazům tu čelíme nejzávažnější situaci týkající se vzájemných vzta-hů mezi našimi zeměmi, je to tak?"
Harry Fenton zvedl ruku a majestátně lusknul prsty na vrchního, aby donesl účet.
„Dovolte mi, abych si na svoji vlastní otázku odpověděl sám. Ne -mohlo by to být i tak, že k ničemu nedošlo, ale to ‚k ničemu nedošlo' má svoji cenu."
Poprvé se po tváři zpravodajského důstojníka rozlilo překvapení, kousl se do rtů.
„K ničemu nedošlo, takže se to ani nikdy nebude opakovat. Opa-kuji, k ničemu nedošlo. A vaši agenti už nikdy neohrozí život Franka Perryho. Je to pro obě strany lákavé řešení."
Zpravodajský důstojník se natáhl a stiskl Fentonovi ruku. Dohodu zpečetily jejich sevřené ruce.
Zaplatil účet a pečlivě si ho uložil do kapsy. Je to poslední z jeho obědů. O pár minut později, po šeptem probraných podrobnostech,
stáli na chodníku. Přivolal svému hostovi taxi. Vydal se na zpáteční cestu do Thames Housu. Tělo dopraví uzavřenou dodávkou do ná-kladního prostoru letadla. Hrozba životu Franka Perryho nebude ob-novena. Američané, arogantní sralbotkové, nebudou mít před kame-rami co ohlásit. Mír je uchován, nedokazatelnost byla zvládnuta, mosty zůstaly na místě. Flašky z baru Barnabyho Coxe mohou bou-chat na oslavu dobré, dokonale uspokojivé akce.
Šel čile a nahlas se zasmál.
K ničemu nedošlo.
V Thames Housu oznámil Coxovi, čeho dosáhl, a nájezd na bar za-počal.
Fenton do sebe obrátil druhou, možná už třetí skleničku, když do kanceláře vstoupil náměstek ředitele.
„Právě jsme se o tom doslechli - dobře odvedená práce, Barney. Nahoře nás to všechny potěšilo, ale vždycky jsme věřili, že to zvlád-nete. Gratuluji, Barney."

*****

Odvezli tělo.

Davies odjel.
Paget a Rankin zmizeli ještě před ním, naložili si své vybavení do auta a zmizeli.
Geoff Markham se zdržel jen po nejnutnější dobu.
Dělníci rozmontovali sloupy a stáhli mezi nimi uchycené pletivo, ráno dorazí jeřáb, zvedne chatičku a technický personál odpojí elek-troniku. Dělníci odnesli pytle s pískem a pomohli vrátit matrace na-horu do postelí.
Jedině Blake, poslední z přátel, zůstal a odejde za rozbřesku.
Padl soumrak. Odhrnul těžký závěs a trávník ozářila světla z domu. Strhal všechny síťované záclony, odlepil pásku ze zrcadel, vrátil obráz-ky na stěny. Odšoupl křeslo v obýváku od krbu a přesunul ho k oknu. Posadil se do svého křesla a jasné světlo ozařovalo cestičku, branku a plot. Viděl, jak přicházejí. Jako první Jerry a Mary, pak Barry a Emma.
Vyšli ze tmy, kam nedosahovala světla, a položili květiny před branku a plot. Pár minut nato se objevila paní Fairbrotherová, Peggy a Paul. Volali z Londýna. Pitím nezřetelně artikulující hlas s pozadím smíchu, cinkajících skleniček a hudby mu oznámil, že nebezpečí po-minulo a už se nevrátí. Může žít svůj život.
Chlapec, její dítě, mu seděl u nohou a pozoroval, jak se květiny kupí. Vikář donesl čerstvě natrhané narcisy. Hlas řekl, že to, k čemu nedošlo, skončilo.
Brzy ráno, až Blake odejde, si telefonicky objedná stěhovací vůz. Zajistí pohřeb a po pohřbu s jejím dítětem odjede z vesnice. Pojede na
nějaké místo, kde na ni on a její dítě budou vzpomínat a milovat ji, místo, kde budou v bezpečí před zbraněmi i přáteli.
Seděl v křesle, jeho prsty svíraly chlapcova ramena, sledovali spo-lu proud přízračných postav, jak tiše vychází ze tmy, postojí u bran-ky a pak odspěchají do bezpečí svého domova. Spolu naslouchali vzdálenému zvuku vln tříštících se neúnavně o břeh a dívali se za květinové pokání do prázdnoty černé noci.